CLIVE CUSSLER

ȘI JUSTIN SCOTT

„Acțiune, intrigă și femei frumoase“
SAN ANTONIO EXPRESS-NEWS

SABOTORUL

SERIA
ISAAC BELL

Clive Cussler

şi

Justin Scott

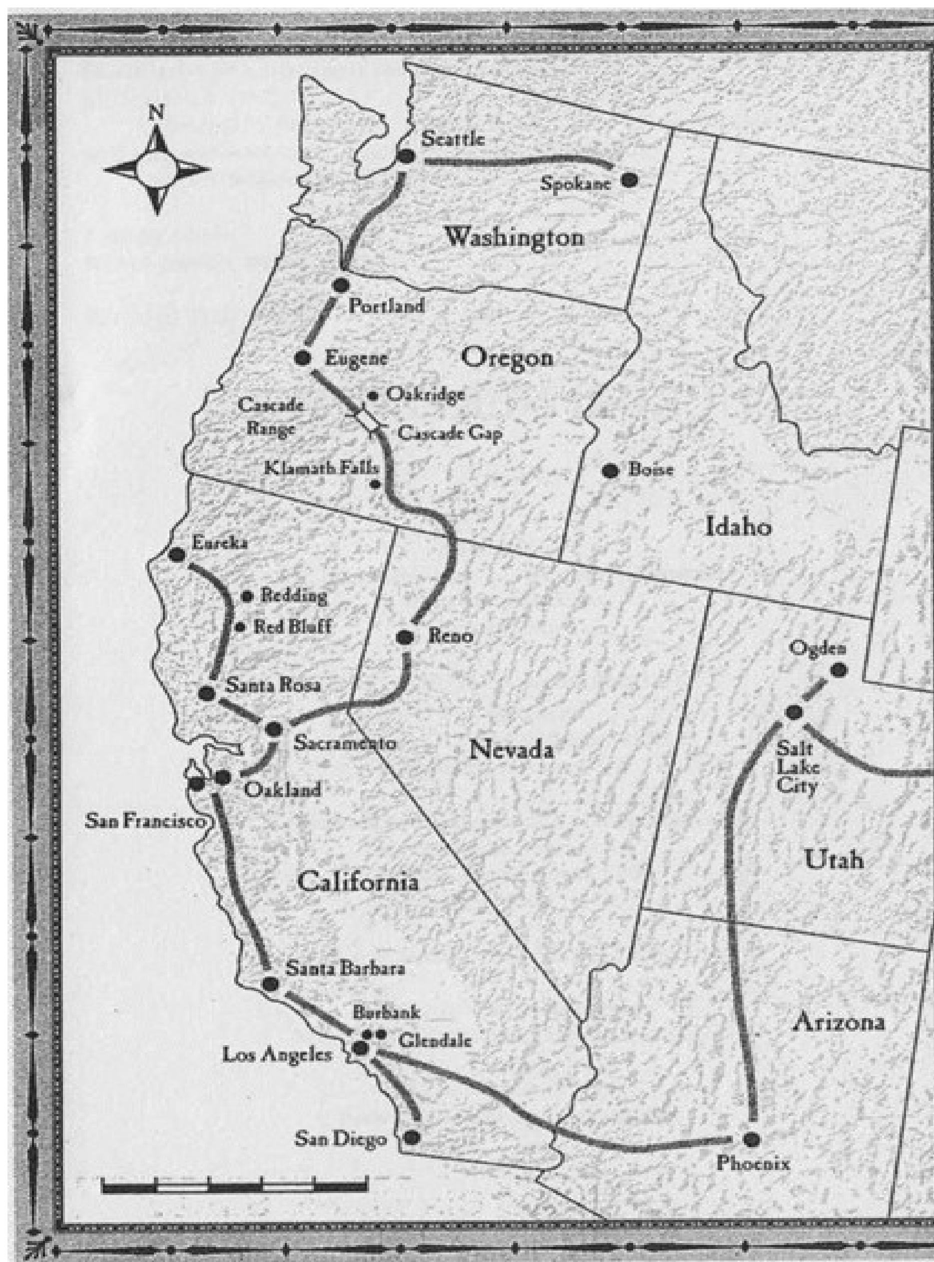
SABOTORUL

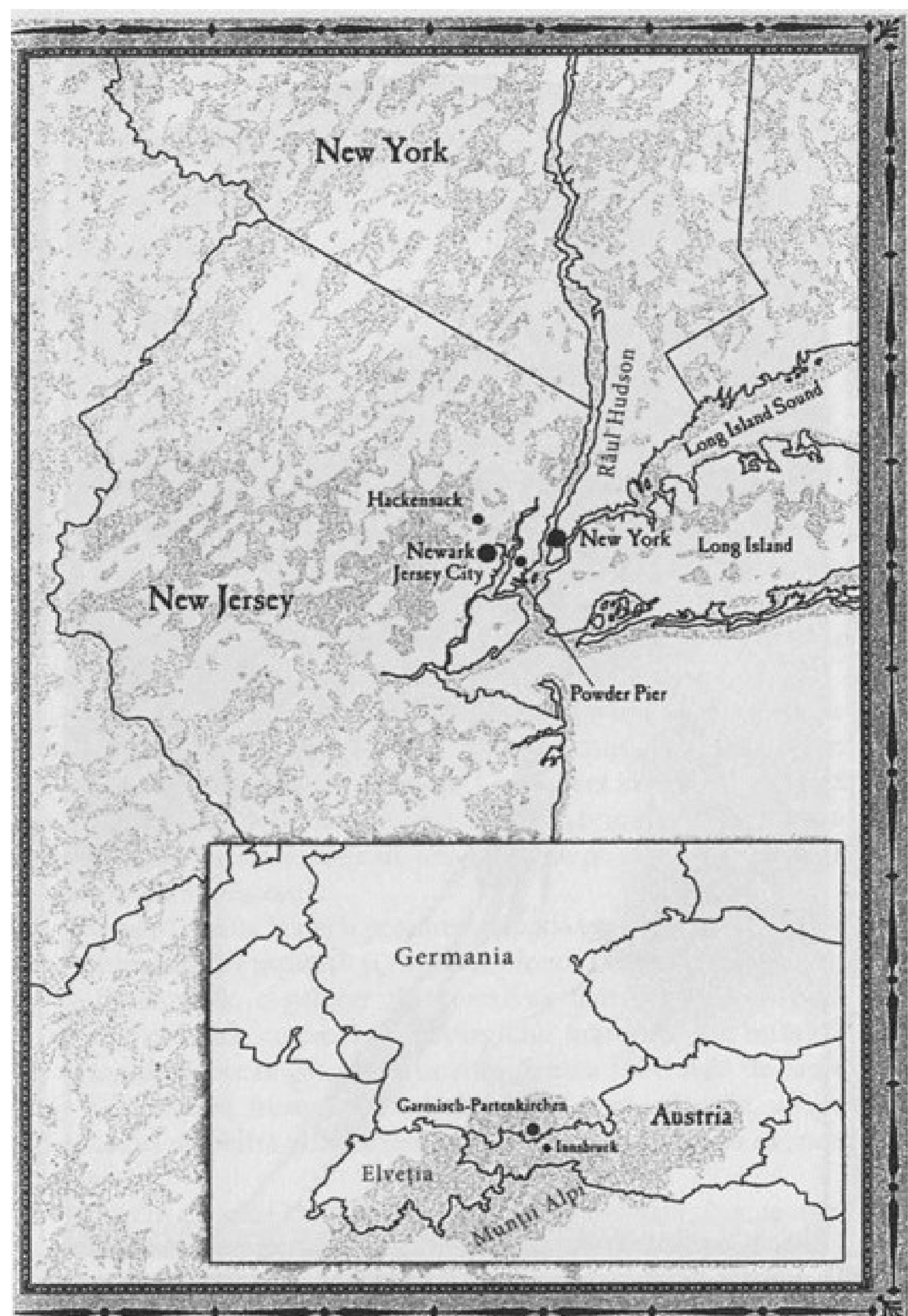
V.1.0

Traducere din limba engleză: Maria Aciobăniţei prin Lingua Connexion

CLIVE CUSSLER şi JUSTIN SCOTT
The Wrecker
EDITURA RAO
2015

LUCRURI NEREZOLVATE

New York
Râul Hudson
Long Island Sound
Hackensack
New York
Newark
Jersey City
Long Island
New Jersey
Powder Pier
Germania
Garmisch-Partenkirchen
Austria
Innsbruck
Elveția
Munții Alpi

Prin viscol

12 DECEMBRIE 1934
Garmisch-Partenkirchen

Deasupra stratului de zăpadă, Alpii germani muşcau din cer precum fălcile unui carnivor de demult. Norii de furtună treceau peste piscurile bătute de vânturi, iar stâncile zimţate păreau că se mişcă, de parcă bestia stătea să se trezească. Doi bărbaţi nu prea tineri, dar în putere priveau de la balconul unui hotel destinat schiorilor, mistuiţi de o senzaţie trepidantă de anticipare.

Hans Grandzau era un ghid a cărui faţă părea la fel de colţuroasă precum vârfurile munţilor. Purta pe chip cei şaizeci de ani în care traversase pantele îngheţate. Cu o seară înainte se jurase că vântul avea să îşi schimbe direcţia spre est. Frigul aspru, siberian, avea să stârnească fuioarele de aer umed de pe Mediterana şi să le preschimbe în ninsoare.

Bărbatul căruia Hans îi promitea zăpadă era un american înalt, cu fire argintii în mustaţă şi în părul blond. Purta un costum din stofă de Norfolk, o pălărie călduroasă de fetru şi un fular de la Universitatea Yale cu emblema Colegiului Branford. Era îmbrăcat ca orice alt turist bogat, venit în Alpi pentru sporturile de iarnă. Dar ochii lui se fixau cu o intensitate albastră, glacială, asupra unui castel de piatră aflat la şaisprezece kilometri dincolo de valea colţuroasă.

Castelul domina de o mie de ani viroaga izolată. Era aproape îngropat sub zăpezi şi ascuns în mare parte de umbra piscurilor de deasupra. La câţiva kilometri în vale era un sat, iar urcuşul până la castel era prea lung şi prea abrupt să poată fi făcut cu uşurinţă. Americanul privea cum un fuior de fum se furişa spre castel. Era prea departe ca să vadă locomotiva de la care venea, dar ştia că acolo era calea ferată care trecea graniţa spre Innsbruck. „Un cerc complet”, se gândi el înverşunat. Crima începuse lângă o cale ferată din munţi în urmă cu douăzeci şi şapte de ani. În seara aceea avea să se termine într-un fel sau altul, tot lângă o cale ferată din munţi.

— Eşti sigur că te simţi în stare? întrebă ghidul. Urcuşul e abrupt. Vântul are să fie tăios ca un paloş.

— Sunt în formă, la fel ca tine, bătrâne.

Ca să îl încurajeze pe Hans, îi spuse că se pregătise înainte, făcând camping cu trupele de schi din Norvegia şi legându-se neoficial de o unitate din Armata Statelor Unite ca să îşi

perfecţioneze abilităţile necesare unui război purtat în munţi.

— Nu ştiam că trupele americane fac exerciţii militare în Norvegia, spuse băţos neamţul.

Americanul zâmbi şters, iar ochii lui albaştri căpătară o nuanţă de violet.

— Doar pentru cazul în care trebuie să ne întoarcem aici şi să mai punem capăt vreunui război.

Hans răspunse cu un rânjet sinistru. Americanul ştia că era mândru veteran al Alpenkorp, divizia germană de elită din zona muntoasă, formată de împăratul Wilhelm în timpul Războiului Mondial dintre anii 1914-1918. Însă nu era prieten cu naziştii care obţinuseră de curând controlul asupra guvernului german şi ameninţau să arunce Europa într-un nou război.

Americanul privi în jur ca să se asigure că erau singuri. O cameristă în vârstă, îmbrăcată cu rochie neagră şi şorţ alb, împingea un aspirator pe hol, în spatele uşilor de la balcon. Aşteptă până plecă femeia, apoi strânse în palma lui mare o punguţă de piele cu monede de aur de câte douăzeci de franci elveţieni şi i-o întinse ghidului.

— Plata întreagă în avans. Ne-am înţeles să mă laşi şi să te întorci acasă dacă nu pot ţine pasul. Tu iei schiurile. Ne întâlnim la sistemul de tragere.

Se întoarse grăbit în camera lui luxoasă cu lambriuri de lemn, de unde priveliştea de afară părea şi mai friguroasă din pricina covoarelor moi şi a focului care trosnea în şemineu. Se schimbă repede în pantaloni din gabardină, rezistenţi la apă, pe care îi vârî în şosete groase de lână, apoi în cizme cu şireturi, îmbrăcă două pulovere subţiri de lână, o vestă de piele antivânt şi o geacă de gabardină până la şolduri, pe care o lăsă descheiată.

Jeffrey Dennis bătu la uşă şi intră. Era un agent tânăr şi calm de la biroul din Berlin; purta o pălărie tiroleză de care îşi cumpărau turiştii. Jeffrey era isteţ, zelos şi organizat. Dar nu îi plăcea să stea în aer liber.

— Tot nu ninge?

— Dă-le tuturor undă verde, îi spuse bărbatul mai în vârstă, într-o oră n-ai să-ţi mai vezi nici vârful nasului.

Dennis îi întinse un rucsac mic.

— Actele pentru dumneavoastră şi pentru... *bagaj.* Trenul va trece graniţa în Austria la miezul nopţii. Veţi fi aşteptat la Innsbruck. Paşaportul ar trebui să fie bun până mâine.

Bărbatul mai vârstnic privi pe fereastră spre castelul îndepărtat.

— Soţia mea?

— E în siguranţă la Paris. La hotelul George al V-lea.

— Mesajul?

Tânărul îi dădu un plic.

— Citeşte-l.

Dennis citi cu voce monotonă:

— „Mulţumesc, dragul meu, pentru cea mai frumoasă aniversare posibilă a celor douăzeci şi cinci de ani împreună.”

Celălalt bărbat se relaxă vizibil. Acesta era codul pe care îl alesese ea, făcându-i semn cu ochiul, cu două zile mai înainte. Îi oferise un alibi, o a doua lună de miere romantică, în cazul în care îl recunoştea cineva şi îl întreba dacă se afla acolo cu afaceri. Acum era departe, în siguranţă. Timpul pentru ascunzişuri trecuse. Se apropia furtuna. Luă plicul şi îl apropie de flăcările din şemineu. Verifică atent paşaportul, vizele şi permisele de trecere a graniţei.

— Pistolul?

Era compact şi uşor. Dennis spuse:

— E noul pistol automat pe care îl folosesc poliţiştii nemţi când lucrează sub acoperire. Dar pot să vă fac rost de un revolver de serviciu dacă vă simţiţi mai confortabil cu o armă mai veche.

Ochii albaştri, care priveau din nou castelul de dincolo de valea întunecată, se întoarseră către bărbatul mai tânăr. Fără să se uite în jos la mâini, americanul înalt îndepărtă revista, verifică să fie goală camera cartuşului, apoi începu inspecţia pistolului Walther PPK, înlăturând piedica şi scoţând arcul şi resortul de pe ţeavă. Făcu toate astea în douăsprezece secunde. Continuând să-l privească în ochi pe curier, reasamblă pistolul în zece secunde.

— Ar trebui să funcţioneze.

Tânărul începu să priceapă că se afla în prezenţa măreţiei, înainte să se poată opri, puse o întrebare potrivită mai degrabă pentru un băieţaş:

— Cât trebuie să exersezi ca să ajungi să faci aşa ceva?

Un zâmbet surprinzător de călduros apăru pe figura severă şi americanul vorbi cu blândeţe şi umor:

— Exersează noaptea, Jeff, în ploaie, când cineva trage spre tine şi ai să înveţi foarte repede.

Ningea abundent când ajunse la cablul de remorcare şi abia mai vedea creasta din vârful pârtiei de schi. Piscurile stâncoase care se înălţau în spate erau invizibile. Ceilalţi schiori erau

încântaţi, înghesuindu-se să apuce frânghia pentru încă o tură înainte ca furtuna iminentă să îi forţeze pe ghizi să închidă pârtiile din motive de siguranţă. Hans îşi luase schiuri din cel mai nou model, cu margini de oţel prinse de lemn cu nituri.

— Se înteţeşte vântul, spuse el ca o justificare pentru margini. E gheaţă pe vârfuri.

Îşi înfăşurară picioarele în legăturile flexibile, prinzându-le de călcâie, îşi puseră mănuşile şi apucară beţele, strecurându-se prin mulţimea răsfirată spre frânghia dată pe după bobina întoarsă de motorul zgomotos de tractor. Apucară strâns de frânghie. Cablul le smuci braţele şi cei doi bărbaţi porniră la deal; era o imagine tipică unei staţiuni elegante – un american bogat în căutarea aventurii spre sfârşitul vârstei mijlocii şi antrenorul lui privat, destul de bătrân şi de înţelept ca să îl aducă în siguranţă înapoi la hotel în timp util pentru cină.

Vântul sufla cu putere în vârful crestei, schimbându-şi direcţia. Rafalele răscoleau zăpada din toate direcţiile. La început nu se vedea mai nimic dincolo de câţiva schiori care stăteau la rând să coboare pe pârtie. Apăru imediat imaginea hotelului, mititel ca o casă de păpuşi la capătul pârtiei, cu piscuri înalte care se înălţau în spate. Hans şi americanul se îndepărtară de mulţime cu ajutorul beţelor. Deodată, când nimeni nu putea să îi vadă, trecură peste creastă şi se avântară pe cealaltă coastă.

Schiurile brăzdau urme proaspete în pulberea neatinsă.

Strigătele schiorilor şi zumzăitul motorului de tragere a frânghiei încetară brusc. Ninsoarea se aşternea tăcută pe îmbrăcămintea de lână. Era aşa de linişte încât auzeau sâsâitul lemnului cu margini de metal brăzdând suprafaţa ninsă, dar şi propria răsuflare şi bătăile inimii. Hans coborî în faţă peste un kilometru şi jumătate şi se opri într-un adăpost format de un afloriment stâncos. Scoase de acolo o sanie uşoară, improvizată.

Era făcută dintr-o targă Robertson, o lectică din lemn de frasin, fag şi pânză menită să se înfăşoare strâns pe un marinar rănit ca să îl imobilizeze şi să poată fi transportat pe scările înguste şi abrupte ale unui vapor. Brancarda era prinsă de o pereche de schiuri şi Hans o trăgea cu o sfoară legată în jurul taliei. Merse înainte încă un kilometru şi jumătate pe o pantă mai domoală. Ajunşi la poalele unui povârniş abrupt, îşi puseră piei de focă pe schiuri. Perii acestora, întorşi cu faţa în jos, le ofereau aderenţa necesară urcuşului.

Ninsoarea era tot mai deasă. Abia aici începu Hans să-şi merite banii. Americanul se putea orienta cu busola la fel de bine

ca oricine altcineva. Dar nici o busolă nu îi oferea garanţia că nu avea să se abată din drum, izbit de vânt şi dezorientat din pricina amestecăturii nebuneşti de unghiuri abrupte. Dar Hans Grandzau, care schia pe aceşti munţi de când era copil, ştia unde se află după înclinarea unei pante oarecare şi după felul cum vântul sufla altfel din cauza ei.

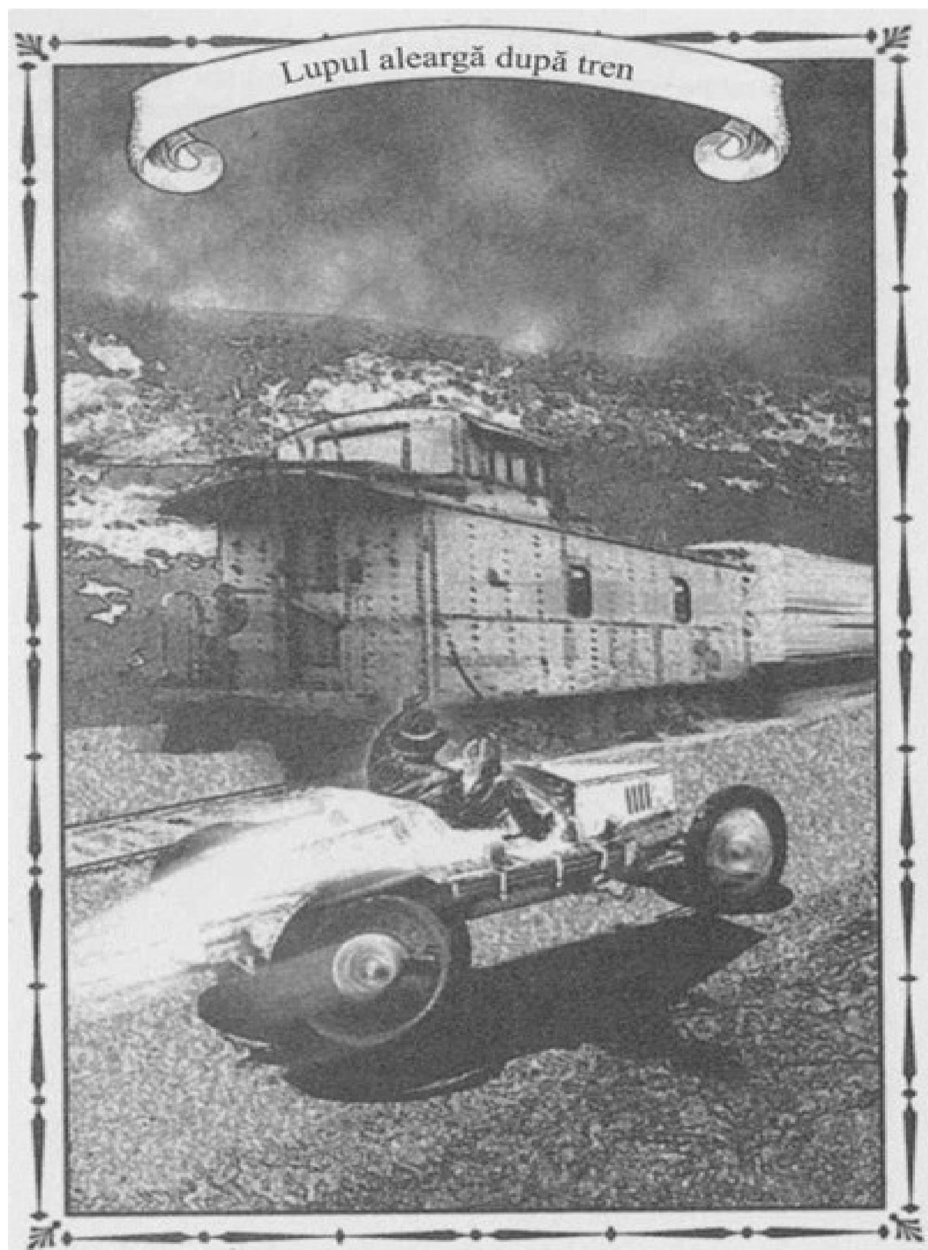
Urcau kilometri întregi şi schiau din nou la vale, apoi urcau din nou. Deseori erau nevoiţi să se oprească pentru odihnă sau ca să îndepărteze gheaţa de pe pieile de focă. Era aproape întuneric când ninsoarea se potoli brusc pe o creastă. Americanul văzu dincolo de ultima vale o singură fereastră luminată la castel.

— Dă-mi sania, spuse el. De aici mă descurc singur.

Ghidul îi auzi hotărârea din glas. Nu lăsa loc de discuţii. Îi dădu sfoara de la sanie şi-i strânse mâna, apoi îi ură noroc şi se îndreptă spre satul din vale, lăsând o urmă şerpuită în întuneric.

Americanul se îndreptă către lumină.

ARTILERIA

PROLETARIATULUI

1

21 SEPTEMBRIE 1907
CASCADA RANGE, OREGON

Poliţistul de la transporturi feroviare urmărea cum intra schimbul de noapte în gura zimţată a tunelului şi se întreba ce foloase scotea compania Southern Pacific de la un miner chior, încrâncenat şi care şchiopăta cu piciorul ţeapăn. Partea din faţă a salopetei şi cămaşa din flanel erau zdrenţuite, iar cizmele subţiate ca foaia de hârtie. Borul pălăriei turtite de fetru era lăsat în jos ca la clovnii de la circ şi ciocanul de oţel al bietului amărât atârna din mănuşă de parcă era prea greu de ridicat. Ceva era suspect acolo.

Poliţistul era un beţiv cu faţa aşa de umflată de rachiu încât nu i se mai vedeau ochii de falei. Dar erau nişte ochi pătrunzători, încă ageri şi animaţi în mod miraculos de speranţă şi amuzament – deşi decăzuse atât de mult încât lucra pentru cel mai dispreţuit departament de poliţie din ţară. Păşi în faţă, pus pe investigat. Dar, chiar în clipa aceea, un băiat tânăr, un nătâng nevinovat, proaspăt venit de la ţară, luă ciocanul bătrânului miner ca să îl care în locul lui. Celălalt părea mult mai în vârstă decât era de fapt şi complet inofensiv din pricina gestului de bunătate, a şchiopătatului şi a peticului de pe ochi. Dar nu era chiar inofensiv.

Drept în faţă se vedeau două găuri în partea laterală a muntelui, tunelul feroviar principal şi, undeva în apropiere, un tunel mai mic, „deschizător de drumuri”, „găurit” iniţial ca să exploreze ruta, să ventileze aer proaspăt şi să se poată scurge apa prin el. Tunelurile erau încadrate de cămăruţe din bârne, încastrate în piatră, ca să nu cadă stâncile peste oameni şi peste cărucioarele culbutoare aflate într-un permanent du-te-vino.

Cei din schimbul de zi se împleticeau spre ieşire; epuizaţi, oamenii se îndreptau spre trenul care îi ducea la bucătăria de campanie din tabără. O locomotivă pufăia în apropiere, trăgând vagoane pline de traverse. Mai erau şi căruţe cu marfa trase de echipaje de câte zece măgari, drezine de mână împinse de-a lungul saboţilor de deraiere şi nesfârşiţi nori de praf. Locul spre care se îndreptau era îndepărtat, la distanţă de două zile de

mers cu trenul de la San Francisco pe rute ocolite, în condiţii grele. Dar nu era un loc izolat.

Liniile de telegraf, prinse pe stâlpi şubrezi, făceau legătura între Wall Street şi gura tunelului. Aşa se transmiteau veştile sumbre despre panica financiară care zguduia New Yorkul la aproape 5 000 de kilometri distanţă. Bancherii din Est, patronii căilor ferate, erau înspăimântaţi. Bătrânul ştia că firele scăpărau de cerinţe contradictorii. Se cerea urgentarea construcţiei trecătorii Cascades, o linie ferată expres, de importanţă crucială, între San Francisco şi nordul ţării. Sau închiderea ei.

Bătrânul se opri chiar în faţa gurii tunelului ca să se uite în sus, spre munte, cu ochiul sănătos. Fortificaţiile de la Cascade Range străluceau roşiatice în lumina soarelui aflat la asfinţit. Le privi ca şi cum voia să îşi amintească în ce fel arăta lumea înainte să fie înghiţit de tunelul întunecos în adâncimile lui de piatră. Împins de omul din spatele lui, frecă peticul de la ochi, de parcă retrăia momentul pierderii mistuitoare. Când îl atinse, făcu o mică deschizătură pentru al doilea ochi, care era şi mai ager decât primul. Poliţistul feroviar, care arăta doar un pic mai presus decât copoii obişnuiţi şi întârziaţi mintal, încă îl privea neîncrezător.

Minerul era un om cu mult sânge rece. Avea suficient curaj să rămână ferm pe poziţie, precum şi neruşinarea apatică de a îndepărta suspiciunile, prefăcându-se neînfricat. Ignorându-i pe muncitorii care se împingeau pe lângă el, privi în jur ca şi când era brusc uimit de spectacolul tot mai mare al noii căi ferate ce sfredelea muntele.

Era, într-adevăr, uimit de aşa o iniţiativă. Întregul demers, care presupunea munca a mii de oameni, se sprijinea pe o structură simplă, aflată la picioarele lui. Două şine metalice erau prinse în cuie de traverse de lemn, la distanţă de 1,4 metri. Legăturile erau bine fixate pe un terasament de balast din pietriş. Combinaţia asta forma un leagăn zdravăn care putea să reziste locomotivelor de sute de tone ce goneau cu 1,5 kilometri pe minut. Repetate la intervale de 1,5 kilometri – 2 700 de legături, 352 de bucăţi de şină, 60 de butoaie de crampoane – acestea formau o autostradă netedă de oţel, aproape fără frecare, care putea continua la nesfârşit. Şinele treceau peste terenul accidentat, agăţându-se de tăieturile înguste, cioplite în laturile curbate ale pantelor aproape verticale, sărind peste defileuri pe postamente ghimpate şi săpând galerii prin stâncă.

Dar munţii o făceau să pară neînsemnată, să arunce în

derizoriu minunea tehnicii moderne şi a exploatării sârguincioase. Şi nimeni nu ştia mai bine decât el cât de fragil era totul.

Se uită la poliţist, care între timp devenise atent la altceva.

Echipa din schimbul de noapte dispăru în gaura scobită în stâncă. Apa gâlgâia la picioarele lor în timp ce treceau prin nenumăratele galerii susţinute de piloni de lemn. Bărbatul şchiop rămase în urmă, însoţit de flăcăul masiv care îi căra ciocanul. Se opriră după vreo nouăzeci de metri în dreptul unui tunel lateral şi stinseră lămpile cu acetilenă. Singuri pe întuneric, se uitară la lămpile celor care se îndepărtau. Apoi continuară drumul prin tunel, pipăind prin şase metri de rocă, până intrară în tunelul-pionier paralel. Era îngust, mai bolovănos decât intrarea principală, iar tavanul era coborât din loc în loc. Se ghemuiră şi merseră mai departe, tot mai adânc în munte, aprinzând din nou lămpile când ştiau că nu îi mai vedea nimeni.

Bătrânul şchiopăta mai repede acum, făcând lumina să danseze pe perete. Brusc, se opri şi îşi trecu mâna peste un filon denivelat în piatră. Tânărul îl privea şi se întreba – nu pentru prima oară – ce anume îl făcea pe bătrân să lupte pentru cauză când cei mai mulţi oameni betegi, aşa ca el şi-ar fi petrecut timpul într-un balansoar. Dar cum putea să o păţească punând prea multe întrebări în taberele de muncitori, îşi păstră nedumerirea pentru sine.

— Sapă aici!

Bătrânul spunea doar atât cât să inspire încrederea voluntarilor recrutaţi de el. Fermierul care îi căra ciocanul îşi imagina că dă o mână de ajutor unui şindrilar din Puget Sound, acolo unde sindicatul pornise o grevă generală din cauza căreia toată industria de şindrilă din lemn de cedru era blocată, dar pe care producătorii exploatatori o anihilaseră cu ajutorul spărgătorilor de grevă. Era exact răspunsul pe care un pui de anarhist aştepta să îl audă.

Recrutul dinaintea lui credea că bătrânul e din Idaho şi că fugise de războaiele minelor de la Coeur d'Alene. Următorul avea impresia că luptase pentru cauză, organizându-i pe Wobblies[1] la Chicago. Cum îşi pierduse ochiul? În acelaşi loc în care devenise şchiop, pierzând vremea cu spărgătorii de grevă din Colorado City sau muncind pe post de gardă de corp pentru „Big Bill"

[1] Muncitori Industriali ai Lumii – sindicat internaţional al muncitorilor, format în 1905 (n. tr.).

Haywood, de la Federaţia Minerilor din Vest, ori poate fusese împuşcat când guvernatorul chemase Garda Naţională. Diplome în rame aurite pentru cei care sufereau de foame ca să clădească o lume mai bună şi aveau curajul să lupte pentru asta.

Bărbatul masiv scoase o daltă de un metru şi o ţinu nemişcată, în timp ce bărbatul cu peticul pe ochi o propti până când dalta fu bine fixată în granit. Apoi îi dădu ciocanul înapoi.

— Poftim, Kevin! Mişcă-te repede!

— Eşti sigur că dacă distrugem tunelul acesta nu îi rănim pe băieţii care lucrează în galeria principală?

— Pe viaţa mea! Sunt şase metri de granit solid între ei şi noi.

Povestea lui Kevin era una obişnuită în Vest. Trebuia să devină fermier, dar banca îi luase familiei lui pământul, iar el muncise în minele de argint până când fusese concediat pentru că vorbea în favoarea sindicatului. Luase bătaie de la poliţia feroviară pentru că mergea cu mărfarele prin toată ţara, căutând de lucru. Când luptase pentru salarii mai mari, fusese atacat de spărgătorii de grevă cu cozi de topor. Erau zile când îl durea capul aşa de tare încât nici nu putea să gândească. Cel mai rău era în nopţile când îl apuca disperarea că nu avea să îşi găsească vreodată o slujbă stabilă sau un loc în care să doarmă, darămite să întâlnească o fată şi să îşi întemeieze o familie, într-o astfel de noapte fusese sedus de visul anarhistului.

Dinamita, „artileria proletariatului”, avea să construiască o lume mai bună.

Kevin manevra cu greu barosul cu amândouă mâinile. Înfipse dalta la vreo 30 centimetri. Se opri să îşi tragă sufletul şi se plânse de unealtă.

— Nu mă pot obişnui cu ciocanele astea de oţel. Ricoşează prea mult. Mie-mi place fonta veche.

— Foloseşte-te de ricoşeu. Cu o graţie surprinzătoare, ologul cu peticul pe ochi luă barosul şi îl manevră cu uşurinţă, folosindu-şi încheieturile puternice să îl legene în aer, să îl tragă înapoi cu o mişcare fluidă şi să îl coboare cu putere peste daltă. Fă-l să te ajute. Poftim, termină tu… Bine! Foarte bine!

Săpară o gaură de un metru în piatră.

— Dinamita, spuse bătrânul care îl lăsase pe Kevin să care toate lucrurile compromiţătoare în cazul în care i-ar fi percheziţionat poliţia feroviară. Kevin scoase din cămaşă trei beţe de culoare roşu-închis. Pe fiecare dintre ele era înscris cu cerneală neagră numele producătorului, VULCAN. Ologul le puse unul după altul în gaură.

— Amorsa.

— Eşti absolut sigur că nu rănim nici un muncitor?

— Garantat.

— Cred că nu m-ar deranja să-i spulber pe şefi, dar oamenii ăia de acolo sunt de partea noastră.

— Chiar dacă nu o ştiu încă, spuse ologul cinic.

Ataşă amorsa care avea să detoneze cu destulă forţă ca să facă dinamita să explodeze.

— Fitilul!

Kevin desfăşură cu grijă fitilul ascuns în pălărie. 90 de centimetri de fir de câlţi impregnat cu praf de puşcă pulverizat avea să ardă în nouăzeci de secunde – 30 de centimetri în jumătate de minut. Bătrânul întinse 3,35 metri de fitil ca să aibă la dispoziţie cinci minute pentru a se retrage într-un loc sigur. Cei 30 de centimetri în plus se adăugau pentru variaţiile de consistenţă şi umezeală.

— Vrei să dai tu foc? întrebă el nonşalant.

Ochii lui Kevin străluceau ca ai unui băieţel în dimineaţa de Crăciun.

— Pot?

— Stai să verific dacă e liber drumul. Să ţii minte, ai doar cinci minute ca să ieşi. Nu pierde vremea. Îl prinzi şi pleci… *stai!* Ce-i asta?

Prefăcându-se că auzise pe cineva venind, se întoarse şi scoase pe jumătate un cuţit dintr-o cizmă.

Kevin se lăsă păcălit. Făcu palma căuş în dreptul urechii. Dar nu auzea decât zumzăitul îndepărtat al forezelor din galeria principală şi vaietul ventilatoarelor ce scoteau aerul urât mirositor din tunelul-pionier, aducând aer proaspăt.

— Ce? Ce-ai auzit?

— Fugi până acolo! Vezi cine vine!

Kevin alergă, făcând umbrele să sară în urma luminii reflectate pe pereţii duri.

Bătrânul rupse fitilul cu praf de puşcă de la amorsă şi îl aruncă în întuneric. Îl înlocui cu unul identic dintr-un ghem de câlţi, îmbibat în trinitrotoluen topit care se folosea pentru detonarea mai multor explozibili simultan pentru că ardea foarte repede.

Se mişcă rapid şi cu îndemânare. Până să îl audă pe Kevin venind după ce căutase cai verzi pe pereţi, pregătise deja înşelătoria. Dar când privi în sus, rămase uimit, văzându-l pe Kevin cu ambele mâini ridicate. În spatele lui venea poliţistul, acelaşi care se uitase la el când intrase în tunel. Faţa buhăită de

alcool se transformase din pricina suspiciunii într-o mască rece de răzbunare. Ţinea strâns şi ferm în mână un revolver.

— Ridică-te! ordonă el. Mâinile sus!

Aruncă o privire la fitil şi la amorsă, înţelegând totul imediat, îşi ţinu arma aproape de corp, fiind evident un luptător care ştia să o folosească.

Bătrânul se mişcă foarte încet. Dar, în loc să se supună ordinului, se aplecă şi scoase cuţitul lung din cizmă.

Poliţistul râse. Vocea lui avea o cadenţă muzicală şi pronunţa cuvintele cu dragostea unui autodidact pentru limba engleză.

— Ai grijă, bătrâne! Deşi ai venit din greşeală cu un cuţit la o luptă cu pistoale, voi fi bucuros să te împuşc dacă nu-i dai drumul în clipa asta.

Bătrânul făcu o mişcare din încheietură. Lama se întinse, devenind de trei ori mai lungă şi transformându-se într-o floretă subţire. Aruncându-se cu o graţie fluidă, o înfipse în gâtul poliţistului. Acesta duse o mână la gât şi încercă să ochească. Bătrânul împinse lama şi mai adânc, răsucind-o şi tăind măduva spinării; lama înfiptă până la capăt ieşi prin spate. Revolverul căzu pe jos cu zgomot. Bătrânul scoase lama, iar poliţistul se prăbuşi pe jos lângă armă.

Din gâtul lui Kevin se auzi un gâlgâit. Avea ochii măriţi de şoc şi de teamă, uitându-se de la bărbatul mort la sabia care apăruse de nicăieri, apoi înapoi la mort.

— Cum… ce?

Bătrânul apăsă arcul, lama se retrase în teacă şi intră înapoi în cizmă.

— Acelaşi principiu ca la recuzita de la teatru, explică el. Uşor modificat. Ai chibriturile?

Kevin băgă în buzunar mâinile tremurânde, căută orbeşte şi scoase în sfârşit o sticlă învelită.

— Mă duc să văd dacă e liberă intrarea în tunel, îi spuse bătrânul. Aşteaptă semnalul meu. Ţine minte, cinci minute. Să fii al naibii de sigur că e aprins, că arde cum trebuie, apoi fugi cât te ţin picioarele! Cinci minute.

Cinci minute ca să se retragă într-un loc sigur. Dar nu şi dacă trinitrotoluenul cu ardere rapidă, care sărea trei metri cât ai clipi, fusese înlocuit cu praful de puşcă pulverizat cu ardere lentă.

Bătrânul păşi peste trupul poliţistului şi se grăbi să ajungă la gura tunelului-pionier. Când văzu că nu e nimeni prin preajmă, bătu uşor de două ori cu dalta. Se auziră trei bătăi cu ecou. Drumul era liber.

Bătrânul scoase un ceas oficial Waltham, de la căile ferate, pe care nici un miner nu şi l-ar fi putut permite. Fiecare conductor, dispecer şi mecanic de locomotivă era obligat prin lege să poarte ceasul de buzunar cu şaptesprezece rubine şi secundar central.

Era garantat să dea ora exactă cu o precizie de jumătate de minut pe săptămână, fie că se zdruncina în cabina fierbinte a unei locomotive, fie că îngheţa pe peronul acoperit de zăpadă al unei gări în vârful munţilor High Sierra. Cadranul alb cu numere arabe abia se mai vedea în asfinţit. Privi limba care arăta secundele în loc de minutele pe care Kevin credea că i le oferă praful de puşcă pentru a ajunge la adăpost.

Kevin avea doar cinci *secunde* să scoată dopul sticlei în care erau beţele de chibrit, să scoată unul, să pună dopul la loc şi să îngenuncheze lângă fitil. Trei *secunde* pentru ca degetele lui agitate să scapere băţul de chibrit pe barosul de oţel. O *secundă* ca să aprindă flacăra şi să o atingă de fitilul cu trinitrotoluen.

O adiere aproape blândă suflă peste faţa bătrânului.

Apoi o rafală de vânt ieşi din bolta de deasupra intrării, împinsă afară de pocnitura surdă a dinamitei ce explodase în adâncimile stâncii. Un bubuit ameninţător şi încă o rafală de vânt semnalară că tunelul-pionier se prăbuşise.

Galeria principală era următoarea.

Se ascunse printre bârnele care sprijineau bolta şi aşteptă. Era adevărat că între tunelul-pionier şi bărbaţii care săpau galeria principală era o distanţă de şase metri. Dar în locul în care pusese dinamita muntele era departe de a fi solid, fiind doldora de cute şi stânci sparte.

Pământul se zdruncină, mişcându-se ca la cutremur.

Bătrânul zâmbi sinistru. Tremurul acela de sub cizmele lui dezvăluia mai mult decât strigătele înspăimântate ale minerilor şi artificierilor îngroziţi care ieşeau valvârtej din tunelul principal. Mai mult decât ţipetele înnebunite ale celor care se adunau în tunelurile pline de fum ca să vadă ce se întâmplase.

La câteva sute de metri sub munte se prăbuşise tavanul tunelului. Totul fusese programat pentru ca tavanul să îngroape căruciorul culbutor, să strivească douăzeci de vagoane, locomotiva şi tenderul. Nu îl tulbura faptul că aveau să fie striviţi şi oamenii. Erau la fel de neînsemnaţi ca poliţistul pe care tocmai îl omorâse. Nu simţea compasiune nici pentru răniţii blocaţi în întuneric dincolo de peretele de piatră spartă. Cu cât erau mai mulţi morţi, mai multă distrugere şi confuzie şi cu cât se făcea ordine mai încet, cu atât întârzierea era mai mare.

Îşi scoase peticul de pe ochi şi îl puse în buzunar. Apoi îşi scoase pălăria ponosită, îndoi borul spre afară şi o puse pe cap ca pe basca unui miner. Dezlegând repede eşarfa de sub pantaloni care îi imobiliza genunchiul ca să pară şchiop, ieşi din întuneric pe două picioare zdravene, se amestecă în mulţimea de oameni speriaţi şi alergă împreună cu ei, împiedicându-se la fel ca ei de traverse, de şine şi zbătându-se să scape. În cele din urmă, oamenii încetiniră goana, întorşi din drum de zecile de curioşi care alergau înapoi spre locul dezastrului.

Bărbatul cunoscut sub numele de Sabotorul merse înainte, coborând în şanţul de lângă şine, evitând cu uşurinţă echipajele de salvare şi poliţiştii pe un drum exersat de multe ori. Ocoli un macaz pe care se afla un tren privat, special pentru pasageri, tras în spatele unei locomotive negre şi lucioase. Monstrul sâsâia încetişor, scoţând abur pentru electricitate şi căldură. Şiruri de ferestre cu draperii străluceau în întunericul nopţii. Se auzea muzică în aerul rece, iar bărbatul văzu servitori cu livrea care aranjau masa pentru cină. Trecând pe lângă tren în urmă cu câteva ore, tânărul Kevin se revoltase împotriva „privilegiaţilor” care călătoreau în lux în timp ce minerii erau plătiţi cu doi dolari pe zi.

Sabotorul zâmbi. Era trenul personal al preşedintelui căii ferate, în vagoanele luxoase era pe cale să se dezlănţuie furtuna când acesta avea să afle că muntele se prăbuşise în tunel şi era aproape sigur că „privilegiaţii” de care vorbea Kevin nu aveau să se simtă chiar aşa de privilegiaţi în seara aceea.

La peste un kilometru mai jos de şina proaspăt montată, lumina electrică stridentă indica şantierul răsfirat cu barăci pentru muncitori, depozite de materiale, magazine de unelte, generatoare, zeci de macazuri pline de marfare şi un depou în care întorceau şi erau reparate locomotivele. Sub platforma aceasta, într-o groapă, se vedeau lămpile cu ulei ale unei tabere de la capătul şinelor, un oraş temporar cu tot felul de corturi şi vagoane de marfa abandonate, în care se aflau acum saloane de dans improvizate, baruri şi bordeluri care însoţeau şantierul aflat mereu în mişcare.

Acum aveau să se mişte şi mai încet.

Aveau nevoie de câteva zile să cureţe tunelul de piatră. Cel puţin o săptămână până când sprijineau roca slăbită, reparau stricăciunile şi puteau relua lucrul. De data asta, sabotase calea ferată destul de bine, era cea mai bună încercare de până acum. Şi dacă reuşeau să identifice ce mai rămăsese din Kevin, singurul

martor care îl putea asocia cu delictul, aveau să afle că acesta era un tip temperamental animat de convingeri radicale şi care vorbea despre tabăra muncitorilor înainte să se arunce accidental în aer.

2

În 1907, trenul „special” devenise o emblemă aparte a americanilor bogaţi şi puternici. Milionarii obişnuiţi care aveau cabane la Newport, case pe Park Avenue şi moşii pe râul Hudson se plimbau între palatele somptuoase în vagoane private, ataşate la trenurile de pasageri. Dar titanii – cei care deţineau căile ferate – călătoreau în trenurile lor speciale private, cu locomotive proprii, pregătite să meargă oriunde pe continent, după cheful proprietarilor. Trenul cel mai rapid şi mai luxos din Statele Unite aparţinea preşedintelui Căilor Ferate Southern Pacific, Osgood Hennessy.

Trenul lui Hennessy era vopsit într-un roşu stacojiu lucios şi era tras de o locomotivă puternică, Baldwin Pacific 4-6-2, neagră precum cărbunele pe care îl avea în tender. Vagoanele lui private, numite *Nancy Nr. 1* şi *Nancy Nr. 2,* după răposata lui soţie, erau lungi de 24 metri şi late de 3 metri. Erau din oţel, construite după indicaţiile lui de către compania Pullman şi mobilate de tâmplari din Europa.

În vagonul *Nancy Nr. 2* se aflau biroul lui Hennessy, salonul şi sala de recepţie, cu tot cu căzi de marmură, paturi de alamă şi un telefon ce putea fi conectat la sistemul de telefonie din orice oraş în care oprea trenul. În celălalt vagon se aflau o bucătărie modernă, cămări în care încăpeau proviziile pe o lună şi o sufragerie, precum şi camerele servitorilor. Vagonul pentru bagaje avea o cameră rezervată pentru automobilul fiicei sale, Lillian, un Packard Gray Wolf. Un vagon-restaurant şi cuşetele luxoase din vagonul Pullman erau pentru inginerii, bancherii şi avocaţii implicaţi în construcţia trecătorii Cascades.

Odată ce intra pe linia principală, trenul lui Hennessy îl putea duce la San Francisco în jumătate de zi, la Chicago în trei zile şi la New York în patru, schimbând tipurile de motoare pentru a maximiza condiţiile de drum. Când acest lucru nu mai era de ajuns ca să îi satisfacă ambiţia de o viaţă de a controla fiecare cale ferată din ţară, trenul lui special începu să folosească „telegrafia fără fir”, un sistem de inducţie electromagnetică, patentat de Thomas Edison, care trimitea mesajele telegrafice între trenul aflat în mers şi firele de telegraf care se înşirau paralel cu şinele.

Hennessy însuşi era doar o fărâmă de om, scund, chel şi părea

înşelător de fragil. Avea ochii negri şi ageri ca ai dihorilor, o privire glacială care descuraja minciuna şi stingea speranţele false şi avea inima unei şopârle Heloderma[2] flămânde, după cum jurau rivalii lui păcăliţi. La câteva ore după prăbuşirea tunelului, era tot în cămaşă, dictând cu repeziciune telegrafistului, când intrară invitaţii lui la cină. Senatorul Charles Kincaid, rafinat şi elegant, veni îmbrăcat impecabil în haine de seară. Era înalt şi deosebit de arătos. Avea părul lucios şi mustaţa tunsă. Nu puteai ghici la ce se gândea dacă se gândea măcar – dacă te luai după ochii lui căprui. Dai avea pregătit un zâmbet dulceag.

Hennessy îl salută pe politician cu un dispreţ abia mascat, în cazul în care n-ai auzit, Kincaid, s-a mai produs un accident. Pe legea mea, acesta a fost sabotaj.

— Doamne sfinte! Sunteţi sigur?

— Al naibii de sigur, am telegrafiat la Agenţia de Detectivi Van Dorn.

— Minunată alegere, domnule! Sabotajul îi va depăşi pe şerifii locali, dacă pot să spun aşa, chiar de aţi putea găsi vreunul în pustietatea asta. Ar fi prea mult chiar şi pentru poliţia căilor ferate. Nişte huligani în uniforme murdare, ar fi putut adăuga Kincaid, dar senatorul era slujitorul căii ferate şi avea grijă cum vorbea cu omul care îl făcuse ceea ce era acum şi care îl putea distruge la fel de uşor. Care e mottoul celor de la Van Dorn? întrebă el linguşitor. „Nu ne dăm bătuţi niciodată!” Domnule, având în vedere că sunt calificat, cred că e de datoria mea să conduc echipele care vor curăţa tunelul.

Faţa lui Hennessy se strâmbă de dispreţ. Papiţoiul acesta lucrase peste Ocean în construcţia de poduri pentru Căile Ferate din Bagdad, în Imperiul Otoman, până când ziarele începură să îi spună „Inginerul-Erou” fiindcă se zvonea că salvase nişte misionari şi asistente de la Crucea Roşie Americană de răpitorii turci. Hennessy nu prea credea în poveştile astea de eroism. Dar Kincaid transformase cumva pretinsa faimă într-un mandat în cadrul legislaturii corupte de stat pentru a reprezenta „interesele” căilor ferate în „Clubul Milionarilor” din Senatul Statelor Unite. Şi nimeni nu ştia mai bine decât Hennessy că domnul Kincaid devenea tot mai bogat de pe urma şpăgilor sub formă de acţiuni la căile ferate.

— Trei oameni morţi într-o clipită, mormăi el. Cincisprezece blocaţi. Nu am nevoie de mecanici. Am nevoie de un antreprenor

[2] Şopârlă veninoasă (n. tr.).

de pompe funebre. Şi de un detectiv straşnic.

Hennessy se întoarse spre telegrafist.

— Au răspuns de la Van Dorn?

— Nu încă, domnule. Tocmai am trimis…

— Joe Van Dorn are agenţi în toate oraşele de pe continent. Trimite mesaje tuturor!

Lillian, fiica lui Hennessy, veni în grabă din camerele lor private. Kincaid făcu ochii mari şi zâmbi înfocat. Deşi se afla pe o linie secundară prăfuită la Cascade Range, era îmbrăcată în aşa fel încât ar fi întors privirile în cele mai bune saloane din New York. Rochia ei de seară din şifon alb era adunată în talia subţire şi decoltată în faţă, dezvăluind o deschizătură ascunsă doar parţial de un trandafir de mătase. Purta un colier de perle încrustat cu diamante în jurul gâtului graţios şi părul ridicat într-un nor auriu, în vreme ce o sumedenie de cârlionţi îi împodobeau fruntea înaltă. Cerceii strălucitori din diamante Peruzzi, cu tăietură triplă, atrăgeau atenţia asupra feţei. Un penaj care arăta ce avea de oferit, adică destule, se gândi Kincaid cu cinism.

Lillian Hennessy era uimitor de frumoasă, foarte tânără şi foarte, foarte bogată. Perechea potrivită pentru un rege. Sau pentru un senator care ţintea către Casa Albă. Mai problematică era lumina dură din ochii ei de un albastru-deschis incredibil care anunţa că era o pacoste greu de stăpânit. Iar acum tatăl ei, care nu fusese niciodată în stare să îi pună căpăstru, o făcuse secretara lui personală, ceea ce îi dădea foarte multă independenţă.

— Tată, spuse ea, tocmai am vorbit cu mecanicul-şef prin telegraf. Crede că pot intra în tunelul-pionier pe partea mai îndepărtată şi să sape până ajung la puţul principal. Echipele de salvare fac săpături. Mesajele tale au fost trimise. E momentul să te îmbraci pentru cină.

— Nu iau cina când oamenii sunt blocaţi.

— Nu îi ajuţi dacă te înfometezi. Lillian se întoarse spre Kincaid. Bună, Charles, spuse ea glacial. Doamna Comden ne aşteaptă în salon. Ne vom delecta cu un cocteil cât se îmbracă tata.

Hennessy nu apăruse încă, deşi ei îşi terminaseră băuturile. Doamna Comden, o femeie brunetă şi voluptuoasă, în vârstă de patruzeci de ani, care purta o rochie verde strâmtă de mătase şi diamante tăiate în vechiul stil european, spuse:

— Mă duc să-l aduc. Trecu în biroul lui Hennessy. Ignorându-l pe telegrafistul care, ca toţi telegrafiştii, jurase să nu dezvăluie

niciodată mesajele pe care le trimitea sau le primea, doamna Comden puse mâna catifelată pe umărul osos al lui Hennessy şi spuse: Tuturor ne este foame. Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet convingător: Haide să-i conducem la cină. Domnul Van Dorn ne va răspunde cât de curând.

În timp ce vorbea, fluierul locomotivei sună de două ori, semnalul dublu pentru „înainte” şi trenul se puse încet în mişcare.

— Unde mergem? întrebă ea, fără să se mire prea mult că plecau din nou.

— Sacramento, Seattle şi Spokane.

3

La patru zile de la explozia din tunel, Joseph Van Dorn îl ajunse în sfârşit din urmă pe rapidul şi plimbăreţul Osgood Hennessy în depoul feroviar Great Northern din Hennessyville. Orăşelul nou-nouţ de la periferia oraşului Spokane, Washington, de lângă graniţa cu statul Idaho, mirosea a cherestea proaspătă, a creozot şi cărbuni arşi. Dar deja era supranumit „Minneapolis din Nord-Vest”. Van Dorn ştia că Hennessy construise aici pentru că avea în plan să dubleze reţeaua feroviară Southern Pacific, asimilând rutele nordice de pe tot continentul.

Fondatorul renumitei Agenţii de Detectivi Van Dorn era un bărbat masiv de vreo patruzeci de ani, bine îmbrăcat şi cu început de chelie, care arăta mai mult ca un om prosper care călătorea în interes de afaceri decât ca spaima lumii interlope. Părea un om sociabil, cu un nas roman puternic şi un zâmbet binevoitor, uşor temperat de o umbră de melancolie irlandeză în ochi; avea nişte favoriţi roşcaţi extraordinari care coborau spre barba roşcată şi mai extraordinară. Apropiindu-se de trenul lui Hennessy, simţi o adevărată uşurare la auzul muzicii săltăreţe de la gramofon. Recunoscu melodia vioaie şi mistuitoare a noului cântec *Search Light Rag* al lui Scott Joplin, iar asta însemna că fiica lui Hennessy, Lillian, era pe aproape. Preşedintele arţăgos de la Southern Pacific era un omuleţ mai uşor de manevrat când era ea prin preajmă.

Se opri pe peron, simţind că în vagon era vânzoleală. Şi iată că apăru Hennessy care îl arunca pe primarul din Spokane afară pe uşă.

— Dă-te jos din trenul meu! Hennessyville nu va fi niciodată anexat oraşului tău. Parcul meu feroviar nu va plăti impozite în Spokane!

Apoi se răsti la Van Dorn:

— Ţi-a luat ceva timp să ajungi aici!

Van Dorn răspunse mojiciei lui Hennessy cu un zâmbet cald. Dinţii lui albi şi puternici străluciră în cuibul mustăţii roşcate şi Joseph prinse în palmă mâna omuleţului, vorbind cu amabilitate:

— Eram la Chicago, iar tu eşti peste tot. Arăţi bine, Osgood, deşi pari un pic enervat. Ce mai face frumoasa Lillian? întrebă el în timp ce Hennessy îl îndemna să intre.

— Îmi dă mai multă bătaie de cap decât o droaie de

macaronari.

— Uite-o că vine! Vai, vai, ce mare te-ai făcut, domnişoară, nu te-am mai văzut de…

— De când eram la New York, când te-a angajat tata să mă duci înapoi la şcoala domnişoarei Porter?

— Nu, o corectă Van Dorn. Cred că ultima dată a fost când te-am scos din închisoare la Boston în urma paradei sufragetelor, care a scăpat de sub control.

— Lillian! spuse Hennessy. Vreau să scrii la maşină notiţele de la întâlnirea asta şi să le ataşezi la un contract prin care angajăm agenţia Van Dorn.

Lumina ghiduşă din ochii ei de un albastru-deschis se stinse când întâlni privirea serioasă, devenită brusc preocupată numai de afaceri.

— Contractul e gata să fie semnat, tată.

— Joe, presupun că eşti la curent cu atacurile astea.

— Înţeleg, spuse Van Dorn diplomat, că nişte accidente groaznice zădărnicesc construcţia liniilor Southern Pacific prin Cascades. Au murit nişte muncitori şi câţiva pasageri nevinovaţi.

— E imposibil să fie toate nişte accidente, răspunse Hennessy cu fermitate. Cineva face tot posibilul să distrugă calea ferată. Angajez agenţia ta ca să-i prinzi pe sabotori, fie că sunt anarhişti, străini sau grevişti. Împuşcă-i, spânzură-i, fa ce trebuie să faci, dar pune-le capăt odată.

— I-am dat cazul celui mai bun agent al meu în clipa în care mi-ai telegrafiat. Dacă situaţia e chiar aşa cum bănuieşti tu, îl numesc anchetator-şef.

— Nu! spuse Hennessy. Vreau să te ocupi tu, Joe. Să te ocupi personal.

— Isaac Bell e cel mai bun om al meu. Mi-aş dori să fi avut talentul lui când aveam aceeaşi vârstă.

Hennessy îl întrerupse.

— Să-ţi intre bine în cap, Joe! Trenul meu e garat la numai 600 kilometri nord de tunelul sabotat, dar am mers peste 1 100 kilometri până aici, făcând cale întoarsă, schimbând direcţia. Trecătoarea va reduce drumul cu o zi întreagă. Succesul trecătorii şi viitorul întregii căi ferate sunt mult prea importante ca să le las în grija unui angajat.

Van Dorn ştia că Hennessy era obişnuit să obţină ceea ce îşi dorea. La urma urmei, construise linii transcontinentale de la Atlantic la Pacific, trecând în viteză pe lângă rivalii lui, Commodore Vanderbilt şi J.P. Morgan, păcălind Comisia

Interstatală de Comerţ şi Congresul Statelor Unite şi luptându-se din priviri cu preşedintele antitrust, Teddy Roosvelt. De aceea, Van Dorn se bucură când îi întrerupse conductorul lui Hennessy. Şeful trenului stătea în uşă, în uniforma lui impecabilă din stofă albastră, cu nasturi strălucitori de alamă şi şnururile roşii de la Southern Pacific.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, domnule. Au prins un vagabond care încerca să se urce în tren.

— Şi de ce mă baţi pe mine la cap? Eu conduc o cale ferată. Dă-l pe mâna şerifului.

— Pretinde că domnul Van Dorn va garanta pentru el.

Un bărbat înalt intră în vagonul lui Hennessy, păzit de doi poliţişti masivi de la căile ferate. Era îmbrăcat în hainele ponosite ale unui vagabond care mergea cu mărfarele în căutare de lucru. Haina de dril şi pantalonii îi erau pline de praf. Avea cizmele roase. Pălăria de cowboy J.B. Stetson era uzată şi distrusă de ploaie.

Lillian Hennessy îi observă mai întâi ochii, albaştri cu nuanţe de violet, care priveau salonul cu o privire ageră, pătrunzătoare, iscodind fiecare colţişor. Iuţi cum erau, păreau să se oprească asupra fiecărei feţe de parcă ar fi încercat să ghicească ce gândeau tatăl ei, Van Dorn şi în sfârşit ea însăşi. Îl privi la rândul ei cu îndrăzneală, iar efectul i se păru uimitor.

Avea peste 1,80 metri şi era musculos ca un arab pursânge. Buza de sus era acoperită de o mustaţă groasă, blondă, ca şi părul lui des şi barba de pe obrajii nebărbieriţi. Lăsase mâinile în jos pe lângă corp şi avea degetele lungi şi graţioase. Lillian remarcă linia fermă a bărbiei şi a buzelor şi decise că avea în jur de treizeci de ani şi era foarte sigur de el.

Cei care îl însoţeau stăteau aproape, dar nu îl atingeau. Când îşi luă privirea de la faţa bărbatului înalt îşi dădu seama că unul dintre paznici ţinea la nas o batistă însângerată. Celălalt clipea dintr-un ochi umflat şi învineţit.

Joseph Van Dorn zâmbi îngâmfat.

— Osgood, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Isaac Bell, cel care va conduce ancheta în numele meu.

— Bună dimineaţa, spuse Isaac Bell. Făcu un pas în faţă şi întinse mâna.

Paznicii veniră după el. Hennessy îi alungă spunând scurt:

— Afară!

Paznicul care îşi tot ducea batista la nas îi şopti ceva conductorului care îi îndemna spre uşă.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse conductorul. Îşi vor lucrurile înapoi.

Isaac Bell scoase din buzunar o teacă îmbrăcată în piele.

— Cum te cheamă?

— Billy, veni răspunsul morocănos.

Bell îi aruncă teaca şi spuse pe un ton glacial, care abia îi masca furia:

— Billy, data viitoare când un om se predă voluntar să-l crezi pe cuvânt.

Se întoarse spre cel cu ochiul vânăt.

— Şi pe tine?

— Ed.

Bell scoase un revolver şi i-l dădu lui Ed cu patul înainte. Apoi lăsă cinci cartuşe în palma paznicului, spunând:

— Să nu scoţi niciodată o armă pe care nu o stăpâneşti.

— Eu credeam că o stăpânesc, mormăi Ed şi ceva din expresia lui nefericită îl impresionă pe detectivul înalt.

— Ai fost cowboy înainte să vii la calea ferată? întrebă Bell.

— Da, domnule, trebuia să muncesc.

Ochii lui Bell se făcură de un albastru blând şi zâmbi binevoitor. Scoase o monedă de aur ascunsă în curea.

— Ţine, Ed. Pune o bucată de friptură pe ochiul acela şi luaţi-vă ceva de băut.

Paznicii încuviinţară din cap.

— Mulţumim, domnule Bell.

Isaac Bell se întoarse spre preşedintele companiei South Pacific, care se uita la el încruntat şi nerăbdător.

— Domnule Hennessy, voi face raportul imediat după ce fac o baie şi îmi schimb hainele.

— Geanta ta e la hamal, spuse Joseph Van Dorn, zâmbind.

Detectivul se întoarse în jumătate de oră, cu mustaţa aranjată şi hainele de vagabond schimbate cu un costum gri-argintiu din trei piese, croit dintr-o lână englezească de bună calitate şi bine ţesută, mai potrivită pentru toamna răcoroasă. Cămaşa de un albastru-deschis şi cravata violet, cu nod făcut în patru mişcări, îi scoteau în evidenţă culoarea ochilor.

Isaac Bell ştia că trebuia să înceapă acest caz cu dreptul, adică să stabilească faptul că el şi *nu* preşedintele cu aere de stăpân era şeful anchetei. Mai întâi îi întoarse lui Lillian Hennessy zâmbetul călduros. Apoi se înclină politicos în faţa unei femei senzuale cu ochi negri, care intră tăcută şi se aşeză într-un

fotoliu de piele. În cele din urmă se întoarse spre Osgood Hennessy.

— Nu sunt întru totul convins că accidentele au fost acte de sabotaj.

— Pe naiba! Muncitorii fac grevă în tot Vestul. Acum avem panica de pe Wall Street care îi aţâţă pe radicali şi îi stârneşte pe agitatori.

— E adevărat, răspunse Bell, că grevele de la tramvaiele din San francisco şi cea a telegrafiştilor de la Western Union i-au înrăit pe muncitorii sindicalişti. Şi chiar dacă liderii Federaţiei Vestice a Minerilor, care sunt în proces la Boise, au complotat să-l omoare pe guvernatorul Steunenberg – o acuzaţie de care mă îndoiesc, pentru că ancheta în acest caz a fost neglijentă – e clar că existau destui revoluţionari depravaţi care să pună dinamită la poarta guvernatorului. Isaac Bell se opri ca să îşi concentreze privirea asupra lui Hennessy. Domnul Van Dorn mă plăteşte să prind ucigaşi şi spărgători de bănci de pe tot continentul. Călătoresc cu mai multe trenuri modeste, accelerate şi expres într-o lună decât o fac cei mai mulţi oameni într-o viaţă.

— Ce legătură au călătoriile tale cu atacurile asupra căii mele ferate?

— Accidentele de tren se întâmplă des. Anul trecut, Southern Pacific a plătit două milioane de dolari pentru rănile suferite de pasageri. Până la sfârşitul anului se vor produce *zece mii* de coliziuni, opt mii de deraieri şi peste cinci mii de decese accidentale. Ca pasager frecvent, o iau drept un lucru personal când vagoanele sunt împinse unul într-altul ca un telescop.

Osgood Hennessy începu să se înroşească de furie.

— Am să-ţi spun acelaşi lucru pe care îl spun oricărui partizan care are impresia că liniile ferate sunt mama tuturor relelor. Calea Ferată Southern Pacific are o sută de mii de angajaţi. Lucrăm la foc automat, transportând *o sută de milioane* de pasageri şi *trei sute de milioane* de tone de marfa în fiecare an!

— Mie îmi plac trenurile, spuse Bell cu blândeţe. Dar feroviarii nu exagerează când spun că micuţul manşon de oţel care ţine roata pe şină este „un centimetru între viaţă şi moarte”.

Hennessy bătu cu pumnul în masă.

— Revoluţionarii ăştia ucigaşi sunt orbiţi de ură! Nu îşi dau seama că viteza trenurilor e *darul lui Dumnezeu* pentru fiecare bărbat şi femeie? America e imensă! Mai mare decât Europa aia arţăgoasă. Mai întinsă decât China divizată. Căile ferate ne unesc. Cum ar merge oamenii dintr-un loc în altul fără trenurile

noastre? Cu diligenţa? Cine le-ar căra recoltele la piaţă? Boii? Măgarii? O singură locomotivă de-a mea cară mai multă marfă decât toate căruţele Conestoga care au traversat vreodată Marile Câmpii – domnule Bell, ştiţi ce este un Thomas Flyer?

— Desigur. Un Thomas Flyer este un automobil Thomas model 35 în patru cilindri, cu şaizeci de cai putere, construit în Buffalo. Mi-aş dori ca anul viitor să câştige Compania Thomas Cursa New York-Paris.

— De ce crezi că au numit un automobil după un tren? bubui Hennessy. Viteza! Un *flyer* e un tren expres faimos pentru viteză! Şi…

— Viteza e minunată, îl întrerupse Bell. Iată de ce…

Hennessy folosea această secţiune a vagonului său privat pe post de birou, iar asta se vedea datorită cadrelor pentru hărţi suspendate de tavanul din lemn lustruit. Detectivul înalt, cu părul blond se uită la etichetele lor de alamă şi desfăcu o hartă feroviară care reprezenta liniile din California, Oregon, Nevada, Idaho şi Washington. Arătă spre graniţa muntoasă dintre California de Nord şi Nevada.

— Acum şaizeci de ani, nişte familii de pionieri care îşi spuneau Grupul Donner au încercat să treacă munţii cu un convoi de căruţe. Se îndreptau spre San Francisco, dar zăpada căzută prea devreme le-a blocat drumul ales ca să traverseze Sierra Nevada. Grupul Donner a rămas blocat toată iarna. Au rămas fără mâncare. Cei care nu au murit de foame au supravieţuit mâncând cadavrele celor morţi.

— Ce naiba au de-a face pionierii canibali cu linia mea ferată?

Isaac Bell rânji.

— Astăzi, mulţumită căii ferate, dacă ţi se face foame în trecătoarea Donner, eşti la distanţă de numai patru ore de restaurantele excelente din San Francisco.

Pe faţa dură a lui Osgood Hennessy nu se vedeau mari diferenţe între zâmbete şi priviri mânioase, dar cedă în faţa lui Joseph Van Dorn:

— Ai câştigat, Joe. Dă-i înainte, Bell. Zi ce ai de zis.

Bell arătă harta.

— În ultimele trei săptămâni, au avut loc nişte deraieri suspecte aici la Redding, aici la Roseville şi la Dunsmuir şi prăbuşirea tunelului, care v-a făcut să îl chemaţi pe domnul Van Dorn.

— Nu îmi spui nimic nou, se răsti Hennessy. Au murit patru liniori şi un mecanic de locomotivă. Zece muncitori nu mai pot

lucra din cauza membrelor rupte. Construcţia a fost întârziată cu opt zile.

— Şi un detectiv de la poliţia căilor ferate mort în tunelul-pionier.

— Poftim? A, da, am uitat. Unul dintre copoii mei.

— Îl chema Clarke. Aloysius Clarke. Prietenii îl strigau Wish.

— Îl cunoşteam, explică Joseph Van Dorn. Lucra pentru agenţia mea. Un detectiv foarte bun. Dar avea probleme.

Bell se uită la figurile tuturor şi rosti cu voce clară cel mai mare compliment care se putea face în Vest:

— Wish Clarke era un om cu care puteai trece orice punte. Apoi se adresă lui Hennessy: Pe drum încoace m-am oprit în taberele muncitorilor. La marginea oraşului Crescent City de pe linia Siskiyou – arătă pe hartă coasta de nord a Californiei – am auzit de un revoluţionar sau anarhist căruia muncitorii îi spun Sabotorul.

— Un revoluţionar! Exact cum spuneam!

— Muncitorii ştiu puţine lucruri despre acesta, dar se tem de el. Oamenii care se alătură cauzei lui nu mai sunt văzuţi apoi. Din ce am aflat până acum, e posibil să fi recrutat un complice pentru explozia din tunel. Un agitator tânăr, un miner pe nume Kevin Butler, care a fost văzut sărind într-un marfar la sud de Crescent City.

— Spre Eureka! interveni Hennessy. De la Santa Rosa a luat-o spre Redding, Weed şi spre trecătoarea Cascades. Aşa cum am spus tot timpul. Muncitori revoluţionari, străini, anarhişti. Şi-a mărturisit agitatorul crima?

— Kevin Butler o să mărturisească în faţa diavolului, domnule. Trupul lui a fost găsit lângă cel al detectivului Clarke în tunel. Cu toate astea, nimic din trecutul lui nu arată abilitatea de a desfăşura singur un asemenea atac. Sabotorul, aşa cum i se spune, e încă liber.

Transmiţătorul telegrafului zdrăngăni în cealaltă cameră. Lillian Hennessy ciuli urechile. Când zgomotul se opri, telegrafistul intră grăbit cu transcrierea. Bell observă că Lillian îi spuse tatălui ei, fără să citească de pe hârtie:

— De la Redding. O coliziune la nord de Weed. Un tren cu muncitori a ignorat semnalul. Un tren cu materiale care venea din urma lui nu ştia că marfarul se afla în zonă şi l-a izbit în spate. Vagonul de serviciu a intrat prin vagonul de marfă. Doi muncitori au murit.

Hennessy sări în picioare, roşu la faţă.

— Nu e sabotaj? A ignorat semnalul, pe naiba! Trenurile acelea se îndreptau spre trecătoarea Cascades. Ceea ce înseamnă altă întârziere.

Joseph Van Dorn veni mai aproape ca să îl calmeze pe preşedintele apoplectic.

Bell se apropie de Lillian.

— Cunoşti alfabetul Morse? întrebă el încet.

— Eşti perspicace, domnule Bell! Călătoresc cu tata de când eram mică. Are mereu prin preajmă un transmiţător de telegraf.

Bell se uită încă o dată la tânăra femeie. Poate că Lillian era mai mult decât copilul singur la părinţi, răsfăţat şi încăpăţânat, aşa cum părea să fie. Putea fi un izvor valoros de informaţii despre cercul intim al tatălui ei.

— Cine e doamna aceea care tocmai ni s-a alăturat?

— Emma Comden e o prietenă de familie. Mi-a dat lecţii de franceză şi germană şi s-a străduit foarte mult să-mi îmbunătăţească ţinuta – Lillian clipi cu genele lungi ce încadrau ochii de culoare albastru-deschis – la pian.

Emma Comden purta o rochie strâmtă cu un guler rotund şi o broşă elegantă la gât. Era foarte diferită de Lillian, rotunjoară acolo unde tânăra femeie era slabă, cu ochii de un căprui-închis, aproape negri, cu părul castaniu-închis cu nuanţe roşiatice, strâns într-un coc franţuzesc.

— Vrei să spui că ai primit educaţie acasă astfel încât să îl poţi ajuta pe tatăl tău?

— Vreau să spun că am fost dată afară din atâtea pensioane din Est încât tata a angajat-o pe doamna Comden ca să îmi desăvârşească educaţia.

Bell zâmbi la rândul lui.

— Cum de mai ai timp pentru franceză, germană şi pian când eşti şi secretara personală a tatălui tău?

— Mi-am depăşit îndrumătoarea.

— Dar doamna Comden a rămas…

Lillian răspunse cu răceală.

— Dacă te ajută ochii, domnule detectiv, poate observi că tatei îi este foarte dragă „prietena noastră de familie”.

Hennessy văzu că Isaac şi Lillian stăteau de vorbă.

— Poftim?

— Spuneam doar că am auzit vorbindu-se despre doamna Hennessy ca despre o mare frumuseţe.

— Frumuseţea lui Lillian nu vine din partea mea de familie. Câţi bani primeşti pentru meseria de detectiv, domnule Bell?

— Cel mai mult din cât se plăteşte în general.

— Atunci mă înţelegi cu siguranţă că în calitate de tată al acestei tinere inocente sunt obligat să te întreb de unde ai asemenea haine elegante?

— De la bunicul meu, Isaiah Bell.

Osgood Hennessy rămase uimit. Nu s-ar fi mirat mai tare dacă Bell i-ar fi spus că era progenitura regelui Midas.

— *Isaiah Bell* a fost bunicul tău? Asta înseamnă că tatăl tău e Ebenezer Bell, preşedintele American States Bank din Boston. Doamne Dumnezeule, un bancher?

— Tatăl meu e bancher. Eu sunt detectiv.

— Tatăl *meu* nu a întâlnit un bancher în toată viaţa lui. Era muncitor pe secţiune, bătea crampoane. Vorbeşti cu un simplu muncitor la calea ferată, Bell. Am început la fel ca el, legând şinele de traverse. Am cărat şi eu sufertaşul. Am muncit cele zece ore pe zi şi am trecut prin toate: frânar, mecanic, conductor, telegrafist, dispecer – în sus, de la şină la gară şi la biroul general.

— Ceea ce încearcă tata să spună, zise Lillian, e că s-a ridicat de la a bate crampoane în soarele fierbinte la a înfige crampoane aurite de ceremonie sub o umbrelă.

— Nu îţi bate joc de mine, fetiţo!

Hennessy smulse altă hartă prinsă de tavan. Era o schiţă, o copie pe hârtie milimetrică, de culoare albastru-deschis, care arăta în detaliu planurile inginereşti pentru un pod cu armături şi grinzi care trecea peste un mic canion şi care se sprijinea pe doi piloni din piatră şi oţel.

— În direcţia asta ne îndreptăm, domnule Bell, spre podul Cascades Canyon. Am adus un mecanic de top pensionar, Franklin Mowery, ca să-mi construiască cel mai bun pod feroviar la vest de Mississippi şi aproape şi-a terminat treaba. Ca să câştig timp, am construit înainte de finalizarea extinderii, direcţionând trenurile pe o linie abandonată pentru cherestea care vine şerpuind din deşertul Nevada. Arătă spre hartă. Când vom sparge aici – tunelul 13 – vom vedea că podul ne aşteaptă. Viteză, domnule Bell! Totul se rezumă la viteză.

— Aveţi un termen-limită? întrebă Bell.

Hennessy se uită aspru la Joseph Van Dorn.

— Joe, presupun că lucrurile spuse confidenţial sunt în tot atâta siguranţă cu detectivii cum sunt şi cu avocaţii mei?

— Ba în şi mai multă siguranţă, spuse Van Dorn.

— Există un termen-limită, recunoscu Hennessy faţă de Bell.

— Impus de bancheri?

— Nu de diavolii ăia. De Mama Natură. Vine Bătrâna Iarnă şi când va ajunge la Cascades s-a terminat cu construcţia liniilor până la primăvară. Am cel mai bun credit din toată industria, dar, dacă nu leg trecătoarea cu podul Cascade Canyon înainte să mă oprească iarna, creditul *meu* va fi terminat. Între noi fie vorba, domnule Bell, dacă extinderea se opreşte, pierd orice şansă să termin trecătoarea Cascades a doua zi după primul viscol.

— Linişteşte-te, Osgood, spuse Van Dorn. Îl vom opri.

Hennessy nu se putea linişti însă. Scutură schiţa de parcă voia să o sugrume.

— Dacă mă împiedică sabotorii ăştia, va dura încă douăzeci de ani până să mai încerce cineva să se ocupe de trecătoarea Cascades. E ultima barieră care împiedică progresul în Vest şi eu sunt ultimul om în viaţă care are curaj să o înlăture.

Isaac Bell nu se îndoia că bătrânul îşi iubea calea ferată. Nu uita nici de indignarea din propria lui inimă la gândul că alţi oameni nevinovaţi puteau muri sau puteau fi răniţi de Sabotor. Cei nevinovaţi erau sacri. Dar pe primul loc în mintea lui Bell era amintirea lui Wish Clarke, care se aruncase pe nepusă masă, în felul lui dezinvolt, în faţa unui cuţit menit pentru Bell.

— Vă promit că-l voi opri!

Hennessy se uită îndelung la el, măsurându-l. Se aşeză încet într-un fotoliu.

— Respir uşurat, domnule Bell, ştiind că am la dispoziţie un detectiv de calibrul tău.

Când Hennessy se uită la fiica lui să vadă dacă e de acord cu el, observă că aceasta îl privea pe detectivul bogat şi cu relaţii bune ca pe o maşină nouă de curse pe care avea să îi ceară să i-o cumpere la următoarea aniversare.

— Fiule, zise el. Există şi o doamnă Bell?

Bell remarcase deja că frumoasa tânără îl măsura din ochi. Se simţea flatat, chiar tentat, dar nu o lua personal. Era uşor de ghicit de ce. Cu siguranţă era primul om pe care îl văzuse care nu se lăsa intimidat de tatăl ei. Dar între fascinaţia tinerei şi interesul subit al tatălui de a-şi vedea fata făcând o partidă reuşită, venise momentul ca acest domn să îşi facă intenţiile clare.

— Sunt logodit, răspunse el.

— Logodit, serios? Şi ea unde e?

— Locuieşte în San Francisco.

— Ce s-a întâmplat cu ea după cutremur?

— Şi-a pierdut casa, răspunse Bell misterios, amintindu-şi bine că prima lor noapte împreună se terminase brusc când unda de şoc le aruncase patul în partea opusă a camerei, iar pianul lui Marion căzuse în stradă prin peretele din faţă. Marion a rămas acolo să se îngrijească de orfani. Acum cei mai mulţi dintre ei sunt aranjaţi, iar ea şi-a găsit o slujbă la un ziar.

— Aţi stabilit data nunţii? întrebă Hennessy.

— În curând, zise Bell.

Lillian Hennessy părea să ia cuvântul acela drept o provocare.

— Suntem foarte departe de San Francisco.

— 1 600 kilometri, spuse Bell. O parte din ei sunt greu de parcurs, sunt ascensiuni abrupte şi nesfârşite cotituri prin munţii Siskiyou – motivul pentru care există trecătoarea Cascades, care va reduce drumul cu o zi, adăugă el, schimbând subtil subiectul de la fete de măritat la sabotaj. Apropo, mi-ar prinde bine un permis pentru tren.

— Îţi dau ceva mai bun de atât! spuse Hennessy, sărind în picioare. Îţi dau permisul de liberă trecere pentru orice tren din ţară. Vei avea şi un bilet scris de mine care îţi permite să închiriezi orice tren special spre orice loc ai nevoie. Acum lucrezi pentru calea ferată.

— Nu, domnule. Lucrez pentru domnul Van Dorn. Dar promit să folosesc trenurile speciale pe cât posibil.

— Domnul Hennessy v-a pus aripi la dispoziţie, spuse doamna Comden.

— De-ai şti măcar încotro să zbori… Frumoasa Lillian zâmbi. Sau către cine.

Când transmiţătorul de la telegraf începu din nou să zdrăngăne, Bell înclină capul spre Van Dorn şi ieşiră amândoi pe peron. Un vânt rece din nord bătea prin depou, antrenând fumul şi zgura.

— O să am nevoie de mulţi dintre oamenii noştri.

— Sunt ai tăi, numai să-i ceri. Pe cine vrei?

Isaac Bell înşiră o listă lungă de nume. Van Dorn ascultă, încuviinţând din cap. După aceea, Bell spuse:

— Aş vrea să am baza la Sacramento.

— Aş fi crezut că vei dori să fie la San Francisco.

— Din motive personale, da. Aş prefera şansa să fiu în acelaşi oraş cu logodnica mea. Dar la Sacramento sunt legături feroviare mai rapide spre Coasta Pacificului şi pe continent. Ne-am putea aduna la domnişoara Anne?

Van Dorn nu îşi ascunse mirarea.

— De ce vrei să vă întâlniţi într-un bordel?

— Dacă acest aşa-zis Sabotor se pune cu o întreagă reţea feroviară continentală, e un infractor cu legături extinse. Nu vreau ca oamenii noştri să fie văzuţi într-un loc public până nu aflu ce ştie el şi de unde ştie.

— Sunt sigur că Anne Pound ne va face loc în salonul din spate, spuse Van Dorn pe un ton serios. Dacă aşa crezi tu că e cel mai bine. Dar spune-mi, ai mai descoperit ceva în afară de ce i-ai spus lui Hennessy?

— Nu, domnule. Dar am senzaţia că Sabotorul e excepţional de vigilent.

Van Dorn dădu tăcut din cap. Din experienţa lui, când un detectiv atât de intuitiv pe cât era Isaac Bell avea o „senzaţie”, aceea se contura de la detalii mici, dar elocvente, care cu siguranţă scăpau celor mai mulţi oameni. Apoi spuse:

— Îmi pare foarte rău de Aloysius.

— A fost şocant. Omul acela mi-a salvat viaţa la Chicago.

— Şi tu ai salvat-o pe a lui la New Orleans, spuse Van Dorn. Şi încă o dată în Cuba.

— Era un detectiv al naibii de bun.

— Când era treaz. Dar se băga în mormânt cu băutura. Şi nu l-ai fi putut salva de la asta. Deşi ai încercat.

— Era cel mai bun, spuse Bell cu încăpăţânare.

— Cum a murit?

— A fost strivit de stânci. Evident, Wish era chiar în locul unde a explodat dinamita.

Van Dorn clătină cu tristeţe din cap.

— Omul acela avea nişte instincte excelente. Chiar şi beat. Mi-a părut rău că a trebuit să-l concediez.

Bell vorbi pe un ton neutru.

— Arma lui era la câţiva metri distanţă de corp, indicând faptul că o scosese din teacă înainte de explozie.

— E posibil să fi fost aruncată acolo de explozie.

— Era acelaşi pistol Army cu un singur foc care îi plăcea lui. În tocul cu clapă. Nu a căzut. Probabil îl avea în mână.

Van Dorn puse o întrebare dureroasă ca să confirme presupunerea lui Bell că Aloysius Clarke încercase să prevină atacul.

— Sticla lui unde era?

— În haină.

Van Dorn dădu din cap şi încercă să schimbe subiectul, dar Isaac Bell nu terminase.

— Trebuia să aflu cum a ajuns în tunel. A murit înainte sau după explozie? Aşa că i-am urcat cadavrul într-un tren şi l-am dus la doctor în Klamath Falls. Am stat acolo cât l-a examinat. Doctorul mi-a arătat că cineva i-a înfipt un cuţit în gât înainte să fie strivit.

Van Dorn tresări.

— I-au tăiat gâtul?

— Nu l-au tăiat. L-au străpuns. Cuţitul i-a intrat în gât, a alunecat printre două vertebre cervicale şi i-a tăiat măduva spinării, apoi a ieşit prin ceafă. Doctorul a spus că a fost o tăietură demnă de un chirurg sau de un măcelar.

— Sau a fost pur şi simplu norocos.

— Dacă e adevărat, atunci ucigaşul a fost norocos de două ori.

— Cum adică?

— Ar fi nevoie de mult noroc să îl învingi pe Wish Clarke, nu crezi?

Van Dorn îşi mută privirea.

— Mai era ceva în sticlă?

Bell îi zâmbi şters şi trist.

— Nu te teme, Joe şi eu l-aş fi concediat. Era uscată complet.

— A fost atacat din faţă?

— Aşa se pare, spuse Bell.

— Dar spui că Wish avea deja arma scoasă.

— Aşa e. Atunci cum de l-a rănit Sabotorul cu un cuţit?

— L-a aruncat? întrebă Van Dorn bănuitor.

Bell duse mâna la cizmă şi o ridică odată cu propriul lui cuţit. Jonglă lama de oţel între degete, cântărind-o.

— Ar fi avut nevoie de o catapultă ca să înfingă de tot un cuţit în gâtul unui om masiv.

— Desigur… Ai grijă, Isaac! Dacă e aşa cum spui, Sabotorul trebuie să fie un tip iute ca fulgerul ca să îl învingă pe Wish Clarke. Chiar şi dacă era băut.

— Va avea ocazia, jură Isaac Bell, să îmi arate cât e de iute.

4

Becurile electrice de la digul Santa Monica din Venice iluminau greementul unui vas cu trei catarge ancorat permanent lângă dig, precum şi acoperişul unui pavilion extins. O fanfară cânta într-un tempo rapid *Gladiator March,* al lui John Philip Sousa.

Căutătorul de comori întoarse spatele muzicii dulci-amărui şi merse mai departe pe nisipul bătătorit spre locuri întunecate. Lumina tremura pe valuri, aruncând în faţă o umbră înspumată, iar vântul răcoros de pe Pacific sufla prin hainele lui jerpelite. Mareea era joasă şi bărbatul căuta o ancoră de furat.

Trecu pe lângă un sătuc de cocioabe. Pescarii japonezi care locuiau acolo aveau bărcile trase pe nisip, în apropierea colibelor, ca să le poată supraveghea. Imediat după locuinţele japonezilor găsi ceea ce căuta, una dintre bărcile de pescuit cu fundul plat împrăştiate pe plajă de Societatea Bărcilor de Salvare din Statele Unite, ca să poată salva marinarii naufragiaţi şi turiştii de la înec. Bărcile erau complet echipate, gata de lansare în orice clipă de echipele de voluntari. Trase pânza deoparte, bâjbâind printre vâsle, plute, ispoale cositorite şi simţind, în sfârşit, metalul rece al ancorei.

Duse ancora spre dig. Mergea cu greu pe plaja înclinată către oraş, înainte de a ajunge în zona luminată. Străzile erau pustii, casele cufundate în întuneric. Se feri de un paznic de noapte care patrula pe jos şi ajunse netulburat de nimeni la un grajd care, la fel ca mai toate grajdurile din zona aceea, era pe punctul de a fi transformat într-un spaţiu pentru automobile. Maşini şi camioane erau parcate care încotro printre căruţe, trăsuri şi cărucioare. Mirosul de benzină se întrepătrundea cu cel de fân şi bălegar.

Era un loc plin de viaţă pe timp de zi, frecventat de grăjdari, taximetrişti, căruţaşi şi mecanici care fumau, mestecau şi depănau poveşti. Dar singurul care era treaz în seara aceea era fierarul, care îl luă prin surprindere pe căutătorul de comori, dându-i un dolar pentru ancoră. Îi promisese doar cincizeci de cenţi, dar băuse şi el era unul dintre cei pe care whisky-ul îi transforma în oameni generoşi.

Fierarul se puse pe treabă, nerăbdător să modifice ancora înainte să observe cineva că era furată. Pentru început, tăie una din cele două palme de fontă lovind-o de câteva ori cu ciocanul şi

o daltă de canelat până reuşi să o rupă. Pili marginile ca să netezească ruptura. Când ridică ancora la lumină, ceea ce mai rămăsese din ea arăta ca un cârlig.

Transpira în ciuda frigului nopţii, aşa că bău o sticlă de bere şi trase o duşcă zdravănă din sticla de whisky Kellogg's, apoi începu să dea o gaură în coada cerută de client. Era muncă grea să găureşti fontă. Oprindu-se să-şi tragă sufletul, mai bău o bere. În cele din urmă termină, dându-şi oarecum seama că dacă mai bea o gură de Kellogg's avea să-şi găurească mâna în loc de cârlig.

Înfăşură cârligul într-o pătură adusă de client şi îl puse în geanta acestuia. Ameţit de cap, ridică palma tăiată din ancoră din locul în care căzuse, în nisipul de lângă nicovală. Tocmai se întreba ce-ar fi putut face cu ea când clientul bătu la uşă.

— Adu-o încoace!

Bărbatul stătea în întuneric, iar fierarul vedea acum încă şi mai puţin din trăsăturile lui aspre decât văzuse în noaptea precedentă. Dar recunoştea vocea puternică, dicţia clară din Est, atitudinea superioară, înălţimea şi redingota impermeabilă, la un singur rând de nasturi, lungă până la genunchi.

— Am zis s-o aduci aici!

Fierarul duse geanta până la uşă.

— Închide uşa!

O închise în urma lui, blocând astfel lumina, iar clientul smulse geanta şi spuse pe un ton grăbit:

— Mulţumesc, prietene.

— Cu plăcere, oricând, mormăi fierarul, întrebându-se ce naiba putea să facă un grangur cu o jumătate de ancoră.

O monedă de aur de zece dolari strălucea în umbră, plata pentru o săptămână de muncă în acele vremuri grele. Fierarul o căută prin nisip, o pierdu şi fu nevoit să îngenuncheze ca să o ridice. Simţi că bărbatul era pe aproape. Se uită precaut la el şi îl văzu băgând mâna într-o cizmă veche, care nu prea se potrivea cu ţoalele lui elegante. În clipa aceea, uşa din spatele lui se deschise şi lumina căzu pe faţa bărbatului. Fierarului i se păru cunoscut. Trei grăjdari şi un mecanic auto se împleticiră pe uşă, beţi morţi şi râzând zgomotos când îl văzură îngenuncheat pe nisip.

— La naiba! strigă mecanicul. Se pare că şi Jim a golit sticla.

Clientul se întoarse cu spatele şi dispăru pe alee, lăsându-l în urmă pe fierarul care habar nu avea că fusese cât pe ce să fie ucis pentru siguranţa celuilalt.

*

În cei patruzeci şi şapte de ani de când Sacramento era capitala statului California, conacul alb al lui Anne Pound oferise ospitalitate şi bunăvoinţă legiuitorilor şi celor care făceau lobby la distanţă de numai trei străzi. Era mare şi frumos, construit în stilul victorian timpuriu. Avea foişoare, frontoane, verande şi balustrade din lemn alb, strălucitor. În foaier, dincolo de uşa lăcuită de la intrare, din lemn de alun, domnea portretul în ulei al stăpânei casei în anii tinereţii. Scara ei acoperită cu mochetă roşie era aşa de renumită în cercurile politice încât îţi puteai da seama de relaţiile unui om dacă zâmbea cu subînţeles la auzul expresiei „Treptele spre Rai”.

În seara aceea, la ora opt, stăpâna însăşi, mult mai în vârstă şi mai corpolentă, cu părul bogat şi blond, albit acum la fel ca lemnăria, prezida adunarea de pe o canapea de culoare roşu-burgund în salonul din spate, unde stătea înconjurată de valuri de mătase verde. În cameră se aflau multe asemenea canapele, fotolii încăpătoare, scuipători din alamă lustruită, picturi în rame aurite înfăţişând femei nubile, mai mult sau mai puţin îmbrăcate şi un bar mare, plin de pahare de cristal. În seara aceea era complet izolat de partea din faţă a camerei prin uşi glisante de mahon, groase de aproape opt centimetri. De pază stătea un bărbat cu un joben elegant, un fost boxer profesionist despre care se spunea că l-ar fi pus la pământ pe „Jim Gentilomul” Corbett pe când se afla în culmea gloriei şi care supravieţuise ca să spună povestea mai departe.

Isaac Bell îşi ascunse un zâmbet, văzând cât de năucit era Joseph Van Dorn de stăpâna încă frumoasă. Începuse să se îmbujoreze pe sub barbă şi era roşu ca favoriţii lui. Oricât de curajos se dovedea adesea în faţa atacurilor violente, Van Dorn era de-a dreptul ruşinos când era vorba de femei în general şi purtări intime în special. Era clar că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât în salonul din spate al celui mai elitist bordel din California.

— Începem? întrebă Van Dorn.

— Domnişoară Anne, spuse Bell, întinzând politicos mâna ca să o ajute să se ridice de pe canapea. Vă mulţumim pentru ospitalitate!

În timp ce Bell o conducea spre uşă, femeia vorbi cu accentul tărăgănat din Virginia despre cât de recunoscătoare era şi acum Agenţiei de Detectivi Van Dorn pentru prinderea în cel mai

discret mod cu putinţă a unui mare criminal care le ataca pe fetele ei sârguincioase. Monstrul, o fiară diformă pe care agenţii lui Van Dorn o descoperiseră într-una dintre cele mai bune familii din Sacramento, fusese închis pentru totdeauna într-un spital de nebuni, iar clienţii ei nu auziseră o vorbă despre acest scandal.

Joseph Van Dorn se ridică în picioare şi spuse cu glas tare:

— Să trecem la treabă. Isaac Bell se ocupă de anchetă. Atunci când vorbeşte, o face în numele meu. Isaac, spune-le la ce te gândeşti.

Bell se uită la cei din jur înainte de a vorbi. Lucrase cu sau auzise de toţi şefii agenţiilor din oraşele din Vest: cei din Phoenix, Salt Lake, Boise, Seattle, Spokane, Portland, Sacramento, San Francisco, Los Angeles, Denver şi ceilalţi agenţi adunaţi de Van Dorn.

Printre cei ce ieşeau în evidenţă se aflau Horace Bronson, directorul solid al biroului din San Francisco şi Arthur Curtis, scund şi gras, alături de care Bell lucrase la cazul Banditului Măcelar, din pricina căruia pierduseră un prieten comun, Glenn Irvine, care fusese şi partenerul lui Curtis.

„Texas” Walt Hatfield, un fost grănicer deşirat ca sârma ghimpată, specialist în opritul jafurilor din vagoanele expres, avea să fie deosebit de valoros în acest caz. La fel şi Eddie Edwards, din Kansas City, un agent încărunţit prea devreme, expert în raziile prin care curăţa staţiile de bande de hoţi, acolo unde trenurile trase pe linii secundare erau foarte vulnerabile faţă de tâlhării şi sabotaj.

Cei mai în vârstă din cameră erau Mack Fulton, din Boston, cu privirea lui de gheaţă, care cunoştea toţi spărgătorii de seifuri din ţară şi partenerul lui, Wally Kisley, expert în explozivi, îmbrăcat în costumul lui obişnuit din trei piese, cu un model strident în carouri. Mack şi Wally erau în aceeaşi echipă din primele lor zile la Chicago. Mereu cu glumele şi farsele la ei, erau cunoscuţi în agenţie drept „Weber şi Fields”, după celebrii comici de vodevil şi producători de musicaluri burleşti de pe Broadway.

În sfârşit, era acolo şi prietenul lui Bell, Archie Abbott, din New York, un agent sub acoperire aproape invizibil, care intră sfios pe uşa de la bucătărie a domnişoarei Anne, îmbrăcat ca un vagabond care căuta pomană.

Bell spuse:

— Dacă detonează cineva o bombă aici, o să-şi ia de băut toţi nelegiuiţii de pe continent.

Toţi râdeau pe înfundate. Texas Walt Hatfield puse întrebarea

la care se gândeau cu toţii:

— Isaac, vrei să ne zici de ce stăm toţi înghesuiţi într-un bordel ca nişte texani pitiţi pe după bolovani în timpul raziei?

— Pentru că ne confruntăm cu un sabotor ambiţios, care are planuri ingenioase şi pe care nu-l interesează pe cine omoară.

— Ei, dacă zici tu aşa…

— E un ucigaş sălbatic, nemilos. A provocat deja destule pagube şi a ucis aşa de mulţi oameni nevinovaţi încât vagabonzii au luat aminte şi l-au poreclit Sabotorul. Ţinta lui pare să fie trecătoarea Southern Pacific Cascades. Calea ferată e clientul nostru. Agenţia de Detectivi Van Dorn are două lucruri de făcut: să protejeze clientul, împiedicându-l pe Sabotor să mai facă şi alte pagube şi să-l prindă cu suficiente dovezi ca să-l trimită la ştreang.

Bell dădu deodată din cap. Un secretar în cămaşă veni grăbit să aşeze o hartă a căii ferate peste un tablou cu nimfe la scăldătoare. Harta înfăţişa căile ferate vestice, de la Salt Lake City la San Francisco, care treceau prin California, Oregon, Washington, Idaho, Utah, Nevada şi Arizona.

— L-am invitat pe Jethro Watt, directorul poliţiei de transporturi, ca să ne arate cele mai vulnerabile puncte de pe calea ferată şi ca să vă pună la curent.

Detectivii răspunseră cu mormăieli batjocoritoare.

Isaac Bell îi amuţi cu o privire glacială.

— Ştim cu toţii neajunsurile poliţiştilor de la transporturi. Dar Van Horn nu are suficienţi oameni ca să acopere 13 000 kilometri pătraţi de cale ferată. Jethro are informaţii pe care nu avem cum să le aflăm singuri. Aşa că, dacă vreunul din camera asta îi spune ceva directorului Watt care să-l facă mai puţin cooperant, o să aibă de-a face cu mine.

La comanda lui Bell, secretarul îl conduse înăuntru pe directorul Watt, care, după înfăţişare, nu părea să contrazică aşteptările scăzute ale detectivilor cu privire la poliţiştii de la transporturi. De la părul unsuros lipit de frunte, deasupra feţei irascibile şi nebărbierite, la gulerul nespălat, haina şi pantalonii şifonaţi, până la cizmele roase şi umflăturile din haine care dezvăluiau arme de calibru mare şi bastoane, Jethro Watt, aproape la fel de înalt ca Isaac Bell şi de două ori mai lat, părea prototipul tuturor gardienilor şi poliţiştilor de la căile ferate din ţară. Apoi deschise gura şi îi uimi pe toţi.

— E o vorbă veche: nimic nu e imposibil pentru Southern Pacific. Iată ce vor să spună muncitorii feroviari cu asta: noi

facem de toate. Ne croim drum. Ne punem şinele. Ne facem locomotivele şi materialele rulante. Ne înălţăm podurile – patruzeci în noua extindere, pe lângă Cascade Canyon. Ne săpăm tunelurile – vor fi cincizeci până vom termina. Ne întreţinem echipamentele. Inventăm pluguri speciale High Sierra pentru iarnă, trenuri de pompieri pentru vară. Suntem o întreprindere măreaţă.

Fără să înmoaie tonul sau să zâmbească măcar, adăugă:

— În golful San Francisco, pasagerii feriboturilor care traversează de la Oakland Mole spre oraş susţin că atelierele noastre pregătesc chiar şi gogoşile pe care le vindem pe vas. Le plac sau nu, tot le mănâncă. Southern Pacific e o întreprindere măreaţă. Fie că vă place sau nu de noi.

Ochii injectaţi ai lui Jethro Watt căzură pe barul ornamentat pe care se afla o piramidă din pahare de cristal şi îşi umezi buzele.

— O întreprindere măreaţă are şi mulţi duşmani. Dacă un oarecare se dă jos din pat dimineaţa pe partea greşită, dă vina pe calea ferată. Dacă nu e bună recolta, dă vina pe calea ferată. Dacă îşi pierde ferma, dă vina pe calea ferată. Dacă sindicatul nu poate mări salariile, dă vina pe calea ferată. Dacă e concediat din pricina crizei, dă vina pe calea ferată. Dacă banca pierde şi nu îşi primeşte banii înapoi, dă vina pe calea ferată. Uneori se înfurie destul ca să facă nişte afaceri cu trenul rapid. Să jefuiască trenuri. Dar sabotajul e mai rău decât jefuirea trenurilor. Mai rău şi mai greu de oprit pentru că o întreprindere măreaţă este şi o ţintă-mamut. Sabotajul din partea nemulţumiţilor ăstora e şi motivul pentru care compania deţine un corp de poliţie pentru protecţie. O armată enormă. Dar, ca orice armată, avem nevoie de aşa de mulţi soldaţi încât nu putem fi pretenţioşi şi, uneori, trebuie să recrutăm şi ceea ce alţii, mai privilegiaţi, numesc drojdia societăţii…

Privi încruntat prin cameră şi jumătate dintre detectivi crezură că va scoate un ciomag. În schimb, zâmbi batjocoritor şi conchise:

— A venit vorbă de sus că armata noastră trebuie să vă vină în ajutor, domnilor detectivi. Suntem la dispoziţia voastră, iar băieţii mei au primit instrucţiuni să asculte ordinele pe care le daţi. Eu şi domnul Bell am discutat deja îndelung cu şefii de echipă şi cu cei mai buni mecanici. Domnul Bell ştie ce ştim şi noi. Cu alte cuvinte, dacă aşa-zisul Sabotor vrea să tulbure lucrările la trecătoarea Cascades, ne poate ataca în fel şi chip. Poate să provoace un accident dacă umblă la circuitele care fac ca

trenurile să gareze unul lângă altul. Sau poate să manipuleze telegraful prin care şefii de echipă controlează mişcările trenurilor. Poate să dea foc unui pod. Deja a dinamitat un tunel, poate să mai dinamiteze unul. Poate să atace atelierele şi topitoriile care deservesc trecătoarea. Cel mai sigur, la Sacramento. Şi la Red Bluff, unde se fac buloane de ancorare pentru podul Cascade Canyon. Poate să dea foc depourilor când sunt pline de locomotive aduse pentru întreţinere. Poate să mineze şinele. Şi de câte ori reuşeşte şi mor oamenii, va stârni panică printre muncitori. La rugămintea domnului Bell, am trimis „armata” noastră în locurile unde calea ferată este foarte expusă. „Soldaţii” noştri sunt pe poziţii şi aşteaptă ordinele voastre. Acum domnul Bell vă va arăta care sunt acele locuri, cât îmi torn eu un păhărel.

Watt traversă salonul fără să se scuze, îndreptându-se direct spre barul plin de cristaluri.

Isaac Bell spuse:

— Fiţi atenţi! Avem mult de lucru.

Spre miezul nopţii, râsul fetelor înlocuise întâlnirea solemnă din salonul domnişoarei Anne. Detectivii agenţiei Van Dorn se împrăştiaseră, furişându-se înapoi la hotel, singuri sau cu vreo pereche; numai Isaac Bell şi Archie Abbott mai erau în biblioteca domnişoarei Anne, o cameră fără ferestre în inima conacului, acolo unde cei doi continuau să discute cu hărţile în faţă.

Archie Abbott forţă autenticitatea costumului lui de vagabond, turnându-şi un coniac Napoleon de doisprezece ani într-un pahar special de cristal şi inhalând aroma cu o apreciere rafinată.

— Weber şi Fields au dreptate în privinţa jafurilor de la pulberării. Explozivele dispărute sunt un indiciu.

— Dacă nu cumva le cumpără de la magazin.

Archie ridică paharul ca pentru un toast.

— Pentru nimicirea Sabotorului! Fie ca vântul să-i sufle în faţă şi soarele fierbinte să-l orbească!

Accentul bine modelat al lui Archie suna de parcă ar fi strigat din cartierul Hell’s Kitchen din New York. Dar Archie avea multe accente pe care, la nevoie, le putea schimba ca să se asorteze cu hainele. Se făcuse detectiv numai după ce familia lui de sânge albastru, dar sărăcită de Panica din 1893, îl împiedicase să devină actor. La prima lor întâlnire, Isaac Bell era boxer la Yale, când povara de neinvidiat de a apăra onoarea Universităţii Princeton îi revenise lui Archibald Angell Abbott al IV-lea.

— Am rezolvat toate aspectele?

— Aşa se pare.

— De ce nu pari mai fericit, Isaac?

— Cum a zis şi Watt, e o cale ferată mare.

— A, da. Abbott luă o gură de brandy şi se apleacă din nou asupra hărţii. Fruntea lui înaltă se încreţi. Cine păzeşte Redding Yards?

— Lewis şi Minalgo erau cel mai aproape, spuse Bell, nemulţumit de propriul lui răspuns.

— „Cel dinainte era o piază rea”, zise Archie, recitând din poezia foarte iubită *Casey at the Bat,* „şi ultimul era un ins”.

Bell încuviinţă din cap şi spuse, gândindu-se la ordinele de serviciu:

— O să-i mut la Glendale şi îl pun pe Hatfield şef la Redding.

— Glendale, pe naiba! Eu i-aş muta în Mexic.

— La fel şi eu, dacă m-aş putea lipsi de oameni. Dar Glendale e destul de departe. Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea mult pentru Glendale. E la distanţă de 1 100 kilometri de ruta Cascades… îşi scoase ceasul de aur. Am făcut tot ce puteam face în seara asta. Am o cameră în plus în apartamentul de la hotel. Dacă te pot strecura pe lângă paznic îmbrăcat aşa.

Abbott scutură capul.

— Mersi, dar când am trecut mai devreme prin bucătărie, bucătăreasa domnişoarei Anne mi-a promis o cină la miezul nopţii.

Bell clătină din cap spre vechiul lui prieten.

— Archie, numai tu ai fi în stare să dormi într-un bordel şi să petreci noaptea cu bucătăreasa.

— Am verificat orarul trenurilor, spuse Abbott. Trimite salutările mele domnişoarei Marion. Ai avea timp să prinzi trenul de noapte spre San Francisco.

— Aşa aveam de gând, spuse Bell şi ieşi grăbit în noapte, îndreptându-se spre gară.

5

La miezul nopţii, sub cerul înstelat, un bărbat îmbrăcat în costum şi purtând pălărie moale cu boruri late, ca un funcţionar de la calea ferată, apăsa maneta şi pedalele unui velociped cu trei roţi pentru inspecţia şinelor, deplasându-se între Burbank şi Glendale. Şina era netedă pe porţiunea abia terminată a liniei San Francisco-Los Angeles. Dând din braţe şi din picioare, mergea cu aproape 30 kilometri la oră într-o linişte sinistră, deranjată numai de clinchetul ritmic al roţilor care treceau peste legăturile dintre şine.

Velocipedul se folosea la supravegherea muncitorilor de pe secţiuni când înlocuiau traversele uzate sau putrezite, turnau balast de piatră între legături, aliniau şinele, băteau cu ciocanul în crampoanele ieşite şi fixau bolţurile. Cadrul maşinăriei, cele două roţi şi consola care le lega de roata laterală erau făcute din lemn tare de frasin alb, iar cercul de rulare era din fontă. Întregul vehicul cântărea mai puţin de 70 kilograme. Un singur om îl putea ridica de pe şine şi întoarce în direcţia opusă sau îl putea da la o parte din calea unui tren. Sabotorul, care nu era invalid decât atunci când trebuia să se deghizeze, îl putea răsturna fără probleme peste rambleu când termina cu el.

Pe locul gol din spatele lui stăteau legate o rangă, o cheie pentru şine şi un extractor confecţionat dintr-o ancoră de barcă din fontă, de la care fusese scoasă o palmă.

Velocipedul era furat. Intrase într-o clădire acoperită cu şindrilă de la marginea depozitului de marfa de lângă Burbank, în care îl păstra inspectorul de zonă de la Southern Pacific şi îl scosese pe şină. În cazul improbabil în care vreun poliţist de la transporturi sau de ţară îl vedea şi îl întreba ce naiba făcea mergând pe linia principală la miezul nopţii, costumul şi pălăria aveau să-i ofere două clipe de ezitare. Destul timp ca să dea un răspuns tăcut cu lama din cizmă.

Lăsând în urmă luminile din Burbank şi trecând pe lângă fermele întunecate, se obişnui repede cu lumina stelelor. După jumătate de oră, la 16 kilometri de Los Angeles, încetini, recunoscând unghiurile în zigzag şi straturile dense de zăbrele al unei pasarele de fier care traversa albia unui râu. Pedală mai departe pe structura pasarelei. Şinele se curbau, devenind paralele cu albia.

Se opri la câţiva metri, după ce simţi roţile ţăcănind peste o legătură, în locul unde se îmbinau două şine. Scoase uneltele şi se ghemui pe balastul din piatră spartă, sprijinindu-şi genunchii pe o traversă. Pipăind pe întuneric legăturile dintre şine, găsi eclisa, bucata plată de metal care unea şinele. Scoase cu extractorul cramponul care prindea eclisa de traversă. Apoi folosi cheia ca să deşurubeze cele patru bolţuri care fixau eclisa şi le scoase pe toate.

Aruncă trei bolţuri, bucşele şi eclisa peste rambleul abrupt, acolo unde nici mecanicul cu cea mai ageră privire nu le putea vedea în lumina farului, apoi băgă ultimul bolţ într-o gaură de la coada cârligului.

Simţi o durere ascuţită şi trase o înjurătură.

Se tăiase la deget în marginea de metal. Blestemându-l pe fierarul beţiv care nu se deranjase să pilească marginile găurii, îşi înfăşură degetul într-o batistă, ca să oprească sângerarea. Termină de înşurubat, fără îndemânare, bucşa pe bolţ. O strânse cu cheia suficient de bine ca să ţină cârligul drept. Capătul deschis era îndreptat spre vest, direcţia de unde avea să vină trenul Coast Line Limited.

Coast Line era un *flyer,* unul dintre trenurile rapide de pasageri care alergau pe distanţe lungi între oraşe. Se îndrepta spre Los Angeles, trecând prin munţii Santa Susana, de la Santa Barbara la Oxnard, Burbank şi Glendale.

Deodată, Sabotorul simţi şinele vibrând. Sări în picioare. Coast Line Limited trebuia să aibă întârziere în seara aceea. Dacă de la trenul acesta venea vibraţia însemna că recuperase mult timp. Dacă era alt tren însemna că muncise o grămadă şi îşi asumase riscuri mari ca să deraieze un amărât de personal.

Se auzi vaietul unui fluier de tren. Sabotorul apucă extractorul şi scoase crampoanele care fixau şina de traversele de lemn. Reuşi să îndepărteze opt, apoi văzu strălucirea unui far mai sus pe şină. Aruncă extractorul peste rambleul abrupt, se urcă în velociped şi începu să pedaleze cu putere. Acum auzea locomotiva. Sunetul era slab şi îndepărtat, dar recunoscu pufăitul clar şi distinctiv al locomotivei Atlantic 4-4-2. Într-adevăr, era trenul Limited, iar bărbatul îşi dădu seama după ritmul rapid al aburului ieşit pe coş că se apropia în viteză.

Locomotiva Atlantic 4-4-2, care trăgea trenul Coast Line Limited, era construită pentru viteză.

Mecanicul Rufus Patrick o îndrăgea din cauza asta. Compania

Americană de Locomotive din Shenectady, New York, îi montase roţi motoare enorme, de doi metri. La 95 kilometri pe oră, motorul cu patru roţi o ţinea neclintită, iar patul cu două roţi din spate susţinea o cutie de foc care producea suficient abur supraîncălzit.

Rufus Patrick recunoştea că nu era chiar aşa de puternică. Vagoanele noi şi grele de oţel pentru pasageri, care trebuiau să apară în curând, aveau să necesite locomotivele mai puternice Pacify. Aceasta nu era pregătită să urce în munţi, dar era neîntrecută când era vorba să tragă trenuri rapide, cu vagoane de lemn pentru pasageri, cu o viteză ameţitoare pe drumuri lungi şi drepte. Sora ei geamănă prinsese cu un an înainte 204,5 kilometri pe oră, o viteză-record care probabil avea să fie mult timp greu de bătut, se gândea Patrick. Cel puţin nu de el, nici măcar în seara asta în care întârzia, mai ales când trăgea după el zece vagoane de pasageri pline de oameni care sperau să ajungă acasă în siguranţă. 95 kilometri pe oră era destul, zburau cu 1,6 kilometri pe minut.

Cabina locomotivei era aglomerată. În afară de Rufus Patrick şi de fochist, Zeke Taggert, mai erau şi doi musafiri: Bill Wright, un funcţionar de la Sindicatul Electricienilor, prieten cu Rufus şi nepotul lui Bill, tizul său, Billy, pe care îl însoţea la Los Angeles, unde băiatul urma să înceapă ucenicia la un laborator care producea celuloid pentru filmele de cinema. Când se opriseră ultima oară pentru apă, Rufus venise la ei în vagonul de bagaje, unde se urcaseră ca să nu plătească bilet şi îi invitase în cabină.

Lui Billy, care avea paisprezece ani, nu-i venea să creadă ce noroc avea să meargă cu o locomotivă. Tânjise toată viaţa după zgomotul trenurilor care treceau pe lângă casa lui şi fusese aşa de încântat de călătorie încât nu dormise toată noaptea. Dar nu visase niciodată că va ajunge să meargă în cabină. Domnul Patrick purta o şapcă dungată, exact cum arătau în filme; era omul cel mai calm şi mai sigur de el pe care îl văzuse Billy vreodată. Îi explicase la fiecare pas ce făcea şi fluierase de două ori şi pusese din nou trenul în mişcare.

— Am pornit, Billy! Împing maneta de comandă în faţă! Până la capăt ca să mergem înainte, apoi în partea opusă ca să mergem înapoi. Putem să mergem cu aceeaşi viteză în ambele direcţii. Patrick apucă o manetă lungă, orizontală. Acum pornesc acceleratorul, trimiţând abur la cilindrii care pun în mişcare roţile motoare şi deschid supapa cu nisip ca să fie aderenţă pe şine. Acum trag la loc acceleratorul ca să nu pornim prea repede. O

simţi cum zvâcneşte fără să alunece?

Billy dăduse voios din cap. Locomotiva pornise lin de tot, iar Patrick începuse să crească acceleraţia.

Acum parcurgeau ultimii kilometri înainte de Los Angeles către Glendale, fluierând la intersecţiile de nivel şi Patrick îi spuse băieţelului uimit:

— Niciodată n-ai să conduci o locomotivă mai bună ca asta. Produce aburi din belşug şi merge cu uşurinţă.

Fochistul, Zeke Taggert, care băgase lopeţi pline de cărbune în cutia de foc, închise uşa cu o bufnitură şi se aşeză să-şi tragă sufletul. Era un bărbat masiv, negru şi unsuros şi puţea a transpiraţie.

— Billy? bubui el cu voce groasă. Vezi geamu' de colea? Taggert ciocăni în manometru. E cel mai important geam din tren. Arată nivelul apei din cazan. Dacă e prea jos, cerul focarului se încălzeşte şi se topeşte, apoi face *BUM!* Şi ne trezim toţi pe lumea ailaltă!

— Nu-l băga în seamă, Billy, spuse Patrick. Zeke trebuie să se asigure că avem destulă apă în cazan. Avem tenderul plin cu apă chiar în spatele nostru.

— Cum se face că acceleratorul e la mijloc? întrebă Billy.

— Stă în mijloc când mergem. Doar de atât avem nevoie acum ca să mergem cu 95 kilometri pe oră. Dacă o împingi în faţă, mergem cu 193 kilometri pe oră.

Mecanicul îi făcu semn cu ochiul lui Billy.

— Maneta de acceleraţie ne ajută şi să direcţionăm locomotiva prin curbele strânse. Zeke, se apropie vreo curbă?

— E o pasarelă chiar în faţă, Rufus. După ea urmează o curbă strânsă.

— Dă-i bătaie, fiule!

— *Poftim?*

— Condu-o prin curbă. Hai, repede! Prinde-o. Bagă capul aici şi uită-te.

Billy apucă maneta cu mâna stângă şi se aplecă pe fereastră la fel cum făcuse mecanicul.

Maneta era fierbinte şi vibra în mâna lui de parcă era vie. Raza de la farul locomotivei strălucea pe şine. Billy văzu pasarela care se apropia. Părea foarte îngustă.

— Mişc-o doar puţin, spuse Rufus Patrick, avertizându-i pe ceilalţi doar cu un semn cu ochiul. Abia dacă e nevoie s-o deplasezi. Uşor. Uşor. Da, începi să te descurci. Dar trebuie s-o aduci chiar la mijloc. E un ajustaj fix.

Zeke şi Bob schimbară câte un rânjet între ei.

— Acum ai grijă. Da, te descurci bine. Ia-o uşor…

— Ce-i acolo în faţă, domnule Patrick?

Rufus Patrick se uită în direcţia arătată de băiat.

Lumina farului de la locomotivă proiecta umbre şi reflexii de pe cadrul de fier al pasarelei, aşa că era greu de văzut ceva. Probabil era doar o umbră. Deodată, farul lumină ceva ciudat.

— Ce nai…? Când se afla în compania unui copil, Patrick înlocuia automat înjurăturile cu vorbe mai blânde.

Era o bucată de metal ca un cârlig care ieşea din şina dreaptă, ca o mână dintr-un mormânt nu prea adânc.

— Frânează! strigă Patrick spre fochist.

Zeke se aruncă peste frâna cu aer comprimat şi o trase cu toată puterea. Trenul încetini atât de violent încât părea că lovise un zid. Dar numai pentru o clipă. După o secundă, greutatea celor zece vagoane de pasageri şi cea a tenderului plin de cărbuni şi apă propulsară locomotiva în faţă.

Patrick puse şi el o mână experimentată pe frână. Manevră frâna cu mişcările pricepute ale unui ceasornicar şi trase maneta de comandă în sens invers. Roţile motoare se învârteau, scârţâind şi stârnind o explozie de scântei, răzuind bucăţi de oţel de pe şine. Frânele şi mecanismele de inversare scăzură viteza trenului Coast Line Limited. Dar era prea târziu. Locomotiva Atlantic 4-4-2, cu roţi înalte, trecea deja urlând peste pasarelă, apăsând cârligul şi deplasându-se cu 65 kilometri pe oră. Patrick nu putea decât să se roage că pilotul în formă de săgeată, aşa-zisul bot al locomotivei, care trecea peste linii în faţa acesteia, avea să-l îndepărteze înainte să se prindă în osia vagonului.

Însă cârligul de fier montat de Sabotor pe şina slăbită se agăţă zdravăn de pilot. Smulse linia dinaintea roţilor din faţă de pe partea dreaptă a locomotivei de aproape 8,5 tone. Roţile motoare masive se izbiră de traverse, sărind peste lemn şi balast cu 65 kilometri pe oră.

Viteza, greutatea şi inerţia necruţătoare striveau marginea terasamentului şi transformau traversele în aşchii. Roţile se învârteau în aer şi motorul, încă împingând angrenajul, începu să se încline pe o parte, trăgând şi tenderul în urma lui. Locomotiva trase peste marginea şinei vagonul de bagaje, care târî, la rândul său, primul vagon de călători, înainte ca acesta să se desprindă din mecanismul de cuplare cu vagonul al doilea.

Apoi, ca prin minune, locomotiva păru să se îndrepte singură. Dar nu fu decât un răgaz scurt. Împinsă din spate de greutatea

tenderului şi a vagoanelor, se răsuci şi alunecă pe rambleu, patinând până când se izbi cu pilotul stâlcit şi cu farul de fundul tare al albiei râului.

În cele din urmă se opri, înclinată într-un unghi abrupt, cu botul în jos şi cu osia purtătoare în aer. Apa din cazanul etanşeizat, supraîncălzită la 193° C, se revărsa peste placa superioară înroşită, aflată în spatele cazanului.

— Ieşiţi! urlă mecanicul. Ieşiţi, o să sară în aer!

Bill era inconştient, întins peste cutia de foc. Micul Billy stătea năucit pe podea, ţinându-se de cap. Printre degete i se scurgea sânge.

La fel ca Patrick, Zeke se pregătise de impact şi nu era rănit prea rău.

— Ia-l pe Bill, îi spuse Patrick lui Zeke, care era voinic. Iau eu băiatul.

Patrick îl apucă pe Billy pe sub braţ ca pe un sac de iută şi sări din locomotivă. Zeke îl puse pe Bill pe umăr, sări la rândul lui şi ateriză pe panta abruptă de pietriş. Patrick se clătină cu băiatul. Zeke îl apucă pe Patrick cu braţul liber şi îl ţinu drept. Zgomotele accidentului se opriseră brusc. În liniştea de acum, auzeau pasagerii răniţi strigând în primul vagon, care era mototolit ca ambalajul unui cadou de Crăciun.

— Fugiţi!

Focul de cărbune pe care Zeke Taggert îl înteţise dând din greu cu lopata încă mai ardea sub placa superioară. Continua să topească oţelul, arzând straşnic ca să menţină temperatura de 1 200° C necesară pentru fierberea celor 7 500 litri de apă. Dar cum deasupra lui nu era apă ca să absoarbă căldura, temperatura oţelului crescu de la valoarea normală de 315° C la cea a focului, de 1 200° C. La asemenea temperatură, placa groasă de 1,27 centimetri se înmuia ca untul în tigaie.

Presiunea aerului de 13 bari din interiorul cazanului era de paisprezece ori mai mare decât presiunea obişnuită a aerului de afară. Aburul din cazan avu nevoie de numai o secundă să găsească o fisură şi să izbucnească prin placa superioară.

În timp ce ieşea aburul, cei 7 500 litri de apă sub presiune, încălzită la 193° C, se transformau în vapori în secunda în care intrau în contact cu aerul rece din Glendale. Volumul apei crescu de o mie şase sute de ori. Într-o clipă, 7 500 litri de apă se schimbară în 1 600 tone de abur. Prins în cazanul locomotivei Atlantic 4-4-2, aburul izbucni cu un urlet şocant, făcând locomotiva de oţel să explodeze în milioane de bucăţi de şrapnel.

Billy şi unchiul lui nici nu ştiau ce se întâmplase. Nu ştiau nici curierul de la Wells Fargo Express din vagonul pentru bagaje, nici cei trei prieteni care jucau poker în partea din faţă a vagonului deraiat. Dar Zeke Taggert şi Rufus Patrick, care înţelegeau felul şi cauza forţelor diavoleşti adunate ca o tornadă, simţiră durerea aburului opărit preţ de o secundă înainte ca explozia să îi ucidă.

Velocipedul Kalamazoo se răsturnă pe rambleu în dangătul fontei lovite de piatră şi pârâitul lemnului de frasin plesnit.

— Ce naiba e asta?

Jack Douglas, în vârstă de nouăzeci şi doi de ani, era aşa de bătrân încât pe vremuri se lupta cu indienii ca să protejeze prima cale ferată din Vest. Compania îl păstrase ca angajat din motive sentimentale şi îl lăsa să o facă pe paznicul de noapte şi să patruleze prin depoul din Glendale cu un pistol cu o singură tragere, Colt .44, la şold. Întinse mâna vânoasă şi osoasă după armă şi încercă s-o scoată din teaca uleioasă cu o mişcare exersată.

Sabotorul sări cu o iuţeală uimitoare. Lovitura fu aşa de eficientă încât ar fi luat prin surprindere şi pe unul de vârsta lui. Paznicul nu avu nici o şansă. Sabia telescopică îi pătrunse în gât şi ieşi înainte să se prăbuşească la pământ.

Sabotorul privi dezgustat cadavrul. Dintre toate lucrurile ridicole care ar fi putut merge prost, se întâmplase tocmai acesta. Sărise pe el un hodorog care ar fi trebuit să fie de mult în pat. Ridică din umeri şi spuse zâmbind: „Cine nu cruţă când are va răbda la lipsă mare”. Scoase un afiş din buzunarul de la haină şi îl mototoli. Apoi se puse în genunchi lângă cadavru, deschise palma mortului şi înfăşură degetele acestuia pe hârtia boţită.

Străzile întunecate şi pustii duceau spre locul în care liniile Southern Pacific traversau şinele înguste ale Căilor Ferate Electrice de la Glendale şi Los Angeles. Tramvaiele mari şi verzi ale liniei interurbane de pasageri nu funcţionau după miezul nopţii. Pe liniile acestea se transporta în schimb marfa, profitând de electricitatea ieftină, cumpărată noaptea la preţ mic. Uitându-se cu atenţie după poliţişti, Sabotorul sări într-un vagon plin de sticle cu lapte şi lăzi de morcovi cu destinaţia Los Angeles.

Începea să se lumineze când cobori în oraş şi traversă East Second Street. Domul în stil maur al gării de la Atchinson, Topeka şi Santa Fe, La Grande Station, se ivea pe fundalul unui răsărit roşu-aprins. Bărbatul scoase o valiză dintr-o cameră de bagaje şi îşi schimbă hainele murdare în toaletă. Apoi se urcă în

trenul rapid Santa Fe-Albuquerque şi luă micul dejun cu friptură, ouă şi chifle proaspete în vagonul-restaurant, dotat cu argintărie şi porţelanuri.

În timp ce locomotiva prindea viteză, apăru conductorul arogant al trenului rapid de pasageri, strigând:

— Biletele, domnilor!

Adoptând atitudinea unui om care călătorea mult pentru afaceri, Sabotorul nu ridică privirea din ziarul *Los Angeles Times,* ţinând capul plecat şi ascunzându-şi trăsăturile; se şterse apoi de şervetul de pânză şi scoase portofelul.

— V-aţi tăiat la deget! spuse conductorul, uitându-se la pata roşie de sânge de pe şervet.

— Când îmi ascuţeam briciul, zise Sabotorul, fără să ridice privirea din ziar şi înjurându-l din nou pe fierarul pe care îşi dorea să-l fi ucis.

6

Era abia trei dimineaţa când Isaac Bell sări din tren înainte ca acesta să se oprească la capătul de linie din apropierea ţărmului la Oakland Mole. Aici se termina drumul pentru pasagerii care se îndreptau spre vest; era un braţ stâncos de 1,5 kilometri pe care Southern Pacific îl construise în golful San Francisco. Digul se întindea pe încă 1,5 kilometri în golf, ca să aducă mărfarele până la vapoare şi la bacurile care transportau marfa în oraş, dar pasagerii schimbau aici pentru feribot.

Bell alergă spre feribot, uitându-se în lungul peronului după Lori March, ţăranca bătrână de la care cumpăra mereu flori. În buzunarul de la haină avea cheia mică şi plată a apartamentului lui Marion Morgan.

Vânzătorii de ziare, somnoroşi şi cu seminţe în păr de la barjele cu fân în care dormeau, strigau cu voce stridentă: „Ediţie specială! Ediţie specială!” şi fluturau toate ziarele apărute în San Francisco.

Isaac Bell se opri pe loc la vederea primului titlu de ziar.

SABOTORII DERAIAZĂ TRENUL
COAST LINE LIMITED ÎN GLENDALE

Bell avea senzaţia că fusese înjunghiat în stomac cu un cuţit de vânătoare. Între Glendale şi trecătoarea Cascades erau 1 120 kilometri.

— Domnule Bell? Domnule Bell?

Chiar în spatele băiatului cu ziare era un agent de la biroul din San Francisco al agenţiei. Nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât puştiul care vindea jurnale. Avea părul brunet, turtit ca o pernă în vârful capului şi încă mai avea pe faţă cute de la aşternut. Dar ochii lui albaştri erau plini de entuziasm.

— Sunt Dashwood, domnule Bell. De la biroul din San Francisco. Domnul Bronson m-a lăsat pe mine responsabil când i-a luat pe ceilalţi la Sacramento. Nu se întorc decât mâine.

— Ce ştii despre Limited?

— Tocmai am vorbit cu şeful poliţiei de la transporturi de aici, din Oakland. Se pare că au dinamitat locomotiva, au făcut-o să sară de pe şine.

— Câţi au murit?

— Până acum, şase. Cincizeci de răniţi. Unii sunt dispăruţi.

— Când pleacă următorul tren spre Los Angeles?

— E un rapid peste zece minute.

— Merg cu el. Sună la biroul din Los Angeles. Spune-le că am zis eu să meargă la locul accidentului şi să nu lase pe nimeni să pună mâna pe ceva. Nici măcar pe poliţişti.

Tânărul Dashwood se aplecă spre el şi şopti, ca şi cum voia să îi spună ceva iară să-l audă băieţii cu ziarele:

— Poliţiştii cred că Sabotorul a murit în explozie.

— Ce?

— Un propagandist de la sindicat, William Wright. Un revoluţionar, evident.

— Cine a zis?

— Toată lumea.

Isaac Bell se uită cu răceală la caleidoscopul de titluri fluturate de băieţi.

FAPTE MIŞELEŞTI
LISTA MORŢILOR ÎN CREŞTERE
DOUĂZECI DE VIEŢI PIERDUTE
SABOTORII DINAMITEAZĂ LOCOMOTIVA
TREN RAPID ARUNCAT ÎN ALBIA RÂULUI

Bănuia că ultimul titlu era cel mai aproape de adevăr. Cum se întâmplase era doar o speculaţie. Cum era posibil să se ştie care era numărul morţilor în urma unui accident petrecut cu doar câteva ore mai devreme la distanţă de 800 de kilometri? Nu se mira că titlul lugubru, LISTA MORŢILOR ÎN CREŞTERE. DOUĂZECI DE VIEŢI PIERDUTE, apărea într-un ziar deţinut de un jurnalist de scandal, Preston Whiteway, un om care nu lăsa niciodată faptele să împiedice vânzările. Marion Morgan tocmai începuse să muncească pe post de editor la *San Francisco Inquirer.*

— Dashwood! Care e numele tău de botez?

— Jimmy… James.

— Ok, James. Uite ce vreau să faci! Află tot ce se poate afla despre domnul William Wright şi nu ştie toată lumea. De care sindicat aparţine? Are o funcţie în sindicat? Pentru ce l-a arestat poliţia? Care sunt nemulţumirile lui? Cu cine se asociază? Uitându-se de sus la James Dashwood, îl fixă pe bărbatul mai scund cu o privire pătrunzătoare. Poţi să faci asta pentru mine?

— Da, domnule.

— E foarte important să aflăm dacă a lucrat singur sau

împreună cu alţii. Îţi dau voie să chemi orice agent Van Dorn de care ai nevoie să te ajute. Trimite-mi raportul prin telegrafia gara din Burbank. O să-l citesc când cobor din tren.

Ceaţa era deasă când rapidul de Los Angeles porni de pe dig, aşa că Isaac Bell privea degeaba după luminile din San Francisco ce sclipeau pe partea cealaltă a golfului. Se uită la ceas să vadă dacă plecaseră la timp. Când puse ceasul înapoi în buzunar simţi cheia de alamă. Plănuise să îi facă lui Marion o vizită-surpriză în toiul nopţii. Dar el era cel surprins. Şi nu într-un mod plăcut. Sabotorul ajungea mai departe decât se aşteptase el. Şi mulţi oameni nevinovaţi muriseră.

Soarele torid de amiază din sudul Californiei scălda accidentul într-o lumină cum Isaac Bell nu mai văzuse. Partea din faţă a locomotivei stătea cu botul în sus, intactă, într-un unghi foarte înclinat în albia uscată a râului, pe fundul rambleului feroviar. Pilotul, farul şi coşul de fum erau uşor de identificat. În spatele lor, acolo unde ar fi trebuit să fie restul locomotivei, nu mai era decât un hăţiş de ţevi de cazan, zeci de tuburi răsucite în toate direcţiile posibile. Dispăruseră vreo nouăzeci de tone de materiale, cazanul de oţel, cutia de foc din cărămidă, cabina, pistoanele şi roţile motoare.

— Pasagerii au scăpat ca prin urechile acului, spuse şeful de operaţiuni şi întreţinere de la Southern Pacific, în timp ce îi arăta lui Isaac Bell împrejurimile. Era un om corpolent, cu burtă mare, îmbrăcat într-un costum sobru din trei piese şi părea cu adevărat uimit că numărul confirmat al morţilor nu era cu mult mai mare de şapte. Pasagerii erau deja preluaţi de un tren de asistenţă, cu destinaţia Los Angeles. Vagonul medical special al companiei stătea nefolosit pe linia principală, iar doctorul şi asistenta aveau prea puţin de lucru, bandajând câte o tăietură pentru cei din echipele care lucrau la repararea liniei.

— Nouă vagoane au rămas pe şine, explică directorul. Tenderul şi vagonul de bagaje le-au protejat de forţa exploziei.

Bell vedea în ce fel deviaseră unda de şoc şi resturile. Tenderul, cu încărcătura vărsată prin părţile laterale distruse, părea mai degrabă o movilă de cărbune în loc de material rulant. Vagonul pentru bagaje arăta de parcă îl atacase o artilerie întreagă. Dar nu vedea urmele de ardere asociate cu explozia dinamitei.

— Dinamita nu poate să facă o asemenea locomotivă să explodeze.

— Sigur că nu. Ceea ce vedeţi e explozia cazanului. Apa s-a scurs când s-a înclinat locomotiva şi placa superioară a cedat.
— Deci mai întâi a deraiat?
— Aşa se pare.
Bell îi aruncă o privire glacială.
— Un pasager susţine că trenul mergea foarte repede şi că lua curbele strâns.
— Prostii.
— Sunteţi sigur? Era în întârziere.
— Îl ştiam pe Rufus Patrick. Cel mai precaut mecanic de linie.
— Atunci de ce a sărit trenul de pe şine?
— A fost ajutat de nenorocitul acela de sindicalist.
— Arătaţi-mi unde a deraiat.
Funcţionarul îl conduse pe Bell acolo unde şina era întreruptă pe o parte. Dincolo de bucata de şină care lipsea se vedeau un şir de traverse zdrobite şi o adâncitură în balast, acolo unde roţile motoare împrăştiaseră piatra sfărâmată.
— Nemernicul acesta ştia bine ce face, trebuie să recunosc.
— Cum adică ştia bine ce face?
Bărbatul masiv îşi înfipse degetele mari în vestă şi explică:
— Există multe feluri în care poţi deraia un tren şi eu le-am văzut pe toate. Eram mecanic de locomotivă prin anii 1880, când aveau loc marile greve care au fost destul de sângeroase, poate vă amintiţi… nu, sunteţi prea tânăr. Ascultaţi la mine, erau multe acte de sabotaj pe atunci. Şi pentru cei ca mine, care ţineam partea companiei, nu era uşor să conduci un tren fără să ştii când complotau greviştii să îţi fure şinele de sub roţi.
— În ce feluri poţi deraia un tren? întrebă Bell.
— Poţi să pui dinamită pe şine. Problema e că trebuie să stai pe aproape ca să aprinzi fitilul. Ai putea să construieşti un dispozitiv cu temporizator dintr-un ceas cu alarmă, ca să ai timp să fugi, dar dacă trenul are întârziere, dispozitivul explodează la momentul nepotrivit. Sau poţi să montezi un declanşator şi greutatea locomotivei să detoneze praful de puşcă, dar declanşatoarele nu sunt sigure şi e posibil ca un amărât de inspector de şine să apară într-o drezină şi să sară în aer. Poţi şi să scoţi câteva crampoane de la traverse şi să deşurubezi câteva bolţuri din „ochiul de peşte” care sudează şinele, să tragi un cablu lung prin găuri şi să tragi de el când vine trenul. Problema e că ai nevoie de mulţi voinici care să mute şina. Iar tu stai la vedere şi ţii cablul atunci când îl loveşte locomotiva. Dar nemernicul acesta a folosit un cârlig care este aproape lipsit de

orice pericol.

Funcţionarul îi arătă lui Bell urmele de pe traversa unde lemnul era curbat din pricina extractorului. Apoi îi arătă zgârieturile făcute de cheia de şină.

— A scos crampoanele şi a deşurubat „ochiul de peşte”, cum v-am zis. I-am găsit sculele aruncate peste rambleu. Într-o curbă, e posibil ca o şină desprinsă să se mişte. Dar, ca să fie sigur, a prins un cârlig de şina desprinsă. Locomotiva s-a agăţat în el şi a smuls şina de sub roţi. Diabolic!

— Ce fel de om ar şti să facă ceva atât de eficient?

— Eficient? Directorul se simţi jignit.

— Tocmai aţi spus că ştie ce face.

— Da, am înţeles. Ei bine, e posibil să fi fost muncitor feroviar. Sau inginer civil. Şi din câte am auzit despre explozia aceea de la tunelul din trecătoare, probabil ştia câte ceva despre geologie dacă a reuşit să prăbuşească două galerii cu o singură încărcătură.

— Dar sindicalistul mort pe care l-aţi găsit era electrician.

— Atunci complicii lui, alţi sindicalişti revoluţionari, i-au arătat ce să facă.

— Unde aţi găsit cadavrul sindicalistului?

Bărbatul arătă spre un copac înalt, la distanţă de câteva sute de metri. Explozia cazanului îi rupsese toate frunzele, iar crengile goale se întindeau spre cer ca o mână scheletică.

— I-am găsit pe el şi pe fochist în vârful platanului.

Isaac Bell abia dacă privi într-acolo. Avea în buzunar raportul lui Jimmy Dashwood despre William Wright. Era aşa de detaliat încât tânărul Dashwood avea să primească o avansare şi o bătaie pe umăr la următoarea întâlnire. În numai opt ore, James Dashwood descoperise că William Wright lucrase ca gestionar la Sindicatul Electricienilor. Se spunea că reuşea să evite grevele folosindu-se de tehnici de negociere care stârneau admiraţia muncitorilor şi şefilor în egală măsură. Fusese şi diacon la Biserica Episcopală Sfânta Treime din Santa Barbara. Din cele spuse de sora lui îndurerată, Wright îl însoţea pe fiul ei la Los Angeles, mergeau la un laborator de film. Directorul laboratorului confirmase faptul că aştepta să vină un băiat în dimineaţa aceea şi îi povestise lui Dashwood că îi oferiseră ucenicia fiindcă el şi William Wright făceau parte din aceeaşi lojă a Ordinului Antic Arab al Nobilului Altar Mistic. Era clar că Sabotorul nu murise în accident. Sabotorul ucigaş era încă viu şi numai Dumnezeu ştia unde avea să atace următoarea dată.

— Unde-i cârligul?
— Îl păzesc oamenii dumneavoastră de acolo. Acum, dacă îmi daţi voie, domnule Bell, am o cale ferată de reparat.
Bell merse de-a lungul platformei spre locul unde Larry Sanders, de la biroul din Los Angeles al agenţiei, stătea ghemuit şi inspecta o traversă. Două dintre gorilele lui musculoase ţineau poliţia la distanţă. Bell se prezentă şi Sanders se ridică în picioare, ştergându-şi praful de pe genunchi.
Larry Sanders era un bărbat slab, cu părul scurt, tuns şic şi o mustaţă aşa de subţire încât părea să fi fost desenată cu creionul. Era îmbrăcat la fel ca Bell, într-un costum alb de în, potrivit climei călduroase, dar purta un melon de orăşean care, destul de surprinzător, era la culoarea costumului. Spre deosebire de cizmele lui Bell, pantofii lui erau pantofi de dans, uşori şi lucioşi, iar Larry arăta de parcă ar fi fost mai bucuros să păzească holul unui hotel elegant decât să stea în praful de cărbune ce acoperea platforma aglomerată. Obişnuit cu excentricităţile croitorilor din Los Angeles, Bell nu acordă prea multă atenţie încălţămintei şi îmbrăcămintei ciudate a lui Sanders, presupunând că detectivul era un om competent.
— Am auzit de tine, spuse Sanders, întinzând o mână moale şi îngrijită. Şeful meu mi-a telegrafiat de la Sacramento, a zis că o să vii. Mereu mi-am dorit să te cunosc.
— Unde-i cârligul?
— Poliţiştii de la transporturi l-au găsit deja până să ajungem noi.
Sanders îl conduse pe Bell la o lungime de şină îndoită ca un covrig. Într-un capăt era prins un cârlig care părea să fi fost modificat dintr-o ancoră.
— Acela e sânge sau rugină?
— N-am remarcat. Sanders deschise un cuţitaş de buzunar cu mâner perlat şi zgârie cârligul. Sânge. Sânge uscat. Se pare că s-a tăiat la mână într-o margine de metal. Ce ochi buni ai, domnule Bell!
Isaac ignoră complimentul.
— Află cine a făcut gaura asta.
— Ce spui, domnule Bell?
— Nu putem aduna toţi oamenii din California care s-au tăiat la mână, dar poţi să afli cine a făcut gaura în bucata asta ciudată de metal. Caută în fiecare atelier şi fierărie din ţinut. Imediat. Dă-i zor!
Isaac Bell se întoarse cu spatele şi merse spre poliţiştii care îl

priveau morocănoşi.

— Aţi mai văzut vreodată un asemenea cârlig?

— E o bucată dintr-o ancoră de barcă.

— La asta m-am gândit şi eu. Bell deschise o tabacheră de aur şi o întinse şi celorlalţi. După ce îşi aprinseră fiecare câte o ţigară şi se prezentară drept Tom Griggs şi Ed Bottomley, îi întrebă: Dacă omul acela din copac nu e cel care a deraiat trenul, cum credeţi că a reuşit adevăratul sabotor să scape?

Poliţiştii schimbară o privire între ei.

— Cârligul acela i-a oferit destul timp, spuse Ed.

Apoi interveni Tom:

— Am găsit un velociped de verificare a şinelor răsturnat pe o parte în Glendale. Ni s-a raportat că l-a furat cineva de la depoul din Burbank.

— Ok. Dar dacă a ajuns la Glendale cu drezina, asta a fost probabil pe la trei sau patru dimineaţa, zise Bell. Cum credeţi că a plecat din Glendale? Tramvaiele nu merg aşa de târziu.

— O fi avut vreo maşină care să-l aştepte.

— Credeţi?

— Păi, l-aţi putea întreba pe Jack Douglas, numai că-i mort. El era supraveghetor la Glendale. Cineva l-a ucis azi-noapte. L-a tăiat ca pe un porc de ajun.

— Acum aud prima dată treaba asta, spuse Bell.

— Ei bine, poate n-aţi vorbit cu cine trebuie, răspunse poliţistul, aruncând o privire dispreţuitoare spre spilcuitul Sanders care aştepta pe aproape.

Isaac Bell zâmbi şters.

— Cum adică l-a „tăiat”? L-a înjunghiat?

— Înjunghiat? întrebă Ed. Când aţi văzut ultima dată o înjunghiere care să străpungă haina unui om pe amândouă părţile? Cel care l-a ucis ori a fost unul al naibii de puternic, ori a folosit o sabie.

— O sabie? repetă Bell. De ce spuneţi asta?

— Chiar dacă era suficient de puternic să îl înjunghie dintr-un capăt în celălalt cu un cuţit lung de vânătoare, i-ar fi fost foarte greu să îl scoată. De asta lasă oamenii cuţitele în cadavre. Afurisitele alea se blochează. De asta mă gândesc că a folosit o lamă lungă şi subţire, ca o sabie.

— Foarte interesant, zise Bell. O idee foarte interesantă… Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

Poliţiştii se gândiră câteva clipe. Bell aştepta răbdător, privindu-i pe amândoi în ochi. „Ordinul de sus” al directorului

Jethro Watt de a coopera nu ajungea în mod automat şi la poliţiştii de pe teren, mai ales când se confruntau cu un agent de la Van Dorn încrezut ca Larry Sanders. Tom Griggs se decise brusc.

— Am găsit asta în mâna lui Jack. Scoase o bucată de hârtie mototolită şi o netezi cu degetele lui lipicioase. Literele negre ieşeau în evidenţă în lumina soarelui.

RIDICAŢI-VĂ!
APRINDEŢI FLACĂRA NEMULŢUMIRII
NIMICIŢI-I PE PRIVILEGIAŢI
PENTRU CA MUNCITORII SĂ TRĂIASCĂ!

— Presupun că nu era a lui Jack, spuse Tom. Clar, bătrânul nu era genul care să devină revoluţionar.

— Se pare că Jack l-a înhăţat în timp ce se luptau, explică Ed.

— Mai bine îi înhăţa arma, zise Tom.

— Aşa s-ar zice, spuse Isaac Bell.

— Ciudat e de ce n-a făcut-o.

— Cum adică? întrebă Bell.

— Greşiţi dacă vă închipuiţi că Jack Douglas dormea în post doar fiindcă avea nouăzeci şi doi de ani. Chiar anul trecut au venit unii din Glendale căutând ciubucuri. Au scos pistoalele la Jack. Pe unul l-a împuşcat în umăr cu revolverul acela vechi al lui şi pe celălalt l-a lovit în fund.

Ed pufni în râs.

— Jack mi-a spus că a început să se ramolească. Pe vremuri, i-ar fi omorât pe amândoi şi i-ar fi scalpat. I-am zis: „Ai fost pe-aproape, Jack. Pe unul l-ai găurit în umăr şi pe celălalt la fund”. Dar Jack a zis: „Am zis că mă *ramolesc,* nu că sunt *bolnav.* Nu am *ratat.* I-am lovit acolo unde am ochit. Asta înseamnă că mă fac mai bun cu vârsta”. Aşa că indiferent cine este cel care l-a ucis azi-noapte pe Jack ştie să se descurce.

— Mai ales, adăugă Tom, dacă nu avea la el decât o sabie. Jack şi-ar fi dat seama imediat. Păi cum îl învinge un om cu o sabie pe unul cu un pistol?

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru, zise Bell. Mulţumesc, domnilor. Mulţumesc foarte mult. Scoase două cărţi de vizită şi le dădu câte una. Dacă aveţi vreodată nevoie de ceva de la agenţia Van Dorn, luaţi legătura cu mine.

— Am avut dreptate, îi spuse Bell lui Van Dorn când acesta îl

chemă la San Francisco. Dar nu de ajuns. Are planuri şi mai mari decât mi-am imaginat.

— Se pare că îşi cunoaşte meseria, zise Van Dorn, vorbind cu aceeaşi tristeţe ca a responsabilului cu întreţinerea de la Southern Pacific. Cel puţin destul de bine încât să ne tot ocolească. Dar cum se deplasează? Cu marfare?

— Am trimis agenţi să interogheze muncitorii din fiecare tabără din Vest, răspunse Bell. Şi întrebăm fiecare şef de gară şi fiecare vânzător de bilete de care s-ar fi putut apropia cel care a cumpărat un bilet pe distanţă lungă la un tren rapid.

Van Dorn mormăi.

— Vânzătorii de bilete reprezintă o şansă mai slabă decât muncitorii. Câţi pasageri a spus Hennessy că transportă Southern Pacific în fiecare an?

— O sută de milioane, recunoscu Bell.

7

Când Isaac Bell îi telefonă lui Marion Morgan să-i spună că are o oră liberă în San Francisco înainte să ia trenul spre Sacramento şi să o întrebe dacă putea pleca mai repede de la serviciu, Marion răspunse:

— Ne întâlnim pe doc!

Marele Ceas Magneta, primul ceas de referinţă la vest de Mississippi, care venise pe la Capul Horn cu un vapor cu abur, era deja celebru, deşi fusese instalat în hotelul St. Francis doar cu o săptămână înainte. Dominând holul dinspre Powell Street al clădirii, ceasul vienez, împodobit cu sculpturi, semăna cu ceasul foarte mare al unui bunic şi părea puţin demodat, după moda europeană. De fapt, era electric şi controla automat toate ceasurile din marele hotel care se înălţa peste Union Square.

Holul era mobilat cu scaune şi canapele aranjate pe covoare orientale. Veioze electrice de hârtie şi de sticlă răspândeau o lumină caldă, reflectată şi multiplicată în oglinzi aurite. În aer se simţea mirosul dulce de cherestea şi de vopsea proaspătă. La optsprezece luni după ce Marele Cutremur îi distrusese interiorul, cel mai nou şi mai semeţ hotel din San Francisco era deschis şi oferea patru sute optzeci de camere, iar în primăvară urma să se deschidă o aripă nouă. Devenise imediat cel mai căutat hotel din oraş. Cele mai multe scaune şi canapele erau ocupate de clienţi care citeau ziarul. Titlurile anunţau ultimele zvonuri despre muncitorii agitatori şi revoluţionarii străini care provocaseră deraierea trenului Coast Line Limited.

Marion intră prima în hol, aşa de încântată să-l vadă pe Isaac încât nu remarcă privirile admirative ale domnilor care se uitau cum se plimba prin faţa ceasului. Purta părul blond-deschis prins în vârful capului, o coafură modernă care atrăgea atenţia asupra gâtului ei lung şi graţios şi asupra frumuseţei feţei. Avea talia subţire, mâinile delicate şi, judecând după felul în care părea că pluteşte peste covor, picioarele de sub fusta bogată erau lungi.

Ochii ei verzi ca marea se uitau spre ceas când minutarul se îndreptă şi Marele Magneta răsună cu treizeci de *gonguri* care semănau aşa de mult cu clopotele unei catedrale încât păreau să zguduie pereţii.

După un minut, Isaac intră în hol, înalt şi debordând de frumuseţe masculină în costumul crem de lână, cămaşă albastră

cu guler răsfrânt şi cravata cu dungi aurii, dăruită de Marion şi asortată cu mustaţa şi părul lui blond. Era aşa de bucuroasă să-l vadă încât nu izbuti să spună decât atât:

— Niciodată n-ai mai întârziat până acum!

Isaac zâmbi şi deschise ceasul de buzunar.

— Marele Magneta e înainte cu şaizeci de secunde, spuse el, apoi o privi de sus până jos şi adăugă: Iar tu nu ai arătat vreodată mai bine.

Isaac o luă în braţe şi o sărută. O conduse spre două scaune de unde putea să vadă tot holul cu ajutorul oglinzilor şi comandară ceai şi prăjitură de lămâie de la un ospătar îmbrăcat în frac.

— La ce te uiţi? întrebă Bell. Marion îl privea cu un zâmbet blând întipărit pe faţa ei frumoasă.

— Mi-ai dat viaţa peste cap!

— Cutremurul a făcut asta, o tachină el.

— Înainte de asta. Cutremurul a fost doar o întrerupere.

Doamnele de vârsta lui Marion Morgan trebuiau să fie măritate deja de câţiva ani, dar ea era o femeie cumpătată care se bucura de independenţa ei. La treizeci de ani, cu o experienţă îndelungată ca secretară-şefa la bancă, trăise singură şi obţinuse diploma în Drept la Universitatea Stanford. Peţitorii frumoşi şi bogaţi care o imploraseră să se mărite cu ei plecaseră dezamăgiţi. Poate că de vină era aerul din San Francisco, atât de plin de nesfârşite posibilităţi, care îi dădea curaj. Poate era educaţia ei, oferită de profesori aleşi pe sprânceană ori iubirea cu care o copleşise tatăl ei după moartea mamei. Poate era faptul că trăia în timpuri moderne, emoţia faptului că trăia în primii ani îndrăzneţi ai unui secol nou. Dar ceva o umpluse de încredere şi de capacitatea rară de a se bucura de faptul că era singură.

Cel puţin până când Isaac Bell intrase în viaţa ei şi îi făcuse inima să bată mai repede, de parcă avea şaptesprezece ani şi era la prima întâlnire.

„Sunt aşa de norocoasă”, se gândea ea.

Isaac o luă de mână.

Preţ de câteva secunde îi veni greu să vorbească. Frumuseţea, ţinuta şi graţia ei îl mişcau întotdeauna. Privind în ochii ei verzi, spuse:

— Sunt cel mai fericit bărbat din San Francisco. Şi dacă eram în New York acum, aş fi fost cel mai fericit bărbat din New York.

Marion zâmbi şi îşi feri privirea. Când se uită din nou la el,

văzu că Isaac se uita la un titlu de ziar: DERAIAT!

Accidentele de tren erau o problemă cotidiană în 1907, dar pe Marion o îngrozea faptul că un tren rapid spre Los Angeles deraiase când Isaac călătorea mereu în acest fel. Însă ar fi fost tot atât de ilogic să se îngrijoreze că Isaac s-ar putea întâlni cu ucigaşi şi cuţitari pe cât ar fi fost să se teamă pentru siguranţa unui tigru din junglă.

Isaac se uita la ziar, cu o expresie de furie întunecată pe faţă. Marion îl luă de mână.

— Isaac, accidentul acesta e legat de cazul tău?

— Da. E cel puţin al cincilea atac.

— Dar e ceva pe faţa ta, ceva fioros, care-mi spune că e o chestiune personală.

— Mai ţii minte când ţi-am povestit despre Wish Clarke?

— Sigur! Ţi-a salvat viaţa. Sper să-l cunosc într-o bună zi ca să-i mulţumesc personal.

— Cel care a deraiat trenul l-a ucis pe Wish, spuse Bell cu răceală.

— O, Isaac! Îmi pare atât de rău!

Aşa începu Bell să o pună la curent, după cum îi era obiceiul, povestindu-i fiecare detaliu despre atacurile Sabotorului asupra trecătorii Cascades şi despre cum încerca el să le oprească. Marion avea o gândire analitică şi pătrunzătoare. Se putea concentra asupra faptelor şi să vadă tiparele în primele etape de formare. Mai presus de toate, punea întrebări esenţiale care reflectau propriile lui gânduri.

— Motivul nu e încă ştiut, concluzionă Isaac. Ce alt motiv poate să aibă ca să recurgă la asemenea distrugeri?

— Crezi în teoria aceea că Sabotorul e un revoluţionar? întrebă Marion.

— Există dovezi. Complicii lui. Afişul revoluţionar. Până şi ţinta – calea ferată – e personajul negativ preferat al acestor oameni.

— Nu pari prea convins, Isaac.

— Nu sunt, recunoscu el. Am încercat să mă pun în locul lui, să gândesc la fel ca un agitator supărat, dar tot nu-mi pot imagina un asemenea masacru al oamenilor nevinovaţi. În toiul unei razii sau al unei greve, ar putea ataca poliţiştii. Deşi nu sunt de acord cu asemenea violenţe, pot să înţeleg cum degenerează gândirea unui om. Dar acest atac neobosit asupra unor oameni obişnuiţi… o asemenea ticăloşie mi se pare ilogică.

— O fi nebun. Vreun lunatic?

— Posibil. Numai că e remarcabil de ambiţios şi meticulos

pentru un nebun. Acestea nu sunt atacuri impulsive. Le pregăteşte cu rigurozitate. Şi la fel îşi pregăteşte şi evadările. Dacă e nebunie, e ţinută bine sub control.

— Poate că e anarhist.

— Ştiu. Dar de ce să omoare atâţia oameni? De fapt, murmură Isaac, e ca şi cum încearcă se semene teroare. Dar ce câştigă în felul acesta?

— Umilirea publică a Companiei Feroviare Southern Pacific, răspunse Marion.

— Asta reuşeşte cu siguranţă, spuse Bell.

— Poate că ar trebui să gândeşti ca un bancher, nu ca un anarhist sau ca un nebun.

— Ce vrei să spui? Isaac se uita la ea fără să înţeleagă.

Marion răspunse pe un ton clar şi hotărât.

— Imaginează-ţi ce pagube are acum Osgood Hennessy.

Bell dădu gânditor din cap. Ironia expresiei „gândeşte ca un bancher” avea o anumită rezonanţă pentru un bărbat care întorsese spatele unei cariere impuse în banca propriei familii. O mângâie pe Marion pe obraz.

— Mulţumesc, spuse el. Mi-ai dat o temă de gândire.

— Mă bucur, spuse Marion, adăugând în glumă: Aş prefera să te gândeşti la ceva decât să te amesteci în bătăi cu pistoale.

— Îmi plac bătăile cu pistoale, glumi Isaac la rândul lui. Te obligă să te concentrezi. Deşi în cazul acesta am putea vorbi despre dueluri cu săbii.

— Cu săbii?

— E foarte ciudat. I-a ucis pe Wish şi pe încă un om cu un obiect care pare să fie o sabie. Întrebarea e: cum reuşeşte să doboare un om înarmat? Nu poţi să ascunzi o sabie.

— Dar dacă are un baston cu şiş? Destui bărbaţi în San Francisco poartă aşa ceva la ei pentru protecţie.

— Până scoţi sabia din teacă, adversarul cu pistol are destul timp să tragă primul.

— Ei bine, dacă te atacă pe *tine* cu sabia, o să regrete. Tu ai făcut scrimă la Yale.

Bell clătină din cap, zâmbind.

— Am făcut scrimă, nu m-am duelat. E o mare diferenţă între sport şi luptă. Îmi amintesc când antrenorul meu, care a fost duelist, vorbea despre cum ascunde masca de scrimă ochii adversarului. Spunea că prima dată când lupţi într-un duel eşti şocat să vezi privirea rece a celui care intenţionează să te omoare.

— Tu ai fost?

— Cum să fiu?

— Şocat. Marion zâmbi. Nu te preface că nu te-ai luptat niciodată într-un duel.

Bell zâmbi şi el.

— Doar o dată. Eram amândoi foarte tineri. Şi vederea sângelui roşu care a ţâşnit ne-a convins rapid că de fapt nu voiam să ne omorâm unul pe altul. De fapt, suntem şi acum prieteni.

— Dacă asta cauţi, sigur nu mai sunt mulţi duelişti în ziua de azi.

— Probabil e european, zise Bell. Italian sau francez.

— Sau neamţ. Cu o cicatrice Heidelberg oribilă pe obraz. Nu spunea Mark Twain că scoteau cusăturile făcute de chirurg şi turnau vin pe rană ca să fie cicatricile şi mai urâte?

— Probabil că nu e neamţ, spuse Bell. Ei sunt cunoscuţi pentru loviturile rapide. Lovitura care i-a ucis pe Wish şi pe celălalt tip a fost mai degrabă în stil italienesc sau franţuzesc.

— Sau a fost student pe acolo, sugeră Marion. Un american care a făcut şcoala în Europa. Sunt destui anarhişti în Franţa şi în Italia. Poate acolo a devenit şi el anarhist.

— Tot nu ştiu cum reuşeşte să ia prin surprindere un om înarmat cu pistol. Bell făcu un gest demonstrativ. În cele câteva secunde cât durează să scoată sabia, poţi să înaintezi şi să-l loveşti în nas.

Marion se întinse peste ceştile de ceai şi îl apucă de mână.

— Ca să fiu sinceră, aş fi încântată să nu fiu nevoită să-mi fac griji decât pentru un nas spart.

— Am ajuns în stadiul la care mi-aş dori un nas spart sau măcar o rană superficială, două.

— Pentru ce?

— Îi mai ţii minte pe Weber şi pe Fields?

— Bătrâneii aceia caraghioşi! Wally Kisley şi Mack Fulton o invitaseră la cină când se aflaseră în trecere prin San Francisco de curând şi o făcuseră toată seara să râdă.

— Wally şi Mack zic mereu: „Nasurile sparte sunt un semn sigur al progresului. Ştii că eşti pe aproape dacă prada te pocneşte în mutră”. În momentul acesta, mi-ar prinde bine un pumn în mutră.

Comentariul îi făcu pe amândoi să zâmbească.

Două doamne, îmbrăcate la modă cu rochii şi pălării după cele mai noi modele, intrară în hotel şi traversară holul într-un şuvoi

de pene şi mătase. Cea mai tânără era aşa de frapantă încât mulţi clienţi rămaseră cu ziarul în poală.

— Ce fată frumoasă! spuse Marion.

Bell o văzuse deja în oglindă.

— Cea care poartă albastru-deschis, zise Marion.

— E Lillian, fiica lui Osgood Hennessy, spuse Bell, întrebându-se dacă era doar o coincidenţă că Lillian venise la St. Francis în timp ce el era aici, deşi bănuia că întâlnirea nu era întâmplătoare.

— O cunoşti?

— Am cunoscut-o săptămâna trecută în trenul lui Hennessy. E secretara lui personală.

— Ce fel de persoană e?

Bell zâmbi.

— Are aere de femeie fatală. Flutură genele ca actriţa aceea franceză.

— Anna Held.

— Dar e inteligentă şi se pricepe la afaceri. E foarte tânără, răsfăţată de un tată iubitor şi bănuiesc că e foarte naivă în ce priveşte problemele sentimentale. Femeia brunetă a fost profesoara ei. Acum e amanta lui Hennessy.

— Vrei să te duci să le saluţi?

— Nu acum, când nu am decât câteva minute de petrecut cu tine.

Marion îi răspunse cu un zâmbet mulţumit.

— Sunt flatată. E tânără, nespus de frumoasă şi probabil foarte bogată.

— Tu eşti nespus de frumoasă şi, când te vei mărita cu mine, vei fi şi tu bogată.

— Dar eu nu sunt moştenitoare.

— Am cunoscut destule moştenitoare, mersi frumos, de pe vremea când învăţam valsul boston la şcoala de dans, spuse el, zâmbind la rândul lui. E un vals lent cu o alunecare lungă. Putem să-l dansăm la nunta noastră, dacă vrei.

— O, Isaac, eşti sigur că vrei să te însori cu mine?

— Da.

— Cei mai mulţi oameni ar spune că sunt o fată bătrână. Şi că un bărbat de vârsta ta ar trebui să se însoare cu o fată de vârsta ei.

— N-am făcut niciodată ce „ar trebui” să fac. De ce să încep acum, când în sfârşit am întâlnit fata visurilor mele? Şi mi-am câştigat şi un prieten pentru toată viaţa?

— Dar ce va crede familia ta despre mine? Nu am bani. Vor spune că sunt o întreţinută.

— Vor crede că sunt cel mai norocos bărbat din America. Isaac zâmbi. Apoi adăugă pe un ton sumbru: Şi cei care nu fac asta pot să se ducă dracului. Vrei să stabilim data?

— Isaac… Trebuie să stăm de vorbă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Sunt foarte îndrăgostită de tine. Sper că ştii asta.

— Mi-o arăţi în fel şi chip.

— Şi îmi doresc foarte mult să mă căsătoresc cu tine. Dar mă întreb dacă n-am putea aştepta puţin.

— De ce?

— Mi s-a oferit o slujbă interesantă şi mi-aş dori foarte mult să încerc.

— Ce fel de slujbă?

— Ei bine, ştii cine e Preston Whiteway, nu?

— Sigur că da. Preston Whiteway e un ziarist de scandal care a moştenit trei dintre cele mai mari publicaţii din California, inclusiv *San Francisco Inquirer.* Bell zâmbi curios. Ziarul pentru care lucrezi chiar tu… Se spune că e foarte arătos şi un celebru băiat de bani gata, că îşi etalează avuţia pe care o sporeşte publicând titluri de senzaţie. Şi-a băgat coada şi în politică, folosindu-se de puterea ziarelor lui ca să se asigure că prietenii lui sunt numiţi în Senatul Statelor Unite – primul dintre ei e chiar trepăduşul lui Osgood Hennessy, senatorul Charles Kincaid. De fapt, cred că domnul Whiteway al tău i-a dat lui Kincaid porecla „Inginerul-Erou”.

— Nu e domnul Whiteway *al meu,* dar… o, Isaac, are o idee nouă minunată. I-a venit în timp ce ziarul publica ştirea despre cutremur… un jurnal de ştiri sub formă de film. L-a numit *Lumea filmului.* Vor filma evenimente reale şi le vor rula în teatre şi la cinema cu taxa de cinci cenţi. Şi, Isaac! – Marion îi strânse braţul emoţionată – Preston m-a rugat să-l ajut să pună pe roate proiectul ăsta.

— Cât timp?

— Nu sunt sigură. Şase luni sau un an. Isaac, ştiu că pot să fac asta. Iar omul acesta vrea să-mi dea ocazia să încerc. Ştii că am absolvit prima în generaţia mea la Drept la Stanford, dar o femeie nu poate practica, de aceea am lucrat nouă ani la bancă. Nu vreau să muncesc toată viaţa. Dar vreau să *creez* ceva şi asta e şansa mea.

Bell nu se mira că Marion voia să obţină o slujbă interesantă.

Nici nu se îndoia de dragostea lor. Erau amândoi conştienţi de faptul că erau norocoşi să se fi întâlnit pentru a nu lăsa nimic să intervină între ei. Trebuiau să ajungă la un compromis. Nu putea să nege că era ocupat până peste cap încercând să-l prindă pe Sabotor.

— Ce-ar fi să promitem că în şase luni fixăm data nunţii? Când se mai aşază lucrurile? Poţi să-ţi păstrezi slujba şi să fii căsătorită.

— O, Isaac, ar fi minunat! Îmi doresc foarte mult să fiu implicată de la început în *Lumea filmului.*

Clopotul ceasului Magneta bătu ora patru.

— Aş fi vrut să avem mai mult timp, spuse ea tristă.

Lui Bell i se părea că trecuseră numai câteva minute de când se aşezaseră.

— Te duc cu maşina la birou.

Observă că Lillian Hennessy se uita într-adins în direcţia opusă când ieşiră din hol. Dar doamna Comden îi zâmbi discret când o privi. Bell răspunse cu o înclinare politicoasă din cap, uimit încă o dată de senzualitatea femeii şi o strânse pe Marion de braţ ceva mai tare.

O maşină de curse Locomobil pe benzină, roşie ca focul, era parcată chiar în faţa hotelului St. Francis. Era modificată pentru traficul în oraş cu apărătoare şi proiectoare. Portarii de la hotel păzeau maşina de câţiva băieţi curioşi, ameninţându-l cu pedepse aspre pe cel care ar fi lăsat urme de degete murdare pe vulturul lucios de alamă din vârful radiatorului sau ar fi respirat prea aproape de scaunele roşii de piele.

— Ai primit înapoi maşina de curse! E frumoasă, spuse Marion, vădit încântată.

Mult iubita maşină a lui Bell fusese aproape distrusă în timpul unei curse de 800 de kilometri, în care se întrecuse cu o locomotivă de la San Francisco la San Diego; locomotiva răspândea aburii pe şinele drepte, iar maşina alerga pe drumurile neasfaltate şi pline de pietriş. O cursă pe care o câştigase Bell, după cum îşi amintea acum, zâmbind întristat. Trofeul lui fusese faptul că îl arestase pe Banditul Măcelar ameninţându-l cu pistolul.

— Am aranjat să mi-o trimită aici de la Bridgeport, Connecticut, de îndată ce au reconstruit-o în fabrică. Urcă!

Bell se întinse peste volan ca să tragă maneta de contact de pe bordul de lemn. Reglă acceleraţia şi celelalte manete. Apoi apăsă rezervorul de presiune. Portarul se oferi să pornească

motorul cu manivela. Motorul în patru cilindri porni bubuind de la prima încercare, fiind cald încă după drumul de la depozitul de marfa unde primise Bell maşina. Când se întinse să elibereze frâna, îl chemă pe cel mai mic dintre băieţii care se uitau cu ochii cât cepele.

— Îmi dai o mână de ajutor? Nu poate să plece dacă nu claxonează!

Băiatul strânse mingiuţa de cauciuc cu ambele mâini. Maşina răsună deodată ca oile cu cornul mare din Munţii Stâncoşi. Băieţii se împrăştiară, iar maşina zvâcni în faţă. Marion râse şi se aplecă peste rezervor ca să-l ia de mână pe Isaac. În curând alergau pe Market Street, şerpuind printre trăsurile trase de cai şi tramvaie, gonind pe lângă celelalte automobile.

Când ajunseră în faţa clădirii cu schelet de oţel şi cu douăsprezece etaje, care găzduia ziarul *San Francisco Inquirer,* Bell văzu ultimul loc liber de parcare, chiar lângă trotuar. Un tip blond într-un Rolls-Royce decapotabil viră spre el, claxonându-l.

— A, uite-l pe Preston! Poţi să faci cunoştinţă cu el.

— De-abia aştept, zise Bell, apăsând pe acceleraţie şi pe frână în succesiune rapidă şi strecurând maşina mare de curse în locul liber cu o secundă înaintea maşinii lui Preston Whiteway.

— Alo! Acela e locul meu!

Bell observă că Whiteway era la fel de arătos cum se zvonea, un bărbat solid, cu umeri laţi, proaspăt bărbierit şi cu şuviţe blonde extravagante. Era la fel de înalt ca Bell, deşi ceva mai îndesat la mijloc şi arăta ca şi cum jucase fotbal în facultate şi nu-şi mai aducea aminte când se întâmplase ultima oară ca lucrurile să nu fi mers după voia lui.

— Eu am ajuns primul, zise Bell.

— Asta e clădirea mea!

— Îţi dau locul înapoi după ce îmi iau la revedere de la iubita mea.

Preston Whiteway îşi întinse gâtul ca să se uite pe după Bell şi strigă:

— Marion? Tu eşti?

— Da! Acesta e Isaac. Vreau să faceţi cunoştinţă.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Preston, arătând exact pe dos. Marion, ar trebui să urcăm! Avem mult de lucru.

— Ia-o înainte, spuse ea pe un ton rece. Vreau să-mi iau la revedere de la Isaac.

Whiteway sări din maşină, strigând după portar să o parcheze, îl întrebă pe Bell în treacăt:

— Cât de rapidă e maşina?

— Mai rapidă ca aia, spuse Bell, arătând spre Rolls-Royce.

Marion îşi acoperi gura să nu râdă şi, când Whiteway se îndepărtă îndeajuns, îi spuse lui Bell:

— Parcă sunteţi doi băieţei în curtea şcolii. Cum poţi să fii gelos pe Preston? E foarte de treabă. Are să-ţi placă după ce îl cunoşti mai bine.

— Sunt convins, zise Bell. Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută pe buze. Să ai grijă de tine.

— Eu? Tu să ai grijă. Te rog, te rog să ai grijă de tine. Se forţă să zâmbească. Poate ar trebui să repeţi cum să te lupţi cu săbiile.

— Asta am de gând.

— O, Isaac, mi-aş dori să avem mai mult timp!

— Mă întorc cât de repede pot.

— Te iubesc, dragul meu!

Undeva deasupra şantierului de la trecătoarea Cascades, un vagon-platformă era abandonat pe o linie secundară. Era la o distanţă scurtă deasupra macazului care, atunci când se închidea, lega linia aceea de înclinarea abruptă a liniei terminus; aceasta făcea legătura între şantierul de dedesubt şi noua fabrică de cherestea din pădure, aflată la câţiva kilometri în sus pe munte. Vagonul era încărcat peste măsură cu o movilă de traverse din lemn de cucută de munte[3] ce urmau să ajungă la instalaţia de creozotare din trecătoare pentru a fi îmbibate cu gudron de cărbune.

Sabotorul simţi că are ocazia de a ataca din nou, mai curând decât îşi planificase, prinzând astfel doi iepuri dintr-o lovitură. Atacul acesta avea să zdruncine nu doar Calea Ferată Southern Pacific. Dacă îi ieşea manevra, toată lumea urma să afle că era imun la eforturile depuse de Agenţia de Detectivi Van Dorn.

Era un om ordonat, cu sânge rece. Plănuise cu minuţiozitate atacul de la tunel, rezervându-şi timp pentru fiecare etapă, de la recrutarea unui complice care dispunea de combinaţia ideală de zel şi naivitate până la găsirea locului prielnic din punct de vedere geologic pentru dinamită şi plănuirea evadării. Atacul asupra trenului Coast Line Limited necesitase eforturi similare, inclusiv folosirea unui cârlig, ca să fie evident că era vorba de

---

[3] *Tsuga mertensiana* – specie de conifere răspândită pe Coasta de Vest a Americii de Nord (n. tr.).

sabotaj, nu de un simplu accident. Avea planuri asemănătoare pentru alte atacuri, aflate în diverse stadii de dezvoltare, deşi trebuia să facă unele modificări acum, când detectivii Van Dorn păzeau depourile importante şi atelierele de întreţinere.

Dar nu toate sabotările trebuiau planificate. Sistemul de căi ferate care traversa toată ţara era deosebit de complex. Erau destule ocazii de a distruge ceva, atâta timp cât se folosea de cunoştinţele lui superioare şi era permanent atent să nu facă vreo greşeală din neglijenţă.

Atâta timp cât se mişca repede şi făcea doar lucruri la care nu se aştepta nimeni.

Vagonul avea să rămână pe linia aceea pentru scurt timp. Pentru fiecare kilometru şi jumătate de şină era nevoie de 2 700 de traverse şi, peste o zi sau două, un administrator de materiale stresat avea să strige: „Unde naiba sunt celelalte traverse?”, iar muncitorii îngroziţi aveau să înceapă o căutare disperată printre facturi şi telegrame după vagonul dispărut.

Cea mai apropiată tabără de muncitori, care să fie suficient de mare încât să nu fie remarcat în îmbulzeala oamenilor care îşi pregăteau de mâncare, căutau un loc de dormit, veneau şi plecau în nesfârşita căutare a unui loc de muncă, se afla lângă parcurile feroviare de la Dunsmuir, California. Dar Dunsmuir era departe, la aproape 250 kilometri. Nu mai avea timp să recruteze pe careva. Trebuia să se ocupe singur de vagon. Existau anumite riscuri când desfăşurai singur atacul şi alte riscuri când atacai repede. Dar pagubele pe care le putea provoca numai cu vagonul acela erau aproape incalculabile.

8

Având sărutul lui Marion încă umed pe buze, Isaac Bell îşi ocupă locul în trenul rapid spre Sacramento, aşteptând să plece din terminalul Oakland. Marion îl cunoştea bine, mai bine decât se cunoştea el însuşi. Pe de altă parte, existau lucruri pe care nu avea probabil să le afle vreodată. *Cum poţi fi gelos pe Preston?* Sunt atâtea motive, se gândea Bell. De exemplu, Whiteway e acolo când eu nu sunt, pentru că eu pierd întrecerea cu Sabotorul.

Închise ochii. Nu mai dormise într-un pat de zile în şir, dar somnul tot nu venea. Mintea îi alerga întruna. Din capitala statului trebuia să ia o serie de trenuri ca să ajungă în îndepărtatul Oregon. Avea nevoie de o perspectivă nouă asupra prăbuşirii tunelului de la trecătoarea Cascades, trebuia să afle dacă Sabotorul plănuia un alt atac la capătul celălalt al tunelului. Pe drum avea să se i se alăture Archie Abbott, care îi telegrafiase cu o seară înainte că era posibil să afle ceva important în tabăra de muncitori de lângă Dunsmuir.

— Domnule Bell?

Conductorul îi întrerupse gândurile. Omul îşi duse degetele la cozorocul lustruit într-un salut respectuos şi spuse, cu un semn şmecheresc din ochi:

— Domnule Bell, o anumită doamnă întreabă dacă nu aţi sta ceva mai confortabil lângă dumneaei.

Bănuind că avea să o găsească pe tânăra domnişoară Hennessy în celălalt tren, Bell îl urmă pe conductor pe culoar. Conductorul îl duse spre peronul unde se aflau un vagon privat şi unul pentru bagaje, trase de o locomotivă Atlantic 4-4-2 aşa de lucioasă încât părea că abia ieşise din fabrică.

Bell urcă în vagon şi intră într-un salon roşu, somptuos, care ar fi de minune cu bordelul lui Anne Pound. Lillian Hennessy, care se schimbase de rochia albastră asortată cu ochii ei într-o rochie roşie de seară care se potrivea cu salonul, îl întâmpină cu un pahar de şampanie şi un zâmbet triumfător.

— Nu numai tu poţi să închiriezi un tren privat.

— Nu se cuvine ca noi doi să călătorim singuri, răspunse Bell calm.

— Nu suntem singuri. Din nefericire.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că sunt logodit cu Marion Morgan,

apucă Bell să spună, apoi se auzi o formaţie de jazz cântând în spatele vagonului. Bell se uită prin uşă. Şase instrumentişti negri cântau la clarinet, violoncel, chitară, trombon şi trompetă, adunaţi în jurul unei pianine şi improvizând pe piesa lui Adaline Shepherd, *Pickles and Peppers.*

Lillian Hennessy se apropie ca să vadă peste umărul lui Bell. Purta un corset în forma ciocului de lebădă, iar Isaac simţi pe spate moliciunea sânilor. Fu nevoit să ridice tonul ca să se audă peste muzică.

— N-am mai auzii ca nişte cântăreţi de jazz să se dea drept însoţitori.

— Nu ei. Lillian se strâmbă. *Ea:* tata a aflat că am de gând să te încolţesc în San Francisco. A trimis-o să stea cu ochii pe mine.

Cântăreţul la trompetă ridică instrumentul în sus, ca şi cum voia să străpungă tavanul. În locul liber astfel format în cercul de instrumentişti, Bell văzu că pianista aplecată asupra clapelor cu degetele alergând, ochii scăpărând şi buzele întredeschise într-un zâmbet fericit nu era alta decât doamna Comden.

— Nu ştiu cum de a aflat, spuse Lillian. Dar, mulţumită tatei şi desigur doamnei Comden, onoarea ta e în siguranţă, domnule Bell. Te rog să rămâi! Nu-ţi cer decât să fim prieteni. Va fi o călătorie rapidă. Avem drum liber până la trecătoarea Cascades.

Bell era tentat. Linia la nord de Sacramento era ocupată cu marfare aflate într-un du-te-vino între Sacramento şi trecătoare. Se gândise chiar să închirieze unul dintre trenurile speciale ale lui Hennessy. Trenul lui Lillian era gata de plecare. Mergând cu viteză pe liniile eliberate, trenul special al fiicei preşedintelui căii ferate l-ar fi scutit de o zi de drum.

— Avem un telegraf în vagonul de bagaje, dacă ai nevoie să trimiţi mesaje, spuse Lillian.

Asta reuşi să încline definitiv balanţa.

— Mulţumesc, spuse Bell zâmbind. Accept „ambuscada” ta, deşi e posibil să cobor la Dunsmuir.

— Ia un pahar cu şampanie şi povesteşte-mi despre domnişoara Morgan a ta.

Trenul se puse în mişcare în timp ce Lillian îi întindea un pahar. Fata linse o picătură scursă pe deget şi flutură genele ca o actriţă din Franţa.

— E foarte drăguţă.

— Şi Marion a crezut asta despre tine.

Lillian se strâmbă din nou.

— „Drăguţ” înseamnă obraji roşii şi rochii cadrilate. Despre

mine se spune mai mult decât atât.

— De fapt, a spus că eşti nespus de frumoasă.

— De asta nu ne-ai făcut cunoştinţă?

— Am preferat să-i amintesc că şi ea e nespus de frumoasă.

În ochii ei albaştri apăru o străfulgerare.

— Nu loveşti cu milă, nu-i aşa?

Bell răspunse cu un zâmbet dezarmant.

— Nu în dragoste, tânără domnişoară – e un obicei pe care recomand să-l dezvolţi când creşti mai mare. Acum povesteşte-mi despre problemele tatălui tău cu bancherii.

— Nu are probleme cu bancherii, răspunse Lillian. Răspunsul veni aşa de repede şi era aşa de vehement încât Bell ştia ce să întrebe mai departe.

— A spus c-o să aibă până la iarnă.

— Numai dacă nu-l prinzi pe Sabotor, spuse ea cu aplomb.

— Dar ce e cu Panica asta care se stârneşte la New York? A început în martie şi nu dă semne că ar dispărea.

Lillian răspunse cu o hotărâre cumpătată.

— Panica, dacă mai rămâne mult timp aşa, va aduce cu ea sfârşitul prosperităţii în afaceri pentru căile ferate. Suntem în mijlocul unei expansiuni minunate, dar chiar şi tata recunoaşte că nu poate dura la nesfârşit.

Bell îşi aminti din nou că Lillian Hennessy era ceva mai complicată decât o moştenitoare râzgâiată.

— Panica ameninţă controlul tatălui tău asupra liniilor?

— Nu, spuse ea repede. Apoi explică: Tata a învăţat foarte devreme că modul prin care poate plăti o a doua cale ferată era să o administreze pe prima aşa de bine încât să fie solvabilă şi să poată obţine credit pentru ea. Bancherii aveau să danseze după cum le cânta *el.* Nici un alt om implicat în afacerea asta nu se putea descurca mai bine. Dacă aveau să cedeze ceilalţi, el urma să adune rămăşiţele şi să ajungă la final victorios.

Bell ciocni paharul cu al ei.

— Pentru victorii!

Isaac zâmbi. Dar nu era sigur dacă tânăra se lăuda cu adevărat sau se străduia numai să pară veselă şi optimistă. Era şi mai puţin sigur dacă Sabotorul era hotărât să smulgă din rădăcini calea ferată.

— Întreabă orice bancher din ţară, spuse ea mândră. Îţi va spune că Osgood Hennessy e invincibil.

— Stai să trimit o telegramă să anunţ oamenii unde mă pot găsi.

Lillian luă sticla de şampanie şi îl conduse în vagonul pentru bagaje, unde conductorul, care lucra şi ca telegrafistul trenului, trimise mesajul lui Bell prin care raporta către Van Dorn locul unde se afla. Când să se întoarcă în salon, transmiţătorul începu să păcăne. Lillian ascultă câteva secunde, apoi dădu ochii peste cap şi îi spuse conductorului peste umăr:

— Nu răspunde.

— Cine transmite, tatăl tău? întrebă Bell.

— Nu. Senatorul.

— Care senator?

— Kincaid. Charles Kincaid. Îmi face curte.

— Înţeleg că nu eşti foarte interesată.

— Senatorul Kincaid e prea sărac, prea bătrân şi prea enervant.

— Dar foarte arătos, spuse doamna Comden, zâmbindu-i lui Bell.

— Foarte arătos, fu Lillian de acord. Dar tot e prea sărac, prea bătrân şi prea enervant.

— Cât de bătrân? întrebă Bell.

— Are cel puţin patruzeci de ani.

— Are patruzeci şi doi de ani şi e extrem de viguros, spuse doamna Comden. Cele mai multe fete ar spune că e o partidă bună.

— Aş prefera să fac pojar.

Lillian umplu din nou paharele pentru ea şi Bell. Apoi zise:

— Emma, ce şanse sunt să cobori din tren la Sacramento şi să dispari, iar eu să merg mai departe spre nord cu domnul Bell?

— Absolut nici una, draga mea. Eşti prea tânără… şi mult prea inocentă… ca să călătoreşti fără însoţitori. Iar domnul Bell e prea…

— Prea cum?

Emma Comden zâmbi.

— Interesant.

Sabotorul mergea grăbit pe linia către depozitul de cherestea, călcând pe traverse ca să nu facă zgomot pe balastul de piatră sfărâmată.

Ducea cu el o rangă de 1,2 metri şi grea de 13 kilograme. În spate avea un rucsac de soldat din războiul hispano-american, din doc şi cu clapă cauciucată. Baretele îl trăgeau zdravăn de umeri. Avea în el o cutie de şapte kilograme de ulei de huilă şi o potcoavă pe care o luase de la unul dintre fierarii prea ocupaţi să

potcovească sutele de măgari ce trăgeau căruţele cu marfa.

Aerul rece de munte mirosea a răşină de pin şi a altceva; avu nevoie de câteva secunde să recunoască mirosul. Vântul ducea cu el aroma zăpezii. Deşi era o noapte senină, simţea că vine iarna timpurie în munţi. Grăbi pasul, obişnuindu-şi ochii cu lumina stelelor. Şinele sclipeau în faţa lui, iar copacii se profilau de-a lungul drumului.

Fiind înalt, cu picioare lungi şi în formă fizică bună, urca panta abruptă cu repeziciune. Voia să câştige timp. Avea mai puţin de două ore până la răsăritul lunii. Când aceasta avea să apară peste munţi, străpungând întunericul cu lumina ei, el avea să devină o ţintă clară pentru poliţia feroviară care patrula călare.

După un kilometru ajunse la o intersecţie în formă de Y unde linia se despărţea în două. Cea din stânga, pe care urcase până atunci, cobora spre şantier. Cea din dreapta se alătura liniei principale, proaspăt construite spre sud. Verifică acul de macaz care controla linia conectată.

Acul era poziţionat în aşa fel încât un tren care cobora de la depozitul de cherestea era direcţionat spre şantier. Era tentat să trimită vagonul greu pe linia principală. Dacă aranja totul cum trebuia, avea să se ciocnească frontal cu o locomotivă îndreptată spre nord. Dar o asemenea coliziune avea să blocheze liniile, aşa că dispecerii ar fi fost nevoiţi să oprească toate trenurile şi asta l-ar fi împiedicat să mai scape din acel capăt de linie.

Drumul continua puţin mai înclinat şi Sabotorul grăbi iar pasul. După încă un kilometru, văzu silueta întunecată a vagonului. Era tot acolo!

Deodată auzi ceva. Se opri în loc, încremenit. Îşi făcu mâna căuş la ureche. Auzi din nou sunetul acela distonant. Râsete. Oameni beţi care râdeau, undeva mai sus pe munte. La distanţă mare vedea strălucirea aurie a focului de tabără. Îşi dădu seama că erau nişte cherestegii care beau o sticlă de whisky Squirrel. Erau prea departe ca să-l audă sau să-l vadă, orbiţi de lumina focului. Chiar dacă auzeau vagonul, ar fi fost oricum prea târziu.

Trecu de pe şină pe linia secundară pe care se afla vagonul încărcat. Găsi maneta de la macaz şi o trase, închizând locul unde se întâlneau cele două seturi de linii, adică unind linia secundară cu cea care transporta cherestea. Apoi merse la vagon, îndepărtă proptelele de lemn de sub roţile din faţă, găsi marginea rece a frânei şi o întoarse până când saboţii de frână se ridicară de pe roţile uriaşe de fier ale vagonului.

Acum vagonul se putea deplasa, iar Sabotorul se aştepta să se

mişte singur din pricina greutăţii, mai ales că linia era înclinată. Dar vagonul stătea pe loc, blocat din pricina gravitaţiei sau a lăţimii roţilor apăsate pe şine de încărcătură. Trebuia să facă o improvizaţie ca să mişte vagonul.

Merse în spate, puse potcoava câţiva centimetri în spatele ultimei roţi, propti ranga sub roată acolo unde se unea cu şina şi o apăsă pe potcoavă, făcând astfel un punct de sprijin. Se lăsă cu toată greutatea pe rangă şi o apăsă de câteva ori.

Ranga alunecă, scoţând un scrâşnet de metal. O puse din nou sub roată şi apăsă din nou. Roata se mişcă un centimetru. Sabotorul înfipse ranga mai adânc, lovi potcoava mai tare şi se lăsă din nou cu toată greutatea pe dispozitivul improvizat.

Deodată se auzi o voce chiar deasupra capului lui, care aproape că îi vorbea în ureche.

— Ce faci acolo?

Sabotorul căzu pe spate, uimit. Un cherestegiu se apleca peste movila de traverse, trezit dintr-un somn amestecat cu alcool şi duhnind a băutură în timp ce bolborosea:

— Amice, dacă îl mişti din loc, nu se mai opreşte până ajunge la capăt. Stai să mă dau jos înainte să pornească.

Sabotorul lovi năucitor cu ranga.

Oţelul greu se ciocni de craniul beţivului şi îl făcu să cadă pe traverse ca o păpuşă de cârpe. Sabotorul aşteptă să vadă dacă mai mişcă şi, când văzu că nu mai sufla, îşi reluă calm activitatea ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Simţi că spaţiul dintre roată şi pivot se deschide. Vagonul se mişca. Dădu drumul răngii şi sări pe vagon cu recipientul cu ulei de huilă. Vagonul trecu încet peste macaz şi se mută pe linia principală, unde prinse viteză. Sabotorul sări peste trupul beţivului şi întoarse frâna, strângând-o până când auzi cum se fixează saboţii pe roţi, încetinind vagonul până pe la 16 kilometri pe oră. Apoi deschise cutia şi împrăştie uleiul peste traverse.

Vagonul alunecă pe şine încă un kilometru până la intersecţia în formă de Y, acolo unde panta devenea mai abruptă.

Sabotorul aprinse un chibrit şi, protejându-l de curent, îl atinse de uleiul de huilă. În timp ce flăcările se întindeau, dădu drumul frânelor. Vagonul porni cu viteză. Bărbatul stătea în spatele roţilor. Exact în clipa aceea apăru luna de după un munte şi lumină şinele suficient de tare cât să se vadă un loc sigur în care să sară. Sabotorul înţelese că asta era şansa lui. Fusese mereu un bărbat norocos.

Lucrurile se aşezau mereu după voia lui. La fel se întâmpla şi

acum. Sări şi ateriză cu uşurinţă. Auzi vagonul cum se întoarce spre stânga, trecând zgomotos peste intersecţie spre şantier.

Se întoarse spre dreapta, luând-o pe linia principală şi îndepărtându-se de şantier. Roţile huruiau în timp ce vagonul gonea pe pantă. Ultimul lucru pe care îl văzu erau flăcările aurii care se mişcau cu viteză spre munte. În trei minute, fiecare poliţai de pe munte avea să alerge ca un apucat spre şantier în timp ce el alerga în direcţia opusă.

Legănându-se şi accelerând la 30, 40, apoi 50 kilometri pe oră, lăsând limbi de foc în urmă, vagonul scăpat de sub control începu să zguduie încărcătura, făcând traversele mari să se lovească unele de altele precum coastele unei nave în timpul furtunii. Cherestegiul, pe nume Don Albert, se rostogolea dintr-o parte în alta, cu braţele şi picioarele bălăngănindu-se. Mâna îi alunecă în spaţiul dintre două traverse. Când bucăţile de lemn se mişcară din nou şi îi striviră degetele, bărbatul se trezi cu un urlet de durere.

Albert îşi vârî degetele în gură şi linse rana, întrebându-se de ce se mişca totul cu el. Capul, care îl durea îngrozitor, se învârtea cu el. Gustul dulceag de whisky ieftin din gură explica ambele senzaţii familiare. Dar de ce îşi tot schimbau poziţia stelele de pe cer? Şi de ce vibra lemnul plin de aşchii de sub el? Băgă mâna care nu-l durea sub şapca groasă şi simţi o durere ascuţită la cap, dar şi sângele lipicios. Probabil căzuse şi se lovise la scăfârlie. Bine că avea craniul ca o ghiulea de tun.

Nu, nu căzuse. Se certase cu cineva. Îşi amintea vag că vorbise cu un om ciudat, înalt şi zvelt chiar înainte să îşi piardă cunoştinţa. Straniu lucru, dar i se părea că se află în tren. Habar nu avea unde găsise un tren în tabăra de cherestea izolată, aflată la jumătatea drumului pe munte spre Cascades. Privi în jur, întins mai departe pe spate. În spatele lui era un foc. Vântul sufla flăcările departe de el, dar tot era prea aproape. Simţea căldura flăcărilor.

Se auzi un fluier aşa de aproape de parcă era chiar în faţa lui.

Don Albert se ridică şi aproape îl orbi farul locomotivei. Era într-un tren, într-adevăr, mergea repede, cu un kilometru pe minut, cu flăcări în spate şi alt tren venea din faţă direct spre el. O mie de lumini jucau în faţa lui, ca luminile de la cinematograf: flăcările în spate, farul locomotivei din faţă flancat de semnalizatoarele verzi, luminile electrice de pe stâlpi ce luminau şantierul, luminile clădirilor de pe şantier, luminile din corturi,

lumina lanternelor care se zdruncinau în timp ce oamenii alergau să-şi salveze viaţa, încercând să se dea la o parte din calea trenului dezlănţuit în care se afla.

Locomotiva al cărui fluier se auzea nu venea direct spre el, era pe linia de lângă cea pe care se deplasa vagonul lui. Asta era o mare uşurare, până când văzu macazul.

La 90 kilometri pe oră, vagonul greu trecu peste macazul închis de parcă era făcut din paie, nu din oţel, trecând pe lângă locomotiva care trăgea câteva vagoane goale de marfa. Vagonul se lovi de locomotivă, stârnind un nor de scântei, scrâşni când se lovi de tender şi se ciocni de vagoanele goale, care se rostogoliră peste şină, ca şi cum un copil furios ar fi dărâmat tabla de şah cu pumnul.

Impactul abia dacă încetini vagonul în flăcări. Sărind peste şine, se prăbuşi într-un depou de lemn, plin de mecanici care reparau locomotive. Don Albert îşi pierdu din nou cunoştinţa înainte să se gândească măcar să sară şi să-şi salveze viaţa.

La vreo cinci kilometri spre sud, linia din dreapta se unea cu linia principală în locul unde începea să urce pe o pantă abruptă. Sabotorul urcă panta aproape un kilometru şi scoase un sac de voiaj dintr-un desiş de pini în care îl ascunsese din vreme. Scoase din sac cleşti de tăiat sârmă, pinteni pentru alpinism şi mănuşi protectoare, îşi fixă pintenii pe cizme şi aşteptă lângă un stâlp de telegraf să treacă primul tren cu vagoane goale care se îndrepta de obicei spre sud pentru o nouă încărcătură. Cerul nordic începea să se înroşească. Bărbatul privi satisfăcut la roşeaţa care devenea tot mai aprinsă, estompând lumina stelelor. Conform planului, vagonul stârnise un incendiu în şantier şi în tabăra muncitorilor.

Nu venea nici un tren. Sabotorul se temea că avusese un succes prea mare şi crease un asemenea haos încât nici un marfar nu mai putea pleca din şantier. Dacă era adevărat, era blocat acum la capătul liniei fără putinţă de scăpare. Dar în cele din urmă văzu strălucirea albă a farului care se apropia. Îşi puse mănuşile, se căţără pe stâlpul de telegraf şi tăie toate cele patru fire.

Ajuns din nou pe pământ, după ce tăiase legătura trecătorii cu restul lumii, auzea acum locomotiva 2-8-0 Consolidation pufăind în sus pe pantă. Înclinarea o încetinea suficient de mult ca el să se poată urca într-un vagon deschis.

Se înfăşură într-o haină de pânză luată din sacul de voiaj şi

dormi până când trenul se opri să încarce apă. Privind cu atenţie, ca să nu fie găsit de frânări, se urcă pe stâlpul de telegraf şi tăie firele. Se culcă din nou, trezindu-se la următoarea oprire ca să mai taie nişte fire. La venirea zorilor se afla în continuare în trenul care înainta încet pe linia principală, într-un vagon pentru vite, de culoare verde-deschis şi care mirosea a măgari. Era aşa de frig încât îşi vedea aburii respiraţiei.

Se ridică precaut să arunce o privire când trenul luă o curbă şi îşi dădu seama că vagonul verde se afla într-un şir de vreo cincizeci de vagoane goale, undeva la mijloc între locomotiva înceată, dar puternică şi un vagon roşu, de serviciu, la coadă. Se lăsă în jos înainte ca frânarul să se uite prin cupola ridicată a vagonului de serviciu pentru inspecţia periodică a trenului. În doar câteva ore, Sabotorul avea să sară din tren la Dunsmuir.

9

Isaac Bell se trezi între cearşafuri fine şi observă că trenul special al lui Lillian fusese tras pe o linie secundară ca să facă loc unui marfar gol. De la fereastra camerei lui, părea că se aflau în mijlocul pustietăţii. Singurul semn de civilizaţie era un drumeag de trăsuri bătătorit pe lângă şine. Vântul rece sufla printre ramurile copacilor, împrăştiind un amestec cenuşiu de pământ uscat şi praf de cărbune.

Isaac se îmbrăcă repede. Era a patra oară când erau traşi pe altă linie de la Sacramento până aici, în ciuda laudelor lui Lillian că drumul era liber. Singura dată când Bell mersese cu un tren special oprit de atâtea ori fusese după Marele Cutremur, ca să lase trenurile de ajutor să ajungă la oraşul devastat. Trenurile de pasageri şi cele speciale, care de obicei erau sacrosancte, se dădeau deoparte în faţa celor de marfa, iar asta îi amintea de cât de importantă era trecătoarea Cascades pentru viitorul companiei Southern Pacific.

Se îndreptă spre vagonul pentru bagaje, unde îşi petrecuse jumătate de noapte, ca să vadă dacă telegrafistul avea vreo transmisie nouă de la Archie Abbott. În ultimul mesaj, Archie îi spusese să nu se mai oprească la Dunsmuir pentru că nu descoperise nimic nou în timpul cercetărilor lui sub acoperire în taberele de muncitori. Trenul trecuse prin parcurile aglomerate şi prin taberele de dincolo de ele, oprindu-se numai pentru cărbuni şi apă.

James, ospătarul, îmbrăcat într-o uniformă albă ca laptele, îl văzu pe Bell grăbindu-se spre cambuză şi alergă după el cu o ceaşcă de cafea şi o mustrare serioasă despre importanţa micului dejun pentru un om care stătuse treaz toată noaptea ca să muncească. Era bună ideea cu micul dejun. Dar, înainte să poată Bell să accepte, Barrett, conductorul şi telegrafistul, se ridică de la transmiţător cu un mesaj scris în clişeu de cupru. Pe faţă avea o expresie sumbră.

— Tocmai a sosit asta, domnule Bell.

Nu era de la Archie, ci de la Osgood Hennessy însuşi:

TREN SCĂPAT DE SUB CONTROL. SABOTORII TAIE FIRELE DE TELEGRAF STOP. ŞANTIER IMPORTANT DISTRUS. STOP. ŞANTIERUL DE EXTINDERE ÎN FLĂCĂRI. STOP. MUNCITORI

TERORIZAŢI.

Isaac Bell îl apucă pe Barrett de umăr aşa de strâns încât acesta se strâmbă.

— Cât timp îi ia unui marfar să ajungă de la capătul de linie al trecătorii până aici?

— Între opt şi zece ore.

— Marfarul care tocmai a trecut a plecat din capătul de linie după vagonul acela?

Barrett se uită la ceasul de buzunar.

— Nu, domnule. Trebuie să fi fost departe de locul acela.

— Deci orice tren plecat după atac se află între noi şi ei.

— Nu mai are unde să se ducă. E o singură linie până aici.

— Înseamnă că e blocat!

Sabotorul făcuse o greşeală fatală. Reuşise să rămână prins la capătul unei linii ferate simple, într-un peisaj rural accidentat şi cu o singură cale de ieşire. Bell trebuia doar să-l intercepteze. Dar trebuia să-l ia prin surprindere, să-l prindă în capcană înainte să sară din tren şi să fugă în pădure.

— Puneţi trenul în mişcare. Îl prindem în cursă.

— Nu ne putem muta. Suntem traşi pe linia secundară. Ne-am putea ciocni de un marfar care merge spre sud.

Bell arătă spre clapeta telegrafului.

— Află câte trenuri sunt între noi şi capătul de linie.

Barrett se aşeză la clapetă şi începu să lucreze încet.

— Sunt cam ruginit, se scuză el. A trecut ceva vreme de când îmi câştigam pâinea aşa.

Bell se plimba încoace şi încolo prin vagon în timp ce clapeta păcănea în codul Morse. În jurul telegrafului era cel mai mult spaţiu liber. În spate se afla un culoar îngust, între cuierele puse unele peste altele şi cutiile cu provizii, scurtat de automobilul lui Lillian, un Packard Gray Wolf, acoperit cu o apărătoare de pânză. Fata îi arătase maşina lui Bell în seara precedentă, amintindu-i cu mândrie de ceva ce un bărbat ca el, care iubea viteza, ştia deja: splendida maşină de curse continua să stabilească noi recorduri la Daytona Beach.

Barrett îl privi îngrijorat. Expresia hotărâtă a lui Bell era la fel de dură ca lumina îngheţată din ochii lui albaştri.

— Domnule, dispecerul din Weed spune că, din ce ştie el, un marfar merge cu mare viteză pe linie. A plecat de la capăt după accident.

— Cum adică „din ce ştie el”? Mai sunt şi alte trenuri pe drum?

— Firele de telegraf din nord nu au funcţionat în câteva locuri azi-noapte. Dispecerul nu ştie sigur ce a trecut pe acolo cât timp nu au mers firele. Nu avem protecţie, nu putem şti ce vine din nord până când nu sunt reparate. Aşa că nu avem autorizaţie să mergem pe linia principală.

Sigur, mormăi Bell în sinea lui. De fiecare dată când trenul se oprea pentru apă, Sabotorul se urca pe cel mai apropiat stâlp şi tăia firele de telegraf, provocând haos în sistem ca să se asigure că scapă.

— Domnule Bell, aş vrea să vă ajut, dar nu pot să pun în pericol vieţile oamenilor pentru că nu ştiu ce apare după următoarea curbă.

Isaac Bell se gândi puţin la asta. Sabotorul putea să vadă fumul de la locomotiva lor cu câţiva kilometri înainte să vadă trenul. Terenul era mai nivelat la sud de Cascade Range, mai puţin muntos ca în capătul liniei, aşa că omul putea să dispară în pădure şi să scape.

— Cât de repede o să treacă marfarul acela?

— În mai puţin de o oră.

Bell întinse poruncitor mâna spre maşina lui Lillian.

— Descărcaţi-o.

— Dar domnişoara Lillian…

— *Acum!*

Echipa deschise uşile din lateralul vagonului, instală o rampă şi coborî maşina pe drumul de căruţe de lângă linie. Era o maşină micuţă prin comparaţie cu cea a lui Bell. Abia dacă îi ajungea până la brâu, aşezată precar pe roţi late, cu spiţe de sârmă. Capota gri din tablă de deasupra motorului forma un bot ascuţit. În spatele capotei se aflau volanul, o banchetă cu tapiţerie din piele şi cam atât. Cabina era deschisă. Sub ea, de fiecare parte a şasiului, tuburi lucioase de cositor, aranjate pe şapte şiruri orizontale, serveau drept radiator, ca să răcorească motorul în patru cilindri.

— Legaţi-i în spate vreo două cutii cu benzină şi roata aceea de rezervă, ordonă Bell.

Băieţii se puseră repede pe treabă în timp ce Bell alergă spre salon. Se întoarse înarmat cu un cuţit în cizmă şi cu un pistol cu două focuri ascuns în borul lat al pălăriei. Sub haină mai avea un pistol care începuse să-i placă, un Browning nr. 2 semiautomat, făcut în Belgia, pe care un armurier american îl modificase pentru cartuşe de calibrul 380. Era uşor şi se reîncărca repede. Era deficitar în privinţa forţei de oprire, dar compensa cu

exactitatea letală.

Lillian Hennessy ieşi în fugă din camera ei, trăgând un capot de mătase peste cămaşa de noapte, iar Bell se gândi în treacăt că arăta bine chiar şi după ce dăduse gata trei sticle de şampanie.

— Ce faci?

— Sabotorul e pe linie. Mă duc să-i tai calea.

— Conduc eu! Lillian sări plină de energie în spatele volanului şi le strigă băieţilor să îi pornească motorul. Era pregătită pentru orice, trează într-o clipă şi cu ochii strălucitori. Dar în timp ce motorul pornea, Bell îşi puse toată forţa în glas şi strigă:

— Doamnă Comden!

Emma Comden ieşi în fugă îmbrăcată în halat, cu părul brunet împletit în coadă şi albă la faţă din pricina agitaţiei.

— Luaţi-o de aici! spuse el.

Bell o apucă de talie pe Lillian cu braţele lui lungi şi o ridică din maşină.

— Ce faci? strigă ea. Lasă-mă jos!

O depuse pe Lillian, care se zbătea şi ţipa, în braţele doamnei Comden. Amândouă se prăbuşiră într-un amestec de picioare dezgolite.

— Pot să te ajut! strigă Lillian. Nu suntem prieteni?

— Nu merg cu prietenii la bătăi cu pistoale.

Bell sări în spatele volanului şi porni pe drumeag, stârnind un nor de praf.

— E maşina mea! Îmi furi maşina de curse!

— Tocmai am cumpărat-o! strigă el peste umăr. Trimite factura la Van Dorn!

Cu toate că, se gândi Bell zâmbind larg şi luptându-se să treacă maşina joasă peste şanţurile făcute de căruţele cu marfa, odată ce cheltuielile lui Van Dorn erau trimise la Osgood Hennessy, acesta avea să sfârşească prin a cumpăra maşina fiicei lui de două ori.

Când privi în urmă, văzu că lăsa un nor de praf la fel de înalt şi de întunecat ca fumul de la locomotivă. Sabotorul avea să-l vadă venind de la distanţă, ceea ce l-ar fi putut pune pe fugă.

Bell învârti volanul. Maşina ieşi de pe drumeag şi urcă pe rambleul căii ferate, apoi pe terasament. Trase din nou de volan şi o fixă cu roţile peste şină. Maşina trecea acum pe traverse şi peste balast. Era o călătorie cam zdruncinată, deşi zgâlţâielile erau mai previzibile decât cele de pe drumeag. În cazul în care reuşea să nu înţepe cauciucurile cu vreun crampon, şansele ca

maşina să rămână intactă la asemenea viteză erau mai mari pe pietre decât prin şanţuri. Se uită în urmă, asigurându-se că beneficiul cel mai mare era că acum nu mai lăsa în spate nori de praf.

Merse spre nord un sfert de oră.

Dintr-odată, văzu o coloană de fum care se înălţa spre cerul albastru. Trenul nu se vedea, ascuns după o curbă a liniei ce trecea printr-o vale împădurită dintre două dealuri. Era mult mai aproape decât se aşteptase la vederea fumului. Coborî imediat de pe şină pe rambleu şi sări într-un desiş desfrunzit. Întorcând maşina, privi cum se apropie coloana de fum.

Pufăitul umed al locomotivei începu să se audă peste huruitul insistent al motorului. În curând deveni un zgomot tot mai tare, asurzitor. Apoi motorul mare şi negru apăru de după curbă, scuipând fum şi trăgând în urmă un tender lung cu cărbuni şi un şir de vagoane goale. Trenul se deplasa repede pentru un marfar, nefiind încărcat şi alunecând uşor pe şine la vale.

Bell numără cincizeci de vagoane şi se uită atent la toate. Păreau goale. Nu-şi dădea seama dacă la fel erau şi cele două vagoane pentru vite. Cele mai multe erau cu uşile deschise. Nu văzu pe nimeni înăuntru. Ultimul vagon era unul roşu de serviciu, cu o cupolă cu geam pe acoperiş.

În secunda în care vagonul roşu trecu pe lângă el, Bell porni motorul maşinii şi ieşi din stufăriş, urcând apoi din nou pe terasament. Trecu roţile din dreapta peste şină şi acceleră. Maşina ţâşni în urma trenului, sărind cu putere peste traverse. La aproape 65 kilometri pe oră, se zdruncina violent şi se legăna dintr-o parte în alta. Cauciucul scârţâia la contactul cu metalul când roţile se loveau de şine. Bell înjumătăţi distanţa dintre el şi tren. Apoi se apropie şi mai mult, micşorând distanţa până la trei metri. Observă că nu putea sări în vagonul de serviciu fără să meargă în paralel cu trenul. Trecu maşina din nou peste şine şi merse înclinat pe rambleul îngust şi abrupt, presărat cu stâlpi de telegraf.

Trebuia să ajungă lângă vagon, să se apuce de o scară laterală şi să sară înainte ca maşina să încetinească şi să rămână în urmă. Merse cu viteză pe lângă tren. La mică distanţa în faţă văzu un stâlp de telegraf aşezat mai aproape de şină decât celelalte. Nu avea loc să se strecoare printre stâlp şi tren.

10

Bell îşi forţă motorul, apucă scara cu mâna dreaptă şi sări.

Degetele îi alunecau pe oţelul rece. Auzi automobilul lovindu-se de stâlpul de telegraf din spatele lui. Atârnând precar într-o mână, văzu maşina rostogolindu-se pe rambleu şi se luptă din toate puterile să nu ajungă la fel. Dar simţea că braţul îi este smuls din umăr. Durerea se întindea ca o limbă de foc. Oricât încerca să se ţină, tot i se desprindeau degetele.

Alunecă. Atunci când atinse balastul cu cizmele, se prinse de ultima treaptă a scării cu mâna stângă. Cizmele se târau pe pietre, ameninţându-i poziţia şi aşa nesigură. Apoi se prinse cu ambele mâini de scară, îşi trase picioarele sub el şi se ridică, punând mâinile una peste alta, până când reuşi să urce piciorul pe treaptă şi să se suie pe platforma din spate a vagonului.

Deschise uşa şi verifică interiorul vagonului dintr-o privire. Văzu un frânar care amesteca într-o oală urât mirositoare, aşezată pe o sobă cu lemne. Înăuntru mai erau dulapuri pentru unelte, cufere de ambele părţi, ale căror capace desprinse serveau drept paturi şi bănci, o toaletă şi un birou acoperit cu foi de parcurs. O scară ducea spre cupolă, ghereta trenului, de unde echipajul putea să vadă şirul de vagoane din faţă şi să comunice prin steaguri sau lanterne cu locomotiva.

Frânarul sări în picioare când uşa se izbi de perete. Se întoarse uimit cu spatele la sobă.

— Tu de unde naiba ai apărut?

— Bell. Detectiv la Van Dorn. Unde e conductorul?

— S-a dus la locomotivă când ne-am oprit pentru apă. Van Dorn zici? Detectivii?

Bell se urca deja pe scară spre cupola de unde putea vedea vagoanele.

— Adu-mi steagul! Fă-i semn mecanicului să oprească trenul, într-unul dintre vagoane este un sabotor.

Bell se sprijini de pervazul din faţa geamurilor şi privi cu atenţie. Între el şi locomotiva din care ieşea fum se întindeau cincizeci de vagoane. Nu vedea pe nimeni pe acoperişul celor acoperite, din pricina cărora nu vedea vagoanele de marfa mai joase.

Frânarul se urcă lângă Bell cu un steag. Mirosul de tocană era şi mai rău în cupolă. Sau o fi fost din cauza frânarului, care nu

mai făcuse baie de mult.

— Ai văzut pe careva că se strecoară în tren? întrebă Bell.

— Doar un muncitor bătrân. Prea beteag ca să meargă. Nu m-a lăsat inima să-l alung pe bietul amărât.

— Unde e?

— Pe la mijlocul trenului. Vedeţi vagonul acela verde pentru vite? Moşneagul mergea chiar în vagonul din faţa aceluia.

— Opreşte trenul!

Frânarul scoase steagul prin fereastră şi îl flutură. După câteva minute, capul cuiva apăru din cabina locomotivei.

— Acela e conductorul. Ne-a văzut.

— Mişcă steagul!

Pufăitul locomotivei încetini. Bell simţi scrâşnetul saboţilor de frână. Vagoanele se loviră unele de altele când trenul se opri. Bell se uită iar la acoperişul lor.

— De îndată ce se opreşte trenul, o iei înainte şi verifici fiecare vagon. *Să nu sari la el.* Doar strigi dacă vezi pe careva, apoi te dai la o parte. Omul acesta te omoară de cum te vede.

— Nu pot.

— De ce?

— Trebuie să trimitem un cantonier înapoi când oprim. În cazul în care vine alt tren după noi, trebuie să-i facem semn să oprească. Firele nu merg bine azi.

— Nu înainte de a verifica fiecare vagon, spuse Bell, scoţând pistolul Browning din haină.

Frânarul coborî din cupolă. Sări de pe platforma din spate şi alergă de-a lungul trenului, oprindu-se să se uite în fiecare vagon. Mecanicul sună din fluier, cerând o explicaţie. Bell privi acoperişurile, apoi se mută în partea cealaltă a cupolei ca să vadă în lungul trenului.

Sabotorul stătea întins pe spate într-un cufăr transformat în bancă la mai puţin de trei metri de scara cupolei, ţinând un cuţit într-o mână şi un pistol în cealaltă. Toată noaptea îşi făcuse griji că se pusese singur în pericol, aranjând atacul cu vagonul aşa de aproape de capătul de linie. Se temuse că poliţia de la transporturi, împinsă de la spate de detectivii lui Van Dorn, avea să oprească trenul înainte să ajungă la Weed sau la Dunsmuir şi să scotocească bine, de aceea trecuse la fapte. În timpul ultimei opriri pentru apă, alergase spre vagonul de serviciu şi se strecurase înăuntru, în timp ce echipajul se ocupa de locomotivă şi verifica plăcile de gardă.

Alesese un cufăr plin cu lanterne, gândindu-se că nimeni nu avea nevoie de lanterne în miezul zilei. Dacă deschidea cineva cufărul, plănuia să-l omoare cu orice i-ar fi picat în mână, apoi ar fi sărit în picioare să mai omoare pe cineva dacă era nevoie.

Zâmbi posomorât în spaţiul strâmt şi întunecos. Avusese dreptate. Şi cine urcase în tren dacă nu detectivul-şef de la Van Dorn, celebrul Isaac Bell? În cel mai rău caz, Sabotorul avea să îl facă de râs pe Bell. În cel mai bun caz, avea să-l împuşte între ochi.

Frânarul verifică toate vagoanele şi, când ajunse la locomotivă, Bell îl văzu discutând cu mecanicul, conductorul şi fochistul, adunaţi toţi jos. Apoi conductorul şi frânarul veniră înapoi în grabă, verificând din nou cele cincizeci de vagoane pentru marfa şi pentru vite. Când ajunseră la vagonul de serviciu, conductorul, un bărbat mai în vârstă şi cu o expresie supărată pe faţa ridată, spuse:

— Nu sunt sabotori. Nici muncitori, nimeni. Trenul e gol. Am pierdut destul timp aici.

Ridică steagul să-i facă semn mecanicului.

— Aşteaptă, zise Bell.

Coborî din vagon şi alergă în lungul trenului, uitându-se iar prin vagoane şi pe dedesubtul lor. La mijlocul drumului spre locomotivă, se opri în dreptul vagonului verde care puţea a măgari.

Bell se întoarse şi alergă înapoi.

Cunoştea mirosul acela. Nu era tocana. Şi nu venea nici de la frânarul nespălat. Un bărbat care trecuse prin vagonul verde şi mirosea a măgari se ascundea acum undeva în spate.

Bell se urcă pe platformă, deschise uşa şi aruncă cea mai apropiată saltea de pe bancă, trăgând capacul desprins. În cufăr erau cizme şi pelerine galbene de ploaie. Îl deschise pe următorul. Era plin cu steaguri şi instrumente uşoare de reparaţii. Mai erau două cufere. Conductorul şi frânarul priveau curioşi de lângă uşă.

— Daţi-vă înapoi, le spuse Bell. Şi deschise a treia cutie. Conţinea cutii cu ulei lubrifiant şi kerosen pentru lămpi. Cu arma în mână, se aplecă să ridice ultimul capac.

— Acolo nu-s decât lanterne, zise frânarul.

Bell îl deschise.

Frânarul avea dreptate. În cufăr erau lanterne roşii, verzi şi galbene.

Nervos, uimit, întrebându-se dacă omul reuşise cumva să fugă spre copaci în timp ce el se uita în partea opusă, Bell se îndreptă spre locomotivă şi îi spuse mecanicului:

— Pune trenul în mişcare!

Reuşi să se calmeze treptat. În cele din urmă zâmbi, amintindu-şi ce îl învăţase Wish Clarke: „Nu gândeşti limpede când eşti supărat. Şi cu atât mai mult când eşti supărat pe tine însuţi”.

Nu se îndoia de faptul că Sabotorul era un om capabil, poate chiar genial, dar acum se părea că mai avea un avantaj: norocul, elementul acela intangibil care putea provoca haos într-o anchetă şi care prelungea arestarea. Bell credea că era doar o chestiune de timp până să-l prindă pe Sabotor, dar timpul era scurt – incredibil de scurt – pentru că Sabotorul era foarte activ. Acesta nu era un spărgător de bănci oarecare. Nu avea să se ascundă într-un bordel ca să-şi facă praf câştigurile necinstite pe femei şi băutură. Probabil chiar acum plănuia un nou atac. Bell era conştient că tot nu avea idee ce anume îl motiva pe omul acesta. Dar ştia că Sabotorul nu era genul de bărbat care să piardă vremea sărbătorind victorii.

Douăzeci de minute mai târziu, Bell ordonă să se oprească lângă trenul special al lui Lillian Hennessy, care era în continuare oprit. Echipajul trecu mai departe ca să ia apă.

Sabotorul aşteptă până când echipajul începu să se ocupe de aprovizionarea cu apă. Apoi coborî de pe raftul cupolei şi se strecură înapoi în ascunzătoare, în cufărul cu lanterne. La următoarea oprire pentru apă, coborî din vagonul de serviciu şi urcă în altul, ştiind că echipajul avea să caute lanternele la căderea serii.

Zece ore mai târziu, în toiul nopţii, coborî pe peronul din Redding. Văzând că mai sus erau mulţi detectivi şi poliţişti care controlau trenurile, se ascunse într-un canal şi urmări luminile care dansau în întuneric.

În răstimp, începu să se gândească la ancheta lui Bell. Era tentat să-i trimită o scrisoare: „Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit în marfar”. Dar nu merita gluma. Nu trebuia să se laude, ci să-l lase pe Bell să creadă că nu era în tren. Că scăpase prin alte mijloace. Avea să găsească un mod mai bun de a semăna confuzie.

Un marfar gol ieşi din depou, îndreptându-se spre sud. Sabotorul alergă pe lângă el, se prinse de spatele unui vagon şi

reuşi să se strecoare dedesubt, proptindu-se între barele de sprijin.

Ieşi din ascunzătoare la Sacramento, când trenul se opri să obţină permisiunea de a intra în parcul feroviar. Merse cam un kilometru şi jumătate printre fabrici şi barăcile muncitorilor către o pensiune, la opt străzi distanţă de clădirea Capitoliului. Îi plăti proprietăresei patru dolari pentru că îi păstrase valiza şi o duse într-o altă pensiune, aleasă la întâmplare la zece străzi distanţă, închirie o cameră şi plăti în avans pentru o săptămână. Spre prânz casa era goală, muncitorii erau plecaţi la muncă. Se încuie în camera comună din capătul holului, îndesă hainele murdare în rucsac, se bărbieri şi îşi făcu baie. Întors în camera lui, îşi puse pe cap o perucă blondă şi îşi lipi cu clei o barbă şi o mustaţă de aceeaşi culoare, amândouă tunse scurt. Apoi îşi puse o cămaşă curată, lavalieră şi un costum scump. Îşi făcu bagajele, punând pintenii pentru căţărat în valiză şi îşi lustrui cizmele.

Ieşi din pensiune pe uşa din spate, ca să nu-l vadă nimeni cu noua înfăţişare şi o luă pe un drum ocolitor către gară, uitându-se de mai multe ori în spate, să nu fie urmărit. Aruncă rucsacul în spatele unui gard de scânduri, dar păstră valiza.

Sute de călători se aflau în gara Southern Pacific. Se amestecă printre ei, ca şi cum era un oarecare om de afaceri bine îmbrăcat, care pleca spre un oraş îndepărtat. Brusc, înainte să se poată opri, izbucni într-un hohot de râs. Râdea aşa de tare încât îşi acoperi gura cu mâna ca să nu se mişte barba de la locul ei.

La chioşcul de ziare se vedea ultimul număr din *Harpers Weekly.* Caricatura de pe prima pagină îl înfăţişa chiar pe Osgood Hennessy. Preşedintele căii ferate apărea sub forma unei caracatiţe fioroase care îşi întindea tentaculele ca nişte linii de tren către New York City. Zâmbind larg, Sabotorul cumpără revista cu zece cenţi.

Vânzătorul se holba la el, aşa că merse la alt chioşc din afara gării ca să întrebe:

— Aveţi creioane? Groase. Şi un plic cu timbru, vă rog.

În intimitatea toaletei de la cel mai apropiat hotel, rupse prima pagină a revistei, scrise ceva pe ea şi o puse în plic. Scrise pe plic adresa detectivului-şef Isaac Bell, la agenţia Van Dorn, San Francisco.

Lipi timbrul, se întoarse în grabă în gară şi puse plicul într-o cutie poştală. Apoi se urcă în trenul rapid spre Ogden, Utah, la aproape o mie de kilometri spre est, un oraş de joncţiune de lângă Great Salt Lake, acolo unde se intersectau nouă căi ferate.

Apăru conductorul.

— Biletele, domnilor.

Sabotorul îşi cumpărase bilet. Dar, când băgă mâna în buzunarul vestei ca să-l scoată, simţi pericolul. Nu stătu mult să se întrebe ce anume îi stârnise presimţirea. Ar fi putut fi orice. Văzuse numărul mare de poliţişti în parcul feroviar din Sacramento. Vânzătorul de bilete se uitase curios la el. Un tip oarecare pe care îl remarcase în staţia pasagerilor ar fi putut fi agent Van Dorn. Bazându-se pe instinct, lăsă biletul în buzunar şi scoase un abonament.

11

Bell se chinui vreo patruzeci şi opt de ore cu întârzieri enervante ca să ajungă la şantierul Cascades, la capătul de linie de la trecătoare. Dispecerii de la Southern Pacific erau copleşiţi de telegrame, aşa că orarul trenurilor era haotic. Lillian se dăduse bătută şi plecase cu trenul ei special la Sacramento. Bell continuase drumul, mergând cu diverse trenuri cu materiale şi ajunsese în cele din urmă cu o încărcătură de pânză şi dinamită.

Compania Southern Pacific se folosise de timp mai bine decât el. Depoul de locomotive distrus de incendiu fusese culcat la pământ, resturile transportate în altă parte şi o sută de tâmplari construiau acum o structură nouă cu lemn umed, adus de la depozit.

— Aşa e iarna, dădea un administrator voinic explicaţii pentru reparaţiile rapide. Nimeni nu vrea să repare locomotive prin zăpadă.

Oamenii încărcaseră grămezi de şine răsucite în vagoane-platformă şi puneau şine noi în locul unde vagonul rupsese macazurile. Vagoanele acoperite erau aşezate cu macaraua pe şinele noi. Salahorii ridicau corturi mari ca la circ, ca să înlocuiască bucătăria incendiată de tăciunii săriţi de la depou. Muncitorii luau posomorâţi prânzul în picioare, iar Bell îi auzea pe unii spunând că nu ar mai vrea să se întoarcă la lucru. Nu erau supăraţi din pricina lipsei meselor sau a băncilor, ci din cauza fricii. „Dacă nu ne poate apăra calea ferată, atunci cine o s-o facă?” îi auzea întrebând. Iar răspunsul venea înfierbântat din mai multe părţi: „O să ne salvăm singuri. Ne retragem după ce încasăm banii”.

Bell văzu trenul privat, roşu-stacojiu, al lui Osgood Hennessy intrând în parcul feroviar şi alergă într-acolo, deşi nu prea îl încânta întâlnirea. Joseph Van Dorn, care i se alăturase lui Hennessy la San Francisco, îl întâmpină în uşă cu o figură serioasă.

— Bătrânul e într-o dispoziţie foarte proastă, spuse el. Trebuie să închidem pliscul şi să-l lăsăm să urle.

Şi Hennessy urlă. Deşi nu de la început. Iniţial avea aerul unui om înfrânt.

— Nu exageram, băieţi. Dacă nu fac legătura cu Cascade Canyon Bridge înainte să vină zăpada, trecătoarea e moartă. Şi

nenorociţii ăia de bancheri o să mă trimită la moarte odată cu ea. Se uită la Bell cu ochi trişti. Am văzut ce figură aveai când ţi-am povestit că la început scoteam crampoane ca tatăl meu. Te întrebai cum poate o fosilă costelivă ca mine să mânuiască un baros. N-am fost întotdeauna numai piele şi os. Te-aş fi putut bate măr pe vremea aia. Am inima bolnavă, de aceea m-am împuţinat aşa.

— Ei, haide, îl linişti Van Dorn.

Hennessy îl întrerupse.

— Ai întrebat de un termen-limită. Eu sunt cel care are termenul-limită. Şi nici un alt afacerist feroviar încă în viaţă nu poate termina trecătoarea Cascades în afară de mine. Băieţii ăştia noi nu sunt în stare de nimic. Fac trenurile să meargă după orar, dar numai pe şinele puse de mine.

— Conţopiştii nu construiesc imperii, spuse doamna Comden.

Efortul ei de a-l linişti îl făcu pe Hennessy să urle. Acesta smulse schiţa podului Cascade Canyon din tavan.

— Cel mai bun pod din Vest e aproape terminat, strigă el. Dar nu ajunge nicăieri până când nu se unesc liniile de la trecătoare. Şi ce găsesc când ajung aici după ce am lăsat detectivi bine plătiţi să păzească? Altă nenorocită de săptămână pierdută ca să reconstruiesc ce am mai construit o dată. Oamenii sunt speriaţi, le e teamă să muncească. Doi frânări şi un mecanic-şef morţi. Patru mineri arşi. Administratorul parcului lat în pat, cu craniul crăpat. Şi un cherestegiu în comă.

Bell schimbă o privire cu Van Dorn.

— Ce căuta un cherestegiu într-un şantier feroviar? Fabrica e sus pe munte.

— Cine naiba ştie? explodă Hennessy. Şi mă îndoiesc că se mai trezeşte să ne spună.

— Unde e acum?

— Nu ştiu. Întreab-o pe Lillian… Nu, nu poţi, la naiba! Am trimis-o la New York ca să-i îndulcească pe bancherii ăia afurisiţi.

Bell se întoarse şi coborî din vagonul privat, îndreptându-se către spitalul de campanie organizat în tren. Găsi minerii arşi înfăşuraţi în bandaje albe şi pe administratorul bandajat care striga că era vindecat, fir-ar să fie, să i se dea drumul pentru că avea o cale ferată de reparat. Dar nu găsi nici un cherestegiu.

— L-au luat prietenii lui, spuse doctorul.

— De ce?

— Nimeni nu mi-a cerut voie. Eu luam cina.

— Era treaz?

— Din când în când.

Bell alergă în biroul administratorului-şef, unde se împrietenise cu dispecerul şi funcţionarul, care ştia foarte multe informaţii. Funcţionarul zise:

— Am auzit că l-au mutat undeva în oraş.

— Cum îl cheamă?

— Don Albert.

Bell împrumută un cal din grajdurile poliţiei şi porni în galop spre orăşelul care se iţea în spatele capătului de linie. Era undeva în vale, un oraş temporar format din corturi, barăci şi vagoane de marfă abandonate, aranjate ca să poată găzdui saloane, săli de dans şi bordeluri pentru echipele de muncitori. La mijlocul săptămânii, spre după-amiază, drumurile înguste şi prăfuite erau părăsite, de parcă locuitorii îşi trăgeau sufletul pentru seara de sâmbătă, când se plătea salariul.

Bell intră într-un salon urât mirositor. Barmanul, şef peste tejgheaua aşezată deasupra butoaielor cu whisky, ridică privirea îmbufnată dintr-un ziar de Sacramento, vechi de o săptămână.

— Unde stau cherestegiii? întrebă Bell.

— La Doi Vulturi, mai jos pe stradă. Dar acum nu găsiţi pe nimeni. Taie traverse cu fierăstrăul sus pe munte. Lucrează în ture duble ca să le coboare înainte să ningă.

Bell îi mulţumi şi o luă spre Doi Vulturi, un vagon acoperit şi dărăpănat. O pancartă pictată pe acoperiş înfăţişa un vultur roşu cu aripile întinse; găsiseră pe undeva şi un set de uşi batante. Ca şi în salonul precedent, singurul prezent era barmanul, la fel de îmbufnat ca primul. Se lumină însă la faţă când Bell îi aruncă un bănuţ pe tejghea.

— Cu ce să vă servesc, domnule?

— Îl caut pe cherestegiul care s-a rănit în accident. Don Albert.

— Am auzit că e în comă.

— Eu aud că se mai trezeşte din când în când, spuse Bell. Unde-l găsesc?

— Sunteţi poliţist?

— Arăt eu a poliţist?

— Nu ştiu, domnule. În ultima vreme roiesc pe aici ca muştele, îl măsură din priviri pe Bell şi se hotărî. Are grijă de el o babă, într-o cocioabă lângă râu. Urmaţi şanţurile până la râu, nu puteţi s-o rataţi.

Lăsând calul unde-l legase, Bell coborî la râul care, după mirosul ce venea dintr-acolo, servea drept canalizare. Trecu pe lângă un vagon vechi de la Central Pacific, care fusese cândva

vopsit în galben. Dintr-o gaură tăiată în perete în chip de fereastră apăru capul unei fete tinere căreia îi curgea nasul:

— L-ai găsit, frumosule. Acesta e locul pe care-l cauţi.

— Nu, mersi, răspunse Bell politicos.

— Mai jos n-o să găseşti nimic mai bun decât ce avem aici, drăguţă.

— O caut pe femeia care are grijă de cherestegiul rănit.

— Ea s-a pensionat, domnule.

Bell îşi continuă drumul până ajunse la un şir de cocioabe şubrede, construite din lemnul cuferelor pentru transport. Ici şi colo se vedeau imprimate denumirile originale. CRAMPOANE. BUMBAC. COZI DE TÂRNĂCOP. SALOPETE.

În faţa unei cocioabe pe care scria SULURI DE HÂRTIE PENTRU PIAN văzu o bătrână aşezată pe o pătură întoarsă, ţinându-şi capul în mâini. Avea părul complet alb. Purta doar o rochie de bumbac cu un şal în jurul umerilor, îmbrăcăminte prea subţire pentru umezeala rece care se ridica din pârâul fetid. Îl văzu venind şi sări în picioare îngrozită.

— Nu-i aici! strigă ea.

— Cine? Staţi liniştită, doamnă! Nu vă fac nici un rău.

— Donny! ţipă ea. Au venit de la poliţie.

— Nu sunt de la poliţie, spuse Bell. Eu…

— Donny! Fugi!

Din cocioabă ieşi în fugă un cherestegiu de aproape doi metri. Avea o mustaţă enormă, ca de morsă, care cobora spre barba sură, părul lung şi soios şi ţinea în mână un cuţit lung de vânătoare.

— Tu eşti Don Albert? întrebă Bell.

— Donny e vărul meu, spuse cherestegiul. Ai face bine să fugi cât mai poţi, domnule. Aici suntem o familie.

Îngrijorat că Don Albert putea s-o şteargă prin spate, Bell duse mâna la pălărie şi o coborî cu tot cu revolverul .44.

— Îmi place o bătaie cu cuţite la fel de mult ca oricui, dar acum n-am vreme. Lasă-l jos!

Cherestegiul nici nu clipi. Făcu însă patru paşi în spate şi scoase al doilea cuţit, mai scurt şi fără mâner.

— Pui pariu că arunc cuţitul mai bine decât ţinteşti tu cu pistolaşul ăla? întrebă el.

— Nu sunt parior, zise Bell, apoi scoase noul Browning din haină şi trase în cuţitul din mâna bărbatului. Acesta urlă de durere şi privi şocat la cuţitul lucios care se învârtea prin aer.

— Pot întotdeauna să lovesc cuţitul de vânătoare, spuse Bell,

dar de acela scurt nu-s sigur. Aşa că, pentru mai multă siguranţă, am să te împuşc în mână.

Cherestegiul dădu drumul cuţitului.

— Unde e Don Albert? întrebă Bell.

— Nu-l deranja, domnule. E rănit grav.

— Dacă e rănit grav, ar trebui să fie în spital.

— Nu poate să stea în spital.

— De ce?

— Poliţia o să dea vina pe el pentru accident.

— Cum aşa?

— Era în vagon.

— În vagon? repetă Bell. Vrei să cred că a supravieţuit unui accident în care vagonul avea viteză de un kilometru şi jumătate pe minut?

— Da, domnule. Fiindcă aşa e.

— Donny are un cap ca o ghiulea, spuse bătrâna.

Pas cu pas, Bell scoase povestea de la cherestegiu şi de la bătrână, care se dovedi a fi mama lui Don Albert. Acesta dormea dus după ce se îmbătase, când îl trezise un bărbat care pusese vagonul în mişcare. Bărbatul îl pocnise în cap cu o rangă.

— Are capul ca de fontă, îl asigură bărbatul pe Bell, iar mama lui Don încuviinţă. Femeia îi explică înlăcrimată că, de fiecare dată când Don deschidea ochii în spital, un poliţai se răstea la el.

— Lui Donny îi era frică să le spună despre bărbatul care l-a lovit.

— De ce? întrebă Bell.

— S-a gândit că n-o să-l creadă, aşa că s-a prefăcut că era rănit mai grav decât era de fapt. I-am spus lui văru' John de colea. El şi-a adunat prietenii ca să-l ia pe Donny în timp ce doctorul era la masă.

Bell o asigură că poliţia nu avea să-l deranjeze pe fiul ei.

— Eu sunt detectiv la agenţia Van Dorn, doamnă. Poliţiştii sunt la ordinele mele. Am să le spun să vă lase în pace.

În cele din urmă o convinse să-l ducă înăuntru.

— Donny? A venit un bărbat să te vadă.

Bell se aşeză pe un cufăr lângă patul de scânduri unde Don Albert dormea pe o saltea de paie, bandajat la cap. Era un bărbat masiv, mai mare decât John, cu o faţă lătăreaţă, o mustaţă ca a vărului său şi mâini enorme şi crăpate de muncă. Mama lui îi frecă mâna şi Don începu să se mişte.

— Donny? A venit un bărbat să te vadă.

Don se uită la Bell cu ochi tulburi, care se limpeziră după

câteva clipe. Când se trezi de-a binelea, se vedea că erau de un albastru intens şi debordau de inteligenţă. Lucrul acesta îi stârni interesul lui Bell. Nu numai că nu era în comă, ci chiar părea să fie un observator fin. Şi era singurul om pe care îl ştia Bell care trecuse la un metru pe lângă Sabotor şi era încă în viaţă.

— Cum te simţi? întrebă Bell.

— Mă doare capul.

— Nu mă mir.

Don Albert râse, apoi se strâmbă de durere.

— Înţeleg că te-a lovit unu' zdravăn.

Albert dădu din cap încet.

— Cu o rangă, cred. Cel puţin aşa mi s-a părut. De fier, nu de lemn. Nu l-am simţit ca pe o coadă de topor.

Bell încuviinţă din cap. Don Albert vorbea ca un om care fusese lovit nu numai cu o coadă de topor la viaţa lui, ceea ce nu era chiar aşa de neobişnuit pentru un cherestegiu.

— I-ai văzut cumva faţa?

Albert se uită la vărul şi la mama lui.

— Domnul Bell zice c-o să le spună poliţailor să ne lase în pace, spuse femeia.

— E om cinstit, zise John.

Don Albert dădu din cap, strâmbându-se din nou când mişcarea îi provocă durere.

— Da, i-am văzut faţa.

— Era noapte, spuse Bell.

— Stelele pe deal sunt ca lanternele. Nu aveam focul pornit în vagon, nu era nimic care să-mi blocheze vederea. Da, l-am văzut. Şi mă uitam în jos la el – eram în vârful traverselor – şi el s-a uitat în sus la lumina stelelor când am vorbit eu – aşa că i-am văzut bine figura.

— Îţi aminteşti cum arăta?

— De-a dreptul şocat. Să-i stea inima, nu altceva. Nu se aştepta să aibă companie.

Era prea frumos să fie adevărat, se gândea Bell tot mai entuziasmat.

— Poţi să-l descrii?

— Un bărbat ras, fără barbă, cu şapcă de miner pe cap. Părul era probabil brunet. Urechi mari. Nasul ascuţit. Ochii depărtaţi. Nu le-am văzut culoarea. Lumina nu era aşa puternică. Obraji înguşti – adică puţin adânciţi. Gura mare, puţin ca a ta, cu excepţia mustăţii.

Bell nu era obişnuit ca martorii să facă descrieri atât de

detaliate. De obicei era nevoie să asculţi cu atenţie şi să pui multe întrebări subtile ca să obţii asemenea amănunte. Dar cherestegiul avea memoria unui reporter de ziar. Sau a unui artist. Asta îi dădu o idee lui Bell.

— Dacă îţi aduc un portretist, ai putea să-i povesteşti ce-ai văzut în timp ce desenează?

— Îl desenez eu.

— Pardon?

— Donny ştie să deseneze, spuse mama lui.

Bell se uită lung la mâinile dure ale lui Albert. Avea degetele groase ca nişte cârnaţi şi pline de bătături. Dar aşa s-ar fi putut explica amintirile detaliate ale cherestegiului. Ce noroc nesperat, se gândi Bell. Prea frumos să fie adevărat.

— Adu-mi hârtie şi creion, spuse Don Albert. Ştiu să desenez.

Bell îi dădu carnetul lui de buzunar şi un creion. Mâinile lui puternice schiţară o faţă chipeşă cu trăsături cizelate, făcând mişcări iuţi şi îndemânatice. Bell studie desenul cu atenţie şi se dezumflă. Într-adevăr, era prea frumos să fie adevărat.

Ascunzându-şi dezamăgirea, îl bătu uşor pe umăr pe uriaşul rănit.

— Mulţumesc, amice. Mi-ai fost de mare ajutor. Acum desenează-mă şi pe mine.

— Pe tine?

— Poţi să-mi faci portretul? întrebă Bell. Era un mod simplu de a testa puterea de observare a uriaşului.

— Da, sigur. Degetele groase începură din nou să se mişte. Câteva minute mai târziu, Bell ridică desenul la lumină.

— E ca şi cum m-aş uita în oglindă. Chiar desenezi exact ceea ce vezi, aşa-i?

— Păi, de ce aş face-o altfel?

— Mulţumesc foarte mult, Donny. Acum odihneşte-te.

Bell puse câteva monede de aur în mâna bătrânei, două sute de dolari, destul cât să se descurce toată iarna. Îl găsi pe Joseph Van Dorn plimbându-se prin faţa trenului lui Hennessy şi fumând un trabuc.

— Ei bine?

— Cherestegiul e un artist, spuse Bell. L-a văzut pe Sabotor. Mi-a desenat o faţă. Deschise caietul şi îi arătă lui Van Dorn primul desen. Îl recunoşti pe omul acesta?

— Sigur că da, mormăi Van Dorn. Tu nu?

— Broncho Billy Anderson.

— Actorul.

— Probabil că amărâtul l-a văzut în *The Great Train Robbery.*

The Great Train Robbery era un film lansat cu nişte ani în urmă.

După ce îi împuşcau pe toţi cei din tren, tâlharii reuşeau să scape cu locomotiva pe care o decuplau şi ajungeau la caii lăsaţi să aştepte mai sus pe linie, urmăriţi în acelaşi timp de poteră. În America erau puţini oameni care să nu-l fi văzut măcar o dată.

— N-am să uit niciodată când am văzut filmul acesta prima dată, spuse Van Dorn. Eram în New York City la teatrul Hammerstein, la intersecţia dintre Broadway şi 42nd Street. Era genul acela de teatru unde rula un film între acte. Când a început filmul, ne-am ridicat cu toţii ca de obicei să ieşim la o ţigară sau să bem ceva. Dar câţiva oameni s-au întors să privească, apoi au început toţi să se aşeze la loc şi filmul a rulat mai departe. Uimitor… Văzusem piesa de teatru prin 1890. Dar filmul era mai bun.

— Din câte îmi amintesc, spuse Bell, Broncho Billy juca mai multe roluri.

— Am auzit că acum călătoreşte prin Vest cu propriul lui tren şi face filme.

— Da. Da, Broncho Billy şi-a făcut studio de filme.

— Cred că asta nu-i lasă suficient timp liber ca să distrugă căi ferate, spuse Van Dorn sec. Aşa că n-am ajuns nicăieri.

— Nu chiar, spuse Bell.

Van Dorn părea neîncrezător.

— Cherestegiul nostru îşi aminteşte un actor celebru a cărui imagine dintr-un film i s-a blocat în ce i-a mai rămas din creier.

— Uită-te aici! L-am testat ca să văd cât de bine se pricepe. Îi arătă lui Van Dorn propriul portret.

— Să fiu al naibii! E destul de bine. El a desenat asta?

— În timp ce stăteam acolo. Chiar poate să deseneze feţele aşa cum sunt.

— Nu întru totul. Urechile tale nu sunt aşa. Şi ţi-a făcut o gropiţă în barbă ca a lui Broncho Billy. Tu ai o cicatrice, nu o gropiţă.

— Nu e perfect, dar e destul de aproape. Şi-apoi Marion spune că seamănă cu o gropiţă.

— Marion e părtinitoare, diavol norocos ce eşti. Oricum, cherestegiul nostru ar fi putut vedea oricare dintre filmele lui Broncho Billy. Sau l-o fi văzut undeva pe scenă.

— Oricum ar fi, ştim cum arată Sabotorul.

— Sugerezi că seamănă cu geamănul lui Broncho Billy?

— Mai degrabă cu vărul lui. Bell sublinie trăsăturile de pe schiţa cherestegiului una câte una. Nu geamănul lui. Dar dacă faţa Sabotorului i-a amintit omului de Broncho Billy, atunci căutăm un om care are o frunte înaltă, o gropiţă în bărbie, o privire pătrunzătoare, urechi mari şi o faţă inteligentă, cu trăsături puternice. Nu tocmai geamănul lui Broncho Billy. Dar aş spune că Sabotorul seamănă mai degrabă cu un idol de matineu.

Van Dorn pufai nervos din trabuc.

— Adică să le spun băieţilor să nu aresteze bărbaţi cu mutre slute?

Isaac Bell insistă, cerându-i şefului să vadă toate posibilităţile. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât simţea mai mult că aici exista o pistă.

— Câţi ani crezi că are omul acesta?

Van Dorn se uită încruntat la desen.

— Între 28-29 şi 40.

— Căutăm un bărbat chipeş care poate să aibă în jur de douăzeci-treizeci sau patruzeci de ani. Vom face copii după asta. Ia-l cu tine, arată-l muncitorilor. Arată-l şefilor de gară şi vânzătorilor de bilete din orice loc ar fi putut lua un tren. Oricui l-ar fi putut vedea.

— Până acum nu e nimeni. N-a mai rămas nimeni în viaţă. Cu excepţia cherestegiului acesta cu pretenţii de Michelangelo.

— Eu tot îmi mai pun speranţe în maşinistul sau fierarul care a dat gaura în cârligul de la Glendale, spuse Bell.

— S-ar putea să aibă noroc băieţii lui Sanders, încuviinţă Van Dorn. S-a dat destul la ziar şi Dumnezeu ştie că l-am făcut să înţeleagă că locul lui călduţ din Los Angeles s-ar putea schimba cu Missoula, Montana. Dacă asta nu merge, poate că o să-l vadă cineva pe Sabotor data viitoare şi o să supravieţuiască. Şi ştim că va fi şi o dată viitoare.

— Va fi o dată viitoare, încuviinţă Bell posomorât. Numai dacă nu-l oprim înainte.

12

Tabăra de muncitori de lângă Ogden se afla într-un loc puţin împădurit, între liniile de tren şi un râu cu apă curată, bună de băut şi de spălat. Era una dintre cele mai mari tabere din ţară – nouă linii se întâlneau într-un singur punct unde exista un trafic permanent de marfare ce treceau în toate direcţiile – şi creştea cu fiecare zi. Panica falimenta fabricile şi tot mai mulţi oameni plecau cu trenul în căutare de lucru. Îi recunoşteai pe nou-veniţi după pălării. Gambetele orăşenilor erau mai numeroase decât şepcile minerilor şi căciulile ciobanilor. Erau chiar şi câteva pălării moi de fetru purtate de oameni cândva avuţi şi cărora nu le trecuse niciodată prin gând că aveau să ajungă într-o asemenea situaţie.

Vreo mie de muncitori se grăbeau să facă ordine înainte de lăsarea întunericului. Frecau rufe şi oale de gătit în cazane cu apă fiartă, întindeau hainele spălate pe frânghii sau pe crengile copacilor şi aşezau oalele cu fundul în sus pe pietre să se usuce. Când se întuneca, aruncau nisip peste focuri şi mâncau câteva resturi pe întuneric.

Nişte focuri ar fi fost bine-venite. În noiembrie era frig în nordul statului Utah şi câteva furtuni de zăpadă se abătuseră deja peste tabără. Aflată la 1 500 metri peste nivelul mării, era expusă în faţa vijeliilor dinspre vest din apropiere de Marele Lac Sărat şi a rafalelor dinspre est care veneau de pe munţii Wasatch. Dar poliţiştii de la transporturi, veniţi din parcul Ogden, făcuseră razii trei nopţi la rând cu pistoale şi bâte ca să convingă populaţia tot mai numeroasă să meargă mai departe. Nimeni nu îşi dorea să se întoarcă şi a patra oară, aşa că nu puteau face focuri de tabără. Mâncau în linişte, temându-se de copoi şi de iarnă.

O tabără de muncitori, la fel ca în orice oraş, avea cartiere foarte clar delimitate pentru locuitori. Unele zone erau prietenoase, altele erau mai puţin sigure. În josul apei, în partea cea mai îndepărtată de linii, unde pârâul cotea şi se revărsa în râul Weber, se afla o zonă pe care era mai bine să o vizitezi înarmat. Acolo nu se respecta proverbul „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”, ci „fură sau vei fi furat”.

Sabotorul se îndreptă fără teamă într-acolo. Era pe terenul lui, într-un loc plin de nelegiuiţi. Dar până şi el îşi aşeză mai bine

cuţitul din cizmă şi mută pistolul dintr-un buzunar adânc al hainei în betelia pantalonilor, de unde îl putea scoate mai uşor. Deşi nu erau focuri aprinse, nu era întuneric profund. Trenurile care treceau mereu pufăind străpungeau noaptea cu farurile, iar stratul subţire de zăpadă reflecta strălucirea gălbuie a ferestrelor de la vagoane. Pe lângă el trecea acum un şir de vagoane Pullman luminate, încetinind în apropierea oraşului; Sabotorul văzu în lumina farurilor o umbră ghemuită lângă un copac, un om ce ţinea ambele mâini în buzunar.

— Sharpton, strigă el aspru.

— Aici, domnule, răspunse omul.

— Ţine mâinile la vedere, ordonă Sabotorul.

Sharpton se supuse, pe de o parte fiindcă Sabotorul îl plătea pentru munca lui, pe de altă parte pentru că se temea de el. Pete Sharpton făcuse închisoare pentru că jefuise bănci şi trenuri, aşa că recunoştea un om periculos când îl vedea. Nu îi văzuse niciodată faţa. Se mai întâlniseră o singură dată, când Sabotorul îl urmărise şi îl acostase pe aleea din spatele grajdului de unde se închiriau cai, unde Pete luase o cameră. Îşi trăise toată viaţa de cealaltă parte a legii şi ştia că nu existau oameni mai periculoşi ca acesta.

— Ai găsit omul? întrebă Sabotorul.

— O să facă treaba pentru o mie de dolari, răspunse Sharpton.

— Dă-i cinci sute înainte. Fă-l să se întoarcă după restul după ce îşi face treaba.

— Ce-l opreşte să dea bir cu fugiţii după ce încasează primii cinci sute? Banii sunt găsiţi, nu e nici un risc.

— Îl va împiedica faptul că o să-l cauţi şi o să-l omori. Poţi să-l faci să înţeleagă lucrul ăsta?

Sharpton chicoti în întuneric.

— O, da. Şi-apoi, nu mai e atât de dur. O să facă ce-i spun.

— Ia asta, spuse Sabotorul.

Sharpton pipăi pachetul.

— Ăştia nu-s bani.

— Îţi dau şi banii imediat. Acesta e fitilul pe care vreau să-l folosească.

— Vă supăraţi dacă întreb de ce?

— Câtuşi de puţin, spuse Sabotorul. Arată exact ca un fitil cu ardere rapidă. Ar păcăli şi un spărgător de seifuri experimentat. Presupun că omul tău are experienţă.

— A spart seifuri şi vagoane expres toată viaţa lui.

— Aşa cum am cerut. În ciuda aparenţei, e un fitil cu ardere

lentă. Când îl aprinde, va dura mai mult să detoneze dinamita decât a calculat el.

— Dacă durează prea mult, o să sară în aer trenul în loc de şine.

— Lucrul ăsta te deranjează, Sharpton?

— Eu spun doar ce-o să se întâmple, răspunse Sharpton precipitat. Dacă vreţi să aruncaţi trenul în aer şi nu doar să-l jefuiţi, nu e treaba mea. Dumneavoastră plătiţi.

Sabotorul puse al doilea pachet în palma lui Sharpton.

— Ai aici trei mii de dolari. Două mii pentru tine, o mie pentru omul tău. Nu poţi să-i numeri pe întuneric. Va trebui să ai încredere în mine.

13

Schiţa pe care cherestegiul i-o făcuse Sabotorului îşi dovedi eficienţa peste cinci zile.

Un vânzător de bilete cu ochii ageri de la Southern Pacific îşi aminti că vânduse un bilet pentru Ogden, Utah, unui om care semăna cu cel desenat de Don Albert. Deşi clientul lui avea barbă, iar părul era aproape la fel de blond ca al lui Isaac Bell, vânzătorul insistă că aveau trăsături asemănătoare.

Bell îl interogă personal, ca să se asigure că omul nu era încă un admirator al filmului *The Great Train Robbery* şi fu destul de impresionat încât ceru agenţilor să cerceteze toţi angajaţii rapidului spre Ogden.

Aflară noutăţi în Reno, Nevada. Unul dintre conductorii rapidului, locuitor din Reno, îşi aminti şi el de pasager şi spuse că ar fi putut fi omul din desen, deşi insistă pe culoarea diferită a părului.

Bell merse în grabă în Nevada, îl căută pe conductor acasă şi întrebă cu nonşalanţă, ca şi cum stăteau la palavre, dacă văzuse şi el filmul cu pricina. Omul răspunse că asta avea de gând să facă următoarea dată când rula la teatrul de vodevil. Nevasta îl bătea la cap de mai bine de un an să o ducă să-l vadă.

De la Reno, Bell luă trenul de noapte spre Ogden şi cină în timp ce treceau prin munţii Trinity. Trimise telegrame când opriră la Lovelock şi primi mai multe răspunsuri la sosirea în Imlay; adormi, într-un târziu, în vagonul confortabil, traversând statul Nevada. Telegramele care îl aşteptau la Montello, chiar înainte de a trece graniţa în Utah, nu conţineau nici o informaţie nouă.

Pe la prânz, când se apropiau de Ogden, trenul traversă în viteză Marele Lac Sărat peste grinzile lungi din lemn de conifere din trecătoarea Lucin. Osgood Hennessy irosise opt milioane de dolari şi hectare întregi de pădure din Oregon ca să construiască ruta nouă şi nivelată dintre Lucin şi Ogden. Scurta astfel drumul dintre Sacramento şi Ogden cu două ore, uimindu-i pe Commodore Vanderbilt şi pe J.P. Morgan, rivalii lui pe rutele sudice şi nordice. Trenul se opri brusc exact când Bell era aşa de aproape de capătul de linie al oraşului încât vedea piscurile înzăpezite ale munţilor Wasatch la est de Ogden.

Conductorul îi spuse că liniile erau blocate la aproape zece

kilometri în faţă.

O explozie deraiase trenul Sacramento Limited care se îndrepta spre vest.

Bell sări din tren şi alergă pe lângă el spre capătul din faţă. Mecanicul şi fochistul coborâseră din locomotivă şi stăteau pe balast, învârtind foiţe de ţigări. Bell le arătă legitimaţia de detectiv şi ordonă:

— Duceţi-mă cât mai aproape de accident.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, nu primesc ordine decât de la dispecer.

Bell scoase rapid pistolul. Două ţevi întunecate se căscară spre mecanic.

— Aici e o chestiune pe viaţă şi pe moarte, începând cu viaţa dumitale, spuse Bell. Arătă spre botul locomotivei şi spuse: Porniţi trenul spre locul accidentului şi nu vă opriţi până nu daţi de rămăşiţele lui!

— Doar n-o să împuşcaţi un om cu sânge rece, spuse fochistul.

— Sigur c-ar face-o, spuse mecanicul, privind agitat când la pistol, când la expresia de pe faţa lui Isaac Bell. Treci la lopată şi bagă cărbuni!

Locomotiva mare, model 4-6-2, merse vreo nouă kilometri, apoi un frânar le făcu semn cu un steag roşu să se oprească, după care dispăru într-o gaură mare, căscată în balast. Dincolo de gaură, şase vagoane Pullman, un vagon de bagaje şi un tender stăteau înclinate pe o parte. Bell sări din locomotivă şi se îndreptă spre locul accidentului.

— Câţi au fost răniţi? îl întrebă el pe oficialul de la căile ferate, care se ocupa de accident.

— Treizeci şi cinci. Patru răniţi grav.

— Morţi?

— Nici unul. Au avut noroc. Nemernicul a aruncat linia în aer cu un minut mai devreme. Mecanicul a avut timp să reducă viteza.

— Ciudat, spuse Bell. Atacurile lui au fost mereu foarte bine organizate.

— Ei bine, acesta a fost ultimul. L-am prins.

— Poftim? Unde e?

— Şeriful l-a prins la Ogden. Norocul lui. Pasagerii au încercat să-l linşeze. A scăpat, apoi l-a văzut unul dintre ei mai târziu, se ascundea într-un grajd.

Dincolo de locul accidentului, Bell găsi o locomotivă care să-l ducă la depoul Union.

Închisoarea se afla în mansarda primăriei din Ogden, la distanţă de o stradă de gară. Doi agenţi de la Van Dorn erau deja acolo, vechea echipă Weber şi Fields, formată din Mack Fulton şi Wally Kisley. Nici unul nu spunea glume. Dimpotrivă, amândoi păreau posomorâţi.

— Unde e? întrebă Bell.

— Nu e el, spuse Fulton plictisit. Părea epuizat, iar Bell se întrebă pentru prima dată dacă nu cumva Mack ar fi trebuit să ia în considerare pensionarea. Fusese întotdeauna sfrijit, dar acum faţa lui era scofâlcită ca a unui cadavru.

— Nu e cel care a deraiat trenul?

— Ba da, el l-a deraiat, spuse Kisley, al cărui binecunoscut costum cadrilat era acoperit de praf. Wally părea la fel de obosit ca Mack, dar nu bolnav. Numai că nu e el Sabotorul. Poftim, încearcă-ţi şi tu norocul cu el.

— Ai şanse mai mari să-l faci să vorbească. Nouă nu vrea să ne spună o vorbă.

— De ce ar vorbi cu mine?

— E un prieten vechi de-al tău, zise Fulton misterios. El şi Kisley erau cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Bell, veterani şi prieteni, liberi să spună orice le trecea prin cap, chiar dacă Bell era şeful investigaţiei.

— Eu i-aş scoate adevărul cu forţa, zise şeriful. Dar băieţii dumitale au zis să vă aşteptăm şi compania feroviară mi-a spus că jucăm după cum ne cântă Van Dorn. Mare prostie, după părerea mea. Dar pe mine nimeni nu mă întreabă.

Bell intră în încăperea unde îl ţineau pe prizonier legat cu cătuşe de masa fixată bine în podeaua de piatră. „Vechiul prieten” era Jake Dunn, un spărgător de seifuri. În capătul mesei se afla un teanc ordonat de bancnote de cinci dolari, în valoare de cinci sute de dolari, plata pentru munca depusă, după spusele şerifului. Primul gând sinistru al lui Bell era că Sabotorul angaja acum complici ca să comită atrocităţile în locul lui. Asta însemna că putea lovi oriunde şi putea scăpa înainte de a se produce atacul.

— Jake, în ce naiba te-ai mai amestecat de data asta?

— Bună ziua, domnule Bell! Nu ne-am mai văzut de când m-aţi trimis la San Quentin.

Bell rămase tăcut, măsurându-l din priviri. San Quentin lăsase urme asupra spărgătorului. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân, doar o umbră din ce fusese cândva. Mâinile îi tremurau aşa de tare încât era greu de crezut că putea monta un explozibil fără

să-l detoneze din greşeală. Deşi la început se bucurase să vadă o figură cunoscută, Dunn se zvârcolea acum sub privirea lui Bell.

— Aruncarea în aer a seifurilor Wells Fargo e jaf, Jake. Deraierea trenurilor de pasageri e crimă. Bărbatul care te-a plătit a ucis zeci de oameni nevinovaţi.

— Nu ştiam că deraiem trenul.

— Nu ştiai că, dacă arunci în aer şinele de sub trenul care trece în viteză, o să provoci un accident? spuse Bell uimit, cu faţa întunecată de dezgust. Ce-ai crezut c-o să se întâmple?

Prizonierul lăsă capul în jos.

— *Jake! Ce-ai crezut c-o să întâmple?*

— Trebuie să mă credeţi, domnule Bell. Mi-au spus să dinamitez şina ca să se oprească trenul şi să poată jefui vagonul expres. Nu ştiam că are de gând să culce trenul la pământ.

— Ce vrei să spui? Tu eşti cel care a aprins fitilul.

— El a schimbat fitilul. Am crezut că aprind un fitil cu ardere rapidă, care detonează încărcătura la timp ca să oprească trenul. Dar a ars încet. Nu mi-a venit să cred, domnule Bell. Ardea aşa încet încât trenul urma să treacă peste explozibil. Am încercat să-l opresc.

Bell îi aruncă o privire glacială.

— Aşa m-au prins, domnule Bell. Am fugit înapoi şi am încercat să-l sting cu piciorul. Prea târziu. M-au văzut şi, după ce trenul a deraiat, au fugit după mine, de parcă l-am împuşcat eu pe McKinley.

— Jake, eşti cu ştreangul în jurul gâtului şi ai o singură cale de scăpare. Du-mă la omul care te-a plătit.

Jake Dunn scutură violent capul. Lui Bell i se păru că arăta ca un lup cu piciorul prins în capcană. Nu, nu ca un lup. Nu era nici o forţă brută în el, nici o demnitate. Adevărul era că Dunn arăta ca o potaie care stătea drept momeală pentru un vânat mai mare.

— Unde e, Jake?

— Nu ştiu.

— De ce mă minţi?

— N-am omorât pe nimeni.

— Ai deraiat trenul, Jake. Ai mare noroc că n-ai omorât pe nimeni. Dacă nu te spânzură, te bagă la puşcărie pentru tot restul vieţii.

— N-am omorât pe nimeni.

Bell schimbă brusc tactica.

— Cum de ai ieşit aşa de repede din închisoare, Jake? Cât ai

stat, trei ani? De ce ţi-au dat drumul?

Jake se uită deodată la Bell cu ochii mari şi fără nici o urmă de viclenie.

— Am cancer.

Bell rămase ca trăsnit. Nu avea nici o simpatie pentru infractori, dar o boală necruţătoare transforma un criminal într-un om obişnuit. Jake Dunn nu era nevinovat, dar era dintr-odată o victimă care urma să sufere de durere, frică şi disperare.

— Îmi pare rău, Jake. Nu ştiam.

— Cred că s-au gândit să mă lase liber, să mor singur. Aveam nevoie de bani. De asta am acceptat târgul ăsta.

— Jake, tu ai fost mereu un meseriaş, nu un ucigaş. De ce acoperi un criminal? insistă Bell.

Jake răspunse şoptit.

— Îl găsiţi într-un grajd unde se închiriază cai, pe 24th Street, dincolo de linii.

Bell pocni din degete. Wally Kisley şi Mack Fulton dădură buzna înăuntru.

— 24th Street, zise Bell. Grajdul de unde se închiriază cai. Înconjuraţi zona, chemaţi ajutoarele de şerif din perimetrul exterior şi aşteptaţi-mă.

Jake ridică privirea.

— Nu pleacă nicăieri, domnule Bell.

— Cum adică?

— Când m-am întors să-mi iau restul de bani, l-am găsit la etaj, într-o cameră.

— L-ai găsit? Adică era mort?

— Cu gâtul tăiat. Mi-a fost teamă să zic – să nu dea vina tot pe mine.

— *Cu gâtul tăiat?* întrebă Bell. *Sau înjunghiat?*

Jake îşi trecu degetele prin părul rărit.

— Cred că înjunghiat.

— Ai văzut vreun cuţit?

— Nu.

— Era străpuns? Se vedea şi rana la ceafa?

— N-am stat să-l examinez de aproape, domnule Bell. Cum spuneam, ştiam c-au să dea vina pe mine.

— Treceţi încoace, le spuse Bell lui Kisley şi lui Fulton. Domnule şerif, trimiteţi un doctor? Vedeţi dacă îşi dă seama ce anume l-a ucis şi de cât timp e mort.

— Tu unde o să fii, Isaac?

„Alt drum închis”, se gândi Bell. Sabotorul nu era doar

norocos, îşi făcea şi singur norocul.

— La gară, răspunse el plin de speranţă. Poate îşi aminteşte vreun vânzător dacă i-a dat bilet să plece de aici.

Duse două copii ale desenului făcut de cherestegiu la depoul Union, o clădire cu două etaje, frontoane şi un turn cu ceas, unde îi interogă pe vânzători. Pe urmă, condus într-un Ford de un poliţist prin cartierele străjuite de copaci şi pline de bordeie construite anapoda, merse acasă la vânzătorii şi supraveghetorii care nu lucraseră în ziua aceea. Bell arăta tuturor desenul şi, când nu recunoşteau figura, Bell le arăta o versiune modificată, în care apărea cu barbă. Nici unul nu recunoştea imaginile.

„Cum a scăpat Sabotorul din Ogden?” se întreba Bell.

Răspunsul era uşor. În oraş funcţionau nouă căi ferate diferite. Sute, poate chiar mii de pasageri erau în fiecare zi în trecere pe acolo. Cu siguranţă Sabotorul ştia deja că agenţia Van Dorn era pe urmele lui. Ceea ce însemna că avea să-şi aleagă ţintele cu mai multă atenţie când era timpul să scape.

Bell trimise agenţi de la biroul din Ogden la hoteluri în cazul în care Sabotorul ar fi rămas în oraş. Nici unul dintre recepţioneri nu recunoscu desenul. La Broom, un hotel scump, cu trei etaje şi faţadă de cărămidă, proprietarul magazinului de trabucuri spuse că ar fi avut un client care semăna cu bărbatul cu barbă. O chelneriţă de la magazinul de îngheţată îşi aminti de bărbatul bărbierit. Îi rămăsese în gând pentru că era foarte chipeş. Dar nu-l văzuse decât o dată, în urmă cu trei zile.

Kisley şi Fulton se întâlniră cu Bell în biroul spartan al agenţiei, o cameră mare pe partea mai puţin plăcută a 25th Street, un bulevard separat de linii pentru tramvaie electrice. Pe partea pe care stăteau pasagerii căilor ferate se aflau restaurante, croitorii, frizerii, magazine cu suc şi îngheţată şi o spălătorie chinezească, fiecare umbrită de câte o copertină colorată. Pe partea cu agenţia se aflau baruri, camere de închiriat, cazinouri şi hoteluri care adăposteau bordeluri.

Podeaua din birou era goală, mobila străveche şi nu exista decât o singură fereastră. Pe pereţi erau puse afişe cu persoane căutate, iar cele mai noi erau cele două variante ale portretului Sabotorului desenat de cherestegiu, cu şi fără barbă, după cum observase vânzătorul de bilete cu ochi ageri din Sacramento.

Kisley şi Fulton erau ceva mai veseli, deşi Fulton părea epuizat.

— E clar că şeful nu vrea să arunce banii pe birouri în Ogden, zise Wally.

— Sau pe mobilă, adăugă Mack. Biroul acela arată de parcă a fost adus într-o căruţă.

— Poate îi convine cartierul, pentru că e la distanţă de un scuipat de gara Union.

— Asta şi fac oamenii, scuipă pe trotuarul nostru.

Continuând discuţia în stilul lor caracteristic, merseră la fereastră şi arătară trotuarul aglomerat.

— Iată geniul domnului Van Dorn. Priveliştea de la fereastra asta poate fi folosită ca să instruim ucenicii cu privire la natura crimei sub toate formele ei.

— Vino aici, tinere Isaac, aruncă o privire spre barurile, bordelurile şi speluncile în care se fumează opiu şi cu care ne învecinăm. Iată-i pe potenţialii clienţi decăzuţi care cerşesc. Sau, dacă nu reuşesc să stârnească mila, atacă cetăţenii pe alei.

— Priveşte acolo, un filfizon cu mustaţă atrage naivii cu jocuri de alba-neagra pe o masă pliantă.

— Şi uită-te la minerii aceia şomeri, îmbrăcaţi în zdrenţe, care se prefac că dorm pe caldarâm în faţa barului, când, de fapt, stau la pândă să iasă beţivii.

— De cât timp a murit omul? întrebă Bell.

— Aproape o zi întreagă, aşa crede doctorul. Ai avut dreptate cu înjunghierea. O lamă îngustă i-a străpuns gâtul. La fel cum au păţit Wish şi paznicul din Glendale.

— Aşadar, dacă l-a ucis Sabotorul, n-ar fi putut pleca din Ogden mai devreme de seara trecută. Dar nimeni nu l-a văzut cumpărându-şi bilet.

— Sunt destul marfare care vin şi pleacă, spuse Wally.

— Acoperă distanţe prea lungi în timp scurt ca să meargă numai cu marfare, zise Mack.

— Probabil că foloseşte şi alt fel de trenuri, depinde de situaţie, spuse Wally.

— Cine era mortul? întrebă Bell.

— Un angajat pe tura de noapte de prin partea locului, după cum spune şeriful. Acest Bronco Billy în carne şi oase – suspectul nostru principal… Îmi pare rău, Isaac, n-am rezistat. Fulton arătă către afişul cu persoana căutată de poliţie.

— Ţine-o tot aşa şi am să-l rog pe domnul Van Dorn să îi trimită pe Weber şi Fields în Alaska.

— … e suspectat că a jefuit o diligenţă în august. Poliţiştii l-au prins furând salariile angajaţilor unei mine de cupru din Utah acum zece ani. Şi-a turnat partenerii pentru o sentinţă mai uşoară. Se pare că îl ştia din închisoare pe Jake Dunn.

Bell scutură din nou capul cu dezgust.

— Nu numai că Sabotorul angajează oameni ca să-l ajute, dar îi şi pune să angajeze alţi oameni la rândul lor. Poate să atace oriunde pe continent.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Detectivii ridicară privirile, mijind ochii la vederea unui tânăr neliniştit, îmbrăcat cu un costum ponosit. Într-o mână ducea o valiză ieftină, în cealaltă îşi ţinea pălăria.

— Domnu Bell?

Isaac Bell îl recunoscu pe tânărul James Dashwood din San Francisco, ucenicul care făcuse treabă bună descoperind nevinovăţia sindicalistului ucis în accidentul cu trenul Coast Line Limited.

— Intră, James. Fă cunoştinţă cu Weber şi Fields, cei mai vechi detectivi din America.

— Bună ziua, domnule Weber. Bună ziua, domnule Fields.

— Eu sunt Weber, zise Mack. El e Fields.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Ce cauţi aici, James? întrebă Bell.

— M-a trimis domnul Bronson cu asta, domnule. Mi-a spus să merg cu trenul rapid ca să ajung înaintea poştei.

Ucenicul îi întinse un plic de hârtie maro. Înăuntru era alt plic cu numele lui scris cu creionul cu litere mari, trimis de biroul din San Francisco. Bronson ataşase şi un bilet: „L-am deschis, n-am mai aşteptat. Mă bucur c-am făcut-o. Se pare că te-a nimerit”.

Bell deschise plicul care îi era adresat. Scoase din plic prima pagină a unui număr recent din *Harper’s Weekly.* Era o caricatură de William Allen Rogers care îl înfăţişa pe Osgood Hennessy într-o bluză de grangur din mătase, călare pe o locomotivă pe care scria CALEA FERATĂ SOUTHERN PACIFIC. Hennessy trăgea după el un tren, numit CENTRAL RAILROAD OF NEW JERSEY, la intrarea în oraşul New York. Trenul era desenat în aşa fel încât semăna cu o caracatiţă care se zvârcoleşte. Pe desen apăreau următoarele cuvinte scrise de mână cu un creion negru: POATE BRAŢUL LUNG AL SABOTORULUI SĂ AJUNGĂ MAI DEPARTE DECÂT TENTACULELE LUI OSGOOD?

— Ce naiba e asta? întrebă Wally.

— O mănuşă aruncată, răspunse Bell. Ne provoacă.

— Şi ne scoate şi ochii cu asta, zise Mack.

— Mack are dreptate, spuse Wally. Eu nu mi-aş bate capul să o iau personal, Isaac.

— E şi revista acolo, spuse Dashwood. Domnul Bronson s-a

gândit că o să vreţi s-o citiţi, domnule Bell.

Clocotind în sinea lui, Bell citi repede conţinutul primei pagini, în revista *Harper's,* care se autointitula *Jurnalul civilizaţiei,* se povestea cu sete despre devastarea monopolului căilor ferate. În numărul respectiv era un articol despre ambiţiile lui Osgood Hennessy. Se părea că Hennessy obţinuse în secret „un număr majoritar de acţiuni" la Compania de Cale Ferată Baltimore & Ohio. B&O deţinea deja împreună cu Illinois Central – în care Hennessy avea o cotă parte mare – un număr însemnat de acţiuni în Compania Feroviară Reading. Aceasta controla Central Railroad of New Jersey, ceea ce îi oferea lui Hennessy intrare în districtul New York, pe care şi-l dorea foarte mult.

— Ce înseamnă asta? întrebă James.

— Înseamnă că, spuse Isaac Bell posomorât, Sabotorul poate ataca bunurile lui Hennessy direct în New York City.

— Orice accident provocat în New York, spuse Mack Fulton, va afecta compania Southern Pacific mai tare decât orice atac în California.

— New York fiind cel mai mare oraş din ţară, zise Wally Kisley.

Bell se uită la ceas.

— Am timp să prind trenul Overland Limited. Trimiteţi bagajele după mine la clubul Yale din New York City.

Se îndreptă spre uşă, dând ordine întruna.

— Telegrafiaţi-i lui Archie Abbott! Spuneţi-i să mă caute la New York. Anunţaţi-l şi pe Irv Arlen să supravegheze parcurile feroviare din Jersey City. Şi pe Eddie Edwards. El cunoaşte parcurile. A spart banda Lava Bed care jefuia trenurile expres de pe diguri. Voi doi terminaţi aici, asiguraţi-vă că nu mai e încă în Ogden – lucru de care mă îndoiesc – şi aflaţi încotro a luat-o.

— New Yorkul este, după cum scrie aici, spuse Wally, citând din ziarul *Harper's Weekly,* „Ţara Sfântă unde toţi feroviarii visează să ajungă în pelerinaj".

— Ceea ce înseamnă, zise partenerul lui, că e deja pe drum şi o să te aştepte acolo.

Bell se întoarse din uşă şi se uită la Dashwood, care privea în jur cu nerăbdare.

— James, fă-mi o favoare.

— Da, domnule.

— Ai citit rapoartele despre accidentul cu trenul Coast Line Limited?

— Da, domnule.

— Spune-i domnului Bronson că te trimit la Los Angeles. Vreau

să-l găseşti pe fierarul sau maşinistul care a făcut gaura în cârligul folosit la deraierea trenului Limited. Poţi să mă ajuţi? Ce s-a întâmplat?

— Dar la Los Angeles conduce domnul Sanders şi s-ar putea să…

— Ţine-te departe de Sanders. Eşti pe cont propriu. Ia primul rapid spre vest. Grăbeşte-te!

Dashwood o zbughi pe lângă Bell şi coborî valvârtej pe scări ca un copil care iese de la şcoală.

— Ce poate să facă un puşti pe cont propriu? întrebă Wally.

— Este foarte bun, zise Bell. Şi nu se poate descurca mai rău decât a făcut-o Sanders până acum. Gata, plec! Mack, odihneşte-te! Arăţi groaznic.

— Şi tu ai arăta la fel dacă ai fi dormit pe scaun în tren în ultima săptămână.

— Hodorogilor, daţi-mi voie să vă spun să aveţi grijă. Sabotorul e ca o otravă.

— Mulţumim pentru sfatul tău înţelept, fiule, răspunse Wally.

— Ne vom strădui să ţinem minte, spuse Mack. Dar, aşa cum spuneam, pun pariu că e deja pe drum spre New York.

Wally Kisley se duse la fereastră şi îl privi pe Isaac Bell alergând să prindă trenul.

— O, o să ne distrăm, nu glumă. Minerii noştri au rămas fără beţivi.

Îi făcu semn lui Mack să vină lângă el. Sărind deodată de pe trotuar, minerii îl flancau acum pe tipul îngrijit care alerga după tren în costum scump. Fără să se oprească sau să încetinească, Bell trecu printre ei ca o săgeată şi minerii se întoarseră pe trotuar.

— Ai văzut? întrebă Kisley.

— Nu. Şi nici ei n-au văzut.

Rămaseră la fereastră, urmărind cu atenţie cetăţenii care roiau pe trotuare.

— Puştiul acela, Dashwood, îţi aminteşte de cineva? întrebă Fulton.

— De cine? De Isaac?

— Nu. Acum cincisprezece – ba nu, ce tot spun? – douăzeci de ani, Isaac încă mai alerga după mingile de lacrosse la şcoala aia fiţoasă la care l-a trimis taică-su. Noi eram la Chicago. Tu cercetai nişte indivizi implicaţi în afaceri cu cereale. Eu eram băgat până peste cap în ancheta din cazul atacului cu bombă de la Haymarket, când ne-am dat seama că, de fapt, poliţiştii

omorâseră cei mai mulţi oameni. Îţi aminteşti că a venit un puşti din mahalale care căuta de lucru? I-a plăcut domnului Van Dorn, ne-a pus să-i arătăm cum stau lucrurile. Avea talent. Ager, rapid, îi curgea apă cu gheaţă prin vine.

— Să fiu al naibii, spuse Mack. Wish Clarke.

— Să sperăm că Dashwood nu bea.

— *Uite!* Mack se apleacă spre geam.

— Îl văd! zise Wally. Smulse desenul cherestegiului de pe perete, cel cu barba adăugată, aducându-l la fereastră.

Un muncitor înalt, cu barbă, îmbrăcat în salopetă şi cu bască pe cap, care mergea spre gară cu un rucsac mare pe umăr, fusese forţat să se oprească în faţa unui bar ca să le facă loc chelnerilor să arunce patru beţivi pe trotuar. Împresurat de mulţimea care aclama, bărbatul înalt privea îngrijorat în jur, dezvăluindu-şi chipul de sub bască.

Detectivii se uitară la desen.

— El e?

— S-ar putea. Dar pare că are barba aceea de ceva vreme.

— Numai dacă n-o fi închiriat-o.

— Dacă asta a făcut, a găsit una bună, spuse Mack. Nu-mi plac nici urechile. Nu sunt nici pe departe aşa de mari.

— Dacă nu e el, insistă Wally, ar putea fi fratele lui.

— Ce-ar fi să-l întrebăm dacă are vreun frate?

14

— Mă duc eu primul, tu ne urmăreşti de la geam.

Wally Kisley o rupse la fugă pe scări.

Muncitorul înalt se strecură prin mulţime cu rucsacul pe umăr, sări peste un beţiv, ocoli un altul şi îşi reluă drumul în grabă spre gara Union. De la fereastră, Mack Fulton urmări drumul pe care acesta mergea neabătut printre trecătorii care veneau şi plecau grăbiţi.

Wally coborî în fugă treptele şi ieşi din clădire. Când ajunse pe trotuar, ridică privirea. Mack îi arătă direcţia bună. Wally începu să alerge. Îi făcu semn celuilalt că îl văzuse pe cel căutat, iar Mack fugi după el pe scări cu inima bubuind în piept. Se simţea rău de câteva zile şi acum se chinuia să răsufle.

Îl prinse pe Wally din urmă, care îi spuse:

— Eşti alb ca varul. Eşti în regulă?

— Super. Încotro a luat-o?

— Pe alee. Cred că m-a văzut.

— Dacă te-a văzut şi a fugit, el e omul nostru. Haide!

Mack o luă înainte, trăgând adânc aer în piept. Aleea era noroioasă şi duhnea. În loc să se intersecteze cu 24th Street, aşa cum presupuneau detectivii, cotea la stânga şi se bloca într-un abator cu obloane de oţel. În faţă se aflau nişte butoaie destul de mari ca să se ascundă cineva după ele.

— L-am încolţit, zise Wally.

Mack îşi pierdu răsuflarea. Wally se uită la el. Avea faţa contorsionată de durere. Se aplecă, ţinându-se de piept şi căzu în noroi. Wally îngenunche lângă el.

— Doamne, Mack!

Mack era alb la faţă, cu ochii larg deschişi. Ridică privirea şi se uită peste umărul lui Wally.

— În spatele tău! murmură el.

Wally se întoarse spre zgomotul paşilor grăbiţi.

Bărbatul pe care îl urmăriseră, care semăna cu cel din schiţă şi care era, evident, Sabotorul alerga spre ei cu un cuţit în mână. Wally îl acoperi pe prietenul lui şi scoase cu repeziciune pistolul de sub haina cadrilată. Ridică trăgaciul revolverului cu degetul mare, cu o mişcare îndelung exersată, peste cocoşul răsucit. Aţinti arma în aşa fel încât să lovească oasele din umărul Sabotorului şi nu să-l omoare, ca să-l poată interoga cu privire la

viitoarele atacuri plănuite.

Înainte ca Wally să poată trage, auzi un *clic* metalic şi văzu sclipirea oţelului; lama cuţitului îi sări brusc în faţă. Sabotorul era încă la un metru şi jumătate de el, dar vârful îi intra deja în ochi.

„Şi-a făcut o sabie care se alungeşte dintr-un cuţit cu arc”, fu ultimul gând al lui Wally Kisley, în timp ce lama Sabotorului îi pătrundea în creier. „Şi eu care credeam că le-am văzut pe toate.”

Sabotorul scoase lama din craniul detectivului şi o înfipse în gâtul partenerului său căzut. Bărbatul arăta de parcă era deja mort, dar nu era momentul să-şi asume riscuri. Retrase lama şi privi în jur cu răceală. Văzând că nimeni nu venise pe alee după detectivi, o şterse de haina cadrilată, apăsă pe buton şi tăişul se retrase înapoi în teacă.

Fusese cât pe-aici, acel dezastru pentru care nu puteai să-ţi iei măsuri de precauţie, doar să fii mereu pregătit şi să acţionezi cu precizie, aşa că se bucura că scăpase. „Acum dă-i drumul”, se gândi. Overland Limited nu avea să aştepte cât sărbătorea el.

Plecă în fugă de pe alee, trecu prin gloata de pe trotuar şi traversă spre 25th Street. Tăie calea unui tramvai electric, apoi o luă la dreapta pe Wall Street şi merse până la gara Union. Asigurându-se că nu îl urmărea nimeni, traversă şi intră în gară prin partea de nord.

Găsi toaleta pentru bărbaţi şi se încuie într-o cabină. Mişcându-se contracronometru, dezbrăcă salopeta ascunsă pe sub hainele elegante de drum şi scoase din rucsac o geantă Gladstone de piele, cu finisaje de alamă. Mai scoase o pereche de cizme negre din piele, cu şireturi, o pălărie cenuşie Homburg din cutia protectoare şi un pistol, apoi puse în rucsac cizmele zdrenţuite în care ţinea sabia, îşi legă şireturile şi ascunse pistolul în buzunarul hainei. Îşi scoase barba, pe care o aşeză tot în geantă şi şterse urmele de lipici de pe faţă. Apoi puse salopeta în rucsac şi înghesui rucsacul în spatele toaletei. Nu era nimic acolo care să îl poată incrimina. Se uită la ceas şi aşteptă exact două minute, ştergându-şi cizmele de spatele pantalonilor ca să le lustruiască şi trecându-şi un pieptene de fildeş prin păr.

Ieşi din cabină. Îşi verifică înfăţişarea în oglinda de deasupra chiuvetei. Mai îndepărtă o bucăţică de lipici de pe barbă şi îşi puse pălăria pe cap.

Deschise zâmbind uşa toaletei şi traversă holul aglomerat, care se umpluse subit de detectivi de la căile ferate. Mai avea

doar câteva secunde la dispoziţie, aşa că trecu grăbit pe lângă doi îngrijitori care închideau porţile către peroanele inundate de fum. O locomotivă şuieră de două ori, semnalând pornirea, iar trenul Overland Limited, un rapid de lux format din opt vagoane Pullman, un vagon-restaurant şi un vagon-salon, porni către Cheyenne, Omaha şi Chicago.

Sabotorul alergă pe lângă ultimul vagon în care era salonul, ţinând pasul cu acesta şi privind în toate direcţiile.

Ceva mai departe, chiar în spatele vagonului cu bagaje, văzu un bărbat care stătea pe scările primului Pullman, ţinându-se de o balustradă şi înclinându-se ca să vadă bine cine se urca în tren în ultima secundă. Erau 180 metri între el şi locul unde Sabotorul se apucă de balustradă ca să se urce în vagon din mers, dar silueta celuilalt era imposibil de confundat.

Partea din faţă a trenului ieşi din umbra gării şi Sabotorul văzu că bărbatul care supraveghea platforma avea părul blond şi bogat, strălucind ca aurul în lumina soarelui la asfinţit. Ceea ce însemna, după cum bănuise, că bărbatul nu era nimeni altul decât detectivul Isaac Bell.

Fără să ezite, Sabotorul se prinse de balustradă şi sări pe platforma din spate a trenului. Din vestibulul deschis intră în vagonul-salon. Închise uşa în urma lui, lăsând în urmă zgomotul şi fumul şi se bucură de liniştea rapidului transcontinental de lux, decorat cu muluri grele, lambriuri de lemn lustruit, oglinzi şi covoare groase pe jos. Chelnerii duceau tăvi de argint cu băuturi pentru pasagerii care stăteau pe canapele confortabile. Cei care ridicară ochii din ziare, întrerupând conversaţiile, salutară sosirea întârziată a domnului bine îmbrăcat cu înclinări politicoase din cap, aşa cum făceau membrii unui club.

Atunci apăru conductorul. Cu ochii duri şi buzele strânse, îmbrăcat cu o uniformă impecabilă, de la chipiul lucios până la pantofii strălucitori, părea plin de el, brutal şi suspicios, ca toţi conductorii de tren.

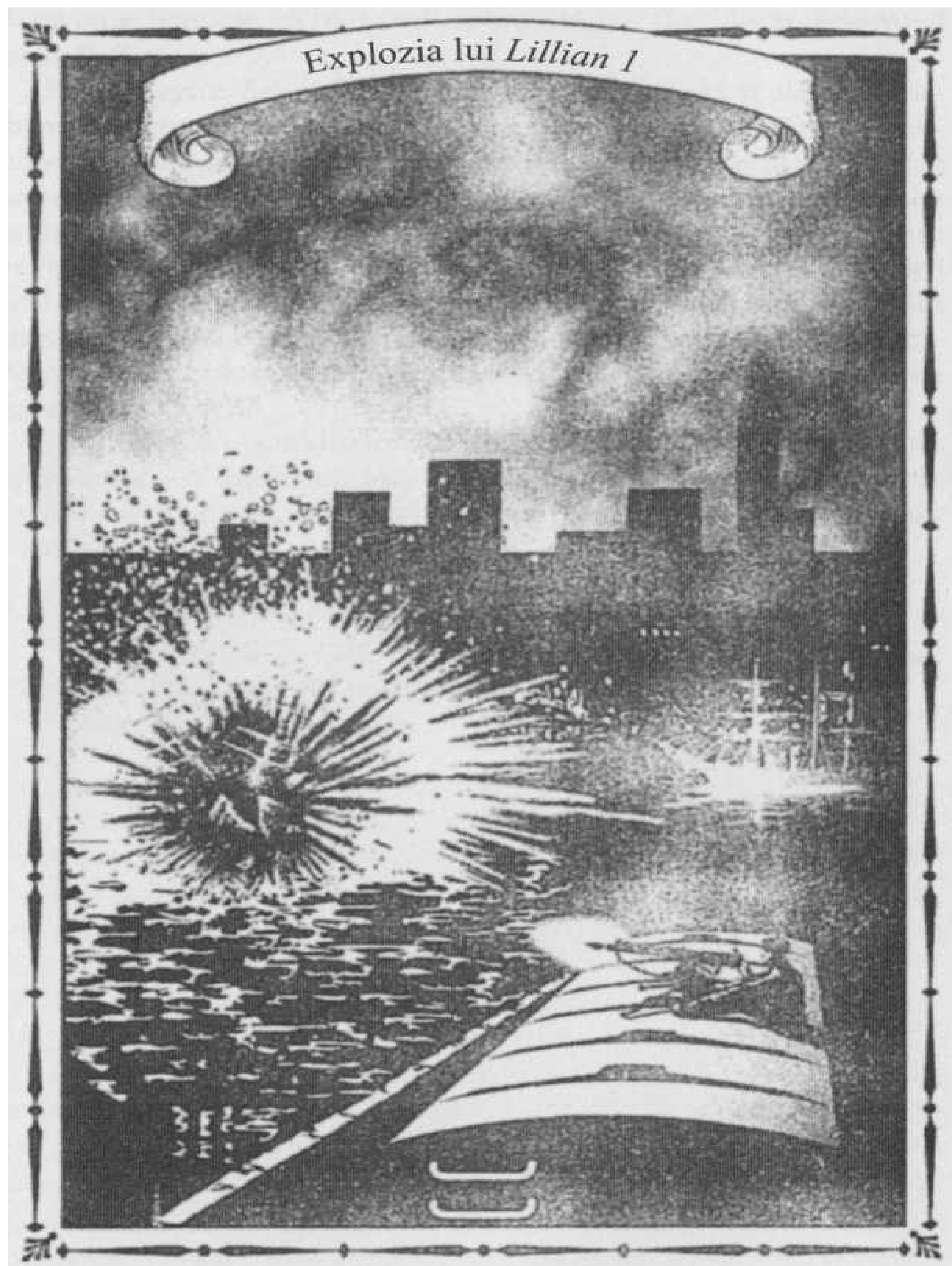
— Biletele, domnilor! Biletele pentru Ogden!

Sabotorul flutură abonamentul.

Conductorul făcu ochii mari când văzu numele de pe abonament şi îl salută pe noul pasager extrem de politicos.

— Bine aţi venit, domnule!

PRIVILEGIAŢII

15

14 OCTOMBRIE 1907
SPRE EST CU OVERLAND LIMITED

— Duceţi-mă imediat în cabina mea!

Isaac Bell avea să vină cât ai clipi în spatele trenului, ca să vadă cine se urcase în ultima clipă, dar Sabotorul intenţiona să dea ochii cu detectivul în momentul ales de el.

Conductorul, umil ca un paj care slujea unui prinţ îmbrăcat în hermină, îl conduse pe Sabotor pe un culoar străjuit de ferestre către un apartament mare în mijlocul vagonului, în locul unde se simţeau cel mai puţin zdruncinăturile trenului.

— Intră! Închide uşa!

Apartamentul privat, rezervat oaspeţilor speciali ai căii ferate, era dotat mai ceva ca un palat, cu dulapuri sculptate de mână şi tavane din piele presată. Avea şi un salon, o cuşetă, baie proprie cu o cadă de marmură şi robinete din argint. Sabotorul îşi aruncă geanta pe pat.

— Ceva „personalităţi” în tren? îl întrebă el pe conductor, vrând să ştie ce alte persoane importante mai erau acolo. Puse întrebarea cu un zâmbet complice şi îi strecură conductorului un ban de aur.

Nici un oaspete al Companiei de Cale Ferată Southern Pacific nu trebuia să plătească bacşiş ca să aibă parte de servicii bune. Dar conductorul unui tren transcontinental, la fel ca şi casierul unui pachebot, putea fi un aliat eficace şi o sursă de informaţii de culise despre pasagerii influenţi care călătoreau prin ţară. Combinaţia dintre intimitatea prefăcută şi banul sec era o investiţie care avea să se amortizeze din plin. Şi aşa se şi întâmplă, deoarece conductorul răspunse degajat.

— Domnul Jack Thomas, preşedintele First National Bank, s-a urcat la Oakland împreună cu domnul avocat Bruce Payne.

— Avocatul care se ocupă cu afacerile cu petrol?

— Da, domnule. Domnul Payne şi domnul Thomas sunt foarte buni prieteni, vă daţi seama.

— Banii şi legile cu privire la afacerile cu petrol fac casă bună, zâmbi Sabotorul, încurajându-l pe conductor să vorbească mai departe.

— Judecătorul Congdon şi colonelul Bloom, domnul cu afacerile cu cărbuni, sunt în tren încă de la Sacramento.

Sabotorul dădu din cap. Judecătorul James Congdon i se alăturase lui J.P. Morgan să cumpere afacerea cu oţel a lui Andrew Carnegie. Kenneth Bloom intrase într-un parteneriat cu Pennsylvania Railroad într-o afacere cu cărbuni.

— Şi domnul Moser, din Providence, proprietarul de filaturi, care are un fiu în Senat, domnule.

— Bun băiat, spuse Sabotorul. Interesele în textile ale tatălui său se află pe mâini bune.

Conductorul zâmbi, bucurându-se de apropierea de asemenea nababi renumiţi.

— Sunt sigur că ar fi onoraţi dacă aţi lua cina împreună cu ei.

— Să văd cum mă simt, răspunse el nonşalant, adăugând în timp ce îi făcea un semn aproape imperceptibil cu ochiul: Se aude ceva de o masă de joc?

— Da, domnule. Se joacă poker după cină în cabina judecătorului Congdon.

— Şi cine mai e în tren?

Conductorul turnă mai departe numele unor proprietari de vite, magnaţi îmbogăţiţi din mineritul din vestul ţării şi liota obişnuită de avocaţi de la căile ferate. Apoi coborî vocea şi spuse şoptit:

— S-a urcat şi un detectiv de la Van Dorn la Ogden, chiar înaintea dumneavoastră, domnule.

— Un detectiv? Sună interesant. Ai aflat cum îl cheamă?

— Isaac Bell.

— Bell… hm. Bănuiesc că nu merge „sub acoperire” dacă ţi-a spus cum îl cheamă.

— L-am recunoscut. Călătoreşte des.

— Are un caz?

— Nu ştiu. Dar merge cu un permis semnat chiar de preşedintele Hennessy. Şi ni s-a dat ordin că trebuie să le dăm agenţilor Van Dorn orice ne cer.

Zâmbetul Sabotorului se răci şi o licărire îngheţată îi străluci în ochi.

— Ce ţi-a cerut Isaac Bell?

— Încă nimic, domnule. Presupun că investighează accidentele de la Southern Pacific.

— Poate reuşim să scumpim lucrurile pentru domnul Bell la jocul acesta.

Conductorul era surprins.

— Oare ar avea un detectiv destul curaj pentru jocul domniilor voastre?

— Bănuiesc că domnul Bell îşi permite, zise Sabotorul. Dacă e acelaşi Isaac Bell despre care am auzit zvonuri că ar fi bogat. N-am jucat niciodată poker cu un detectiv. Ar fi interesant. De ce nu-l întrebi dacă nu ar vrea să ni se alăture?

Nu era o întrebare, ci un ordin, iar conductorul promise să îl invite pe detectiv să participe după cină la jocul de poker cu mize mari din cabina judecătorului Congdon.

Felul în care un om juca poker dezvăluia tot ce trebuia să ştii despre el. Sabotorul avea să profite de ocazie să îl măsoare pe Bell şi să decidă cum să-l omoare.

Cabina lui Isaac Bell se afla într-un vagon Pullman, în care era o toaletă în capătul din faţă, cu o oglindă oblică, finisaje din nichel şi chiuvete mari de marmură. Exista şi o cameră cu două fotolii. Un palmier în ghiveci se legăna în ritmul trenului care gonea de-a lungul râului Weber, tras de locomotiva puternică pe o pantă de unu la sută spre Wasatch Range.

Bell se bărbieri acolo înainte de a se îmbrăca pentru cină. Deşi îşi permitea un apartament luxos, cu propriile lui utilităţi, prefera să le folosească pe cele comune când călătorea. În asemenea saloane, la fel ca în vestiarele sălilor de sport şi ale cluburilor private, combinaţia de marmură, gresie, apă curentă şi scaune confortabile îi făcea pe bărbaţi lăudăroşi în absenţa femeilor. Aceştia discutau deschis cu străinii şi întotdeauna puteai afla informaţii preţioase din conversaţii la care trăgeai cu urechea. Şi într-adevăr, dând cu briciul Wootz pe obraz, proprietarul robust şi vesel al unui abator din Chicago puse jos trabucul şi spuse:

— Mi-a zis Porter că senatorul Charles Kincaid s-a urcat în tren la Ogden.

— „Inginerul-Erou”? răspunse un comis-voiajor bine îmbrăcat, care stătea lungit într-un fotoliu confortabil de piele. Mi-ar plăcea să-i strâng mâna.

— Nu trebuie decât să-l prinzi în vagonul-restaurant.

— Niciodată nu ştii cum e cu senatorii ăştia, spuse vânzătorul. Guvernatorii şi membrii Congresului dau mâna cu orice mai suflă, dar senatorii americani sunt câteodată tare încrezuţi.

— Aşa se întâmplă când eşti numit în loc să fii ales.

— El era tipul acela înalt care s-a urcat în tren în ultima clipă? întrebă Bell de lângă oglindă.

Măcelarul din Chicago spuse că citea ziarul la plecarea trenului

şi nu observase. O făcuse însă comis-voiajorul.

— A sărit în tren iute ca un vagabond.

— Unul foarte elegant, zise Bell, iar ceilalţi începură să râdă.

— Asta e bună, chicoti măcelarul. Un vagabond bine îmbrăcat. Ce meserie ai, fiule?

— Lucrez în asigurări, spuse Bell. Îi surprinse privirea vânzătorului în oglindă.

— Tipul acela care a urcat ultimul era senatorul Kincaid?

— Ar fi putut fi, răspunse celălalt. Nu m-am uitat cu atenţie. Vorbeam cu un domn în partea din faţă a vagonului şi conductorul îmi bloca vederea. Dar n-ar fi întârziat trenul pentru un senator?

— Aşa aş zice, spuse măcelarul. Se ridică greoi din scaun, stinse trabucul şi spuse: Vă salut, băieţi. Mă duc în salon. Dacă vreţi ceva de băut, fac cinste.

Bell se întoarse în cabină.

Bărbatul care urcase în ultimul minut în tren dispăruse până să ajungă el în salon în capătul din spate al garniturii, ceea ce nu era tocmai surprinzător, fiindcă Overland Limited era un tren plin de cabine, singurul spaţiu public fiind vagonul-restaurant şi salonul. Restaurantul era gol, cu excepţia chelnerilor care pregăteau mesele pentru cină şi nici unul dintre fumătorii din salon nu semăna cu bărbatul elegant văzut de Bell de la distanţă. Şi nici cu desenul cherestegiului.

Bell sună după însoţitor. Acesta era un negru de vârstă mijlocie, suficient de bătrân să se fi născut sclav şi să fi trăit astfel şi la maturitate.

— Cum te cheamă? întrebă Bell. Nu se putea conforma obiceiului de a le spune însoţitorilor din trenuri George după angajatorul lor, George Pullman.

— Jonathan, domnule.

Bell puse în palma bărbatului o monedă de aur de zece dolari.

— Jonathan, uită-te la desenul ăsta. L-ai văzut pe acest om în tren?

Jonathan privi cu atenţie desenul.

Deodată, un expres îndreptat spre vest trecu pe lângă ferestre, şuierând şi pufăind; trenurile trecură unul pe lângă altul cu o viteză însumată de aproape două sute de kilometri pe oră. Osgood Hennessy pusese două linii pe mai toată ruta până în Omaha, aşa că trenurile secundare nu mai pierdeau mult timp pe alte linii ca să lase cale liberă celorlalte trenuri.

— Nu, domnule, zise însoţitorul, clătinând din cap. N-am văzut

nici un domn care să arate aşa.

— Dar pe acesta? Bell îi arătă schiţa bărbatului cu barbă, însă primi acelaşi răspuns. Era dezamăgit, dar nu surprins. Trenul care se îndrepta spre est era numai unul dintre cele o sută cincizeci care plecaseră din Ogden de când infractorul din grajd fusese înjunghiat. Deşi erau mai puţine trenurile care făceau legătura cu New York City, acolo unde Sabotorul promitea că merge în bileţelul-momeală.

— Mulţumesc, Jonathan. Îi dădu însoţitorului cartea lui de vizită. Te rog să-i transmiţi conductorului că doresc să-l văd când are timp.

După mai puţin de cinci minute, conductorul ciocăni la uşă. Bell îl pofti înăuntru, află că numele lui era Bill Kux şi îi arătă cele două desene, unul cu barbă şi unul fără.

— S-a urcat cineva în tren la Ogden care să semene cu vreunul dintre aceste desene?

Conductorul le studie cu atenţie, ţinându-l pe primul în mână, apoi pe al doilea, întorcându-le spre lumina lămpii fiindcă afară se înnoptase. Bell urmărea faţa dură a lui Kux. Însărcinaţi cu siguranţa trenului şi cu verificarea biletului fiecărui călător, conductorii erau observatori atenţi şi cu memorie bună.

— Nu, domnule. Nu cred… Deşi acesta pare cunoscut.

— L-ai mai văzut pe bărbatul acesta?

— Păi, nu ştiu… Dar îmi e cunoscută faţa asta. Îşi mângâie bărbia şi pocni deodată din degete. De acolo îl ştiu. Tocmai l-am văzut la film.

Bell luă înapoi schiţele.

— Dar nu s-a urcat nici un om care să semene cu desenele acestea la Ogden?

— Nu, domnule. Conductorul pufni în râs. Aproape că m-aţi păcălit aici, până mi-am amintit de film. Ştiţi cu cine seamănă? Cu actorul acela. Cu Broncho Bill Anderson. Nu-i aşa?

— Cine era bărbatul care s-a urcat în tren în ultima clipă?

Conductorul zâmbi.

— Ei poftim, ce coincidenţă!

— Cum adică?

— Veneam deja spre cabina dumneavoastră când mi-a dat însoţitorul cartea de vizită. Domnul despre care vorbiţi m-a rugat să vă invit la un joc de cărţi după cină în cabina judecătorului Congdon.

— Cine e?

— Păi, nimeni altul decât senatorul Charles Kincaid!

16

— Acela era Kincaid?

Bell ştia că şansele erau foarte mici. Dar felul în care omul acela se urcase în tren era foarte hotărât, ca şi când făcuse un efort special să plece nevăzut din gara din Ogden. Şansele erau teribil de mici, trebuia să recunoască. Pe lângă numărul mare de trenuri pe care Sabotorul le-ar fi putut lua, mai era şi faptul că oamenii alergau de obicei ca să prindă trenul. Şi el făcea asta deseori. Câteodată intenţionat, fie ca să păcălească pe cineva care era deja în tren, fie ca să scape de cineva care îl urmărea prin gară.

— Din ce ştiu eu, senatorul era la New York, spuse Bell.

— O, se plimbă mult, domnule. Ştiţi cum sunt funcţionarii ăştia de stat, mereu pe drumuri. Să îi spun că vă duceţi să jucaţi?

Bell îi aruncă lui Bill Kux o privire glacială.

— Cum se face că senatorul Kincaid ştie cum mă cheamă şi că sunt în tren?

Era ceva neobişnuit să vezi un conductor de tren care se îngrijorează pentru altceva decât pentru vreun accident. Kux începu să se bâlbâie.

— Păi, el, eu… Păi, ştiţi dumneavoastră cum e, domnule.

— Ştiu cum e, călătorul înţelept se împrieteneşte cu conductorul, zise Bell, cu o expresie mai blândă, ca să-i câştige încrederea. Conductorul înţelept se străduieşte ca toată lumea din tren să fie mulţumită. Dar mai ales acei pasageri care merită cel mai mult să fie mulţumiţi. Trebuie să vă reamintesc, domnule Kux, că aveţi ordine direct de la preşedintele căii ferate, care spun că detectivii Van Dorn sunt *primii* voştri prieteni?

— Nu, domnule.

— E limpede?

— Da, domnule Bell. Îmi pare rău dacă v-am făcut probleme.

— Nu îţi face griji. Bell zâmbi. Nu e ca şi cum ai trădat încrederea unui jefuitor de trenuri.

— Sunteţi foarte generos, vă mulţumesc… Pot să-l informez pe senatorul Kincaid că mergeţi să jucaţi cărţi cu el?

— Cine mai joacă?

— Judecătorul Congdon, desigur şi colonelul Bloom.

— *Kenneth* Bloom?

— Da, domnule, magnatul cu afaceri cu petrol.

— Ultima dată când l-am văzut pe Kenny Bloom stătea cu o lopată în spatele elefanţilor.
— Mă iertaţi, domnule. Nu înţeleg.
— Când eram copii, am mers o perioadă cu circul. Până ne-au prins din urmă părinţii. Cine mai e?
— Domnul Thomas, bancherul, domnul Payne, avocatul şi domnul Moser din Providence. Fiul lui e senator, ca şi domnul Kincaid.
Ar fi fost greu de imaginat încă doi campioni servili ai corporaţiilor, se gândi Bell, dar nu spuse decât atât:
— Spune-i senatorului că aş fi onorat să particip.
Conductorul Kux se îndreptă spre uşă.
— Ar trebui să vă avertizez, domnule Bell…
— Sunt mize mari?
— Şi asta. Dar, dacă un agent Van Dorn e primul meu prieten, e de datoria mea să vă spun că unul dintre domnii care joacă în seara asta e cunoscut că îşi mai şi face singur norocul.
Isaac Bell zâmbi larg.
— Nu-mi spune cine trişează. Va fi mai interesant să descopăr singur.

Judecătorul James Congdon, gazda jocului de poker din acea seară, era un bătrân zvelt şi noduros, cu o alură aristocratică şi un aer dur şi de neclintit, asemenea metalului pur din care făcuse avere.
— Ziua de lucru de zece ore, proclamă el cu vocea ca un rostogol de cărbune, va aduce dezastru în industria oţelului.
Avertismentul smulse înclinări solemne din cap de la nababii adunaţi în jurul mesei acoperite cu pânză verde şi un strigăt de încuviinţare de la senatorul Charles Kincaid. Senatorul deschisese subiectul cu o promisiune afabilă de a vota legi mai stricte la Washington ca să-i vină mai uşor magistratului să dea interdicţii împotriva greviştilor.
Dacă se îndoia careva din trenul acela care traversa acum statul Wyoming de gravitatea conflictului dintre muncitorii sindicalişti şi proprietarii de fabrici, Ken Bloom, moştenitorul a jumătate din antracitul din Pennsylvania, îi lămuri pe deplin.
— De drepturile şi interesele muncitorilor nu se vor îngriji agitatorii, ci creştinii cărora Dumnezeu, în nesfârşita Lui înţelepciune, le-a dat controlul asupra intereselor de proprietate ale ţării.
— Câte cărţi doriţi, domnule judecător? spuse Isaac Bell când îi

veni rândul să dea cărţile. Se aflau în mijlocul unei mâini şi era responsabilitatea dealerului să facă jocul să continue. Ceea ce nu era mereu uşor pentru că, în ciuda mizelor enorme, jocul era amical. Cei mai mulţi dintre participanţi se cunoşteau şi jucau deseori împreună. În jurul mesei se discutau bârfe şi se tachinau cu bunăvoinţă, vrând uneori să dezvăluie intenţia rivalilor sau valoarea cărţilor din mână.

După cum observase Bell, Kincaid părea intimidat de judecător, care îl striga uneori Charlie, deşi senatorul era omul care să insiste să i se spună Charles, dacă nu „domnule senator”.

— Cărţile? întrebă Bell din nou.

Deodată, vagonul se zdruncină cu putere.

Roţile treceau peste o porţiune dură de linie. Vagonul se smuci. Tăria din pahare se vărsă pe postavul verde. Toţi cei din încăperea luxoasă tăcură, amintindu-şi că şi ei goneau pe timp de noapte cu 110 kilometri pe oră, laolaltă cu masa de cărţi, cristalele, lămpile de alamă fixate pe pereţi, cărţile de joc şi monedele de aur.

— Mergem pe traverse? întrebă cineva. Toţi râseră neliniştiţi, cu excepţia judecătorului Congdon, care ridică paharul înainte să se mai verse ceva din el şi vorbi în timp ce vagonul se scutura tot mai tare:

— Apropo, domnule senator Kincaid, ce părere aveţi de potopul de accidente de la Calea Ferată Southern Pacific?

Kincaid, care părea că băuse cam mult la cină, răspunse cu glas tare:

— Vorbind în calitate de inginer, zvonurile legate de proasta conducere de la Southern Pacific sunt nişte minciuni scandaloase. E treabă periculoasă să te ocupi de calea ferată. Aşa a fost şi aşa va fi mereu.

La fel de brusc cum începuse, zdruncinătura se opri şi trenul îşi reluă mersul lin. Porni mai departe în viteză, aflat în siguranţă pe şine. Pasagerii răsuflară uşuraţi la gândul că nu avea să le apară numele în ziarul de dimineaţă pe lista celor morţi într-un accident feroviar.

— Câte cărţi, domnule judecător?

Dar judecătorul nu terminase de vorbit.

— Eu nu am zis nimic de conducerea proastă, Charlie. Dacă poţi vorbi ca un apropiat al lui Osgood Hennessy şi nu ca un inginer, spune-ne cum merg lucrurile la trecătoarea Cascades a lui Hennessy, unde se pare că se petrec majoritatea accidentelor.

Kincaid începu un discurs însufleţit, care s-ar fi potrivit mai bine într-o şedinţă de Congres decât la un joc de poker pe bani grei.

— Vă asigur, domnilor, că bârfele despre extinderea nesăbuită a liniei Cascades sunt prostii. Marea noastră naţiune a fost construită de oameni curajoşi precum preşedintele Hennessy, care şi-a asumat riscuri enorme, confruntându-se cu necazuri şi mergând mai departe chiar şi atunci când cei cu judecată mai limpede l-au implorat să se astâmpere, când s-a luptat cu falimentul şi dezastrul financiar.

Bell observă că Jack Thomas, bancherul, nu părea deloc convins. Era evident că senatorul Kincaid nu îmbunătăţea cu nimic reputaţia lui Hennessy.

— Câte cărţi doriţi, domnule judecător? întrebă el din nou.

Replica lui Congdon fu mai alarmantă decât zguduielile trenului.

— Nici o carte, mulţumesc. Nu mai am nevoie de alte cărţi.

Ceilalţi jucători se holbau la el. Bruce Payne, avocatul, spuse cu voce tare ce gândeau de fapt cu toţii.

— Să nu schimbi nimic la o mână cu cinci cărţi e ca şi cum ai galopa spre oraş în fruntea unei bande de hoţi.

Mâna era la a doua rundă. Isaac Bell dăduse deja fiecărui jucător câte cinci cărţi cu faţa în jos. Congdon, aflat sub presiune chiar în stânga lui Bell, într-o poziţie care de obicei te obliga să spui pas, deschisese prima rundă de pariere. Toţi cei din salonul luxos, cu excepţia lui Payne, completaseră miza din prima rundă a magnatului. Charles Kincaid, aşezat chiar în dreapta lui Bell, plusase impulsiv, forţându-i pe ceilalţi jucători să participe cu şi mai mulţi bani. Monedele de aur căzuseră surd pe postavul mesei şi toţi jucătorii, inclusiv Bell, merseră mai departe, mai ales fiindcă senatorul juca fără să judece prea mult.

După prima rundă, jucătorii aveau voie să dea jos una, două sau trei cărţi şi să ia altele ca să-şi îmbunătăţească mâna. Anunţul judecătorului că avea deja toate cărţile necesare nu bucura pe nimeni. Susţinând că nu dorea nici o îmbunătăţire, acesta sugera că avea deja o mână câştigătoare, una care utiliza toate cele cinci cărţi şi urma avea să bată două perechi sau trei cuie. Asta însemna că avea ori chintă (cinci cărţi în ordine crescătoare) sau culoare (cinci cărţi de aceeaşi culoare), ori *full house* (trei de un fel şi o pereche), o combinaţie care bătea chinta sau culoarea.

— Poate că domnul Bell va fi drăguţ să dea cărţi celorlalţi

domni, se bucură Congdon, care îşi pierduse brusc interesul faţă de greutăţile muncitorilor şi accidentele de tren, eu sunt nerăbdător să deschid a doua rundă de pariuri.

— Vrei cărţi, Kenny? întrebă Bell. Bloom, care nu era nici pe departe la fel de bogat din cărbuni pe cât era Congdon din oţel, ceru trei cărţi, cu vagi urme de speranţă.

Jack Thomas luă două, sugerând că avea deja trei cărţi de un fel. Bell credea că probabil era vorba de o pereche oarecare şi păstra un as în speranţa disperată că mai veneau doi. Dacă avea într-adevăr trei cărţi de un fel, ar fi mărit miza în prima rundă.

Următorul, Douglas Moser, nobilul proprietar de fabrici din New England, spuse că vrea o carte, ceea ce însemna că avea probabil două perechi şi spera să prindă o culoare sau o chintă. Bell văzuse destul ca să-şi dea seama că era prea bogat ca să-i pese dacă pierdea sau câştiga. Mai rămânea senatorul, la dreapta lui Bell.

— Nici eu nu trag carte, spuse Kincaid.

Sprâncenele lui Congdon, sârmoase ca un cablu de oţel, se ridicară un centimetru. Câţiva dintre cei de faţă exclamară uimiţi. Nu se mai auzise să existe două mâini servite în aceeaşi rundă. Dar nu Kincaid făcuse cărţile, ci Bell. Oricât de neobişnuit era să existe o mână servită, dacă senatorul avea şi el una era numai din cauza norocului şi nu pentru că trişase.

— Ultima dată când am văzut două servite, spuse Jack Thomas, s-a terminat cu schimburi de focuri.

— Din fericire, spuse Moser, nimeni de la masa asta nu e înarmat.

Ceea ce nu era adevărat, din câte văzuse Bell. Senatorul trişor ţinea un pistol în buzunarul lateral. Bell consideră că era o precauţie bună pentru persoanele publice de la asasinarea lui McKinley.

— Dealerul ia două, spuse Bell, apoi dădu jos două cărţi, luă altele şi puse pachetul pe masă. Miza primului jucător. Cred că acela sunteţi dumneavoastră, domnule judecător.

Bătrânul Congdon îi zâmbi lui Kincaid, arătând dinţi mai galbeni ca ai unui lup cenuşiu.

— Mizez pe tot potul.

Jucau la limita potului, ceea ce însemna că singura restricţie pentru un pariu era suma care se afla pe masă în acel moment. Pariul lui Congdon dezvăluia faptul că, deşi era surprins de mâna lui Kincaid, nu se temea de el, sugerând că avea o mână foarte puternică, probabil un *full house,* nu chintă sau culoare. Bruce

Payne, care părea foarte fericit că ieşise din joc, sări să numere potul şi anunţă cu o voce subţire:

— Potul rotunjit e de 3 600 de dolari.

Joseph Van Dorn îl învăţase pe Isaac Bell să judece averile în funcţie de cât câştiga un muncitor în fiecare zi. Îl dusese în cel mai dur bar din Chicago ca să vadă cum ucenicul lui bine îmbrăcat câştigă nişte încăierări. Apoi îi dirijase atenţia lui Bell spre clienţii care se aliniau pentru prânzul gratuit. Evident, descendentul unei familii de bancheri din Boston şi absolvent de Yale ştia cum funcţionează mentalitatea celor privilegiaţi, după cum observase şeful zâmbind. Dar un detectiv trebuia să înţeleagă şi cum gândeşte restul de 98% din populaţie. Cum raţiona un om fără un ban în buzunar? Ce făcea un om care nu mai avea nimic de pierdut în afară de teamă?

Cei 3 600 de dolari din mâna respectivă erau mai mulţi bani decât câştigau lucrătorii judecătorului în şase ani.

— Pariez 3 600, spuse Congdon, împingând toţi banii din faţa lui în centrul mesei şi aruncând cu zgomot un săculeţ roşu cu alte monede de aur.

Ken Bloom, Jack Thomas şi Douglas Moser aruncară grăbiţi cărţile.

— Merg pe cei 3 600 ai dumneavoastră, spuse senatorul Kincaid. Şi măresc potul. 10 800 de dolari.

„Salariile pe optsprezece ani”, se gândi Bell.

— Cred că linia vă este foarte recunoscătoare, zise Congdon, înţepându-l pe senator în privinţa acţiunilor de la căile ferate, care serveau deseori drept mită pentru legiuitori.

— Linia îşi scoate banii investiţi, răspunse Kincaid, zâmbind.

— Sau vreţi să credem că mâna dumneavoastră e cu adevărat servită.

— Suficient cât să pot plusa. Ce veţi face, domnule judecător? Miza a urcat la 10 800 pentru dumneavoastră.

Isaac Bell îi întrerupse.

— Cred că miza a crescut pentru mine.

— O, îmi pare foarte rău, domnule Bell. V-am sărit când vă venise rândul să aruncaţi cărţile.

— Nu face nimic, domnule senator. Am văzut că abia aţi prins trenul la Ogden. Probabil că încă vă grăbiţi.

— Mi s-a părut mie că văd un detectiv care se înclina într-o parte. Periculoasă treabă, domnule Bell.

— Nu e, până nu-mi dă vreun infractor peste degete.

— Potul, mormăi nerăbdător judecătorul, este format din cei 3 600 ai mei şi cei 10 800 ai senatorului Kincaid, ceea ce înseamnă că miza pentru domnul Bell e de 14 400 de dolari.
Payne se amestecă în vorbă:
— Potul, care include plusarea domnului senator, este acum de 21 600 de dolari.
Calculele lui Payne nu mai erau necesare. Chiar şi cel mai bogat şi mai lipsit de griji om de la masă era conştient că 21 600 de dolari era o sumă suficient de mare ca să cumperi locomotiva care trăgea trenul lor şi poate chiar şi un Pullman.
— Domnule Bell, spuse judecătorul, aşteptăm un răspuns.
— Merg pe miza dumneavoastră, domnule judecător şi pe cea a senatorului, spuse Bell. Potul devine astfel de 36 000 de dolari şi plusez din nou.
— *Plusaţi*?
— 36 000 de dolari.
Recompensa pentru Bell era plăcerea de a vedea faţa senatorului şi pe cea a celui mai bogat magnat al oţelului din Statele Unite căzând la unison.
— Potul a ajuns acum la 72 000 de dolari, calculă domnul Payne.
O linişte adâncă se aşternuse în salon. Nu se auzea decât zgomotul surd al roţilor de tren. Mâna zbârcită a judecătorului se furişă în buzunarul de la piept, de unde scoase un carnet de cecuri. Din alt buzunar luă un stilou de aur, îi scoase capacul şi scrise agale un număr pe cec. Apoi se semnă, suflă peste cerneală să se usuce şi zâmbi.
— Merg pe plusarea dumneavoastră de 36 000, domnule Bell şi pe a senatorului, de 10 800, care pare acum o sumă infimă şi plusez la 118 800 de dolari… Domnule senator Kincaid, e rândul tău. Miza mea şi a domnului Bell te costă acum 154 800 ca să rămâi în joc.
— Dumnezeule mare, zise Payne.
— Ce-ai de gând, Charlie? 154 800 de dolari dacă vrei să joci.
— Merg mai departe, spuse Kincaid înţepat, scriind numărul pe cartea de vizită şi aruncând-o peste movila de aur.
— Nu plusezi? îl tachină Congdon.
— M-aţi auzit.
Congdon îşi îndreptă zâmbetul sec spre Bell.
— Domnule Bell, am plusat 118 800 de dolari.
Bell răspunse şi el cu un zâmbet, ascunzând faptul că şi simpla acceptare a mizei i-ar fi redus considerabil averea personală.

Dacă plusa, o împuţina dramatic.

Judecătorul James Congdon era unul dintre cei mai bogaţi oameni din America. Dacă Bell plusa, nimic nu l-ar fi oprit să pluseze din nou şi să-l cureţe de tot.

17

— Domnule Payne, spuse Isaac Bell. Cât e potul acum?

— Păi, staţi să văd… Potul este acum de 237 600 de dolari.

Bell numără în gând muncitorii. Patru sute de oameni ar fi putut câştiga potul acela într-un an bun. Zece oameni, dacă erau destul de norocoşi să supravieţuiască unei lungi vieţi întrerupte de accidente şi şomaj, ar fi putut câştiga suma aceea din copilărie şi până la bătrâneţe.

Congdon întrebă cu un aer inocent:

— Domnule Payne, cât va fi potul dacă domnul Bell crede în continuare că acele două cărţi schimbate i-au îmbunătăţit mâna suficient ca să meargă mai departe?

— Hmm, ar fi 475 200 de dolari.

— Aproape o jumătate de milion, spuse judecătorul. Începem să vorbim de bani adevăraţi.

Bell se hotărî că judecătorul vorbea prea mult. Bătrânul magnat părea de-a dreptul neliniştit. Ca un om care avea în mână o culoare care, în ceea ce privea mâna servită, se afla pe locul cel mai de jos.

— Îmi daţi voie să sper, domnule, că veţi accepta cecul meu de la American States Bank of Boston?

— Desigur, fiule. Suntem cu toţii nişte domni aici.

— Merg mai departe şi plusez 475 200 de dolari.

— Am ieşit, zise Congdon, aruncând cărţile pe masă.

Kincaid zâmbi, vădit uşurat că judecătorul ieşise din joc.

— Câte cărţi aţi luat, domnule Bell?

— Două.

Kincaid se uită îndelung la cărţile din mâna lui Bell. Când detectivul ridică ochii, îşi lăsă gândurile să zboare aiurea, ceea ce îl făcea să pară indiferent faţă de ce urma să facă senatorul.

Vagonul se legăna din cauza creşterii vitezei. Efectul de amortizare a zgomotului dat de covoare şi de mobilă în salonul luxos tindea să mascheze faptul că acceleraseră la aproape 130 kilometri pe oră în câmpiile Marelui Bazin din Wyoming.

Kincaid duse mâna la buzunarul vestei unde ţinea cărţile de vizită. Avea mâinile mari, după cum observă Bell. Şi încheieturi puternice.

— Sunt foarte mulţi bani, zise senatorul.

— Cam mulţi pentru un funcţionar public, încuviinţă Congdon.

Enervat că fusese forţat să iasă din joc, mai adăugă o aluzie neplăcută la acţiunile deţinute de senator la căile ferate. Chiar şi pentru unul cu „interese” adiacente.

Payne repetă estimarea lui Congdon.

— Aproape jumătate de milion de dolari.

— Sunt bani grei în zilele astea de panică, când piaţa se prăbuşeşte, adăugă Congdon.

— Domnule Bell, întrebă Kincaid, ce face un detectiv care stă agăţat de tren când un infractor îi dă peste degete?

— Depinde, zise Bell.

— De ce anume?

— De cazul în care a fost învăţat sau nu să zboare.

Kenny Bloom pufni în râs. Kincaid rămase cu ochii la Bell.

— Dumneavoastră aţi fost învăţat să zburaţi?

— Încă nu.

— Şi ce faceţi?

— Lovesc la rândul meu, zise Bell.

— Cred că aşa e, spuse Kincaid. Renunţ.

Lipsit în continuare de expresie, Bell puse cărţile pe masă cu faţa în jos şi adună 950 400 de dolari în aur, creanţe şi cecuri, inclusiv pe al lui. Kincaid se întinse după cărţile lui Bell. Acesta puse mâna hotărât peste cărţi.

— Eram curios ce aveaţi acolo, zise Kincaid.

— Şi eu la fel, spuse Congdon. Cu siguranţă nu aţi mers la cacealma contra a două mâini servite.

— Mi-a trecut prin gând că acele două mâini servite erau cacealmaua, domnule judecător.

— *Amândouă?* Nu prea cred.

— Eu cu siguranţă nu am făcut aşa ceva, zise Kincaid. Am avut culoare pe cupă.

Întoarse cărţile cu faţa în sus ca să vadă toată lumea.

— Sfinte Dumnezeule, domnule senator! zise Payne. Opt, nouă, zece, valet, popă. Mai trebuia una şi făceaţi chintă. Cu siguranţă aţi fi plusat cu aşa ceva.

— Exact, mai trebuia *una,* remarcă Bloom. Asta ne aminteşte de faptul că o chintă mică e mai rară decât dinţii găinii.

— Aş vrea foarte mult să văd ce cărţi aţi avut, domnule Bell, spuse Kincaid.

— Nu aţi plătit să le vedeţi, zise Bell.

— Plătesc eu, spuse Congdon.

— Poftim, domnule?

— Pentru mine merită să dau 100 000 de dolari ca să

demonstrez că aţi avut o suită mare şi aţi tras o pereche ca să faceţi *full house.* Ceea ce ar bate culoarea senatorului şi chinta mea amărâtă.

— Nu accept, spuse Bell. Un prieten vechi îmi spunea că o cacealma ar trebui să-i lase pe ceilalţi nedumeriţi.

— E exact aşa cum am crezut, spuse Congdon. Nu acceptaţi pariul pentru că am dreptate. Aţi avut noroc şi aţi prins altă pereche.

— Dacă asta vreţi să credeţi, domnule judecător, vom merge amândoi acasă mulţumiţi.

— La naiba! zise magnatul. Vă ofer două sute de mii. Doar arătaţi-mi cărţile.

Bell le întoarse.

— Acelaşi prieten mi-a zis să le arăt din când în când ca să-i pun pe gânduri. Aţi avut dreptate în legătură cu suita mare.

Magnatul căscă ochii.

— Să fiu al naibii! Trei doamne singure. Aţi mers la cacealma. Aţi avut doar trei. V-aş fi bătut cu chinta mea. Deşi aş fi pierdut faţă de culoarea ta, Charlie. Dacă nu ne-ar fi scos domnul Bell pe amândoi.

Charles Kincaid explodă.

— Pariaţi jumătate de milion de dolari pe trei dame amărâte?

— Îmi plac doamnele, spuse Isaac Bell. Întotdeauna mi-au plăcut.

Kincaid întinse mâna şi atinse damele ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Va trebui să transfer fondurile când ajung la Washington, spuse el înfipt.

— Nici o grabă, răspunse Bell politicos. Şi eu ar fi trebuit să fac la fel.

— Unde să trimit cecul?

— Mă găsiţi la Clubul Yale din New York City.

— Fiule, spuse Congdon, scriind un cec pentru care nu era nevoit să transfere fonduri, ţi-ai plătit biletul de tren, nu glumă.

— Bilet de tren, pe naiba, spuse Bloom. Ar putea să cumpere trenul.

— Vândut! râse Bell. Veniţi înapoi în salon să beţi ceva din partea mea, poate luăm şi o cină târzie. Toată cacealmaua asta mi-a făcut foame.

În timp ce îi conducea spre spatele trenului, Isaac se întreba de ce renunţase senatorul. Considera că fusese o mişcare

corectă, dar, după ieşirea din joc a lui Congdon, devenise o manevră mult mai prudentă decât făcuse Kincaid toată seara, ceea ce era foarte neclar. Era ca şi cum Kincaid o făcuse pe prostul mai devreme. Şi ce era toată vorbăria aceea despre Osgood Hennessy şi riscurile mari pe care şi le asuma? Cu siguranţă nu îmbunătăţise poziţia binefăcătorului său în faţa bancherilor.

Bell comandă şampanie pentru toţi cei prezenţi şi ceru chelnerului să servească o cină târzie. Kincaid spuse că nu putea rămâne decât pentru un pahar, motivând că era obosit. Dar îl lăsă pe Bell să-i toarne şi al doilea pahar, apoi mâncă friptură cu ouă, părând că îi mai trecuse dezamăgirea faţă de jocul de cărţi. Jucătorii se amestecară cu alţi călători care îşi petreceau seara cu paharul în mână. Grupurile se formau şi se destrămau, după care se formau la loc. Povestea celor trei dame se repeta întruna. Pe măsură ce mulţimea se răsfira, Isaac Bell se trezi singur cu Kenny Bloom, judecătorul şi senatorul, care remarcă:

— Am auzit că arătaţi echipajului un afiş cu o persoană căutată.

— E schiţa unui om pe care îl investigăm, răspunse Bell.

— Arătaţi-ne! spuse Bloom. Poate l-am văzut.

Bell scoase un desen din haină, împinse farfuriile deoparte şi întinse hârtia pe masă.

Bloom aruncă o privire.

— Acesta-i actorul! Din *The Great Train Robbery.*

— Chiar e actorul? întrebă Kincaid.

— Nu. Dar există o asemănare cu Broncho Billy Anderson.

Kincaid mângâie desenul cu degetele.

— Mi se pare că seamănă cu mine.

— Arestaţi-l! râse Ken Bloom.

— Seamănă, zise Congdon. Oarecum. Tipul acesta are trăsături ferme. La fel are şi senatorul. Uitaţi-vă la gropiţa din bărbie. Şi tu ai una aşa, Charles. Am auzit o droaie de femei proaste la Washington care cotcodăceau că semeni cu idolul de la cinema.

— Eu nu am urechile aşa de mari, nu-i aşa?

— Nu.

— Ce uşurare, spuse Kincaid. Nu pot fi idol cu urechi mari.

Bell începu să râdă.

— Şeful ne-a avertizat, „Nu arestaţi orice slut”.

Se uită curios de la schiţă la senator, apoi din nou la schiţă. Exista o asemănare, aveau fruntea înaltă. Urechile erau cu

siguranţă diferite. Atât suspectul din desen, cât şi senatorul aveau figuri inteligente, cu trăsături puternice. Mulţi oameni arătau aşa, după cum bine remarcase Joseph Van Dorn. Cei doi se diferenţiau, pe lângă mărimea urechilor, în profunzimea privirii. Bărbatul care îl lovise pe cherestegiu cu o rangă părea mai hotărât şi mai dur. Nu era surprinzător că îi păruse intens celui pe care îl atacase. Dar Kincaid nu părea să aibă un scop. Chiar şi la apogeul întrecerii în pariuri îl văzuse pe Kincaid mulţumit de el însuşi şi mai degrabă servil faţă de cei puternici. Bell îşi reaminti că se întrebase totuşi mai devreme dacă nu cumva aerul inofensiv al lui Kincaid era o păcăleală.

— Ei bine, zise Kincaid, dacă îl vedem pe individ, îl înhăţăm pentru dumneavoastră.

— Dacă îl vedeţi, feriţi-vă din calea lui şi chemaţi ajutoare, spuse Bell cu seriozitate. E ca o otravă.

— Bine, eu merg la culcare. A fost o zi lungă. Noapte bună, domnule Bell, spuse Kincaid prietenos. Mi s-a părut interesant să jucăm cărţi împreună.

— Şi scump, zise Congdon. Ce veţi face cu toate câştigurile, domnule Bell?

— Am să-i cumpăr o casă logodnicei mele.

— Unde?

— În San Francisco. Pe Nob Hill.

— Câte case au rămas în picioare după cutremur?

— Cea la care mă gândesc eu a fost construită să reziste o mie de ani. Problema e că ar putea să fie nişte fantome pe acolo. A aparţinut fostului ei şef, care s-a dovedit a fi un ucigaş depravat şi un spărgător de bănci.

Congdon începu să râdă.

— Experienţa m-a învăţat că metoda cea mai bună de a face o femeie să se simtă în largul ei în casa alteia e să-i înmânezi nişte dinamită şi să-i urezi distracţie plăcută în procesul de reamenajare. Eu am făcut asta de multe ori. Se rezolvă ca prin minune. S-ar putea să meargă şi pentru foştii şefi.

Charles Kincaid se ridică şi le ură noapte bună tuturor. Apoi adăugă într-o doară, pe un ton batjocoritor:

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu ucigaşul acela, spărgătorul de bănci?

Isaac Bell îl privi în ochi pe senator până când acesta lăsă privirea în jos. Abia atunci vorbi detectivul:

— L-am băgat în pământ, domnule. Nu va mai face niciodată rău cuiva.

Kincaid râse cu poftă.

— Faimosul motto al lui Van Dorn: „Noi nu ne dăm bătuţi niciodată”.

— Niciodată, spuse Bell.

Senatorul Kincaid, judecătorul Congdon şi ceilalţi plecară la culcare, lăsându-i singuri în încăpere pe Bell şi Kenny Bloom. După o jumătate de oră, trenul începu să încetinească. Se vedea câte o lumină din loc în loc, apoi apărură suburbiile oraşului Rawlins. Treceau acum pe străzi slab luminate.

De pe platforma din spatele vagonului Pullman, în care se afla cabina lui, Sabotorul estima viteza trenului. Desenul lui Bell îl zguduise mai mult decât pierderile enorme la poker. Banii nu însemnau nimic pe termen lung, pentru că în curând avea să fie mai bogat decât Congdon, Bloom şi Moser la un loc. Dar desenul era un ghinion rar. Cineva îi văzuse faţa şi făcuse o descriere. Din fericire, urechile nu semănau. Şi slavă Domnului că semăna cu actorul acela. Dar nu se putea baza mult timp pe asemenea întâmplări norocoase care să-l nedumerească pe Isaac Bell.

Sări din trenul care se deplasa cu viteză mică şi începu să colinde străzile întunecate. Trebuia să acţioneze repede. Trenul nu avea oprire decât de treizeci de minute şi el nu cunoştea oraşul. Dar oraşele feroviare erau construite după un tipar şi avea senzaţia că norocul care îl părăsise în seara aceea începea să se întoarcă. Una peste alta, Isaac Bell lăsase garda jos. Detectivul era ameţit de norocul uimitor la masa de joc. Şi era posibil ca printre telegramele care îl aşteptau în staţie să fie şi veştile tragice din Ogden, care să-l şocheze.

Găsi ce căuta în doar câteva minute, luându-se după sunetul pianului dintr-un bar încă plin de viaţă, deşi trecuse de mult de miezul nopţii. Nu intră pe uşile batante; în schimb, luă în mână un teanc de bani şi făcu înconjurul barului, mergând fără teamă pe alei dosnice. La etajul al doilea se vedeau luminile strălucitoare ale cazinoului şi ale sălii de dans, precum şi luminile estompate ale bordelului anexat. Şeriful, mituit ca să ignore operaţiunile ilegale, nu voia să se apropie de acele uşi. Aşa că se angajau oameni de ordine care să menţină linişte şi să descurajeze hoţii. Şi iată că erau aici.

Doi boxeri cu nasul spart şi pumnii mari, de felul celor care participau la concursuri de rodeo, fumau pe treptele de scândură care duceau la etaj. Se uitară la el tot mai curioşi pe măsură ce se apropia nesigur. Ajuns la şase metri de trepte, se împiedică şi

se ţinu de perete ca să îşi menţină echilibrul. Cei doi se ridicară, schimbară o privire între ei şi aruncară ţigările.

Sabotorul se îndepărtă clătinându-se, ca şi când era beat, aruncându-se pe întuneric spre uşa deschisă a unui grajd. Văzu că bărbaţii se uitau din nou unul la altul, crezând că norocul lor creştea cu fiecare clipă. Aveau să îl uşureze pe beţiv de teancul de *dinero* în linişte.

Sabotorul intră înaintea lor în grajd şi îşi alese repede un loc de lângă uşă, unde lumina de la cealaltă uşă pătrundea prin geam. Cei doi veniră după el; primul bărbat scoase un cuţit din buzunar. Sabotorul îl lovi la picioare, culcându-l la pământ. Şocul fu total, iar bărbatul căzu pe paiele bătute de copite. Partenerul lui, înţelegând că beţivul nu era chiar aşa de beat pe cât părea, ridică pumnii.

Sabotorul se lăsă într-un genunchi, scoase cuţitul din cizmă şi făcu o mişcare din încheietură. Lama se alungi în totalitate şi atinse cu vârful gâtul bărbatului. Cu cealaltă mână, Sabotorul apăsă pistolul pe tâmpla celui căzut pe paie. Preţ de o clipă, nu se auziră decât sunetul pianului îndepărtat şi răsuflarea greoaie şi speriată a boxerilor.

— Relaxaţi-vă, domnilor, zise Sabotorul. Vă propun o afacere. Vă dau 10 000 de dolari să ucideţi un călător din trenul Overland Limited. Aveţi douăzeci de minute până pleacă trenul.

Boxerii nu aveau nimic împotrivă să omoare un om pentru asemenea sumă. Sabotorul i-ar fi putut cumpăra cu numai cinci mii. Dar erau oameni practici.

— Cum îl coborâm din tren?

— E un om care îi apără pe cei nevinovaţi, răspunse Sabotorul. Va sări în ajutorul unui om aflat în pericol – de exemplu, o domniţă la ananghie. Aveţi aşa ceva la dispoziţie?

Cei doi se uitară în lungul aleii. La o fereastră se vedea o veioză roşie.

— Pentru doi dolari, va fi disponibilă.

Trenul Overland Limited oprise cu un scrâşnet metalic al saboţilor de frână şi în clinchetul aparatelor de cuplare, în fâşia îngustă de lumină de lângă staţia Rawlins. Cei mai mulţi dintre pasageri dormeau în paturile lor. Cei câţiva care erau treji coborâseră pe peron să-şi dezmorţească oasele, fugăriţi însă de mirosul arcurilor alcaline, amestecat cu fumul de cărbune. Echipajul principal schimba motoarele în timp ce în tren apăreau proviziile, ziarele şi telegramele.

Însoţitorul, fostul sclav Jonathan, se apropie de Isaac Bell în salonul părăsit, acolo unde detectivul stătea întins pe canapea, amintindu-şi plin de încântare împreună cu Kenneth Bloom de zilele lor la circ.

— Telegramă de la Ogden, domnule Bell.

Bell îi dădu bătrânului un bacşiş de o mie de dolari.

— Nu-i nimic, Jonathan, spuse el, râzând. În seara asta am avut noroc. Măcar atât să fac, să împart bogăţia. Scuză-mă o clipă, Ken.

Se întoarse ca să citească telegrama. Deodată figura îi deveni împietrită şi ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi.

— Te simţi bine, Isaac? întrebă Ken.

— Nu, răspunse acesta gâtuit şi ieşi pe platforma din spate ca să-şi umple plămânii de mirosul acru, metalic. Deşi erau în toiul nopţii, o locomotivă de serviciu muta vagoanele de marfa în parcul feroviar. Bloom ieşi după Bell.

— Ce s-a întâmplat?

— Weber şi Fields…

— Vodevil? Ce tot vorbeşti?

Isaac Bell nu putu spune decât atât:

— Vechii mei prieteni. Mototoli telegrama în pumn şi îşi şopti: Ultimul lucru pe care li l-am spus a fost să aibă grijă. Le-am spus că Sabotorul e ca o otravă.

— Cine?

Bell îi aruncă o privire necruţătoare şi Bloom se retrase în salon.

Detectivul netezi telegrama şi o citi din nou. Cadavrele lor fuseseră găsite pe o alee, la două străzi de biroul lui. Probabil că îl văzuseră pe Sabotor şi se luaseră după el. Era greu de crezut că un singur om putuse doborî doi detectivi veterani. Dar Wally nu se simţea bine. Poate asta îl încetinise. Ca anchetator-şef, responsabil pentru siguranţa agenţilor lui, ar fi trebuit să-l înlocuiască – ar fi trebuit să ţină departe de pericol un om vulnerabil.

Bell simţea că avea să-i explodeze capul, atât de plin era de durere şi de furie. Nu reuşi să se concentreze o bucată bună de vreme. Apoi, treptat, înţelese că Wally şi Mack îi lăsaseră cu limbă de moarte o moştenire. Bărbatul urmărit de ei trebuia să fi semănat bine cu cel din desenul cherestegiului, altfel nu le-ar fi stârnit curiozitatea. Din ce altă cauză să-l fi urmărit pe alee? Faptul că îi atacase şi îi omorâse dovedea că desenul era o descriere fidelă, oricât le-ar fi amintit oamenilor de starul de

cinema.

Locomotiva nouă dădu semnalul de plecare. Ţinându-se de balustrada platformei, cu lacrimile curgându-i pe obraji, Bell era atât de pierdut în gândurile lui sumbre încât abia auzi semnalul. Când trenul se puse în mişcare, îşi dădu vag seama că traversele rămân în urma vagonului ce ieşea din gară şi trecea pe sub ultimul bec cu lumină electrică.

Se auzi ţipătul unei femei.

Bell ridică privirea. O văzu alergând pe şine ca şi când încerca să prindă un tren din mers. Rochia ei albă părea că străluceşte în întuneric, luminată din spate de becurile îndepărtate. Un bărbat venea după ea, o matahală care o prinse în braţe şi îi opri ţipătul, acoperindu-i gura cu mâna şi culcând-o la pământ cu greutatea trupului lui.

Bell ţâşni de pe platformă. Sări peste balustradă şi o rupse la fugă pe traverse, alergând cât de repede putea. Dar trenul mergea cu viteză mare, aşa că se dezechilibră. Se făcu ghem, îşi acoperi faţa cu mâinile, se lovi de traverse şi se rostogoli între şine, în timp ce trenul se îndepărta cu aproape 50 kilometri pe oră.

Bell dădu peste un macaz şi se opri într-un post de manevră. Sări în picioare şi alergă în ajutorul femeii. Bărbatul o ţinea cu o mână de gât şi o trăgea de rochie cu cealaltă.

— Dă-i drumul! strigă Bell.

Bărbatul sări în picioare.

— Dispari! îi spuse el femeii.

— Dă-mi banii! strigă ea, întinzând mâna. Acesta îi puse banii în palmă. Femeia se uită la Bell, apoi se întoarse spre gară. Cel care se prefăcuse că o ataca se aruncă asupra lui Bell cu o ploaie de lovituri.

Privind şocat la lumina roşie din spatele trenului care dispărea în noapte, Bell se feri instinctiv de loviturile grele, lăsându-le să cadă în gol. Apoi îl lovi un pumn tare ca piatra în ceafa.

Sabotorul privea de pe platforma trenului în timp ce accelerau tot mai mult. Lumina roşie din spate strălucea pe şine. Trei siluete se micşorau pe fundalul luminos al depourilor din Rawlins. Două dintre ele păreau nemişcate. A treia era aruncată când spre una, când spre cealaltă.

— Adio, domnule Bell! Nu uita să „dai şi tu peste degete”.

18

Erau doi.

Pumnul primit în ceafa îl trimise pe Bell spre primul boxer, care îl lovi în obraz. Lovitura îl făcu să se învârtă ca un titirez. Al doilea boxer îl aştepta pregătit cu un pumn care îl culcă la pământ pe detectiv.

Bell căzu cu umărul pe balast, se rostogoli pe traverse şi se lovi de o şină. Oţelul rece îi sprijinea capul ca o pernă şi Bell se uită în sus, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla. În urmă cu doar câteva secunde stătea pe platforma din spate a unui tren luxos, de clasa întâi. Apoi sărise în ajutorul unei femei. Acum îl loveau doi luptători cu pumni de oţel.

Aceştia se roteau în jurul lui, blocându-i orice ieşire.

La câteva sute de metri de linii, o locomotivă de serviciu se opri pe o linie secundară şi lumină şinele cu farul, scoţându-i la iveală pe Bell şi pe atacatorii lui suficient cât să se poată vedea unii pe alţii, dar, din câte îşi dădea seama Bell, nu destul cât să fie văzuţi de cineva care să intervină.

În lumina farului, văzu că erau doi bărbaţi masivi, nu la fel de înalţi ca el, dar amândoi cu mult mai solizi. Vedea după poziţia lor că erau profesionişti. Iuţi în mişcări, ştiau cum şi unde să lovească în aşa fel încât să rănească adversarul, ştiau toate manevrele mârşave. După expresia de pe feţele lor ştia că nu trebuia să se aştepte la milă.

— În picioare, băieţaş! Ridică-te şi luptă ca un bărbat!

Se dădură câţiva paşi în spate ca să-i facă loc, atât de încrezători erau în capacităţile lor şi în faptul că erau doi contra unu.

Bell îşi scutură capul ca să-şi revină şi îşi adună picioarele de sub el. Şi el era boxer. Ştia cum să primească un pumn. Ştia şi cum să dea unul. Ştia cum să lovească în combinaţii rapide. Dar erau mai mulţi şi ştiau şi ei cum să se mişte.

Primul boxer luă poziţia de luptă, cu ochii strălucind şi pumnii coborâţi în postura campionului la lupte John L. Sullivan. Al doilea ţinea mâinile mai sus, în stilul lui „Jim Gentilomul” Corbett, singurul care îl făcuse vreodată knockout pe Sullivan. De el trebuia să se ferească, Corbett fiind un boxer inteligent, nu cum era celălalt. Acesta îşi proteja faţa cu mâna stângă şi cu umărul, aşa cum ar fi făcut şi Corbett. Mâna dreaptă, care îi proteja

stomacul, era ca un baros de rezervă.

Bell se ridică.

Corbett făcu un pas în spate.

Sullivan atacă.

Bell observă că strategia lor era simplă şi avea să fie foarte eficientă. În timp ce Sullivan îl ataca din faţă, Corbett avea să-l împingă la loc de câte ori se îndepărta din pricina loviturilor. Dacă Bell rezista destul cât să îl obosească pe Sullivan, Corbett urma să-i ia locul şi să o ia de la capăt.

Revolverul lui Bell era în pălăria agăţată acum în cabina lui. Şi pistolul tot în tren era, mergând mai departe la Cheyenne. Bell era îmbrăcat în ţinuta de seară în care luase cina şi jucase poker: jacheta de la smoching, cămaşă plisată, cu butoni de diamant şi papion de mătase. Doar încălţămintea, o pereche de cizme negre lustruite, ascunse în mare parte de pantaloni în loc de pantofi uşori din piele întoarsă, ar fi îndemnat un ospătar-şef să nu-l aşeze la cea mai bună masă.

Sullivan aruncă un swing de dreapta. Bell se feri. Primul pumn îi trecu pe deasupra capului şi Sullivan, dezechilibrat, se împiedică. Atunci Bell îl lovi de două ori, o dată în stomac, fără prea mult efect, apoi în lateralul feţei, care îl făcu să strige furios.

Corbett râse cu asprime.

— Un boxer *inteligent?* îl ridiculiză el. Unde-ai învăţat să boxezi, fiule? La Harvard?

— La Yale, zise Bell.

— Atunci, ia una pentru Boola Boola[4]. Corbett simulă cu dreapta şi îi aplică lui Bell o stângă în coaste. Deşi Bell reuşise să se retragă, i se păru că îl lovise o locomotivă. Se prăbuşi la pământ din pricina durerii ascuţite. Sullivan alergă spre el să-l lovească în cap. Bell se răsuci disperat şi cizma ţintuită care venea spre faţa lui îi sfâşie umărul hainei.

Când sunt doi contra unu, nu e timp pentru reguli în box. Bell apucă o bucată grea de balast din terasament şi se ridică în picioare.

— V-am spus că am studiat şi la Chicago? întrebă el. În partea de vest.

Aruncă piatra cu toată puterea în faţa lui Corbett.

Acesta urlă de durere şi duse mâna la ochi. Bell se aşteptase să-l facă să se clatine măcar, dacă nu să-l scoată de tot din luptă.

[4] Cântec de încurajare pentru studenţii de la Universitatea Yale (n. tr.).

Dar Corbett se mişca foarte repede. Se ferise destul de iute ca să nu-l lovească piatra cu toată forţa. Coborî mâna din dreptul ochiului, se şterse de sânge pe cămaşă şi strânse pumnul.

— Chestia asta o să te coste, studentule. Poţi să mori repede sau poţi să mori încet, iar tu ţi-ai câştigat a doua variantă.

Corbett se învârtea în cerc, cu un pumn ridicat şi unul coborât, cu un ochi întunecat şi unul privind cu răutate. Încercă mai multe lovituri scurte – patru, cinci, şase – pentru a vedea exact, după reacţia lui Bell, cât de bun era şi unde avea slăbiciuni. Deodată, porni spre Bell cu pumnii ridicaţi, îi dădu o stângă, apoi o dreaptă, încercând să-l slăbească pentru o lovitură mai grea.

Bell se feri de lovituri. Dar Sullivan îl atacă dintr-o parte şi propti un pumn zdravăn în gura detectivului, trimiţându-l din nou la pământ.

Bell simţi gust de sare în gură. Se ridică, scuturând capul. Îi curgea sânge pe faţă, pe buze. Lumina de la locomotiva de serviciu îi făcea dinţii să strălucească.

— Ăsta zâmbeşte, îi spuse Sullivan lui Corbett. E nebun?

— E ameţit de bătaie. L-am lovit mai tare decât credeam.

— Hei, studentule, care-i poanta?

— Treci şi termină-l.

— Şi pe urmă?

— Lasă-l pe şine. O să pară că l-a călcat trenul.

— M-aţi întrebat care-i poanta. Caut un criminal. Acelaşi om care v-a angajat pe voi să mă ucideţi, imbecili certaţi cu apa ce sunteţi! Poanta e asta: voi, imbecililor, o să-mi spuneţi cum arată.

Sullivan se aruncă spre Bell, lovind cu dreapta. Acesta se mişcă repede. Pumnul îi trecu pe deasupra capului ca un bolovan, iar Bell îl lovi în cap cu stânga atunci când Sullivan se împiedică din cauza forţei loviturii ratate. Sullivan căzu la pământ ca un berbec. De data asta, când veni Corbett dintr-o parte, Bell era pregătit şi îl lovi cu aceeaşi stângă, stâlcindu-i nasul cu un pocnet surd.

Corbett mormăi, răsucindu-se graţios pe loc, deşi un altul ar fi căzut pur şi simplu. Ridică stânga să îşi apere bărbia de croşeul de dreapta al lui Bell şi îşi ţinu mâna dreaptă în jos ca să blocheze lovitura dată de adversar în stomac. Apoi spuse:

— Uite una pe care n-o înveţi la şcoală.

Îl lovi pe Bell de două ori atât de tare încât aproape îi smulse capul de pe umeri.

Sullivan îl izbi pe Bell. Forţa loviturii îl plesni în tâmplă şi-l lăsă

lat. Durerea îl săgetă ca un ac în creier. Dar faptul că simţea durerea însemna că era încă în viaţă, conştient că Sullivan şi Corbett se apropiau să-i dea lovitura decisivă. I se învârtea capul şi fu nevoit să se împingă cu mâinile ca să se ridice în picioare.

— Domnilor, e ultima voastră şansă. Acesta e omul care v-a plătit să mă ucideţi?

Sullivan lovi cu pumnul în hârtia din mâna lui Bell.

Acesta se îndreptă cât putu din cauza durerii din coaste şi reuşi să fenteze următoarea combinaţie de lovituri.

— Cu tine mă răfuiesc imediat, îi spuse el lui Sullivan. După ce îl învăţ pe amicul tău ceva ce am studiat la şcoală. Apoi se întoarse spre Corbett. Dacă erai măcar pe jumătate atât de bun pe cât crezi că eşti, nu te-ai lăsa tocmit să baţi pe câte unul într-un orăşel feroviar uitat de lume.

Şmecheria funcţionă. Aşa cum vorbele spuse în jurul mesei puteau dezvălui intenţiile jucătorilor la poker, vorbele spuse într-o încăierare provocau nechibzuinţă. Corbett îl împinse la o parte pe Sullivan.

— Dă-te de-aici! O să-l fac pe nenorocitu' ăsta să plângă înainte să-l omor.

Atacă orbit de furie, aruncând cu pumnii ca nişte ghiulele.

Bell ştia că o încasase deja prea mult ca să se bazeze pe viteză. Mai avea o şansă să îşi adune puterile şi să dea o lovitură decisivă. Prea obosit ca să evite loviturile, suportă două, o evită pe următoarea şi îl pocni pe Corbett în obraz, dându-i capul pe spate. Apoi Bell ripostă cu dreapta cât de tare putu, înfingându-se în corpul lui Corbett. Acesta rămase fără aer şi se prăbuşi de parcă i se înmuiaseră genunchii. Luptând cu ultimele puteri, încercă să se prindă de gâtul lui Bell, dar nu reuşi.

Bell se aruncă spre Sullivan. Gâfâia de oboseală, dar avea pe faţă o expresie hotărâtă şi dură:

— Cine te-a tocmit să mă omori?

Sullivan căzu în genunchi lângă Corbett, vârî mâna în buzunarul prietenului său şi scoase un cuţit. Sări în picioare şi îl atacă pe Bell.

Acesta ştia că bătăuşul era mai solid decât el. Şi el era pe jumătate vlăguit, aşa că era prea riscant să încerce să-i ia arma. Scoase propriul lui cuţit din cizmă şi îl ţinu bine în palmă, trecând cu degetul arătător peste lamă ca să nu-l lase să se rotească. Lucind ca limba de şopârlă, cuţitul se înfipse drept în gâtul lui Sullivan. Bătăuşul căzu în genunchi, iar sângele îi ţâşni printre degetele încleştate pe beregată.

Nu mai avea cum să răspundă la întrebările lui Bell.

Detectivul îngenunche lângă Corbett. Ochii îi erau larg deschişi. Un firicel de sânge i se scurgea din gură. Dacă nu murea încă din cauza rănilor interne provocate de pumnul primit în stomac, era totuşi pe aproape şi nici el nu avea să răspundă la întrebări. Fără să mai piardă vremea, Isaac Bell se îndreptă spre gara Rawlins şi dădu buzna pe uşa dispecerului.

Acesta ridică ochii spre bărbatul în haine de seară rupte şi plin de sânge pe faţă.

— Ce naiba aţi păţit, domnule?

— Preşedintele liniei m-a autorizat să închiriez un tren privat, spuse Bell.

— Sigur că da. Şi mie mi-a dat papa un permis pentru rai.

Ben scoase scrisoarea de la Osgood Hennessy din portofel şi o împinse sub nasul dispecerului.

— Vreau cea mai rapidă locomotivă.

Dispecerul citi o dată, se ridică şi spuse:

— Da, domnule! Dar nu am decât una şi e programată să se cupleze la un personal care pleacă spre vest în vreo douăzeci de minute.

— Întoarce-o, mergem spre est.

— Încotro?

— Plecăm după trenul Overland Limited.

— N-o să-l prindeţi niciodată.

— Dacă nu-l prind, o să aveţi veşti de la domnul Hennessy. Treci la telegraf şi eliberează liniile.

Trenul Overland Limited avea un avans de cincizeci de minute, dar locomotiva lui Bell avea avantajul că nu trăgea decât greutatea propriului cărbune şi a apei, în timp ce motorul celuilalt ducea opt vagoane Pullman şi vagoane-restaurant, de bagaje şi saloane, îl ajută şi bacşişul de o sută de dolari dat fochistului şi mecanicului. Mergeau prin întunericul nopţii, dând peste zăpadă în munţii Medicine Bow, ca un vestitor al iernii pe care se chinuiau s-o întreacă muncitorii lui Osgood Hennessy, în timp ce Sabotorul semăna moarte şi distrugere în calea lor.

Lăsară zăpada în urmă, coborând în valea Laramie, trecând apoi mai departe prin oraş, oprindu-se numai să ia apă şi pornind apoi din nou la drum. În cele din urmă ajunseră trenul Overland Limited în gara Buford, unde soarele lumina granitul roz din vârful dealului Sherman. Limited era tras pe o linie secundară ca să ia apă; fochistul se lupta să coboare robinetul din cisterna de lemn şi trăgea lanţul care trimitea apa în tender.

— Avem suficientă apă ca să ajungem la Cheyenne fără să ne oprim? îl întrebă Bell pe fochist.

— Cred că da, domnule Bell.

— Treci mai departe! îi spuse Bell mecanicului. Du-mă direct la gara Cheyenne. Cât de repede poţi.

Din gara Buford la Cheyenne drumul cobora şase sute de metri pe o distanţă de aproape cincizeci de kilometri. Se îndreptau acum spre Cheyenne cu 145 kilometri pe oră, fiindcă nu era nimic pe linia spre vest în faţa locomotivei lui Bell.

19

Sabotorul se trezise în clipa în care se oprise trenul. Dădu puţin perdeaua la o parte şi văzu granitul roz strălucind în lumina soarelui pe dealul de unde muncitorii scoteau balast pentru şine. Aveau să fie în Cheyenne la micul dejun. Închise ochii, bucuros că îi mai rămânea o oră de somn.

O locomotivă trecu în viteză pe lângă tren.

Sabotorul deschise ochii. Sună după însoţitor.

— George, îi spuse el lui Jonathan. De ce ne-am oprit?

— Pentru apă, domnu'.

— De ce ne-a depăşit trenul acela?

— Nu ştiu, domnu'.

— Noi suntem trenul Limited.

— Da, domnu'.

— Ce tren poate fi mai rapid ca ăsta, fir-ai să fii?

Însoţitorul tresări. Faţa senatorului Kincaid era deodată schimonosită de furie, ochii îi străluceau şi gura i se strâmba de ură. Jonathan era îngrozit. Senatorul putea porunci într-o clipă să fie dat afară. L-ar fi aruncat din tren la prima oprire. Sau chiar aici în vârful Munţilor Stâncoşi.

— N-a trecut nici un tren pe lângă noi, domnu'. Era doar o locomotivă, singură.

— Doar o locomotivă?

— Da, domnu'! Doar locomotiva şi tenderul.

— Înseamnă că trebuie s-o fi închiriat cineva.

— Probabil, domnu'. Cum zici dumneata. A trecut cât ai clipi din ochi.

Sabotorul se întinse la loc pe pat, îşi împleti mâinile la ceafa şi se concentră intens.

— Mai doriţi ceva, domnu'? întrebă Jonathan temător.

— Cafea.

Locomotiva lui Bell trecu pe lângă terenurile de depozitare din Cheyenne şi intră în gara Union puţin după ora nouă dimineaţa. Bell merse direct la hotelul Inter-Ocean, cel mai bun hotel cu trei etaje pe care îl vedea din gară. Agentul local de pază aruncă o privire bărbatului înalt îmbrăcat în haine de seară sfâşiate şi cămaşă îmbibată de sânge şi traversă în fugă holul ca să-l oprească.

— Nu puteţi intra aici îmbrăcat în halul acesta.

— Sunt Bell. De la agenţia Van Dorn. Du-mă la un croitor. Şi fă-mi rost de un negustor, un băiat care lustruieşte pantofi şi un frizer.

— Imediat, domnule… Să aduc şi un doctor?

— Nu e timp.

Trenul Overland Limited intră în gară patruzeci de minute mai târziu.

Isaac Bell aştepta pe platformă la mijlocul trenului şi arăta mai bine decât se simţea. Îl durea tot corpul, iar coastele îl stânjeneau la fiecare răsuflare. Dar era bărbierit şi aranjat, la fel cum fusese la jocul de poker din seara precedentă, îmbrăcat în haine negre şi elegante de seară, cămaşă albă, papion de mătase şi brâu, iar cizmele îi luceau ca nişte oglinzi.

Un zâmbet flutura pe buzele lui umflate. Cineva din tren urma să aibă parte de o surpriză uriaşă. Întrebarea era dacă Sabotorul avea să fie atât de şocat încât să se dea de gol.

Înainte ca trenul să se oprească, Bell urcă în Pullman chiar în faţa vagonului-restaurant, păşi cu greu pe trepte, traversă spre restaurant şi intră. Forţându-se să stea drept şi să meargă normal pentru ochii celor prezenţi, îi ceru ospătarului o masă în mijloc, ca să vadă cine intra pe ambele uşi.

Bacşişul de o mie de dolari nu rămăsese neobservat de personalul trenului. I se oferi loc imediat, i se aduseră cafea, chifle fierbinţi pentru micul dejun şi i se recomandă să comande păstrăvul de Wyoming, proaspăt prins.

Bell urmărise faţa fiecărui om care intrase în restaurant ca să îi observe reacţia. Mai mulţi clienţi, observând hainele lui de seară, remarcară cu un zâmbet prietenos:

— Aţi avut o noapte lungă?

Măcelarul din Chicago îi făcu semn cu mâna, la fel şi comis-voiajorul dichisit cu care stătuse de vorbă la toaletă. Judecătorul Congdon veni spre el şi spuse:

— Iartă-mă că nu stau cu tine, domnule Bell. Cu excepţia evidentă a unei tinere domnişoare, prefer doar compania propriei mele persoane dimineaţa.

Kenny Bloom veni împleticindu-se din pricina mahmurelii şi se aşeză lângă Bell.

— Bună dimineaţa, spuse Bell.

— Ce naiba o fi bun la ea… Ei, dar ce-ai păţit la faţă?

— M-am tăiat la bărbierit.

— George! George! Adu aici nişte cafea până nu mor.

Avocatul Bruce Payne veni grăbit spre masa lor, vorbind agitat despre ce citise în ziarele din Cheyenne. Kenny Bloom îşi acoperi ochii. Jack Thomas se aşeză pe ultimul loc liber şi zise:

— Al naibii oblon ai la ochi!

— M-am tăiat la bărbierit.

— Uite-l pe senator! La naiba, n-avem loc pentru el. George! George! Adu un scaun pentru senatorul Kincaid. Un bărbat care pierde câţi bani a pierdut el nu ar trebui să mănânce singur.

Bell se uită cum Kincaid se apropie încet, salutând din cap cunoştinţele şi traversând restaurantul. Deodată se dădu înapoi cu o expresie speriată pe faţă. Comis-voiajorul se ridicase de la micul dejun ca să-i întindă mâna. Kincaid se uită la el cu răceală, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre masa lui Bell.

— Bună dimineaţa, domnilor. Eşti mulţumit, domnule Bell?

— Mulţumit de ce, domnule senator?

— De ce? De faptul că ai câştigat aproape un milion de dolari aseară. Din care o parte consistentă e a mea.

— *Asta* făceam aseară, zise Bell, uitându-se în continuare spre uşi. Încercam să-mi amintesc. Ştiam eu că mi-a atras ceva atenţia.

— Se pare că ţi-a atras careva atenţia cu nişte pumni în faţă. Ce s-a întâmplat? Ai căzut dintr-un tren aflat în mişcare?

— Nu m-am bărbierit bine, spuse Isaac Bell, cu ochii tot la uşi. Dar, deşi rămase la micul dejun până când se eliberă şi ultima uşă, nu văzu pe nimeni care să reacţioneze la prezenţa lui. Şansele erau oricum mici. Însă chiar dacă nu-l speriase pe Sabotor îndeajuns ca să-şi dea arama pe faţă, de acum înainte acesta avea să privească în urmă neliniştit. Cine a zis că un detectiv de la Van Dorn nu poate să zboare?

20

Wong Lee, din Jersey City, statul New Jersey, era un om mărunt, cu o faţă şuie şi un ochi orb. În urmă cu douăzeci de ani, un salahor irlandez cu braţe întărite de căratul cărămizilor îi dăduse pălăria jos de pe cap. Când Wong îl întrebase de ce îl insulta aşa, salahorul împreună cu alţi doi tovarăşi îl bătuseră atât de crunt încât nici prietenii lui Wong nu-l recunoscură la spital. Pe vremea aceea avea douăzeci şi opt de ani, era plin de speranţă, învăţa limba engleză şi lucra într-o spălătorie ca să adune bani şi să-şi aducă soţia în America din sătucul lor, Kowloon.

Acum avea aproape cincizeci de ani. Adunase la un moment dat destui bani ca să-şi cumpere propria spălătorie dincolo de râul Hudson, pe insula Manhattan din New York City, sperând să câştige mai repede suma necesară chemării ei. Engleza lui bună atrăgea clienţi, dar Panica din 1893 pusese capăt visului său şi Spălătoria Manuală Wong Lee se alăturase zecilor de mii de afaceri falimentate în acei ani. Când se întoarse în sfârşit prosperitatea, anii lungi şi grei îl lăsaseră pe Wong prea slăbit ca să-şi mai deschidă o afacere. Fără să-şi piardă speranţa, acum economisea cât putea dormind pe podeaua spălătoriei în care muncea în New York City. Păstra o mare parte din bani pentru un certificat de rezidenţă, o nouă clauză la reînnoirea Legii de excludere a chinezilor din 1902. Avocatul îi explicase că neglijase să se apere de acuzaţiile de atac aduse în urmă cu foarte mulţi ani, pe vremea când era în spital. Aşa că trebuia să plătească şpăgi. Cel puţin aşa susţinea avocatul.

Apoi, în luna februarie, când iarna nu se mai dădea dusă, un străin se apropiase de Wong pe când era singur în spălătorie. Era un american alb, aşa de înfofolit din pricina vântului că nu i se vedeau decât ochii peste gulerul pelerinei şi pe sub borul pălăriei.

— Wong Lee, spusese acesta. Prietenul nostru comun, Peter Boa, îţi trimite salutări.

Wong Lee nu-l mai văzuse pe Peter Boa de douăzeci şi cinci de ani, de când lucraseră împreună cu explozibili, pe vremea când erau doi imigranţi care spărgeau munţii pentru Calea Ferată Central Pacific. Tineri, curajoşi şi plini de speranţa de a se întoarce bogaţi în satele lor, dinamitau bucăţi de stâncă şi se

luau la întrecere montând punctele de sprijin pentru trenuri.

Wong răspunsese că se bucura să audă că Boa era bine şi sănătos. Ultima dată când îl văzuse era în Sierra Nevada, iar Peter îşi pierduse mâna într-o explozie declanşată prea devreme. Braţul începuse să se cangreneze şi era prea bolnav să fugă din California, din calea gloatelor care atacau imigranţii chinezi.

— Peter Boa mi-a spus să te caut în Jersey City. Mi-a spus că mă poţi ajuta, pentru că el nu a putut s-o facă.

— După hainele de pe dumneata, remarcase Wong, văd că eşti prea bogat să aştepţi ajutor de la un om sărac.

— Sunt bogat, într-adevăr, spusese străinul, împingând un sul de bancnote pe tejgheaua de lemn. Un avans până mă întorc, zisese el, apoi adăugase: Destul de bogat ca să-ţi plătesc oricât ai avea nevoie.

— *Dumneata* de ce ai nevoie? întrebase Wong.

— Peter Boa mi-a spus că ai un talent aparte pentru demolări. Că foloseai un singur baton de dinamită când cei mai mulţi oameni foloseau cinci. Ţi se spunea Dragonul Wong. Şi, când protestai că numai împăraţii puteau fi dragoni, te-au proclamat împăratul Dinamitei.

Flatat, Wong Lee ştia că era adevărat. Avusese întotdeauna o intuiţie în ceea ce privea dinamita pe vremea când nimeni nu ştia mare lucru despre acel explozibil nou. Încă mai avea talentul acela. Rămăsese la curent cu toate noutăţile, ştia chiar şi despre felul în care electricitatea făcea ca explozibilul să fie mai puternic şi mai sigur, sperând că într-o zi carierele şi antreprenorii din construcţii aveau să fie de acord să angajeze din nou chinezii pe care îi folosiseră cândva şi pe care acum îi izgoneau.

Wong folosise de îndată banii ca să cumpere acţiuni în afacerea şefului său. Dar după o lună, în martie, Panica se abătuse pe Wall Street din nou. Fabricile din Jersey City se închiseră, la fel ca toate fabricile din ţară. Trenurile aveau mai puţină marfa de transportat, aşa că feriboturile cărau mai puţine vagoane acoperite peste râu. Slujbele se împuţinaseră la docuri şi tot mai puţini oameni îşi puteau permite să-şi ducă hainele la spălătorie. Panica se adâncise în primăvară şi vară. În toamnă, Wong îşi cam pierduse speranţa de a-şi mai revedea soţia.

Acum era deja noiembrie, într-o zi friguroasă şi se apropia iarăşi iarna.

Şi iată că străinul se întoarse în Jersey City, înfofolit din pricina vântului de pe râul Hudson.

Îi aminti lui Wong că acceptarea avansului era o promisiune şi

că trebuia să se ţină de cuvânt.

Wong îi aminti că promisese să-i plătească pentru orice avea nevoie.

— Cinci mii de dolari când e gata treaba. Îţi ajung?

— Foarte bine, domnule. Apoi, simţindu-se neobişnuit de îndrăzneţ fiindcă străinul avea nevoie de el, Wong vru să ştie: Eşti anarhist?

— De ce întrebi? spuse străinul cu răceală.

— Anarhiştilor le place dinamita, răspunse Wong.

— Şi greviştilor le place, spuse străinul răbdător, dovedind că avea cu adevărat nevoie numai şi numai de Wong Lee. Cunoşti expresia „artileria proletariatului”?

— Dar dumneata nu porţi haine de muncitor.

Sabotorul privi cu atenţie faţa istovită a chinezului, ca şi cum îşi întipărea în memorie fiecare cicatrice.

Deşi îi despărţea tejgheaua, Wong simţi deodată că erau prea aproape unul de celălalt.

— Nu-mi pasă, încercă el să explice. Sunt doar curios, adăugă neliniştit.

— Întreabă-mă din nou, zise străinul şi o să-ţi scot şi celălalt ochi.

Wong Lee făcu un pas în spate. Străinul puse o întrebare, urmărind faţa lui Wong de parcă îi testa îndemânarea.

— De ce ai nevoie ca să produci cea mai mare explozie posibilă din douăzeci şi cinci de tone?

— Douăzeci şi cinci de *tone* de dinamită? E multă tare.

— Cât un vagon întreg. De ce ai nevoie să produci explozia?

Wong îi spuse ce anume îi trebuia, apoi străinul încuviinţă:

— Vei avea totul la dispoziţie.

Aflat pe feribot în drum spre insula Manhattan, Charles Kincaid stătea pe puntea deschisă, la fel de înfofolit, protejându-se de vântul care împrăştia fumul de cărbune de deasupra portului. Nu se putea abţine să nu zâmbească.

Grevist sau anarhist?

De fapt, nu era nici una, nici alta, în ciuda „dovezilor” înspăimântătoare pe care se străduise să le lase în urmă. Discuţii radicale, postere agitatoare, străini diabolici, Spaima Galbenă pe care avea să o furnizeze curând trupul lui Wong, până şi numele de *Sabotor,* toate erau doar praf în ochii duşmanilor. Nu era vreun revoluţionar. Nu distrugea nimic. El construia.

Zâmbetul i se lărgi, dar privirea îi deveni de gheaţă.

Nu avea nimic împotriva celor câţiva „privilegiaţi”. La sfârşit

avea să fie printre ei, ba chiar cel mai privilegiat dintre toţi.

21

Isaac Bell şi Archie Abbott se căţărară în vârful vagonului plin cu dinamită ca să supravegheze terminalul intercontinental de marfa care acoperea districtul Communipaw din Jersey City. Acesta era capătul pentru fiecare linie dinspre vest şi sud. Vagoane de marfa care călătoriseră trei, patru sau cinci mii de kilometri de-a lungul Americii se opreau la digurile din New Jersey la distanţă de un kilometru de destinaţia lor, drumul fiind blocat de o fâşie de apă cunoscută de marinari drept Râul de Nord şi de restul oamenilor drept râul Hudson.

Vagonul se afla pe cheiul de pulbere, o platformă de depozitare cu o singură linie pentru descărcarea explozibilului. Dar erau destul de aproape ca să vadă terminalul principal care pătrundea în râul Hudson pe pontoane de o sută optzeci de metri. Patru marfare se înşirau pe fiecare dig, aşteptând să fie încărcate pe barje solide de lemn şi duse dincolo de râu. Transportau toate lucrurile pe care le devora oraşul: ciment, cherestea, oţel, ovăz, porumb, cărbuni, kerosen şi fructe congelate, legume, carne de vită şi de porc.

La un kilometru şi jumătate peste apă, insula Manhattan se ridica din portul plin de fum, de turle de biserici şi catarge. Deasupra lor se înălţau turnurile podului Brooklyn şi zeci de zgârie-nori, multe dintre aceste clădiri abia terminate de la ultima vizită a lui Bell cu un an înainte. Clădirea Flatiron, înaltă de douăzeci şi două de etaje, fusese întrecută de clădirea Times şi amândouă păreau minuscule pe lângă un schelet de o sută optzeci de metri pentru noul sediu al Companiei de Maşini de Cusut Singer.

— Doar în New York ai să vezi aşa ceva, se lăudă Archie Abbott.

Abbott era mândru ca un promotor al camerei de comerţ, dar ştia oraşul ca-n palmă, motiv pentru care Bell îl preţuia ca ghid.

— Uită-te la vaporul acela, are steagul Căii Ferate Southern Pacific, deşi e la cinci mii de kilometri de casă. Toată lumea trebuie să vină la New York. Am devenit centrul lumii.

— Aţi devenit o ţintă, spuse Bell. Sabotorul v-a luat la ochi de când Osgood Hennessy a semnat să preia controlul la Jersey Central, obţinând astfel accesul în oraş.

Vaporul din port care îi stârnise mândria civică lui Abbott era

un şlep semi-scufundat, un vas pentru transportul materialelor cu mult mai mare decât un remorcher. Aparţinea noii Divizii Eastern Marine a companiei Southern Pacific şi arbora culorile cu mai multă îndrăzneală decât vasele locale din portul New York. Un steag stacojiu nou-nouţ flutura în bătaia brizei şi patru inele roşii, strălucitoare precum ceara de sigiliu, încercuiau coşul murdar de fum.

Vopsiseră peste numele vechi, *Oxford.* La pupa scria acum *Lillian I.* Hennessy redenumise fiecare şlep şi remorcher din flota Diviziei Eastern Marine, de la *Lillian I* până la *Lillian XII* şi ordonase să se picteze CALEA FERATĂ SOUTHERN PACIFIC pe cadrul pupei şi pe timonerie cu litere albastru-deschis.

— În cazul în care Sabotorul nu ştie că e aici, observă Archie.

— Ştie, spuse Bell supărat.

Ochii lui mereu ageri şi neliniştiţi erau întunecaţi de griji. New York City *era* Ţara Sfântă, aşa cum scria în *Harper's Weekly,* locul în care toţi muncitorii feroviari tânjeau să vină în pelerinaj. Osgood Hennessy îşi atinsese scopul, iar Isaac Bell ştia în adâncul sufletului că vorbele aţâţătoare ale Sabotorului, scrise pe caricatura din ziar, nu erau o joacă. Ucigaşul era hotărât să comită un atac public. Următoarea bătălie avea să se dea aici.

Cu faţa împietrită, Bell privea unul dintre nenumăratele remorchere care trăgea o barjă sau un bac dincolo de dig. Marinarii de punte dezlegară barja şi aceasta continuă din inerţie să alunece uşor şi precis, ca o bilă de biliard, spre locul de acostare. În timp ce docherii asigurau barja, remorcherul ancorase altă barjă mare încărcată cu douăsprezece vagoane de marfa şi o împinse în curentul puternic spre Manhattan. Manevre asemănătoare se repetau peste tot unde privea Bell, ca piesele bine unse ale unei maşinării colosale. Dar, în ciuda tuturor precauţiilor lui, parcurile feroviare, cheiurile şi bacurile îi păreau locul de joacă al Sabotorului.

Pusese o echipă de agenţi să păzească terminalul. Şeful Jethro Watt trimisese o sută de poliţişti feroviari aleşi pe sprânceană şi, timp de o săptămână, nimic nu intrase sau ieşise din port fără ca ei să ştie şi să aprobe. Nici o încărcătură nu scăpase neverificată. Mai ales trenurile cu dinamită erau verificate vagon cu vagon. Descoperiseră că explozibilii erau manevraţi fără prea mare grijă în Jersey City, cel mai mare oraş din stat şi la fel de aglomerat ca Manhattan şi Brooklyn de partea cealaltă a portului.

Sub conducerea lui Bell, paznici înarmaţi urcau în trenurile cu dinamită înainte ca acestea să intre în atelierul portuar. După ce

permiteau trenurilor să intre, paznicii supravegheau fiecare etapă a descărcării în timp ce vagoanele care transportau douăzeci şi cinci de tone de dinamită depuneau încărcătura letală în şlepuri, barje şi în căruţe cu o capacitate de două tone. Detectivii Van Dorn le interceptau pe toate, în afară de cele care plecau direct spre antreprenori.

Totuşi, Bell ştia că Sabotorul avea să găsească uşor explozibili puternici. Dinamita era aşa de căutată încât trenurile ajungeau pe cheiul de pulbere zi şi noapte. Locuitorii din New York aruncau în aer temelia de şist micaceu a oraşului ca să construiască pivniţe şi drumuri subterane în Manhattan, în Brooklyn, în Queens şi în Bronx. Cei din New Jersey aruncau în aer roca şistoasă de pe dealuri ca să facă beton. Pietrarii ciopleau piatră de construcţii de pe malurile râului Hudson, de la Palisadele din New Jersey până la West Point. Constructorii de cale ferată dinamitau drumuri spre tunelurile Hudson care se construiau pe sub râu.

— Când tunelurile feroviare care leagă New Jersey de New York se vor termina anul viitor, se lăudă Archie, Osgood Hennessy îşi va putea parcă trenul privat la opt străzi distanţă de Times Square.

— Slavă Domnului că tunelurile *nu* sunt gata, zise Bell. Dacă ar fi, Sabotorul ar încerca să le dinamiteze când e prins vreun tren privat sub râu.

Archie Abbott arătă dispreţul unui newyorkez pentru districtele la vest de Hudson şi mai ales pentru statul New Jersey, amintindu-i lui Isaac Bell că, de-a lungul anilor, secţiuni întregi din Jersey City şi de lângă Hoboken fuseseră nivelate periodic de accidente cu dinamită, cel mai recent fiind din 1904.

Bell nu avea nevoie să-i amintească nimeni. Se răspândise vestea că erau poliţişti în zonă şi începuseră să primească ponturi de la oamenii speriaţi. Chiar cu o zi înainte prinseseră un amărât care căra pe Newark Avenue o jumătate de tonă de dinamită în căruţă pentru compania Trap Rock din New York şi New Jersey. Compania protesta de zor împotriva cheltuielilor la care era supusă, fiind forţată să transporte dinamita în sus pe râul Hackensack spre mina Secaucus. Dar comisarul de la pompieri, total nemulţumit de atenţia oamenilor, rămăsese ferm pe poziţie.

— Aiuriţii ăştia din Jersey n-au să aibă nevoie de ajutor din partea Sabotorului ca să se arunce în aer într-una din zile, anunţă Archie Abbott şi asta numai din neglijenţă.

— Nu şi cât am să fiu eu de pază, zise Isaac Bell.

— De fapt, insistă Abbott, dacă ar fi o explozie, de unde am şti că a fost Sabotorul şi *nu* un aiurit din Jersey?

— Vom şti. Dacă reuşeşte să treacă de noi, va fi cea mai mare explozie care a fost vreodată în New York.

Aşadar, Bell pusese poliţia feroviară în fiecare tren, vapor şi căruţă cu marfa deţinută de Southern Pacific. Le întări rândurile cu agenţi Van Dorn şi inspectori de la Biroul de Explozibil, proaspăt înfiinţat de căile ferate ca să promoveze transportarea în siguranţă a dinamitei, a prafului de puşcă şi a TNT-ului.

Fiecare om avea la el schiţa cherestegiului. Lui Bell îi crescuseră speranţele din cauza unui raport despre dezastrul din Ogden de la Nicholas Alexander, şeful înfumurat al biroului din Denver care, în ciuda defectelor, era întâmplător şi un detectiv bun. Unii se întrebau dacă Sabotorul îi căutase cu premeditare pe Wally Kisley şi pe Mack Fulton ca să atace agenţi Van Dorn. Dar Alexander confirmase concluzia iniţială a lui Bell că Wally şi Mack îl urmaseră pe Sabotor pe alee. Ceea ce însemna că îl recunoscuseră din desen.

Şi rănile specifice făcute cu sabia nu lăsau loc de vreo îndoială că Sabotorul îi omorâse cu mâna lui.

— Prietene, spuse Archie, îţi faci prea multe griji. Avem toate zonele acoperite. Ne ocupăm de treaba asta de o săptămână. Nici măcar un semn de la Sabotor. Şeful se distrează de minune.

Bell ştia că Joseph van Dorn nu avea cum să se distreze de minune până când nu-l arestau sau omorau pe Sabotor. Dar era adevărat că prezenţa puternică a agenţiei avusese deja efectul grozav de a prinde diverşi criminali şi fugari. Arestaseră un gangster din Jersey City care se dădea drept detectiv la transporturi de la Jersey Central, o echipă de trei spărgători de bănci şi un inspector corupt de la Departamentul de Pompieri care primise şpagă ca să închidă ochii în privinţa practicii periculoase de a depozita dinamita pe radiatoare ca să nu îngheţe peste iarnă.

Cheiul de pulbere îl îngrijora cel mai mult pe Bell, deşi roiau poliţişti pe acolo. Cu toate că era cel mai izolat de cheiurile principale, era totuşi mult prea aproape, după părerea lui Bell. Uneori descărcau dinamită şi câte şase vagoane odată pe şlepurile din jur. Nevrând să-şi asume nici un risc, Bell îl pusese la comanda poliţiştilor de la transporturi pe vechiul agent Eddie Edwards, care cunoştea parcul feroviar, docurile şi găştile locale.

Wong Lee mergea pe jos spre cheiurile Communipaw, cu trupul micuţ aplecat de la mijloc sub greutatea sacului uriaş de rufe. Un detectiv de la căile ferate veni spre el şi-l întrebă unde naiba credea el că se duce.

— Fuga-fuga, rufele domnului căpitan, răspunse Wong în engleza stricată la care se aştepta detectivul.

— Pe ce vapor?

Pronunţând greşit intenţionat, Wong numi vasul *Julia Reidhead,* un vaporaş cu trei catarge care transporta oase pentru îngrăşământ, aşa că poliţistul îl lăsă să treacă.

Dar, când ajunse la vaporul unde nişte zilieri polonezi descărcau marfa urât mirositoare, trecu pe alături şi urcă schela de acces a unei goelete cu două catarge, folosită în comerţul cu cherestea.

— Hei, chinezule, strigă ofiţerul de punte, unde naiba te duci?

— La căpitanul Yatkowski, fuga-fuga, haine.

— E în cabină.

Căpitanul era un barcagiu versat din Yonkers care făcea contrabandă cu whisky, opiu chinezesc şi cu fugari care căutau jurisdicţii mai prietenoase dincolo de râu. Criminalii care refuzau să plătească trecerea spre ţărmuri mai sigure erau găsiţi cu faţa în jos în Golful Inferior şi se răspândise vestea în lumea interlopă că nu era bine să-l păcăleşti pe căpitanul Paul Yatkowski şi pe ofiţerul lui, „Marele Ben” Weitzman.

— Ce-ai acolo, chinezule?

Wong Lee puse sacul jos şi trase uşor sfoara de la gât. Apoi pipăi cu grijă printre cămăşi curate şi cearşafuri şi scoase o cutiuţă rotundă pentru prăjiturele. Acum nu mai vorbea stricat.

— Am tot ce-mi trebuie, răspunse el. În cutie se afla un cadru dintr-o plăcuţă metalică, cu găuri în care puteau fi puse capsule de cositor, în aşa fel încât să poată fi depozitate şi transportate fără să se atingă unele de altele. Erau treizeci de găuri şi în fiecare gaură era o capsulă de grosimea unui creion şi pe jumătate din lungimea lui. Din capacul de sulf din vârful fiecărei capsule porneau două fire „încârligate”. Erau cele mai puternice detonatoare, numărul 6, din mercur îmbunătăţit.

Secretul succesului pentru „Dragonul Wong” Lee în tinereţe, pe când arunca stâncile în aer pentru căile ferate din vest, fusese combinaţia dintre instinct şi curaj. Muncind şapte zile din şapte pe stânci şi fiind neobişnuit de perspicace, reuşise să înţeleagă că orice baton de dinamită ascundea în învelitoarea unsuroasă mai multă putere decât ar fi trebuit. Totul depindea de cât de

repede exploda. Pricepea în mod firesc că mai multe detonatoare care se declanşau simultan creşteau gradul exploziei.

Cu cât exploda mai repede şi cu cât mai mare era puterea, cu atât mai mult putea Wong să crească efectele devastatoare. Puţini ingineri civili pricepuseră asta în urmă cu treizeci de ani, când dinamita era relativ nouă, iar ţăranii chinezi analfabeţi care să înţeleagă erau şi mai puţini. Încă şi mai puţini erau cei care fuseseră suficient de îndrăzneţi, înainte să se reducă pericolul cu ajutorul capacelor alimentate electric, să îşi asume riscurile necesare pe vremea când detonarea nu se putea face decât printr-un fitil nesigur. Aşadar, adevăratul secret al exploziilor mari era îndrăzneala.

— Ai adus bateriile electrice? întrebă Wong.

— Le am, zise căpitanul.

— Şi firele?

— Sunt toate aici.

Wong savura momentul. Căpitanul, un bărbat dur, brutal, care ar fi dat cu el de pământ pe stradă, era uimit de talentele întunecate ale lui Wong.

— Şi acum? spuse Wong. Acum mă pun pe treabă. Tu navighezi.

Doisprezece poliţişti înarmaţi cu puşti păzeau şase vagoane de marfa pe cheiul de pulbere. Trei dintre ei stăteau cu ochii pe o gaşcă de zilieri tocmiţi să descarce dintr-un vagon opt sute cincizeci de cutii de câte 30 kilograme fiecare, pline cu batoane de 15 centimetri, produse de fabrica Du Pont de Nemours din Wilmington, Delaware. Alţi patru supravegheau echipajul de pe *Lillian I,* care încărca dinamita pe şlep. Unul dintre ei, un fost inspector bancar, îl bătea la cap pe căpitanul şlepului, fluturându-i neîncetat pe sub nas facturile şi telegramele.

Şeful de pe *Lillian I,* căpitanul Whit Petrie, era într-o dispoziţie groaznică. Ratase deja un flux care i-ar fi crescut viteza în amonte, încă o întârziere şi avea să urce contra curentului toţi cei 95 de kilometri până la cariera de la Sutton Point. Pe deasupra, noii lui şefi de la Southern Pacific erau şi mai zgârciţi decât cei de la New Jersey Central şi mai puţin dispuşi să dea bani pe reparaţiile necesare dragului său vas, *Oxford,* pe care îl redenumiseră *Lillian* în ciuda tuturor tradiţiilor, când orice nătâng ştia că aducea ghinion să schimbi numele vasului – era ca şi când s-ar fi jucat cu destinul; ba mai rău, îl înjosiseră dându-i un număr, *Lillian I,* ca şi când nu era cel mai bun şlep din tot şirul de

Lillian de la II la XII.

— Uite ce idee am, spuse căpitanul exasperat. Eu merg acasă să iau cina cu soţia. Voi n-aveţi decât să conduceţi vasul.

Nici un poliţist nu zâmbi. Nu-l lăsară să plece decât atunci când fură absolut siguri că predase o încărcătură de douăzeci şi cinci de tone de dinamită unui antreprenor care arunca în aer stâncile de la Hudson Valley Cliffs – era vorba de un drum scurt în amonte pe care îl făcea de opt ani, după cum repeta căpitanul întruna.

Însă nu se termină aşa de repede.

Tocmai când aruncau frânghiile, un tip înalt, blond şi morocănos, îmbrăcat în haine scumpe veni spre ei împreună cu un aghiotant care arăta tare dichisit, cu excepţia cicatricilor de la box. Urcară pe punte, sprinteni ca nişte acrobaţi, iar bărbatul blond scoase o legitimaţie de la Van Dorn. Spuse că era detectivul-şef Isaac Bell, iar însoţitorul său era detectivul Archibald Abbott, apoi ceru să vadă actele lui Petrie. După răceala din privirea lui, căpitanul înţelese că nu era cazul să facă poante despre cină, aşa că aşteptă răbdător să îi fie citite toate actele pentru a zecea oară în aceeaşi zi.

Abbott, aghiotantul, spuse în cele din urmă, pe un ton de parcă venea direct din cartierul Hell's Kitchen din New York:

— În regulă, căpitane, dă-i drumul! Iartă-ne de întârziere, dar nu ne asumăm nici un risc. Îi făcu semn unui poliţist de la Southern Pacific cu braţele ca de gorilă. McColleen, mergi cu domnul căpitan. Merge la Compania de Plăci de Ardezie Upper Hudson de la Sutton Point. Are pe vas douăzeci şi cinci de tone de dinamită. Dacă încearcă vreunul să schimbe direcţia, împuşcă-l pe nenorocit!

Abbott îl apucă de umeri pe Isaac Bell şi încercă să-l îndrume spre schela de acces, vorbind cu o voce complet schimbată, care se potrivea mai bine cu personajul elegant de pe Fifth Avenue:

— Gata, prietene! Ai mers la turaţie maximă o săptămână întreagă. Ai lăsat poliţişti de nădejde la datorie. Ne luăm liber în seara asta.

— Nu, mormăi Bell, privind îngrijorat vagoanele rămase.

Se apropia înserarea. Trei paznici de la transporturi aţinteau puştile automate, montate pe tripozi, spre poarta care separa liniile de depozitele principale de marfa.

— Sunt ordinele domnului Van Dorn, zise Abbott. A spus că dacă nu îţi iei liber, ne ia cazul. Nu se joacă, Isaac! Zice că vrea ca toată lumea să aibă mintea limpede. Ba chiar ne-a luat bilete

la Follies.

— Credeam că e închis.

— S-a redeschis pentru un spectacol special pe care vor să-l prezinte în turneu. Amicul meu, criticul de la ziar, a spus şi citez: „Cel mai bun amestec de veselie, muzică şi fete frumoase care s-a văzut în ultimii ani”. Toată lumea în oraş se chinuie să găsească bilete. Iar noi le avem! Haide! Ne îmbrăcăm şi mâncăm ceva la club înainte.

— Mai întâi, spuse Bell, vreau să văd trei tendere parcate, pline de cărbuni şi cu frânele trase pe partea cealaltă a porţii, în cazul în care îi vine vreunui deştept ideea să le lege la o locomotivă.

22

Archie Abbott, a cărui familie cu sânge albastru nu-l lăsase să devină actor, mergea la un club din Gramercy Park, numit Jucătorii. Clubul era înfiinţat de nouăsprezece ani de actorul Edwin Booth, cel mai bun Hamlet din secolul precedent şi fratele celui care îl împuşcase pe preşedintele Lincoln. Se alăturaseră apoi Mark Twain şi generalul William Tecumseh Sherman, al cărui marş distructiv prin statul Georgia grăbise sfârşitul Războiului Civil. Booth cedase clubului propria lui casă, iar celebrul arhitect Stanford White îl transformase într-un club, înainte de a fi împuşcat la Madison Square Garden de moştenitorul unui imperiu construit pe afaceri cu oţel, Harry Thaw.

Bell şi Abbott se întâlniră la parter pentru o cină frugală. Era prima lor masă de la micul dejun înfulecat la repezeală într-un local din New Jersey. Urcară la etaj pentru cafea înainte de a pleca spre centru, la intersecţia dintre 44th Street şi Broadway, ca să vadă spectacolul.

Bell se opri în salon ca să admire portretul în mărime naturală al lui Edwin Booth. Stilul inconfundabil al artistului, un amestec puternic de realism şi impresionism romantic, stârni un val de emoţie în inima lui Bell.

— A fost pictat de un frate Jucător, spuse Abbott. Destul de bun, nu-i aşa?

— John Singer Sargent, zise Bell.

— Da, desigur că-i recunoşti stilul, spuse Abbott. Sargent a pictat portretul mamei tale care stă pe perete în casa tatălui tău din Boston.

— Chiar înainte să moară. Deşi nu ţi-ai da seama când priveşti o femeie aşa de tânără şi frumoasă. Bell zâmbi amintindu-şi de ea. Uneori mă aşezam pe scară şi vorbeam cu tabloul. Mama era nerăbdătoare şi îmi dădeam seama ce-i spunea lui Sargent: „Termină odată, mă plictisesc cu floarea asta în mână.”

— Sincer, glumi Abbott, aş prefera să dau socoteală unui tablou decât mamei *mele.*

— Hai să mergem! Trebuie să mă opresc la birou şi să le spun unde mă pot găsi.

La fel ca toţi agenţii din oraşele mari, sediul lor din Times Square era deschis douăzeci şi patru de ore pe zi.

Îmbrăcaţi în frac, pelerine şi jobene, se grăbeau spre Park Avenue, dar strada era înţesată de trăsuri şi maşini care se târau spre centru.

— Dacă mergem cu metroul, scăpăm de aglomeraţia asta.

Staţia subterană de pe 23th Street era scăldată în lumină electrică reflectată de gresia albă. Pe platformă se înghesuiau pasageri de toate felurile, de la femei şi bărbaţi care ieşeau seara în oraş la negustori, muncitori şi servitoare care mergeau spre casă. Un tren rapid, ticsit de oameni, trecu în goană prin gară.

— Metroul nostru, se lăudă Abbott, va permite milioanelor de newyorkezi să ajungă la serviciu în clădirile zgârie-nori.

— Metroul vostru, remarcă sec Bell, le va permite infractorilor să jefuiască o bancă în centru şi să sărbătorească la periferie înainte să ajungă poliţia la faţa locului.

Metroul îi duse în câteva clipe în centru. Urcară treptele şi ajunseră într-o lume de unde fusese izgonit întunericul. Times Square era puternic iluminată de reclamele luminoase pe care mii de beculeţe albe anunţau noutăţi de la teatre, hoteluri şi restaurante. Automobilele, taxiurile şi autobuzele huruiau pe străzi. Mulţimea mergea grăbită pe trotuare late.

Bell intră în hotelul Knickerbocker, un hotel de cinci stele cu o pictură murală în hol, făcută de Maxfield Parrish şi care îl înfăţişa pe Old King Cole. Sediul Van Dorn se afla la etajul al doilea, la o distanţă discretă de scara principală. Un tânăr priceput, cu părul pieptănat pe spate şi papion la gât, întâmpina oaspeţii într-o cameră decorată cu gust. Haina lui elegantă ascundea arma pe care ştia bine să o manevreze. În sertarul de jos al biroului ţinea o mitralieră cu ţeavă scurtă. Putea controla încuietoarea uşii din spate cu un buton electric din dreptul genunchiului.

Camera din spate semăna cu biroul unui director de publicitate, cu maşini de scris, veioze din sticlă verde, dulapuri metalice, un calendar pe perete, un telegraf şi un şir de telefoane pe biroul ofiţerului de serviciu. În locul femeilor în bluze albe care să dactilografieze la birouri, vreo şase detectivi completau rapoarte, discutau strategii sau luau pauze de la paza holului din hotelurile din Times Square. Avea intrări separate pentru vizitatorii a căror ţinută nu ar fi fost acceptabilă pentru eleganţa holului hotelului Knickerbocker sau care preferau să intre şi să iasă din agenţie pe alee.

Bell şi Abbott fură întâmpinaţi cu strigăte de entuziasm.

— Faceţi loc! Vin filfizonii de la operă!

— Ce e, golanilor, n-aţi mai văzut un gentleman până acum? întrebă Abbott.

— Unde vă duceţi îmbrăcaţi aşa, ca nişte pinguini?

— La Jardin du Paris pe acoperişul Teatrului Hammerstein, zise Abbott, înclinând pălăria şi jucându-se cu bastonul. La spectacolul *Follies în 1907.*

— Poftim? Aveţi bilete la *Follies?* spuseră toţi în cor. Cum aţi pus mâna pe aşa ceva?

— Din partea şefului, spuse Abbott. Producătorul, domnul Ziegfeld, îi e dator domnului Van Dorn. Ceva legat de o soţie care nu era a lui. Haide, Isaac! Cortina se ridică!

Dar Isaac Bell rămase nemişcat, uitându-se la telefoanele aliniate ca nişte soldaţi. Îl supăra ceva. Ceva ce uitase. Ceva trecut cu vederea. Sau amintirea unui lucru greşit.

Îi veni în gând cheiul de pulbere din Jersey City. Avea memorie fotografică şi urmări cu ochii minţii cheiul dintr-un capăt în altul, metru cu metru. Văzu mitraliera aţintită spre poarta care despărţea cheiul de depozite. Văzu tenderele încărcate de cărbuni pe care le mutase ca să protejeze poarta. Văzu şirul de vagoane de marfa, fumul, apa tulbure, terminalul din cărămidă roşie din Communipaw, cu docul pentru feriboturi pe malul apei…

Ce lipsea?

Se auzi soneria unui telefon. Ofiţerul de serviciu ridică receptorul celui din mijloc, pe care cineva îl însemnase drept cel mai important cu o dungă de ruj roşu ca focul.

— Da, domnule Van Dorn!… Da, domnule! E aici… Da, domnule! îi spun. La revedere, domnule Van Dorn.

Strângând receptorul la piept, ofiţerul îi spuse lui Isaac Bell:

— Domnul Van Dorn a zis că sunteţi concediat dacă nu părăsiţi imediat biroul.

Cei doi plecară de la Knickerbocker.

Archie Abbott, în rol de ghid mândru, arătă spre faţada restaurantului Rector, cu două etaje, în timp ce se îndreptau spre Broadway. Îi sări în ochi statuia uriaşă din faţă.

— Vezi grifonul acela?

— E greu să nu-l vezi.

— Păzeşte cel mai mare restaurant cu homari din tot oraşul!

Lui Lillian Hennessy îi plăcea să-şi facă intrarea la Rector. Trecând pe lângă grifonul de pe trotuar, condusă într-un paradis galben şi verde de cristal şi aur, luminat de candelabre uriaşe,

Lillian simţea cum era să fii o actriţă mare şi iubită. Cele mai frumoase erau oglinzile de sus până jos care permiteau tuturor clienţilor să vadă cine intra pe uşa turnantă.

În seara aceea, oamenii se holbau la rochia ei frumoasă, aurită, la diamantele care îi atârnau pe piept şi schimbau şoapte despre escorta ei nemaipomenit de elegantă. Sau, după cum spunea Marion Morgan, escorta ei „nespus” de elegantă. Păcat că nu era decât senatorul Kincaid, care o însoţea neobosit, sperând în continuare să pună mâna pe avere. Ce minunat ar fi fost să intre aici la braţul unui bărbat precum Isaac Bell, arătos, dar nu frumuşel; puternic, dar nu brutal; dur, dar nu aspru.

— La ce te gândeşti? întrebă Kincaid.

— Cred că ar trebui să terminăm homarii şi să mergem la spectacol… O, ascultă orchestra… Vine Anna Held!

Orchestra restaurantului cânta mereu piesa celebră a unei actriţe de pe Broadway când intra ea. Se numea *I just cant make my eyes behave.*

Lillian cântă cu voce plăcută şi în tonalitate:

In the northeast corner of my face,
and the northeast corner of the self-same place…[5]

În clipa aceea intră Anna Held, actriţa de origine franceză. Talia ei minusculă era evidenţiată de o rochie verde minunată, mult mai lungă decât purta pe scenă. Anna zâmbea, fluturând din gene.

— O, Charles, ce grozav! Mă bucur că am venit!

Charles Kincaid zâmbi la fata incredibil de bogată care se apleca peste faţa de masă, dându-şi brusc seama cât de tânără şi de inocentă era. Ar fi pus pariu că învăţase ocheadele pe care le arunca din gesturile Annei Held. Trebuia să recunoască, chiar aveau efect când se uita la el cu ochii aceia albaştri, cu o privire îndelung studiată.

— Mă bucur că m-ai chemat, spuse el.

— Spectacolul *Follies* s-a întors, răspunse ea voioasă. Trebuia să vin. Cine ar vrea să meargă singur la spectacol?

Cam asta era atitudinea lui Lillian faţă de el. Charles ura dispreţul ei. Dar când termina cu tatăl ei, bătrânul nu avea să mai rămână nici cu două parale de lăsat prin testament, în timp ce el ar fi fost destul de bogat ca s-o cumpere pe Lillian cu papuci cu tot. Între timp, se prefăcea că o curtează ca să aibă

---

[5] În colţul de nord-est al feţei mele şi în colţul de nord-est al aceluiaşi loc (în engl. în orig.) (n. tr.).

prilejul de a fi mai des în preajma tatălui ei, lucru pe care nu l-ar fi putut face în calitate de senator care vota pentru chestiunile legate de lumea afaceriştilor. Lillian Hennessy nu avea decât să-l dispreţuiască pe pretendentul ei prea vârstnic, oarecum amuzant şi vânător de zestre, un îndrăgostit fără speranţă la fel de neînsemnat ca un obiect de mobilier. Avea să fie a lui în cele din urmă – nu ca soţie, ci ca un obiect, ca o sculptură frumoasă de care să se bucure atunci când avea chef.

— Şi eu trebuia să vin, răspunse Kincaid, înjurându-i în gând pe boxerii de la Rawlins care nu reuşiseră să-l omoare pe Isaac Bell.

În seara asta mai ales trebuia să fie văzut în public. Dacă Bell nu devenea suspicios, avea să devină în curând. În mintea detectivului cu siguranţă apăruse o vagă umbră de îndoială. Cât mai dura până când schiţa lui Bell avea să trezească amintirea cuiva care-l văzuse pregătind nenorocirile? Urechile prea mari din desen nu puteau să-l protejeze la nesfârşit.

Ce alibi mai bun putea să aibă decât *Follies în 1907,* la Jardin de Paris din Teatrul Hammerstein?

Sute de oameni aveau să ţină minte că senatorul Charles Kincaid luase cina la Rector cu cea mai curtată moştenitoare din New York. O mie de oameni aveau să-l vadă pe Inginerul-Erou sosind la cel mai mare spectacol de pe Broadway cu o fată remarcabilă la braţ – la distanţă de vreo trei kilometri de un „spectacol” care avea să umbrească până şi marele *Follies.*

— De ce zâmbeşti, Charles? întrebă Lillian.

— Aştept cu nerăbdare spectacolul.

23

Pirateria era ceva rar pe râul Hudson în primii ani ai secolului XX. Când căpitanul Whit Petrie văzu prova unui vas prin ploaie, singura lui reacţie fu să sune din fluier ca să-l avertizeze să nu se apropie mai mult. Explozia sonoră îl trezi din somn pe McColleen, poliţistul care moţăia pe o bancă în spatele timoneriei, în timp ce *Lillian I* trecea la nord de Yonkers, luptându-se cu mareea şi curentul puternic al râului.

— Ce-i asta?

— Un vas cu pânzele ridicate… Prostul acela probabil e surd.

Prova vaporului se apropia în continuare de el, aşa de mult încât se vedeau pânzele pe fundalul cerului întunecat. Whit Petrie coborî un geam ca să vadă mai bine şi auzi huruitul motorului auxiliar. Declanşă din nou semnalul sonor şi întoarse timona ca să nu se ciocnească. Celălalt viră după ei.

— Ce naiba?

McColleen era deja în picioare, pregătit şi cu revolverul scos din haină.

Se auzi bubuitul unei puşti; ferestrele se sparseră, orbindu-l pe McColleen. Poliţistul căzu pe spate, strigând de durere, ducându-şi o mână la ochi şi trăgând orbeşte. Căpitanul Petrie apelă la instinctele lui înnăscute de luptător de stradă din Jersey City. Învârti timona ca să-l lovească pe atacator.

Se dovedi tactica potrivită. Şlepul încărcat avea toate şansele să distrugă goeleta. Dar cârma uzată a vasului, neglijată mult timp de companiile New Jersey Central Railroad şi Southern Pacific, nu făcu faţă manevrei violente. Cu timona învârtindu-se în gol, vasul plin de dinamită se opri la mijlocul manevrei şi se legănă neajutorat. Goeleta se izbi de şlep în lateral şi o mulţime de oameni urcară la bord, urlând ca nişte apucaţi şi deschizând focul asupra oricui făcea o mişcare.

Jardin de Paris era un teatru improvizat pe acoperişul de la Hammerstein. În seara aceea rece şi ploioasă, draperiile erau trase ca să ţină la distanţă vântul, dar nu estompau deloc zgomotul autobuzelor de pe Broadway. Însă toţi cei cu bilete păreau incredibil de fericiţi.

Pe podea erau aşezate mese şi scaune în aşa fel încât locul semăna mai mult cu o sală de dans decât cu un auditoriu. Dar

conducerea adăugase loji, ca să atragă ceea ce Archie Abbott numea „clienţi de clasă superioară”. Lojile erau proaspăt construite pe o platformă în formă de potcoavă, în vârful pagodei de lângă lift. Florenz Ziegfield, producătorul spectacolului, le oferise detectivilor cele mai bune locuri. De aici se vedeau bine scena şi toate celelalte loji care se umpleau de bărbaţi în frac şi femei gătite ca de bal.

Uitându-se la cei abia veniţi, Bell întâlni deodată privirea lui Lillian Hennessy, când aceasta se aşeză pe un loc în partea opusă. Părea mai frumoasă ca niciodată. Purta o rochie aurie şi părul adunat în vârful capului. Bell îi zâmbi, iar Lillian se lumină la faţă de bucurie, uitând de faptul că îi stricase automobilul Packard. De fapt, se gândi Bell uşor îngrijorat, fata îi zâmbea de parcă era pe cale să se îndrăgostească – ultimul lucru de care aveau nevoie acum.

— Uită-te la fata aia! spuse Abbott.

— Archie, dacă te mai apleci mult în faţă, ai să cazi peste locurile ieftine.

— Ar merita dacă ar plânge ea deasupra mea – ai să-i spui tu cum am murit. Stai puţin, fata îţi zâmbeşte ţie.

— O cheamă Lillian, zise Bell. Şlepul acela de la Southern Pacific, la care căscai gura azi, poartă numele ei. Ca toată flota deţinută de calea ferată. E fiica bătrânului Hennessy.

— E şi bogată? Sfinte Dumnezeule! Cine e scorţosul acela de lângă ea? Îmi pare cunoscut.

— Senatorul Charles Kincaid.

— A, da, Inginerul-Erou.

Bell răspunse cu răceală la salutul senatorului. Nu era surprins că nu primise încă la Clubul Yale cecul senatorului de la jocul de poker. Bărbaţii care împărţeau cărţile din partea de jos a pachetului aveau tendinţa de a nu-şi plăti datoriile când credeau că puteau să scape basma curată.

— Senatorul e norocos.

— Nu prea cred, zise Bell. E prea bogată şi independentă ca să-l creadă.

— De ce spui asta?

— Aşa mi-a spus ea.

— Dar de ce ţi-ar face ea confidenţe?

— Tocmai termina a treia sticlă de şampanie.

— Deci *tu* eşti cel norocos.

— Eu sunt norocos că o am pe Marion şi aşa am de gând să rămân.

— Iubirea asta, se jelui Archie batjocoritor cu o voce melancolică în timp ce luminile începură să se stingă, ne hăituieşte ca moartea şi taxele.

O doamnă în vârstă, înfăşurată în valuri de mătase şi împodobită cu pene şi diamante, se aplecă din loja alăturată şi-l bătu pe umăr pe Abbott cu lornieta.

— Fă linişte, tinere. Începe spectacolul… O, Archie, tu erai. Ce mai face mama ta?

— Foarte bine, mulţumesc, doamnă Vanderbilt. Am să-i spun că aţi întrebat de ea.

— Aşa să faci. Archie, am auzit întâmplător ce spuneai. Domnul de lângă tine are dreptate. Fata aceea tânără nu îl place prea mult pe legislatorul acela îngrozitor. Şi trebuie să spun că ar rezolva repede problema averii zdrenţuite a familiei tale.

— Mama ar fi încântată, încuviinţă Abbott, adăugând apoi încet ca să nu-l audă decât Bell: Dacă mama consideră familia Vanderbilt o adunătură de inculţi „nou îmbogăţiţi”, îţi dai seama ce îngrozită ar fi să aduc acasă fiica unui „umil proprietar de căi ferate”.

— N-ai tu norocul ăsta, spuse Bell.

— Ştiu. Dar mama a vorbit clar, trebuie să fie dintr-o familie măcar ca familia Astor.

Bell se uită la Lillian şi îi veni în gând o strategie minunată. O strategie care putea să-l scape de afecţiunea domnişoarei Lillian şi să o liniştească pe mama lui Archie. Dar era nevoie de cumpătarea unui diplomat şi de delicateţea unui bijutier. Aşa că nu spuse decât atât:

— Taci acum! începe spectacolul.

În mijlocul râului Hudson, la distanţă de un kilometru şi jumătate de Broadway, şlepul atacat de piraţi naviga în aval. Fluxul creştea viteza curentului, ajutându-l să câştige timpul pierdut cu repararea timonei. Mergea alături de goeleta de lemn care îl capturase. Vântul bătea dinspre sud-est, aducând stropi grei de ploaie. Pânzele goeletei erau strânse şi motorul se străduia să ţină pasul cu *Lillian I.*

Căpitanului goeletei, contrabandistul din Yonkers, îi părea rău de bătrânul vas care urma să sară în aer. Dar nu prea mult, se gândea Yatkowski zâmbind, mai ales că fusese plătit cu o sumă de două ori mai mare decât valoarea goeletei ca să înece în apele râului echipajul şlepului şi să îl salveze pe chinez, după ce trimiteau şlepul pe ultimul drum. Ordinul şefului care achita nota

de plată era clar: „Ai grijă de chinez până când îşi face treaba. Adu-l înapoi viu şi nevătămat”. Şeful avea nevoie de expertul în explozibil.

Fetele pe care producătorul le numise „cele mai frumoase din câte se adunaseră vreodată într-un teatru” dansau cât le ţineau picioarele în rochii albe şi scurte, cu pălării mari şi panglici roşii, cântând *I Just Cant Make My Eyes Behave.*

— Unele dintre fetele astea vin direct de la Paris, şopti Abbott.

— Nu o văd pe Anna Held, răspunse Bell, care, la fel ca orice bărbat mai tânăr de nouăzeci de ani, cunoştea bine ochii expresivi, talia minusculă şi şoldurile voluptuoase ale actriţei franceze. Se spunea că îşi îngrijea pielea făcând zilnic băi în lapte. Bell se uită la Lillian Hennessy, care era absorbită de spectacol, dându-şi seama subit că însoţitoarea ei, doamna Comden, avea o siluetă asemănătoare cu a Annei Held. Oare îi făcea şi ei preşedintele Hennessy baie în lapte?

Abbott aplaudă zgomotos şi publicul se luă după el.

— Dintr-un motiv oarecare, cunoscut cel mai bine de domnul Ziegfeld, îi spuse el lui Bell peste rumoarea publicului, Anna Held nu e printre fete. Deşi trăieşte cu el în concubinaj.

— Cred că nici toată agenţia Van Dorn nu-l poate scoate din asemenea situaţie.

Spectacolul continuă. Comicii burleşti se certau pe seama unei note de plată la bar cu accent german, aşa cum se certau Weber şi Fields, ducându-l pe Bell cu gândul la Mack şi Wally. Când Annabelle Whitford apăru pe scenă într-un costum de baie negru, înfăţişând-o pe înotătoarea Gibson, Abbott îi dădu un cot lui Bell şi şopti:

— Mai ţii minte când mergeam la film când eram copii? Ea executa dansul fluturelui.

Bell asculta fără să-i dea prea multă atenţie, gândindu-se la planul Sabotorului. Unde avea să atace acum, când detectivii supravegheau totul? Şi ce îi scăpase lui însuşi? Din păcate, oricare era acel lucru trecut cu vederea avea să fie remarcat de Sabotor.

Orchestra începu un cântec vesel, *I’ve Been Working on the Railroad.* Abbott îl înghionti din nou pe Bell.

— Uite! L-au introdus pe clientul nostru în număr.

Comicii stăteau în faţa unui fundal cu o locomotivă Southern Pacific care venea pufăind spre ei, ca şi când era cât pe ce să-i calce. Chiar dacă nu priveai cu atenţie, îţi dădeai seama că

bărbatul îmbrăcat în haine de epocă, cocoţat pe un cal de lemn, îl întruchipa pe Paul Revere. Colegul lui, cu bască de mecanic pe cap şi salopetă, îl înfăţişa pe preşedintele de la Calea Ferată Southern Pacific, Osgood Hennessy.

Paul Revere se apropie în galop, fluturând o telegramă.

— Telegramă de la Senatul Statelor Unite, domnule preşedinte.

— Dă-o-ncoace, Paul Revere! Hennessy smulse hârtia din mâna călăreţului şi o citi cu glas tare: „Domnule, vă rugăm să transmiteţi instrucţiuni. Aţi uitat să ne spuneţi cum să votăm”.

— Ce instrucţiuni aveţi pentru senatori, domnule preşedinte?

— Calea ferată e aproape. Calea ferată e aproape.

— Cum să voteze?

— Una, dacă vine pe uscat.

— Să aprindem o lanternă în clopotniţă dacă vine calea ferată pe uscat?

— Şpăgi, idiotule. Nu lanterne. Şpăgi!

— Câte şpăgi pe mare?

— Două, dacă…

Isaac Bell sări de pe scaun.

24

În cala întunecată a şlepului *Lillian I,* Wong Lee termina de aşezat încrengătura delicată a firelor la lumina unei lămpi de biciclete cu trei baterii uscate. Wong Lee era recunoscător pentru asemenea sursă de lumină, amintindu-şi fără plăcere de zilele de demult, când conecta firele dinamitei la flacără. Slavă Cerului pentru electricitatea care îi permitea să lucreze şi îi oferea energia prin care să declanşeze explozibili cu o precizie uimitoare.

Isaac Bell ieşi de la Jardin de Paris printre draperiile care apărau de ploaie şi coborî pe o scară metalică, lipită de exteriorul teatrului Hammerstein. Ajunse pe o alee şi o luă la goană spre Broadway. Era la două străzi distanţă de hotelul Knickerbocker. Trotuarele erau pline de oameni. Ieşi în stradă, ferindu-se de maşini, alergă spre centru, intră în holul hotelului şi urcă treptele spre biroul agenţiei. Ajuns acolo, întinse mâna după butonul de la biroul ofiţerului speriat şi dădu buzna în camera din spate.

— Vreau să vorbesc cu Eddie Edwards, e pe cheiul de pulbere. Care e linia pentru Jersey City?

— Numărul unu, domnule. Aşa cum aţi ordonat.

Bell ridică receptorul şi apăsă furca de câteva ori.

— Fă-mi legătura cu Eddie Edwards.

— Tu eşti, Isaac? Ne aduci şi nouă o fată de la *Follies?*

— Ascultă, Eddie. Mută mitraliera de pe tripod ca să poţi acoperi şi apa, nu numai poarta.

— Nu pot.

— De ce?

— Cele cinci vagoane îmi blochează câmpul de tragere. Pot să asigur una din două, dar nu pe amândouă odată.

— Atunci mai fă rost de o mitralieră. În cazul în care atacă de pe apă.

— Încerc să împrumut una de la armată, dar nu se poate în seara asta. Îmi pare rău, Isaac. Ce-ar fi să pun vreo doi puşcaşi la capătul cheiului?

— Spui că vagoanele îţi blochează câmpul de tragere? Pune mitraliera deasupra lor.

— *Deasupra* lor?

— M-ai auzit. Pune mitraliera deasupra vagoanelor cu

dinamită, ca să o poţi întoarce în orice direcţie. În felul ăsta se poate asigura şi poarta şi apa. Haide, Eddie. Imediat!

Bell strânse uşurat la piept receptorul. Asta uitase. Apa. Un atac de pe vapor. Rânji spre ceilalţi detectivi care ascultaseră captivaţi.

— Urcarea unei mitraliere în vârful unui vagon cu dinamită ar trebui să fie suficient ca să-i ţină treji, spuse el.

Se înapoie în pas alert la teatru, simţindu-se mult mai puţin îngrijorat şi strecurându-se înapoi pe scaun tocmai când cădea cortina după primul act.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abbott.

— Dacă Sabotorul decide să atace pe apă, o să dea nas în nas cu o mitralieră Vickers.

— Bine gândit, Isaac. Acum poţi să te relaxezi şi să mă prezinţi cunoştinţei tale.

— Senatorului Kincaid? întrebă Bell cu candoare. N-aş spune că suntem prieteni. Am jucat puţin poker, dar…

— Ştii la cine mă refer, afurisitule. Mă refer la Elena din Troia de la Southern Pacific, a cărei frumuseţe a lansat douăsprezece vapoare cu abur.

— Mi se pare mult prea inteligentă ca să cedeze unui băiat de la Princeton.

— Se urcă în lift! Hai, Isaac!

Zeci de oameni aşteptau lifturile. Bell îl conduse pe Abbott printre draperiile pentru ploaie, pe scara exterioară, apoi intrară în holul cavernos de la parter, pe care îl împărţeau toate cele trei teatre din clădire.

— Uite-o!

Lillian Hennessy şi senatorul Kincaid erau înconjuraţi de admiratori. Femeile se înghesuiau să strângă mâna senatorului, iar soţii lor se împingeau, încercând să se apropie de Lillian. Era greu de crezut că soţiile lor observau sau că le păsa măcar. Bell văzu cum două dintre ele îi strecurau subtil lui Kincaid cărţile de vizită.

Mai înalţi decât majoritatea oamenilor şi având experienţă cu încăierările din sălile de dans, detectivii trecură prin mulţime ca un escadron de nave de luptă. Lillian îi zâmbi lui Bell.

Acesta se uită la Kincaid, care îl privi la rândul lui pe detectiv şi îi făcu un semn prietenos din mână.

— E minunat acest spectacol, nu-i aşa? strigă senatorul când Bell se apropie. Îmi place teatrul. Să ştii că te-am auzit vorbind cu Kenny Bloom când spuneaţi că aţi fugit cu circul. Pe mine nu

m-a atras circul, ci scena. Întotdeauna am vrut să fiu actor. Ba chiar am fugit odată cu o companie de teatru, înainte să-mi vină mintea la cap.

— La fel ca bunul meu prieten, Archie Abbott. Archie, ţi-l prezint pe senatorul Charles Kincaid, un alt actor neîmplinit.

— Bună seara, domnule senator, spuse Abbott, întinzând politicos mâna, dar dând pe lângă mâna lui Kincaid din pricină că nu-şi putea lua ochii de la Lillian.

— Bună seara, Lillian, zise Bell cu nonşalanţă. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe vechiul meu prieten, Archibald Angel Abbott.

Lillian începu să fluture din gene în stilul Annei Held. Dar ceva o făcu să se uite mai atentă la figura lui Archie Abbott. Avea nişte ochi cenuşii irezistibili şi Bell observă că Archie se folosea din plin de ei ca să îi stârnească interesul lui Lillian. Fata se uită la cicatricile de pe fruntea lui Abbott, la părul lui roşcat şi la zâmbetul strălucitor. Kincaid îi spuse ceva, dar ea nu părea să-l asculte. Îl privi în schimb drept în ochi pe Abbott şi spuse:

— Încântată de cunoştinţă, domnule Abbott. Isaac mi-a povestit despre dumneata.

— Nu cred, domnişoară Hennessy, altfel aţi fi fugit din încăpere.

Lillian râse, Archie zâmbi mândru, iar senatorul arătă total nemulţumit.

Bell se folosi de datoria la poker ca să-l îndepărteze pe senator de Lillian şi de Archie.

— Mi-a plăcut jocul nostru. Şi a fost o plăcere să primesc cartea dumitale de vizită, dar un cec cu suma datorată ar stârni amintiri şi mai plăcute.

— Cecul meu va ajunge mâine, răspunse Kincaid amabil. Eşti tot la Clubul Yale?

— Până nu apare vreo schimbare. Dar dumneata, domnule senator? Mai rămâi în New York sau te întorci la Washington?

— De fapt, plec la San Francisco dimineaţă.

— Dar Senatul nu e în sesiune?

— Sunt şeful unui subcomitet care conduce o audiere la San Francisco în problema chinezilor. Aruncă o privire la gloata de amatori de teatru care se chinuiau să-i atragă atenţia, îl luă de braţ pe Bell şi spuse cu voce joasă: între noi fie vorba, domnule Bell, ca jucători de poker, audierea va fi un paravan pentru adevăratul scop pentru care merg la San Francisco.

— Şi care e acela?

— Am fost convins de un grup exclusivist de afacerişti din

California să îi ascult cum mă imploră să candidez la preşedinţie, îi făcu din ochi conspirativ. S-au oferit să mă ducă într-o excursie în pădure. Îţi imaginezi ce mult îmi place mie, ca fost constructor de poduri, să dorm în aer liber. Le-am spus că prefer să merg la una dintre cabanele lor celebre din vest. Coarne pe pereţi, urşi împăiaţi, buşteni în foc... şi instalaţie sanitară.

— Şi te laşi convins? întrebă Bell.

— Între noi fie vorba, mă las greu. Dar aş fi foarte onorat să candidez la preşedinţie, spuse Kincaid. Cine n-ar vrea? E visul oricărui politician aflat în slujba poporului.

— Preston Whiteway se află şi el printre afaceriştii din California?

Kincaid îi aruncă o privire dură.

— Vicleană întrebare, domnule Bell.

Preţ de o clipă, privindu-se în ochi, cei doi păreau că stau în vârful unei stânci din Oregon, nu în holul aglomerat al unui teatru.

— Şi răspunsul e...?

— Nu pot să spun. Dar depinde foarte mult de ce va decide preşedintele Roosvelt anul viitor. Dacă vrea să obţină al treilea mandat, eu nu prea mai am loc. În orice caz, m-aş bucura dacă ai ţine totul secret.

Bell spuse că nu va vorbi. Se întreba de ce avea un senator al Statelor Unite încredere într-un om pe care îl întâlnise doar o dată.

— I-ai spus asta şi domnului Hennessy?

— Am să-i spun la timpul potrivit, adică după ce se realizează aranjamentul.

— De ce să aştepţi? Nu ţi-ar fi de ajutor un preşedinte de cale ferată?

Luminile din hol clipeau, semnalând finalul pauzei. Se întoarseră la locurile lor, pe acoperiş.

— Ce fată grozavă, îi spuse Abbott lui Bell.

— Ce părere ai de senator?

— Care senator? întrebă Abbott, făcându-i cu mâna lui Lillian.

— Tot mai crezi că e scorţos?

Abbott se uită la Bell, observă că nu-l întreba degeaba şi răspunse cât putea de serios:

— Cu siguranţă se comportă ca unul. De ce întrebi, Isaac?

— Pentru că am senzaţia că are ceva de ascuns.

— După felul în care s-a uitat la mine când vorbeam cu ea, ar face moarte de om ca să pună mâna pe domnişoara Lillian şi pe

banii ei.

— Vrea să fie şi preşedinte.

— Al căii ferate? întrebă Archie. Sau al Statelor Unite?

— Al Statelor Unite. Mi-a spus că are o întâlnire secretă cu nişte afacerişti din California care vor ca el să candideze, dacă nu încearcă Teddy Roosvelt să mai obţină un mandat.

— Dacă e secret, de ce ţi-a spus ţie? întrebă Archie.

— Asta mă întrebam şi eu. Numai un idiot ar fi capabil să-şi dea drumul la gură aşa.

— Şi îl crezi?

— Bună întrebare, Archie. E ciudat că n-a zis nimic de William Howard Taft.

— E ca şi cum n-ai spune nimic despre elefantul din salon. Dacă Roosvelt nu mai candidează, atunci ministrul de război Taft va fi bunul prieten pe care îl va pune în locul lui. Nu-i de mirare că senatorul vrea să păstreze secretul. Se va pune contra propriului partid.

— Uite, încă un motiv să nu mi se confeseze, spuse Isaac. Ce pune la cale?

De partea cealaltă a lojilor, Lillian Hennessy întrebă:

— Ce părere ai de domnul Abbott, Charles?

— Familia lui e printre cele mai vechi din New York, cu excepţia danezilor şi au multe rădăcini daneze în arborele genealogic. Păcat că şi-au pierdut toţi banii cu Panica din ’93, adăugă Kincaid zâmbind larg.

— Mi-a spus asta direct, spuse Lillian. Nu pare să-l deranjeze.

— Ar deranja pe tatăl oricărei fete tinere pe care ar cere-o de nevastă, o înţepă Kincaid.

— Dar despre Isaac Bell ce părere ai? îl înţepă Lillian la rândul ei. Archie mi-a spus că tu şi Isaac aţi jucat cărţi. Am văzut că vorbeaţi ceva în hol.

Kincaid zâmbea în continuare, foarte încântat de conversaţia cu Bell. Dacă detectivul devenea suspicios, îl putea convinge că nu era el Sabotorul, pozând într-unul dintre numeroşii senatori care visau să ajungă preşedinte. Dacă Bell făcea investigaţii mai departe, avea să descopere că *existau* afacerişti californieni care umblau după un candidat la preşedinţie, iar Preston Whiteway era primul dintre ei. Senatorul Charles Kincaid era în capul listei, pentru că îl încurajase şi manipulase pe nestatornicul magnat al ziarelor din San Francisco, convingându-l că Inginerul-Erou pe care îl ajutase să devină senator avea să îl ajute la rândul lui de

la Casa Albă.

— Despre ce vorbeaţi? insistă Lillian.

Zâmbetul lui Kincaid deveni crud.

— Bell e logodit. Mi-a spus că vrea să cumpere o casă pentru… norocoasa lui iubită.

Oare era tristeţe pe faţa ei sau era doar din cauza luminilor care se stingeau pentru actul al doilea?

— Jersey City drept în faţă, chinezule! strigă „Marele Ben” Weitzman, pe care căpitanul Yatkowski îl trimisese la bordul lui *Lillian I* ca să o conducă după ce aruncaseră echipajul în apa râului. Dă un pic din picior acolo!

Wong Lee continuă să lucreze în ritmul lui, tratând cele douăzeci şi cinci de tone de dinamită cu respectul cuvenit. Deceniile petrecute călcând cămăşi îi bătătoriseră mâinile. Nu mai avea degete la fel de sprintene.

Îi mai rămăsese un explozor şi îl băgă în buzunar, păstrându-şi vechiul obicei de a face economie. Apoi întinse mâna după firul electric dublu pe care îl desfăşurase de la prova navei până în cală, acolo unde se aflau cutiile cu dinamită. Desfăcuse deja cinci centimetri din firele de cositor, trăgând de învelitoarea de cauciuc. Legă un fir de piciorul primului explozor. Întinse mâna după al doilea fir şi se opri.

— Weitzman! Eşti acolo?

— Ce?

— Verifică dacă mai e deschis comutatorul de la prova.

— E deschis. Am verificat deja.

— Dacă nu e deschis, sărim în aer când ating firele astea.

— Stai! Aşteaptă. Mai verific o dată.

Weitzman legă timona cu o sfoară ca să păstreze cursul şi se grăbi spre prova, blestemând ploaia rece. Yatkowski îi dăduse o lanternă cilindrică şi, în raza ei pâlpâitoare, văzu coarnele depărtate ale comutatorului fixat de chinez, care aveau să rămână aşa până când prova se izbea de cheiul de pulbere. Impactul avea să apropie coarnele, completând legătura electrică dintre baterie şi explozoare şi aruncând în aer douăzeci şi cinci de tone de dinamită. Astfel săreau în aer şi celelalte o sută de tone de pe chei, făcând cea mai mare explozie din istoria oraşului.

Weitzman alergă înapoi şi strigă prin chepeng.

— E deschis. Aşa cum ţi-am zis.

Wong respiră adânc şi legă firul pozitiv de al doilea picior al

explozorului. Nu se întâmplă nimic. Desigur, îşi spuse el sec, dacă nu era în regulă, nu şi-ar fi dat seama fiindcă ar fi fost deja mort. Urcă scara, ieşi prin chepeng şi îi spuse celuilalt să trimită semnal goeletei. Aceasta se apropie din lateral, cu pânzele fluturând umede şi izbindu-se tare de şlep.

— Uşor! strigă Weitzman. Vrei să ne omori?

— Chinezule! strigă căpitanul Yatkowski. Treci încoace!

Wong Lee se căţără cu picioarele obosite pe scara de sfoară.

Urcase prin locuri mai rele în munţi, dar pe atunci era mai tânăr cu treizeci de ani.

— Weitzman! strigă căpitanul. Vezi cheiul?

— Cum l-aş putea rata?

Luminile electrice se vedeau la aproape un kilometru distanţă. Poliţiştii luminaseră totul ca pe Calea Lactee pentru ca nimeni să nu îi poată lua prin surprindere dinspre parcul feroviar, dar nu le trecuse deloc prin cap puteau fi loviţi dinspre râu.

— Fixează-i direcţia şi dă-te repede de acolo.

Weitzman întoarse timona până când poziţionă şlepul cu farul spre cheiul de pulbere. Veneau din lateral, iar cheiul era lung de 180 metri, aşa că, indiferent dacă devia puţin de la curs, tot ar fi reuşit să lovească suficient de aproape de cele cinci vagoane pline cu dinamită.

— Repede, am zis! strigă căpitanul.

Weitzman nu mai avu nevoie de alte îndemnuri. Se grăbi spre puntea de lemn a goeletei.

— Dă-i drumul! strigă Wong. Du-ne de aici.

Nimeni nu înţelegea mai bine decât Wong forţele care aveau să se abată asupra parcului feroviar, a portului şi a oraşelor din jur.

Când Wong şi echipajul goeletei priviră înapoi ca să verifice dacă şlepul era pe direcţia bună, văzură un feribot de la Calea Ferată New Jersey Central care arunca frânghiile ca să iasă din terminalul pentru pasageri din Communipaw. Probabil că tocmai venise un tren şi feribotul lua pasagerii pentru ultima tură.

— Bine aţi venit la New York! murmură căpitanul.

Când cele douăzeci şi cinci de tone de dinamită de pe şlep făceau să explodeze o sută de tone de dinamită pe cheiul de pulbere, feribotul acela avea să dispară într-o văpaie.

25

Marion Morgan stătea pe puntea descoperită a feribotului Jersey Central. Se lipea de balustradă, ignorând ploaia. Inima îi bătea cu putere de bucurie şi nerăbdare. Nu mai văzuse New Yorkul de când o luase tatăl ei în excursie în Est pe când era numai o copilă. Acum, dincolo de râu se vedeau zeci de zgârie-nori cu ferestrele luminate. Undeva, pe insula asta de vis, era şi iubitul ei, Isaac.

Se tot gândise dacă să îi telegrafieze sau să-i facă o surpriză. Se hotărâse să-l surprindă. Schimbase de câteva ori planul călătoriei fiindcă Preston Whiteway îi schimba mereu programul încărcat. În ultima clipă luase decizia de a rămâne în California şi de a o trimite pe ea la întâlnirea cu bancherii din New York ca să le prezinte propunerea lui de a finanţa jurnalul de ştiri *Lumea filmului.* Probabil că tânărul ziarist era impresionat de experienţa ei în domeniul bancar ca să-i dea o însărcinare atât de importantă. Dar Marion bănuia că adevăratul motiv pentru care trimitea o femeie era acela că plănuia să o curteze, ştiind că îşi putea croi drum spre inima ei respectându-i independenţa. Inventase o expresie care să îl facă pe insistentul Whiteway să priceapă că era logodită cu Isaac.

Inima mea e dată.

Fusese nevoită să o folosească deja de două ori. Dar în felul acesta spunea tot ce era de spus şi era gata să o mai folosească de zece ori dacă era necesar.

Ploaia începea să se potolească, iar luminile oraşului deveneau tot mai strălucitoare. De îndată ce ajungea la hotel, avea să-l sune pe Isaac la Clubul Yale. Hotelurile respectabile nu îngăduiau ca fetele nemăritate să primească bărbaţi în vizită. Dar orice poliţist din ţară ar fi închis ochii dacă era vorba de un agent Van Dorn. Politeţea asta profesională l-ar fi făcut pe Isaac să zâmbească.

Se auzi şuieratul feribotului. Simţi tremuratul elicelor sub tălpi. Când se desprinseră de malul din New Jersey, văzu pânzele unui şlep de modă veche în lumina cheiului.

Fusese nevoie de patru oameni care să ridice, în zece minute, mitraliera grea în vârful vagonului de marfa. Aşa cum prevăzuse Isaac Bell, poliţia feroviară rămase trează, urcând pe trenul plin

de dinamită mitraliera grea cu centură, fixată pe un tripod. Dar Eddie Edwards, anchetatorul de patruzeci de ani de la Van Dorn, cu păr neaşteptat de cărunt, urcă totuşi pe scara vagonului ca să-i verifice.

Arma lor era la fel de sigură, adaptată de la puşca Maxim care îşi dovedise eficacitatea doborând armatele africane. Unul dintre poliţiştii de la transporturi era un englez repatriat care spunea poveşti despre cum măcelărise „nativi” cu o asemenea puşcă în războaiele coloniale. Edwards îl instruise să-i lase în pace pe „nativii” din New Jersey. Cu excepţia cazului în care încercau ceva. Vechile bande de acolo nu erau la fel de dure ca atunci când Edwards conducea lupta agenţilor Van Dorn pentru curăţarea parcurilor feroviare, dar tot erau ţâfnoase.

Stând pe acoperişul vagonului, întorcându-se încet în loc ca să supravegheze câmpul de tragere, care devenise un cerc în urma manevrei, Edwards îşi amintea de vremurile de odinioară când păzea transporturile de lingouri de aur. Desigur, pe atunci armele bandei Lava Bed erau în mare parte ţevi de plumb, coturi de cositor şi din când în când câte o puşcă cu ţeava tăiată.

Se uită la feribotul luminat care pleca din terminalul Communipaw. Se întoarse din nou spre poarta blocată de trei tendere cu cărbuni păzite de poliţişti înarmaţi şi văzu că parcul părea cât se poate de liniştit. Locomotivele de schimb se foiau de colo-colo, mutând trenurile. Dar în fiecare cabină se afla şi un detectiv înarmat. Se uită înapoi spre râu. Ploaia se oprea. Acum se vedeau clar luminile New Yorkului.

— Goeleta aceea o să se lovească de şlep?

— Nu. Era cât pe ce, dar acum se îndepărtează. Vezi? Merge mai departe şi şlepul vine încoace.

— Da, văd, zise Edwards, strângând fălcile. Unde naiba se duce?

— Vine spre noi.

Edwards se uita la şlep din ce în ce mai nemulţumit.

— Cât de departe e baliza aceea roşie? întrebă el.

— Lumina roşie? La vreo 400 metri.

— Dacă trece de baliză, trage patru focuri în faţa provei.

— Vorbiţi serios? întrebă suspicios poliţistul.

— Da, la naiba, vorbesc serios. Pregăteşte-te să tragi.

— Trece de baliză, domnule Edwards.

— Trage! Acum!

Mitraliera scoase un zgomot înfundat. Locul unde loviseră gloanţele era prea departe şi întunecat ca să vadă ceva. Şlepul

venea tot mai aproape de chei.

— Trage zece focuri spre acoperişul timoneriei.

— Ar fi un semnal clar de alarmă, spuse englezul. Gloanţele astea cilindrice sună ca un tunet.

— Asigură-te că nu e nimic în spatele lui. Nu vreau să lovim vreun biet remorcher.

— E liber.

— Trage! Acum! Nu mai aştepta!

Cureaua cu cartuşe se smuci şi zece gloanţe ieşiră pe ţeavă. Un norişor de abur ieşi din răcitor.

Vasul se apropia tot mai mult.

Eddie Edwards îşi umezi buzele. Dumnezeu ştia cine era pe vas. Un beţiv? Un băiat speriat care stătea la timonă cât dormea căpitanul? Un bătrân îngrozit care habar nu avea de unde veneau gloanţele?

— Duceţi-vă acolo, la lumină. Faceţi-le semn… Nu tu! Tu stai la mitralieră.

Alimentatorul şi cărăuşul săreau în sus şi-n jos pe acoperişul vagonului, dând din mâini disperaţi. Dar vasul mergea înainte.

— Daţi-vă la o parte! le spuse Edwards. Trage în timonerie!

Apucă centura şi începu să alimenteze mitraliera care porni un nou atac asurzitor.

Două sute de gloanţe ţâşniră pe ţeavă, traversară cei patru sute de metri şi străpunseră timoneria şlepului, făcând să sară aşchii şi cioburi. Două gloanţe sfărâmară cavila de sus a timonei. Un altul sfâşie funia şi timona se învârti liberă. Dar apa care trecea peste vâsle îi menţinea cursul spre chei. Apoi cadrul timonei se prăbuşi. Acoperişul căzu peste cârmă, împingând cavilele în jos, întorcând vâslele de care era legată.

Actul al doilea al spectacolului începu în forţă, crescând apoi în intensitate. „Valsul Ju-Jitsu”, condus de prinţul Tokio, „direct din Japonia”, fu urmat de un cântec amuzant, *I Think I Oughtnt Auto Any More:*

> …happened to be smoking when I got beneath her car, gasoline was leaking and fell on my cigar, blew that chorus girl so high I thought she was a star…[6]

---

[6] Întâmplător, fumam când m-am vârât sub maşina ei
Benzina s-a scurs şi a picat sub trabuc
Fata a zburat aşa de sus încât ziceai că-i o stea… (în engl. în orig.)

Când se termină cântecul, se auzi bătaia unei tobe. Pe scenă apăru o coristă în bluză albastră, o fustiţă albă şi ciorapi roşii. Se alătură o a doua tobă. Apăru încă o coristă. Apoi încă o tobă şi încă o coristă. În cele din urmă, şase tobe băteau şi şase coriste mărşăluiau încoace şi încolo. Apoi altele şi altele. Alte tobe încinseră ritmul care zdruncina scaunele. Dintr-odată, toate cele cincizeci de fete frumoase de pe Broadway se opriră din dans, scoaseră cincizeci de tobe din culise, coborâră scările din lateralul scenei şi porniră pe culoare, bătând în tobe şi dând din picioarele colorate în roşu.

— Nu te bucuri c-am venit? strigă Archie.

Bell ridică ochii. O străfulgerare pe cer îi atrase atenţia, ca şi cum teatrul proiecta lumini şi în josul clădirii, nu numai pe scenă. Părea că luase foc cerul. Simţi că se zguduie clădirea şi o clipă se gândi că era unda de şoc a unui cutremur. Apoi auzi bubuitul exploziei.

(n. tr.).

26

Orchestra se opri brusc. Teatrul fu cuprins de o linişte sinistră. Apoi căzu pe acoperiş o ploaie de sfărâmături, răsunând ca o mie de tobe. Sticla luminatorului se sparse şi toţi cei prezenţi – publicul, angajaţii şi coristele – începură să ţipe.

Isaac Bell şi Archie Abbott se mişcară în aceeaşi secundă, pornind pe culoar, trecând prin apărătoarele de ploaie şi coborând scara exterioară. Văzură o strălucire roşiatică pe cer la nord-vest, spre Jersey City.

— Cheiul de pulbere, spuse Bell cu inima strânsă. Trebuie să mergem acolo.

— Uite, zise Archie în timp ce coborau scările. Peste tot sunt numai ferestre sparte.

Fiecare clădire de pe stradă rămăsese fără cel puţin o fereastră. 44th Street era acoperită de cioburi. Cei doi se întoarseră cu spatele la mulţimea de oameni care umplea panicată bulevardul Broadway şi alergară spre râu. Traversară 8th Avenue, apoi 9th Avenue, trecând prin cartierul Hell's Kitchen şi ferindu-se de zecile de locuitori care ieşeau din baruri şi clădiri de locuinţe. Toată lumea striga: „Ce s-a întâmplat?"

Detectivii alergară mai departe pe 10th Avenue peste liniile de cale ferată de la New York Central, ajunseră pe 11th Avenue, ocolind maşinile de pompieri şi caii speriaţi. Cu cât se apropiau mai mult de râu, cu atât vedeau mai multe ferestre sparte. Un poliţist încercă să-i oprească. Îi arătară legitimaţiile şi trecură în grabă mai departe.

— O navă de stins incendiul! strigă Bell.

Încărcată cu hidromonitoare şi eliberând fum, o navă de stins incendii se retrăgea dinspre cheiul 84. Bell alergă după ea şi sări. Abbott ateriză lângă ea.

— Van Dorn, îi spuse el marinarului speriat. Trebuie să ajungem în Jersey City.

— Aţi greşit ambarcaţiunea. Noi mergem în centru să udăm cheiurile.

Motivul pentru ordinul primit deveni evident foarte repede. Pe partea cealaltă a râului, flăcările se ridicau la cer pe cheiurile din Jersey City. Cum ploaia se terminase, vântul îşi schimbase direcţia spre vest, aruncând scântei peste râu spre cheiurile din Manhattan. Aşa că, în loc să se îndrepte spre Jersey City ca să

stingă focul, vasul mergea să ude cheiurile din Manhattan, ca să nu permită scânteilor să aprindă acoperişurile şi navele de lemn care erau ancorate în zonă.

— E un geniu, spuse Bell. Trebuie să recunosc.

— Un Napoleon al crimei, consimţi Archie. Ca şi cum Conan Doyle la trimis pe profesorul Moriarty la noi în loc să-l trimită la Sherlock Holmes.

Bell observă un barcaz de la Divizia Maritimă a Departamentului de Poliţie din New York pe terminalul pentru feriboturi Lackawanna, de pe 23rd Street.

— Lasă-ne acolo!

Poliţiştii din New York se învoiră să traverseze râul. Treceau pe lângă vase avariate, cu pânzele ferfeniţite şi coşurile de fum răsturnate de explozie. Unele pluteau în derivă. Pe alte ambarcaţiuni, echipajul făcea reparaţii cât să poată ajunge la mal. Un feribot al căii ferate Jersey Central se îndrepta cu greu spre Manhattan, cu ferestrele distruse şi cu scheletul înnegrit.

— Uite-l pe Eddie Edwards!

Părul alb al lui Edwards era acum negru, iar ochii îi străluceau pe faţa murdară de funingine, dar nu era rănit.

— Slavă Domnului că ai sunat, Isaac. Am montat la timp mitraliera ca să-i oprim pe nemernici.

— Să-i opriţi? Ce tot vorbeşti?

— Nu au aruncat în aer cheiul. Arătă cu degetul spre fumul gros. Trenul cu dinamită e în regulă.

Bell se uită prin fum şi văzu şirul de vagoane. Cele cinci care se aflau acolo când plecase el din Jersey City cu o seară înainte erau la locul lor.

— Dar ce au aruncat în aer? Am simţit până în Manhattan. A spart toate geamurile din oraş.

— S-au aruncat pe ei înşişi. Mulţumită mitralierei.

Eddie le povesti cum reuşiseră să devieze cursul şlepului cu focuri de mitralieră.

— S-au întors şi au luat-o spre goeletă. Mai devreme i-am văzut împreună. Bănuiesc că au luat echipajul la bord. După ce nenorociţii au blocat cârma şi au îndreptat-o spre chei.

— Şi dinamita a explodat din cauza gloanţelor?

— Nu cred. I-am făcut timoneria bucăţi, dar nu a explodat. Şlepul s-a răsucit la o sută optzeci de grade şi a pornit-o în altă direcţie. Abia după vreo trei-patru minute a explodat. Unul dintre băieţii de la mitralieră a văzut când s-a lovit de goeletă. Şi i-am văzut toţi pânzele în lumina exploziei.

— E aproape imposibil să detonezi dinamită prin impact, zise Bell. Probabil au improvizat un detonator... Tu ce zici, Eddie? Cum au pus mâna pe şlepul de la Southern Pacific?

— Eu zic că au încolţit şlepul în sus pe râu, spuse Edwards, l-au împuşcat pe McColleen şi au aruncat echipajul în apă.

— Mai întâi trebuie să le găsim cadavrele, ordonă Bell cu vocea încărcată de durere. Archie, spune-le poliţiştilor de pe ambele maluri ale râului. Jersey City, Hoboken, Weehawken, New York, Brooklyn, Staten Island. Agenţia Van Dorn vrea să vadă orice cadavru scos din apă. Plătesc eu pentru înmormântarea omului nostru şi a echipajului nevinovat. Trebuie să identificăm criminalii care lucrau pentru Sabotor.

Se iviră zorile peste scena unui masacru care se întindea pe ambele maluri ale râului. Din cele şase cheiuri din Communipaw mai erau cinci. Al şaselea era complet ars. Nu mai rămăseseră decât mormane de resturi înnegrite şi o movilă de vagoane distruse care se vedeau din apă. Toate geamurile de lângă terminalul pentru pasageri de la Jersey City Central erau sparte, iar acoperişul era pe jumătate smuls. Un feribot care acostase acolo se bălăngănea, lovit de un remorcher scăpat de sub control care îi găurise carena şi stătea acum lipit ca un pui de burta mamei. Catargele vaselor de lângă chei erau distruse, acoperişurile de cositor şi pereţii laterali ai barăcilor se împrăştiaseră, marfa din vagoane se rostogolea pe jos. Muncitorii bandajaţi, răniţi de cioburi şi de resturi, căutau prin rămăşiţele parcului feroviar, iar locuitorii speriaţi ai cartierelor din apropiere se îndepărtau cu lucrurile în spinare.

Cea mai ridicolă imagine văzută de Bell în dimineaţa aceea cenuşie era aceea a timonei unei goelete care fusese aruncată în apă şi aterizase pe un bac. De pe partea cealaltă a râului veneau veşti despre miile de geamuri sparte şi străzile acoperite de sticlă în partea inferioară a Manhattanului.

Abbott îl înghionti pe Bell.

— Vine şeful.

Se apropia o barcă cu motor a poliţiei din New York, cu puţul scurt şi cabina joasă. Joseph Van Dorn stătea pe puntea de la prova, îmbrăcat în palton şi cu un ziar sub braţ.

Bell merse să-l întâmpine.

— E momentul să-mi depun demisia.

27

— Cererea e respinsă! răspunse Van Dorn.

— Nu e o cerere, domnule! spuse Isaac Bell cu răceală. E intenţia mea. Am să-l vânez singur pe Sabotor, chiar dacă ar fi să fac asta tot restul vieţii. În acelaşi timp, promit să nu stânjenesc ancheta agenţiei condusă de un anchetator mai bine calificat.

Van Dorn zâmbi mişcând din favoriţii roşcaţi.

— Mai bine calificat? Poate ai fost prea ocupat să citeşti ziarele de dimineaţă.

Îl apucă de mână pe Bell şi îl strânse cu putere.

— În sfârşit am câştigat o rundă, Isaac. Bravo!

— Am câştigat? Ce tot vorbeşti, domnule? Au murit oameni pe feribot. Jumătate din geamurile din Manhattan s-au spart. Cheiurile sunt distruse. Şi asta din cauza sabotării unui vas al căii ferate Southern Pacific, pe care eu trebuia să-l protejez.

— Recunosc, e o victorie parţială. Dar tot victorie rămâne. L-ai oprit pe Sabotor să arunce în aer trenul cu dinamită, care era ţinta lui. Dacă i-ai fi permis, ar fi omorât sute de oameni. Uită-te aici. Van Dorn desfăcu ziarul. Trei titluri cu litere uriaşe acopereau prima pagină:

DAUNELE EGALEAZĂ PIERDERILE
CAUZATE DE INCENDIUL DIN MAI 1904
CELE MAI MULTE VIEŢI PIERDUTE PE FERIBOT,
3 MORŢI, NENUMĂRAŢI RĂNIŢI
AR FI PUTUT FI MULT MAI RĂU, SPUNE COMISARUL
DE LA POMPIERI.

— Şi uită-te la asta! E şi mai bună.

Sabotorul spumega de furie.

Străzile din Manhattan erau acoperite de cioburi. De pe bacul feroviar vedea fumul negru care se ridica deasupra malului din Jersey. Portul era plin de vase avariate şi barje. Explozia dinamitei era unicul subiect de conversaţie în baruri şi saloane pe ambele părţi ale râului. Invadase chiar şi salonul îmbrăcat în pluş al trenului Pennsylvania Special, care plecase din gara din Jersey City spre Chicago.

Dar, spre furia lui, fiecare băiat cu ziare din oraş striga titlurile ediţiilor speciale şi la fiecare gheretă se vedeau minciunile:

SABOTAJ ZĂDĂRNICIT
POLIŢIA FEROVIARĂ ŞI AGENŢII VAN DORN
AU SALVAT TRENUL CU DINAMITĂ
PRIMARUL E RECUNOSCĂTOR BUNEI
CONDUCERI DE LA SOUTHERN PACIFIC.

Dacă Isaac Bell ar fi fost în tren, l-ar fi strâns de gât cu mâinile lui. Sau l-ar fi trecut pe sub roţi. Îşi reaminti că avea să vină şi momentul acela. Pierduse doar o bătălie, nu războiul. El avea să câştige războiul, iar Bell avea să-l piardă. Şi acest lucru trebuia sărbătorit!

Chemă chelnerul cu glas poruncitor.

— George!

— Da, domnu' senator.

— Şampanie!

Chelnerul îi aduse o sticlă de Renaudin Bollinger într-o găleată cu gheaţă.

— Nu poşirca aia! Se ştie foarte bine că nu beau decât Mumm.

Chelnerul făcu o plecăciune.

— Îmi pare foarte rău, domnule senator. Dar Renaudin Bollinger a fost şampania preferată a reginei Victoria, acum a regelui Edward şi ne-am gândit că ar fi un substitut pe măsură.

— Substitut? Ce naiba tot vorbeşti acolo? Adu-mi şampanie Mumm sau te dau afară!

— Dar, domnule senator, tot stocul de Mumm al Căii Ferate Pennsylvania a fost distrus în explozie.

— În sfârşit o victorie, repetă Joseph Van Dorn. Dacă e adevărat ce spui, că Sabotorul încearcă să discrediteze Calea Ferată Southern Pacific, atunci cu siguranţă nu-i convin rezultatele. „Buna conducere de la Southern Pacific", auzi tu… Exact opusul a ceea ce spera să obţină cu atacul acesta.

— Mie nu mi se pare o victorie, zise Isaac Bell.

— Bucură-te de ea, Isaac. Pe urmă dă-i bătaie să afli cine a aranjat toate astea.

— Sabotorul n-a terminat treaba.

— Atacul ăsta nu a fost pus la cale peste noapte, spuse Van Dorn serios. Vom găsi indicii cu privire la ce are de gând să facă mai departe.

Cercetările făcute asupra timonei goeletei, care fusese trasă pe un bac feroviar, dezvăluiră trupul unui om pe care cei de la Divizia Maritimă îl cunoşteau bine.

— Un şobolan pe nume Weitzman, spuse căpitanul unei patrule de lansare. Stătea pe lângă căpitanul goeletei, un nemernic, Yatkowski, din Yonkers. Făcea contrabandă când nu se ocupa cu ceva mai rău.

Poliţia din Yonkers căută prin tot oraşul, dar fără nici un rezultat. Însă, în dimineaţa următoare, rămăşiţele căpitanului ajunseră la mal în Weehawken. Agenţii Van Dorn descoperiseră deja că goeleta aparţinea unui negustor cu cherestea înrudit prin alianţă cu Yatkowski. Acesta nu recunoscu nici o crimă, susţinând că îi vânduse nava cumnatului său cu un an mai devreme. Când fu întrebat dacă Yatkowski folosise vreodată vasul ca să transporte ilegal fugari, negustorul răspunse că ar fi fost în stare de orice.

Sabotorul îşi schimba tactica, după cum bine ghicise Bell în Ogden. În loc să se bazeze pe revoluţionari zeloşi, se dovedea capabil să angajeze criminali cu sânge rece care să facă treburile murdare pe bani.

— A folosit vreunul dintre oamenii ăştia explozibil ca să comită asemenea crime? îl întrebă el pe căpitanul patrulei.

— Se pare că acum a fost prima dată, spuse poliţistul cu un zâmbet trist şi nu s-au priceput prea bine. Mai ales că s-au aruncat singuri în aer.

— E o fată frumoasă aici care vrea să vă vadă, domnule Bell.

Bell nu ridică ochii de la biroul lui din sediul agenţiei. Trei telefoane sunau întruna. Mesagerii erau într-un du-te-vino continuu. Agenţii erau pregătiţi să raporteze sau să primească însărcinări noi.

— Sunt ocupat. Trimite-o la Archie.

— Archie e la morgă.

— Atunci trimite-o la plimbare.

Trecuseră patruzeci de ore de la explozia care zguduise portul New York. Căutând printre rămăşiţe, experţii de la Biroul de Explozibil, susţinut de calea ferată, găsiseră o baterie uscată, ceea ce îi făcu să creadă că dinamita fusese aruncată în aer cu ajutorul electricităţii. Dar Bell tot nu avea idee dacă cei care muriseră la bordul goeletei detonaseră explozibilul sau angajaseră un profesionist. Se întreba dacă nu cumva Sabotorul însuşi aranjase explozia. Se aflase pe goeletă? Era mort? Sau îşi pregătea următorul atac?

— Eu aş primi-o dacă aş fi în locul dumneavoastră, insistă recepţionerul.

— Am văzut-o. E frumoasă. E bogată. Nu am timp.

— Dar a venit cu o gaşcă de băieţi şi au un aparat de fotografiat.

— Poftim? Bell aruncă o privire dincolo de uşă. *Marion!*

Bell dădu buzna pe uşă, o luă în braţe şi o sărută. Logodnica lui purta pălărie legată cu o panglică ce îi acoperea jumătate de faţă.

Bell observă că îşi pieptănase părul blond-deschis, pe care de obicei îl purta în vârful capului, în aşa fel încât să îi acopere un obraz.

— Ce faci aici?

— Încerc să fac fotografii cu eroul, dacă mă lasă jos din braţe. Vino afară, la lumină.

— Erou? Eu sunt eroul sindicatului sticlarilor. Îşi lipi buzele de urechea ei şi adăugă în şoaptă: Singurul loc în care te las din braţe e într-un pat.

— Nu înainte să facem fotografii cu celebrul detectiv care a salvat New Yorkul.

— Dacă îmi arăţi faţa la cinema o să-mi vină greu să iau prin surprindere criminalii.

— Te fotografiem din spate, să ţi se vadă numai ceafa, va fi foarte misterios. Hai repede, altfel pierdem lumina.

Coborâră pe scara mare a hotelului Knickerbocker, urmaţi de mormăielile şi întrebările şoptite ale asistenţilor lui Bell, precum şi de cameramanul şi asistenţii lui Marion, care duceau o cameră Lumiere, un tripod de lemn şi cutii cu accesorii. Afară, pe trotuar, muncitorii schimbau ferestrele hotelului.

— Aşezaţi-l acolo! spuse cameramanul, arătând o porţiune de trotuar unde lumina era mai puternică.

— Aici, spuse Marion. Ca să se vadă geamurile sparte în spate.

— Da, doamnă.

Marion îl apucă de umeri pe Bell.

— Întoarce-te aşa.

— Mă simt ca un colet.

— Chiar eşti – un colet minunat numit „Detectivul în costum alb”. Acum, arată spre sticla din spate…

Bell auzi în spatele lui zgomotele volanţilor şi ale mecanismelor din spatele lor, un angrenaj care păcănea ca o maşină de cusut, apoi rabatarea filmului.

— Ce întrebări aveţi? strigă el peste umăr.

— Ştiu că eşti ocupat. Am scris deja răspunsurile tale pentru titluri.

— Şi ce am spus acolo?

— Că agenţia Van Dorn va urmări criminalul care a atacat oraşul New York până la capătul pământului. Nu ne vom da bătuţi niciodată. Niciodată!

— Nici eu n-aş fi spus-o mai bine.

— Acum stai să ataşăm lentila telescopică… Bine, arată spre macaraua care ridică geamul… Mulţumesc. A fost grozav.

Când Bell se întoarse să o vadă zâmbind, o pală de vânt îi ridică părul lui Marion şi el văzu că îşi aranjase părul şi eşarfa ca să ascundă un bandaj.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Un ciob de sticlă. Eram pe feribot când a explodat bomba.

— *Poftim*?

— Nu e nimic.

— Ai fost la doctor?

— Sigur că da. N-am să rămân cu cicatrice. Şi dacă rămân, am să port părul pe partea asta.

Bell era şocat, aproape paralizat de furie. Sabotorul aproape că o omorâse. În clipa aceea, când era cât pe ce să-şi piardă controlul, un agent veni în fugă din hotel, atrăgându-i atenţia.

— Isaac! A sunat Archie de la morga din Manhattan. Crede că a găsit ceva.

Doctorul legist din Manhattan primea un salariu de 36 000 de dolari pe an, aşa că îşi permitea luxul celor din clasa mijlocie, inclusiv verile petrecute în străinătate. De curând instalase un sistem de identificare fotografică pe care îl descoperise la Paris.

Sub luminator stătea agăţată o cameră mare de fotografiat. Lentila era îndreptată spre podea, unde erau puse marcaje ce indicau înălţimea în metri şi centimetri. Pe podea era întins un cadavru, luminat puternic prin luminator. Bell văzu că era un bărbat, deşi faţa îi era distrusă de foc. Avea hainele ude. Din cap până în picioare măsura 1,60 metri.

— E doar un chinez, spuse legistul. Cel puţin aşa cred, judecând după mâini, picioare, culoarea pielii. Dar au spus că vreţi să vedeţi orice om înecat.

— Am găsit chestia asta în buzunarul lui, zise Abbott, arătându-i un cilindru de mărimea unui creion, cu fire care se întindeau ca două picioare scurte.

— Explozor pe bază de mercur, spuse Bell. Unde l-au găsit pe omul acesta?

— Plutea mai la vale de Battery.

— Ar fi avut cum să plutească din Jersey City până în capătul Manhattanului?

— Curenţii sunt imprevizibili, spuse legistul. Cadavrele ajung în tot felul de direcţii, prinse între maree şi fluxul râului, depinde care e mai crescut. Credeţi că el a declanşat explozia?

— Arată de parcă a fost aproape, spuse Abbott cu nesiguranţă, aruncându-i o privire iscoditoare lui Bell.

— Vă mulţumim că ne-aţi chemat, domnule doctor, spuse Bell, apoi ieşi.

Abbott îl ajunse din urmă pe trotuar.

— Cum a ajuns Sabotorul să recruteze un chinez?

— Nu putem fi siguri până nu aflăm cine era omul acesta, spuse Bell.

— Asta va fi cam greu pentru că nu are faţă.

— Trebuie să aflăm cine era. Care sunt principalele munci pe care le fac chinezii în New York?

— Cei mai mulţi lucrează în fabricile de trabucuri, conduc băcănii şi spălătorii manuale, desigur.

— Omul nostru avea bătături în palme, zise Bell, ceea ce înseamnă că era un spălător care lucra cu un fier greu şi încins.

— Sunt multe spălătorii, spuse Archie. Câte una în fiecare cvartal din cartierele cu muncitori.

— Începeţi în Jersey City. Acolo era ancorată goeleta. Şi acolo a fost încărcat cu dinamită şlepul de la Southern Pacific.

Lucrurile începură deodată să se mişte mai repede. Unul dintre poliţiştii feroviari ai lui Jethro Watt îşi aminti că îi dăduse voie unui chinez cu un sac de rufe să urce pe chei.

— Spunea că merge la *Julia Reidhead,* o barcă de metal care descărca oase.

Vasul era încă ancorat la chei, cu catargele distruse de explozie. Nu, spuse căpitanul ei. Nu dăduse rufe la spălat pe mal. La bordul navei se afla şi nevasta lui, aşa că ea se ocupa de rufe. Apoi aflară din jurnalul şefului portului că goeleta lui Yatkowski fusese trasă lângă *Julia* în după-amiaza aceea.

Detectivii Van Dorn găsiră studenţi misionari care învăţau chineză la un seminar din Chelsea. Angajară studenţii să traducă pentru ei şi îşi intensificară căutarea spălătoriei la care lucrase decedatul. Archie Abbott se întoarse triumfător la hotelul Knickerbocker.

— Îl chema Wong Lee. Oamenii care îl cunoşteau au spus că pe vremuri a lucrat la calea ferată în vest.

— Arunca în aer stâncile, spuse Bell. Desigur. De acolo a învăţat meserie.
— Probabil a venit aici acum douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, spuse Abbott. Mulţi chinezi au fugit din California ca să scape de atacurile mulţimilor furioase.
— Şeful lui a spus asta numai ca să sune bine? Ca să scape de detectivi?
— Wong Lee nu era chiar un angajat. Cel puţin, nu mai era acum. A cumpărat jumătate din acţiunile şefului său.
— Înseamnă că Sabotorul l-a plătit bine, zise Bell.
— Foarte bine. Cu banii jos chiar şi destul cât să-şi cumpere o afacere. Trebuie să-i admir spiritul întreprinzător. Câţi muncitori ar fi rezistat tentaţiei de a-i cheltui pe vin şi pe femei?… Isaac, de ce te uiţi aşa la mine?
— *Când?*
— Când ce?
— Când a cumpărat Wong Lee jumătate din acţiuni?
— În februarie.
— *Februarie?* De unde a avut bani?
— De la Sabotor, desigur. Când l-a angajat. De unde să aibă un chinez sărac atâţia bani?
— Eşti sigur că a fost în februarie?
— Absolut. Şeful lui mi-a zis că a fost imediat după Anul Nou chinezesc. Se încadrează în tiparul Sabotorului, nu? Plănuieşte totul din timp.
Isaac Bell abia îşi mai stăpânea emoţia.
— Wong Lee a cumpărat acţiuni la spălătorie în februarie. Dar Osgood Hennessy a făcut afacerea aceea secretă abia în noiembrie. De unde ştia Sabotorul în februarie că Southern Pacific avea să câştige intrarea în New York în noiembrie?

28

— Sabotorul a auzit de undeva despre afacere, răspunse Abbott.

— Nu! strigă Bell. Osgood Hennessy ştia că trebuia să obţină acţiunile majoritare la Jersey Central în cel mai mare secret altfel rivalii lui l-ar fi oprit. Nimeni nu aude de undeva despre intenţiile bătrânului pirat până nu vrea el să se audă.

Bell puse mâna pe cel mai apropiat telefon.

— Rezervaţi două cabine alăturate la trenul Twentieth Century Limited, cu legătură până la San Francisco!

— Adică Sabotorul are informaţii din interior. Despre Southern Pacific? întrebă Archie.

— Da, are, zise Bell, luându-şi haina şi pălăria. Ori şi-a dat vreun prost drumul la gură, ori i-a transmis un spion informaţii despre planurile lui Hennessy. Oricum, nu e străin de cercul intim al lui Hennessy.

— Poate chiar o fi făcând parte din el, spuse Abbott, alergând pe lângă Bell când acesta ieşi din birou.

— Cu siguranţă e aproape de vârf, încuviinţă Bell. Te ocupi tu să închizi operaţiunea din Jersey City. Trimite toţi oamenii disponibili la trecătoarea Cascades. Acum că a pierdut la New York fac pariu că acolo va ataca data viitoare. Vino după mine cât de repede poţi.

— Cine e în cercul lui Hennessy? întrebă Archie.

— Are bancheri în consiliul director. Are avocați şi trenurile speciale Pullman pline de mecanici şi administratori care se ocupă de construcţia trecătorii.

— O să dureze mult până îi anchetăm pe toţi.

— Nu avem atâta timp la dispoziţie. Încep cu însuşi Hennessy. Îi spun ce ştim şi vedem la cine i se duce gândul.

— Eu nu i-aş trimite o asemenea întrebare prin telegraf, zise Archie.

— De asta merg în vest. Din câte ştim, Sabotorul ar putea fi şi un telegrafist. Trebuie să discut cu Hennessy faţă în faţă.

— De ce nu închiriezi un tren special?

— Pentru că spionul Sabotorului ar putea să observe şi să-şi dea seama că nu e în regulă. Nu merită să risc.

Abbott rânji.

— *De asta* ai închiriat două cabine alăturate. Foarte isteţ,

Isaac. O să pară că domnul Van Dorn te-a suspendat de la cazul Sabotorului şi te-a trimis să faci altceva.

— Despre ce vorbeşti?

— Pază personală? răspunse Archie inocent. Pentru o anumită doamnă care lucrează la buletinele de ştiri în imagini şi care se întoarce acasă în California?

Greva telegrafiştilor din San Francisco se terminase dezastruos pentru sindicat. Cei mai mulţi dintre muncitori reluaseră lucrul. Dar unii telegrafişti şi liniori, înrăiţi de tacticile marilor companii, deveniseră sabotori, tăind fire şi incendiind birourile de telegraf. O parte dintre aceşti renegaţi erau angajaţii Sabotorului, un personaj misterios care comunica prin mesaje şi lăsa bani în sălile pentru bagaje din gări. La ordinele lui, repetau o subminare la nivel naţional a sistemului de telegraf. Într-un moment crucial, avea să-l izoleze pe Osgood Hennessy de bancherii lui.

Liniorii Sabotorului repetau tacticile vechi de pe vremea Războiului Civil de a tăia firele principale de telegraf şi de a le lega cu fire derivate, în aşa fel încât îmbinările să nu fie vizibile de la sol. Aveau să treacă multe zile până când restabileau comunicarea. Nordul Californiei şi Oregon nu erau conectate încă la statele estice prin telefon, aşa că telegraful era în continuare metoda de bază de comunicare instantanee intracontinentală. Când era gata, Sabotorul putea să lanseze un atac organizat care să trimită trecătoarea Cascades cu cincizeci de ani în urmă, în zilele când cel mai rapid mod de comunicare erau diligenţa şi călăreţii.

Între timp, avea şi alte întrebuinţări pentru telegrafiştii nemulţumiţi.

Atacul de la New York fusese un dezastru. Isaac Bell cu detectivii şi poliţiştii lui transformaseră ceea ce ar fi trebuit să fie lovitura finală pentru Southern Pacific într-un fel de victorie. Efortul lui de a discredita compania eşuase. După atac, agenţia Van Dorn se mişcase repede, complotând cu ziarele ca să-l descrie pe preşedintele căii ferate ca pe un erou.

Un accident sângeros avea să schimbe situaţia.

Căile ferate îşi păstrau propriile sisteme de telegraf ca să asigure deplasarea sigură şi rapidă a trenurilor. Liniile unice, încă în număr mare, erau despărţite în secţiuni cu reguli stricte de intrare. Un tren care avea permisiune să intre în secţiune avea drept de liberă trecere. După ce trecea de secţiunea respectivă

sau după ce era tras pe o linie secundară, avea şi alt tren permisiunea să intre în secţiunea respectivă. Ieşirea trenurilor din secţiuni era comunicată prin telegraf. La fel se făceau şi ordinele de a fi trase pe linii secundare, confirmarea ordinelor şi oprirea în siguranţă pe linii secundare.

Dar telegrafiştii Sabotorului putea să intercepteze ordinele, să le oprească şi să le schimbe. Provocase deja o coliziune prin metoda asta; un împingător din trecătoarea Cascades stâlcise un tren cu materiale, izbindu-l de vagonul de serviciu al altui tren şi omorând doi oameni.

Un accident mai sângeros ar fi şters „victoria” lui Isaac Bell.

Şi ce putea fi mai sângeros decât două locomotive care trăgeau trenuri cu muncitori şi se izbeau frontal? Când trenul spre San Francisco se opri la Sacramento, lăsă un pachet la sala cu bagaje, cu ordine şi un plic generos cu bani, apoi trimise biletul unui fost funcţionar sindicalist, pe nume Ross Parker.

— Noapte bună, domnişoară Morgan!

— Noapte bună, domnule Bell! A fost o cină delicioasă, mulţumesc.

— Te descurci cu uşa?

— Mă descurc.

La cinci ore după ce pasagerii trecuseră pe covorul roşu ca să urce din gara Grand Central, trenul 20th Century Limited gonea prin câmpiile din vestul statului New York cu o viteză de 128 kilometri pe oră. Însoţitorul din vagonul Pullman, cu privirea îndreptată discret în altă parte, se foia de-a lungul culoarului îngust de lângă cabine, adunând pantofii lăsaţi de pasageri pentru lustruit.

— Bine, noapte bună.

Bell aşteptă ca Marion să intre în cabină şi să încuie uşa. Apoi deschise uşa de la cabina lui, se schimbă într-un halat de mătase, scoase cuţitul din cizmă şi puse perechea de încălţări pe culoar. Viteza făcea ca gheaţa din găleata de argint să se zdruncine. În găleată stătea la răcit o sticlă de şampanie Mumm. Bell înfăşură sticla udă într-un şervet de pânză şi o duse la spate.

Auzi o bătaie uşoară în uşa interioară şi merse să o deschidă.

— Da, domnişoară Morgan?

Marion stătea în faţa lui îmbrăcată într-un halat de casă, cu părul bogat revărsat pe umeri, cu ochii ghiduşi şi zâmbet luminos.

— Crezi că aş putea să împrumut un pahar de şampanie?

*

Mai târziu, şoptind unul lângă altul în timp ce trenul înainta în noapte, Marion întrebă:

— Chiar ai câştigat un milion de dolari la poker?

— Aproape. Dar jumătate din ei erau banii mei.

— Dar tot e jumătate de milion. Ce-o să faci cu ei?

— Mă gândeam să cumpăr conacul Cromwell.

— Pentru ce?

— Pentru tine.

Marion se uită la el nedumerită, vrând să ştie mai multe.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Isaac. Şi s-ar putea să ai dreptate. E posibil să fie nişte fantome pe acolo. Dar un bătrân nebun cu care am jucat cărţi mi-a zis că i-a dat nevestei lui un baton de dinamită ca să redecoreze casa.

— Dinamită? zâmbi ea. E şi asta o idee. Mi-a plăcut casa din afară. Înăuntru n-am putut s-o suport. Era aşa de rece, ca el… Isaac, te-am simţit tresărind mai devreme. Te doare ceva?

— Nu.

— Ce-i asta?

Marion atinse o vânătaie gălbuie de pe pieptul lui şi Bell se trase involuntar înapoi.

— Doar vreo două coaste.

— Rupte?

— Nu, nu, nu… Doar fisurate.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste doi boxeri în Wyoming.

— Mai ai timp să te baţi în timp ce-l cauţi pe Sabotor?

— El i-a plătit.

— A, spuse ea încet. Apoi zâmbi. Un nas spart? Asta înseamnă că începi să te apropii?

— Ţi-ai amintit. Da, a fost cea mai bună veste pe care am primit-o toată săptămâna… Domnul Van Dorn crede că l-am pus pe fugă.

— Şi *nu* e aşa?

— Păzim bine liniile lui Hennessy. Avem şi portretul acela schiţat. Avem oameni buni care lucrează la caz. Ceva trebuie să meargă şi în favoarea noastră. Întrebarea e dacă o să meargă înainte să atace din nou.

— Ai mai exersat duelul? întrebă ea, glumind doar pe jumătate.

— Am făcut câte o şedinţă în fiecare zi la New York, spuse Bell.

Vechiul meu instructor de scrimă m-a pus în legătură cu un ofiţer naval care era foarte bun. E un scrimer excelent, antrenat în Franţa.

— L-ai bătut?

Bell zâmbi şi îi turnă şampanie în pahar.

— Hai să zicem că locotenentul Ash a scos tot ce e mai bun din mine.

James Dashwood îşi umplu carneţelul cu o listă de fierari, grajduri, garaje auto şi ateliere pe care le vizitase cu portretul cherestegiului în mână. Lista tocmai ajunsese la numărul 100. Descurajat şi obosit să tot audă de Broncho Billy Anderson, îi telegrafie domnului Bell ca să îi spună că acoperise fiecare oraş, sat şi cătun din comitatul Los Angeles, de la Glendale în nord până la Montebello în est şi Huntigton Park în sud. Nici un fierar, mecanic sau maşinist nu recunoscuse desenul sau că ar fi confecţionat un cârlig dintr-o ancoră.

— Du-te spre vest, tinere, răspunse Isaac Bell. Nu te opri până nu dai de apă.

Aşa ajunse în după-amiaza următoare cu Red Train în Santa Monica, pe malul oceanului Pacific. Deşi nu îi stătea în fire, pierdu câteva minute plimbându-se pe cheiul Venice ca să simtă mirosul apei sărate şi ca să privească fetele ce se bronzau la soare. Două dintre ele, în costume de baie viu colorate, erau cu picioarele dezgolite până aproape de genunchi. Alergau spre pătura întinsă lângă barca de salvare aflată pe plajă, gata să fie dusă de pe nisip pe apă. Dashwood observă încă o barcă la distanţă de aproape un kilometru. Fiecare barcă avea o ancoră sub prelată. Îşi reproşa că nu se gândise mai devreme la Santa Monica; îndreptând umerii, o porni grăbit spre oraş.

Primul loc în care se opri era un grajd tipic de închiriat cai. Era o structură de lemn suficient de mare ca să adăpostească tot soiul de cărucioare şi căruţe, multe cabine pentru cai şi o secţie nouă pentru mecanici, cu chei, pompe de ulei şi un transportor cu lanţ pentru reparaţii la motoare. Câţiva bărbaţi tăiau frunze la câini: grăjdari, rândaşi, mecanici auto şi un fierar vânjos. Văzuse deja destui astfel de oameni ca să nu se mai simtă intimidat.

— Vrei trăsură sau maşină, puştiule? strigă unul dintre ei.

— Potcoave, zise James.

— Uite fierarul! E pentru tine, Jim.

— Bună ziua, domnule, spuse James, părându-i-se că fierarul arăta cam morocănos. Era masiv, dar cu obrajii scofâlciţi. Avea

ochii roşii, ca şi cum nu dormise bine.

— Cu ce pot să te ajut, tinere?

Dashwood învăţase să pună întrebări discret. Mai târziu avea să arate tuturor desenul. Dar dacă începea în faţa tuturor, se putea transforma totul într-o dezbatere asemănătoare unei încăierări la bar.

— Putem să ieşim puţin afară? Vreau să vă arăt ceva.

Fierarul dădu din umeri, se ridică de pe cutia pe care stătea şi veni afară după Dashwood, lângă o pompă de benzină proaspăt instalată.

— Unde-i calul? întrebă fierarul.

Dashwood îi întinse mâna.

— Şi eu sunt tot Jim. James. James Dashwood.

— Credeam că vrei potcoave.

— Îl recunoaşteţi pe omul acesta? întrebă Dashwood, arătându-i schiţa bărbatului cu mustaţă. Privi faţa fierarului şi, spre mare lui uimire, văzu cum se dă înapoi. Bărbatul avea o expresie sumbră pe faţă.

Lui Dashwood îi bătea inima cu putere. Acesta era fierarul care făcuse cârligul folosit la deraierea trenului Coast Line Limited. Acest om îl văzuse pe Sabotor.

— Cine eşti? întrebă fierarul.

— Un detectiv de la agenţia Van Dorn, răspunse James mândru.

În clipa următoare, era culcat la pământ şi fierarul alerga pe alee.

— Opreşte-te! strigă Dashwood, sărind în picioare şi pornind după el. Fierarul alerga repede pentru un bărbat aşa de voinic şi era surprinzător de agil, dând colţurile ca şi cum era pe şine, fără să piardă viteză la fiecare întoarcere pe diverse alei şi prin curţile oamenilor, unde dădea peste rufele întinse la uscat; ocolind hambarele, magaziile şi grădinile, ajunse în stradă. Dar nu avea forţa fizică a unui băietan care nici nu fuma, nici nu bea. Odată ajunşi în spaţiu liber, Dashwood începu să reducă distanţa. „Opreşte-te!” striga el întruna, dar nici un trecător nu voia să se pună în calea unui bărbat aşa de masiv. Nu apărea nici un poliţist pe stradă.

Îl ajunse din urmă în faţa unei biserici prezbiteriene, pe o stradă străjuită de copaci. Pe trotuar se aflau trei bărbaţi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în costum; preotul avea gulerul alb, şeful corului ţinea în mână o partitură şi diaconul avea sub braţ registrele contabile ale parohiei. Fierarul trecu în goană pe lângă

ei, urmat îndeaproape de James.

— Opreşte-te!

Aflat la un metru în spate, James Dashwood se aruncă asupra fierarului. Primi un călcâi în bărbie, dar tot reuşi să îl prindă pe fierar de glezne cu braţele lui subţiri. Se prăbuşiră amândoi pe trotuar, se rostogoliră apoi pe un gazon şi se ridicară în picioare. James se ţinea de braţul fierarului, gros cât coapsa detectivului.

— Acum că l-ai prins, spuse diaconul, ce-ai de gând să faci cu el?

Răspunsul veni de la fierar sub forma unui pumn strâns cu încheieturi groase ale degetelor. Când James Dashwood îşi veni în simţiri, era întins pe iarbă şi cei trei bărbaţi în costum îl priveau curioşi.

— Încotro a luat-o? întrebă James.

— A fugit.

— Încotro?

— Cred că încotro a vrut el. Te simţi bine, fiule?

James Dashwood se ridică ameţit şi îşi şterse sângele de pe faţă cu o batistă dată de mama lui când se mutase la San Francisco să lucreze pentru agenţia Van Dorn.

— L-a recunoscut vreunul dintre voi pe omul acela?

— Cred că e fierar, spuse şeful corului.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu, răspunse acesta.

— Ce-ar fi să nu vă mai certaţi, fiule? spuse preotul. Ca să nu păţeşti ceva rău.

Dashwood se îndreptă clătinându-se spre grajduri. Fierarul nu era acolo.

— De ce a fugit Jim? întrebă un mecanic.

— Nu ştiu. Voi să-mi spuneţi mie.

— Se comportă ciudat în ultima vreme, spuse un grăjdar.

— A lăsat băutura, zise altul.

— Din cauza asta, spuse un rândaş, râzând.

— Cucoanele de la biserică mai fac o victimă. Bietul Jim. Am ajuns de nu mai e omul în siguranţă pe stradă când se adună Liga Abstinenţei Femeilor Creştine.

Deodată, grăjdarii, rândaşii şi mecanicii începură un cântec pe care James nu-l mai auzise, dar pe care ceilalţi îl ştiau bine:

Here’s to be a temperence supper,
With water in glasses tall,
And coffee and tea to end with –

And me not there at allf.[7]

James scoase altă copie a desenului.

— Îl recunoaşteţi pe omul ăsta?

Cu toţii răspunseră „nu” în cor. Se pregăti să audă pe careva spunând Broncho Billy, dar se părea că nici unul nu-l văzuse în film.

— Unde locuieşte Jim? întrebă el.

Nimeni nu voia să-i spună.

Merse atunci la Departamentul de Poliţie din Santa Monica, unde un poliţist de sector mai bătrâior îl conduse la şeful de departament. Acesta avea cincizeci şi cinci de ani, era îngrijit şi purta un costum negru şi părul tuns scurt pe părţi, după moda de atunci. Dashwood se prezentă. Şeful se arătă prietenos şi spuse că se bucura să ajute un detectiv de la agenţia Van Dorn. Îi spuse lui Dashwood că numele fierarului era Higgins şi că locuia într-o cameră închiriată deasupra grajdului. Unde ar fi putut să se ascundă? Şeful habar nu avea.

Dashwood se opri la biroul Western Union ca să telegrafieze raportul către sediul din Sacramento, de unde avea să ajungă apoi la Isaac Bell, oriunde ar fi fost acesta. Pe urmă se plimbă apoi pe străzi până căzu întunericul, sperând să-l vadă pe fierar. La unsprezece, când ultimul tramvai plecă spre Los Angeles, se hotărî să închirieze o cameră la hotel în loc să se mai întoarcă în oraş, ca să poată începe cercetările de dimineaţă.

Un călăreţ singuratic pe un murg lucios mergea pe o costişă ce dădea spre linia unică Southern Pacific, chiar la sud de graniţa cu Oregon. Trei bărbaţi, strânşi în jurul unui stâlp de telegraf, înghesuindu-se între linie şi un şopron abandonat cu acoperiş de cositor, văzură silueta conturată pe fundalul albastru al cerului. Şeful lor îşi scoase pălăria cu boruri largi şi o învârti încet pe deasupra capului.

— Ce faci, Ross? Nu-i face semn ca şi cum l-ai invita aici.

— Nu-l invit, spuse Ross Parker. Îi fac semn să plece.

— Şi de unde să-şi dea el seama de diferenţă?

— Stă pe cal ca un văcar. Văcarii ştiu foarte bine semnalul

---

[7] Iată o cină abstinentă,
Cu apă în pahare înalte,
La sfârşit cu ceai şi cafea…
Iar eu nu iau parte la ea! (în engl. în orig.) (n. tr.).

hoţilor de vite pentru *Vezi-ţi de treaba ta şi fugi de lângă noi.*

— Dar noi nu furăm vite. Nici măcar n-am văzut vite.

— E acelaşi principiu. Dacă omul n-o fi complet idiot, o să ne lase în pace.

— Şi dacă nu ne lasă?

— Îi zburăm căpăţâna.

În timp ce Ross îi explica semnalele lui Andy, un escroc din San Francisco, călăreţul întoarse calul şi dispăru din vedere. Cei trei se întoarseră la treabă. Ross îi porunci lui Lowell, liniorul, să urce în vârful stâlpului cu două fire lungi legate de transmiţătorul lui Andy.

Dacă văcarul de pe costişă ar fi ajuns mai aproape, ar fi văzut că toţi trei erau neobişnuit de înarmaţi pentru o echipă de telegrafişti în 1907. La câteva decenii de la ultimul atac al indienilor, Ross Parker purta la brâu un toc pentru pistol de calibru 45 şi o puşcă Winchester în spatele şeii. Lowell avea şi el o puşcă, cu ţevi scurtate, agăţată de spate ca să îi fie la îndemână. Chiar şi Andy, pungaşul de oraş, avea un revolver de calibrul 38 la curea. Legaseră caii la umbra unei pădurici, pentru că traversaseră câmpurile în loc să vină cu drezina.

— Stai acolo! îi porunci Ross lui Lowell. Nu durează mult.

El şi Andy se aşezară lângă şopronul vechi. De fapt, trecu aproape o oră până când clapeta lui Andy începu să păcăne, după ce interceptase ordinele dispecerului unui tren către operatorul din Weed, la nord de unde se aflau ei. Cei trei se lipiseră deja de şopron, moţăind la soare şi feriţi de vântul rece.

— Ce spune? întrebă Ross.

— Dispecerul îi trimite instrucţiuni operatorului din Weed. Îi spune să îi facă semn mărfarului care merge spre sud să tragă pe o linie secundară la Azalea.

Ross se uită la copia lui după program.

— Bine. Trenul de lucru cu direcţia nord trece pe linia secundară de la Azalea în jumătate de oră. Schimbă ordinul ca să-i dea voie mărfarului cu direcţia sud să meargă la Dunsmuir.

Andy făcu întocmai, schimbând ordinul ca să i se transmită mărfarului că linia era liberă, deşi un tren de lucru gonea spre nord cu vagoane pline de muncitori. Telegrafist experimentat, imită „pumnul” dispecerului din Dunsmuir pentru ca operatorul din Weed să nu-şi dea seama că se afla altcineva la clapetă.

— Hopa! Vor să ştie ce s-a întâmplat cu trenul programat să treacă spre sud.

Trenurile programate aveau întâietate faţă de celelalte. Dar

Ross era pregătit. Nici nu se osteni să deschidă ochii.

— Spune-le că trenul programat să treacă spre nord tocmai a raportat că e pe linia secundară la Shasta Springs cu placa de gardă arsă.

Mesajul fals sugera că trenul spre nord s-ar fi stricat şi că echipajul îl scosese de pe linia principală. Apoi ajunseseră la firele de telegraf cu o prăjină de cinci metri din vagonul de serviciu ca să agaţe telefonul portabil de fire. Astfel reuşiseră să comunice într-un mod rudimentar. Operatorul din Weed acceptă explicaţia şi transmise ordinele false care puneau cele două trenuri pe direcţia de ciocnire.

— Urcă-te, Lowell, ordonă Ross fără să deschidă ochii. Trage firele de acolo. Am terminat.

— Lowell e în spatele şopronului, zise Andy. S-a dus să se uşureze.

— Frumos din partea lui.

Lucrurile mergeau conform planului până când ţeava unei puşti apăru de după şopron şi se apăsă cu putere de capul telegrafistului.

29

Se auzi un glas cântat:

— Ia înapoi mesajul pe care tocmai l-ai trimis.

Telegrafistul se uită şocat la chipul dur, cu privire de uliu, al lui „Texas” Walt Hatfield, anchetator la agenţia Van Dorn. În spatele lui se afla murgul lucios, tăcut ca o statuie.

— În cazul în care te întrebai, da, ştiu alfabetul Morse. Dacă schimbi un cuvânt, îţi zbor capul de pe umeri şi trimit singur mesajul. Cât despre tine, domnule, îi spuse el lui Ross Parker, care ducea încet mâna spre tocul armei, nu face greşeala asta, altfel n-o să ai când să mai faci alta.

— Da, domnule, spuse Ross, ridicând mâinile. Pe lângă puşca Winchester aţintită spre capul lui Andy, texanul înalt avea şi două pistoale în tocurile de la şold. Dacă nu era pistolar, cu siguranţă arăta ca unul.

Andy se hotărî şi el să-l creadă. Transmise anularea ordinului fals.

— Acum trimiteţi ordinul iniţial pe care l-aţi interceptat, jivinelor.

Andy transmise ordinul original care spunea ca marfarul să aştepte pe linia secundară de la Azalea ca să facă loc trenului ce mergea spre nord.

— Mult mai bine, îngână Hatfield. Doar n-o să lăsăm locomotivele să se ciocnească, nu-i aşa?

Avea un zâmbet la fel de binevoitor ca vocea tărăgănată. Dar ochii îi erau întunecaţi ca un mormânt.

— Şi acum, domnilor, o să-mi spuneţi cine v-a plătit ca să puneţi la cale o faptă aşa de mârşavă.

— *Lasă arma!*

Lowell venise de după şopron cu puşca în mână.

Walt Hatfield era sigur că bărbatul cu puşca l-ar fi spulberat dacă nu s-ar fi temut să nu-şi ucidă prietenii din greşeală cu aceeaşi serie de alice. Reproşându-şi prostia de care dăduse dovadă – nu putea să spună altfel pentru că, deşi nu-l văzuse, ar fi trebuit să ştie că era şi al treilea bărbat care să se urce pe stâlp – făcu după cum i se poruncise.

Lăsă puşca jos. Toţi ochii se îndreptară o clipă spre clinchetul metalului pe piatră.

Hatfield se răsuci pe o parte şi scoase pistoalele cu o iuţeală

incredibilă. Ţinti spre Lowell şi îl împuşcă direct în inimă. În aceeaşi clipă apăsă trăgaciul puştii. Ambele ţevi bubuiră şi plumbul greu îl străpunse pe Andy, aproape să-l rupă în două.

Ross fugea deja spre cal. Andy căzuse pe puşca lui Hatfield şi, până să o recupereze, Ross încălecase deja şi se îndepărta galopând. Hatfield îndreptă arma alunecoasă din cauza sângelui şi trase. I se păru că îl lovise. Ross se clătină în şa, dar deja era între copaci.

— Fir-ar să fie, mormăi Hatfield. Uitându-se la cadavrele celorlalţi doi, îşi dădu seama că nici unul nu avea să mai stea de vorbă cu Sabotorul. Urcă pe cal, îl îndemnă şi murgul porni în galop.

Marion Morgan îi dădu lui Isaac Bell un sărut de despărţire la Sacramento. Ea mergea mai departe la San Francisco. El urma să schimbe trenurile ca să meargă spre trecătoarea Cascades. La sfârşit îi spuse:

— Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o călătorie mai plăcută cu trenul.

O jumătate de zi mai târziu, învârtindu-se prin parcul feroviar din Dunsmuir, Bell număra poliţiştii care păzeau macazurile, depoul şi dispeceratele. Vorbi în gară cu doi agenţi Van Dorn îmbrăcaţi în costume negre şi pălării care îi arătară diversele puncte de control pe care le aranjaseră. Mulţumit de ce vedea, întrebă unde îl putea găsi pe „Texas” Walt Hatfield.

Strada principală din Dunsmuir, Sacramento Avenue, era o stradă noroioasă bătută de roţile trăsurilor. Pe o parte erau case şi magazine, despărţite de noroiul străzii printr-un trotuar îngust de scândură. Liniile Southern Pacific, şirurile de stâlpi de telegraf şi electrici, precum şi magaziile şi depozitele împrăştiate se aflau pe partea cealaltă. Hotelul era o clădire cu două etaje şi cu verande care înaintau pe trotuar. Bell îl găsi pe Hatfield în hol, bând whisky din ceaşcă. Avea un bandaj pe sprânceană şi braţul drept prins într-o eşarfa.

— Îmi pare rău, Isaac. Te-am dezamăgit.

Îi povesti lui Bell cum, în timp ce făcea rondul punctelor de control stabilite pe linia vulnerabilă, observase de la distanţă o tentativă de sabotare a liniilor de telegraf.

— La început am crezut că tăiau liniile. Dar când m-am apropiat am văzut că legaseră un transmiţător şi mi-am dat seama că interceptau ordinele. Cu intenţia de a provoca accidente.

Se foi neliniştit pe scaun, semn că-l durea tot corpul şi recunoscu:

— La început am crezut că erau numai doi. Am uitat că ar fi avut nevoie de un linior în vârful stâlpului. Aşa m-a luat prin surprindere. Am reuşit să scap, dar, din nefericire, doi dintre ei au murit. Al treilea a şters-o. M-am gândit că el era şeful, aşa că am fugit după el, crezând că ne-ar putea spune mai multe despre Sabotor. L-am rănit cu puşca, dar nu suficient cât să-l împiedic să mai ţintească. Ticălosul acela murdar mi-a împuşcat calul.

— Poate te luase pe tine la ochi şi a nimerit calul.

— Îmi pare rău, Isaac. Mă simt tare prost.

— Şi eu m-aş simţi în locul tău, spuse Bell. Apoi zâmbi. Dar să nu uităm că ai împiedicat coliziunea a două trenuri, dintre care unul era plin cu muncitori.

— Şarpele acela încă mai sâsâie, răspunse Hatfield morocănos. Doar fiindcă l-am oprit nu înseamnă că l-am şi prins.

Bell ştia că are dreptate. Dar a doua zi, când se întâlni cu Osgood Hennessy la capătul de linie al trecătorii, descoperi că preşedintele de la Southern Pacific privea partea bună a lucrurilor, în parte pentru că erau din nou înainte cu lucrul. Ultimul tunel lung de pe ruta spre podul Cascade Canyon – Tunelul 13 – era săpat aproape în întregime.

— I-o luăm tot timpul înainte, se bucura Hennessy. La New York a fost rău, dar, oricât de rău a fost, toată lumea ştie că ar fi putut fi şi mai şi. Southern Pacific a scăpat cu faţa curată. Acum băieţii tăi au evitat o coliziune catastrofală. Şi spui că sunteţi pe cale să-l prindeţi pe fierarul care a făcut cârligul acela folosit la deraierea trenului Coast Line Limited.

Bell îi raportase esenţialul transmis de Dashwood, anume că fierarul care fugise trebuia să ştie ceva despre cârlig şi, prin urmare, despre Sabotor. Bell îi ordonase lui Larry Sanders să îi pună lui Dashwood la dispoziţie tot biroul din Los Angeles ca să-l prindă pe fierarul care dispăruse fără urmă. Trebuia să apară cât de curând, acum că toţi băieţii din Los Angeles erau pe urmele lui.

— Fierarul te poate duce direct la Sabotor, spuse Hennessy.

— Asta sper şi eu, zise Bell.

— Sunt uimit că l-ai pus pe fugă pe criminalul acesta agitator. N-are să mai aibă vreme să creeze probleme dacă se chinuie să ţi-o ia înainte.

— Sper că aveţi dreptate, domnule. Dar nu trebuie să uităm că

Sabotorul e ingenios. Şi că îşi face planurile cu mult timp înainte. Acum ştim că a angajat un complice la New York încă de acum un an. De asta am traversat continentul ca să vă întreb ceva faţă în faţă.

— Ce anume?

— Vă asigur că discutăm cât se poate de discret. La rândul dumneavoastră, vă cer să fiţi cât se poate de sincer.

— Asta era clar de la început, mormăi Hennessy. Ce naiba vrei să mă întrebi?

— Cine ar fi putut afla de planul dumneavoastră de a obţine acţiuni majoritare la Calea Ferată New Jersey Central?

— Nimeni.

— Nimeni? Nici un avocat? Nici un bancher?

— A trebuit să fac totul pe muteşte.

— Cu siguranţă o întreprindere aşa de complexă necesită ajutorul unor experţi.

— De obicei pun un avocat să se ocupe de o anumită parte a aranjamentului şi alt avocat de altă parte. La fel şi cu bancherii. Câte un diavol pentru fiecare lucru. Dacă prindeau de veste, J.P. Morgan şi Vanderbilt s-ar fi aruncat asupra mea ca nişte ulii. Cu cât îmi ţineam gura mai mult, cu atât aveam şanse mai mari să înhaţ Jersey Central.

— Deci nici unul dintre avocaţi sau bancheri n-a înţeles exact ce se întâmpla?

— Aşa e... Desigur, adăugă Hennessy, un ticălos foarte isteţ le-ar fi putut pune cap la cap.

Bell îşi scoase carnetul.

— Vă rog să-mi spuneţi numele bancherilor şi avocaţilor care au avut suficiente informaţii ca să vă ghicească intenţiile.

Hennessy spuse la repezeală patru nume, menţionând că numai doi dintre ei aveau şanse să fi înţeles schema lucrurilor. Bell notă totul în carnet.

— Aţi spus cumva despre aranjamentul ăsta mecanicilor şi supraveghetorilor care trebuiau să se ocupe de linia nouă?

Hennessy ezită.

— Până la un punct. Dar, repet, le-am dat numai atâtea informaţii cât să îi ţin sub control.

— Îmi daţi şi numele celor care ar fi putut să vândă informaţia ca să înţeleagă ce intenţii aveaţi?

Hennessy menţionă doi mecanici. Bell notă în carnet, apoi îl dădu deoparte.

— Lillian ştia?

— Lillian? Desigur. Dar nu ar fi dus vorba mai departe.

— Doamna Comden?

— La fel ca Lillian.

— I-aţi povestit senatorului Kincaid ce planuri aveţi?

— Kincaid? Glumeşti? Desigur că nu, de ce-aş fi făcut aşa ceva?

— Ca să obţineţi sprijinul lui în Senat.

— Mă ajută când îi spun eu să mă ajute. Nu trebuie să-l instig eu.

— De ce aţi spus „desigur că nu"?

— Omul e un idiot. Are impresia că nu-mi dau seama că stă pe lângă mine ca să-mi curteze fiica.

Bell telegrafie după un curier de la Van Dorn şi, când acesta ajunse, îi înmână o scrisoare sigilată pentru biroul din Sacramento, ordonând investigarea imediată a mecanicului-şef de la Southern Pacific, a lui Lillian Hennessy, a doamnei Comden, a doi bancheri, doi avocaţi şi a senatorului Charles Kincaid.

30

Un tren de lucru care mergea spre sud, ducând acasă sute de bărbaţi epuizaţi pentru o recuperare de trei zile, după patru săptămâni de muncă asiduă, era tras pe o linie secundară ca să facă loc unui tren cu materiale ce se îndrepta spre nord. Aşteptau să urce prin Cotul Canionului de Diamant, o curbă răsucită aflată la 80 kilometri sud de Tunelul 13. Linia secundară era săpată în stâncă, la poalele unei pante abrupte, iar curba permitea o vedere bună a liniilor care treceau în paralel pe deasupra. Ceea ce văzură oamenii atunci avea să-i bântuie pentru tot restul vieţii.

Locomotiva care trăgea şirul lung de vagoane era de tipul 2-8-0 Consolidation. Era ca un cal de povară care urca muntele pe opt roţi motoare. În timp ce urca panta uşoară, săpată în lateralul canionului, bielele cuplare, care legau roţile motoare, păreau un nor dinamic la viteza de 64 kilometri pe oră. Puţini dintre cei care stăteau lungiţi pe băncile tari ale trenului oprit băgară de seamă, dar cei care ridicară totuşi privirea văzură fumul aplatizat, lăsat în urma locomotivei sus, deasupra lor. Unul dintre ei îi spuse prietenului său care moţăia:

— Goneşte de parcă însuşi bătrânul Hennessy stă cu mâna pe acceleraţie.

Şasiul locomotivei şi roţile scurte stabilizatoare, din faţă, care împiedicau clătinarea la viteze mari, scârţâiră când ajunseră în curbă. Mecanicul ştia drumul spre trecătoare ca în palmă, iar această curbă de pe buza Canionului de Diamant era singurul loc în care nu voia să audă scârţâitul unei şine desprinse.

— Nu-mi place deloc zgomotul ăla, începu el să-i spună fochistului. În următoarea milisecundă, cu mult înainte de a mai apuca să termine propoziţia şi cu atât mai puţin să frâneze, prima roată a locomotivei de o sută douăzeci de tone lovi şina desprinsă. Aceasta se dezlipi de traverse cu un pocnet asurzitor.

Şinele se depărtară, eliberate de traversele de lemn care le ţineau la distanţă de 1,2 metri. Toate cele patru roţi motoare de pe exteriorul curbei căzură de pe oţel şi locomotiva ţâşni direct înainte cu 64 kilometri pe oră, împrăştiind pietriş, aşchii de lemn şi crampoane rupte.

Celor de jos, din trenul de lucru aflat pe fundul canionului, li se păru că trenul de marfă de deasupra prinsese viaţă şi se

hotărâse să zboare. Ani mai târziu, supravieţuitorii aveau să jure că zburase mult timp prin aer înainte ca gravitaţia să-şi facă efectul. Unii deveniră religioşi, convinşi că Dumnezeu intervenise pentru ca mărfarul să zboare suficient de mult ca să depăşească aproape în totalitate trenul de dedesubt când căzu de pe munte. Dar în ziua aceea, ceea ce văzură, uitându-se în sus, era locomotiva Consolidation 2-8-0 care se răsturna de pe stâncă şi venea spre ei, antrenând cincizeci de vagoane, copaci şi buşteni de pe pantă ca un bici lung şi negru.

Cei mai mulţi îşi aminteau zgomotul. Începuse ca un tunet, crescuse precum vuietul unei avalanşe şi se terminase, după câteva clipe care păreau atunci ore întregi, în zdrăngănitul ascuţit, asurzitor al oţelului şi al lemnului ce se prăbuşea peste trenul oprit. Nici unul dintre ei nu uită însă spaima.

Isaac Bell ajunse în câteva ore la faţa locului.

Îi transmise lui Hennessy prin telegraf că era posibil să fi avut loc un accident. Nu exista vreo dovadă că Sabotorul umblase la şine. Era adevărat şi că locomotiva grea avariase atât de tare locul în care sărise de pe şină încât era imposibil să îţi dai seama dacă şina se slăbise accidental sau crampoanele fuseseră scoase intenţionat. Dar rapoartele întocmite meticulos de poliţia feroviară de la Southern Pacific menţionau că patrulele călare şi drezinele acoperiseră zona.

Bell trase concluzia că era improbabil ca Sabotorul să se fi apropiat aşa de mult încât să provoace accidentul din Cotul Canionului de Diamant.

Enervat la culme pentru că accidentul neliniştise muncitorii, Hennessy îl trimise pe Franklin Mowery, inginerul civil pe care îl rechemase de la pensie să construiască podul Canyon Bridge, pentru a inspecta accidentul. Mowery şchiopăta de-a lungul platformei distruse, sprijinindu-se de braţul asistentului său cu ochelari. Era un bătrân vorbăreţ – născut, după cum îi spuse lui Bell, în 1837, pe când Andrew Jackson era încă preşedinte. Spunea că fusese de faţă când prima cale ferată continentală legase pentru prima dată liniile din est şi din vest la Promontory Point, în Utah, în 1869.

— Acum aproape patruzeci de ani. Cum zboară timpul! E greu de crezut că pe atunci eram mai tânăr decât pezevenghiul ăsta care mă ajută să merg.

Îl bătu pe umăr afectuos pe asistentul său. Eric Soares zâmbi ştrengăreşte, arătând mai mult a poet sau pictor decât a inginer

civil, cu ochelarii de sârmă, părul brunet şi ondulat, ochii expresivi, fruntea lată, bărbia îngustă şi mustaţa subţire şi răsucită.

— Ce părere ai, domnule Mowery? întrebă Bell. A fost accident?

— Greu de spus, fiule. Traversele s-au rupt ca nişte surcele, dar nici o bucată nu a rămas suficient de mare ca să se vadă urme de unelte. Crampoanele s-au îndoit ori s-au rupt în două. Îmi aminteşte de o deraiere pe care am văzut-o în ’83. Un şir de vagoane pentru pasageri a coborât de pe High Sierra, vagoanele din spate au intrat unele în altele aşa cum a intrat vagonul acela de serviciu în cel de marfă.

Detectivul şi cei doi ingineri se uitară din nou la vagonul de serviciu izbit de cel de marfa şi turtit ca o valiză împachetată în grabă.

— Ce raport vei face pentru domnul Hennessy? întrebă Bell.

Mowery îl înghionti pe Eric Soares.

— Ce-ar trebui să-i spunem, Eric?

Soares îşi scoase ochelarii, privi în jur, mijind ochii, apoi se lăsă în genunchi şi examină cu atenţie o traversă sfărâmată de roata locomotivei.

— Cum aţi spus dumneavoastră, domnule Mowery, zise el, dacă au scos crampoanele, n-au lăsat nici un semn.

— Dar cred, zise Mowery, că bătrânul nu va vrea să audă că de vină e întreţinerea defectuoasă, nu-i aşa, Eric?

— Nu, domnule Mowery, răspunse Eric, zâmbind din nou şiret.

Bell observă că prietenia lor se baza pe faptul că Mowery se purta cu Soares de parcă era nepotul lui preferat.

— Nici n-are să-i placă dacă suspectăm construcţia făcută în grabă, care s-ar fi putut transforma într-o slăbiciune exploatată de locomotiva grea şi aflată în plină viteză, nu-i aşa, Eric?

— Nu, domnule Mowery.

— Compromisul, domnule Bell, e esenţa ingineriei. Renunţăm la ceva ca să obţinem altceva. Când construim prea repede, obţinem lucruri şubrede. Dacă suntem prea pretenţioşi, nu mai terminăm lucrul.

Eric se ridică, îşi puse ochelarii la loc şi continuă vorba bătrânului.

— Când facem construcţii prea puternice, riscăm să le facem prea grele. Dacă le facem uşoare, e posibil să fie prea slabe.

— Eric e metalurgist, spuse Mowery, pufnind în râs. Apropo de esenţă. Cunoaşte patruzeci de tipuri de metal care nici nu

existau pe vremea mea.

Bell încă mai studia vagonul de serviciu distrus, strivit de vagonul de marfă, când îi veni o idee interesantă. Oamenii aceştia erau ingineri. Înţelegeau cum se construiau lucrurile.

— Puteţi face o sabie care la început e scurtă şi pe urmă se alungeşte? întrebă el.

— Poftim?

— Vorbeaţi despre metal şi despre comprimare şi mă întrebam dacă lama unei săbii s-ar putea retrage şi alungi în acelaşi timp.

— Ca o sabie de recuzită, telescopică? întrebă Mowery. Când actorul se preface că e străpuns, dar de fapt sabia se retrage în ea însăşi?

— Numai că asta nu s-ar retrage. Ar străpunge obstacolul.

— Ce zici, Eric? Tu ai studiat metalurgia la Cornell. S-ar putea face o asemenea sabie?

— Poţi să faci orice, dacă ai bani, răspunse Eric. Dar ar fi dificil s-o faci solidă.

— Destul de solidă ca să înjunghii un om?

— O poţi face cu uşurinţă suficient de solidă ca să împingi. Destul de solidă ca să străpungi carnea. Dar nu ar rezista la un impact lateral.

— Impact lateral?

— Eric vrea să spună, explică Mowery, că nu ar rezista dacă ar fi lovită din lateral într-un duel cu săbii adevărate.

— Izbitura, spuse Bell. O lovitură bruscă prin care dai deoparte sabia adversarului.

— Faci un compromis în privinţa durităţii în favoarea densităţii. Două sau trei segmente scurte de oţel îmbinate nu pot fi la fel de compacte ca o singură lamă. De ce întrebaţi, domnule Bell?

— Eram curios cum o fi să transformi un cuţit într-o sabie, zise Bell.

— Surprinzător, spuse Mowery sec, pentru cel care stă la primire.

Constructorul de poduri aruncă o ultimă privire în jur şi se sprijini de braţul lui Eric.

— Hai să mergem, Eric. Nu are rost să mai amânăm. Trebuie să-i raportez bătrânului exact ce a raportat şi domnul Bell, adică ceea ce nu vrea bătrânul să audă. Cine naiba ştie ce s-o fi întâmplat? Dar nu am găsit urme de sabotaj.

Când Mowery îşi prezentă raportul, Osgood Hennessy, furios la culme, întrebă cu glas încet, dar periculos:

— Mecanicul a fost ucis?

— Abia dacă l-a zdruncinat. Cred că e cel mai norocos mecanic în viaţă.

— Concediază-l! Dacă nu a fost vorba de sabotaj înseamnă că de vină a fost viteza excesivă. Asta o să le arate muncitorilor că nu tolerez mecanicii nesăbuiţi care le pun viaţa în pericol.

Dar concedierea mecanicului nu reuşi să-i calmeze pe muncitorii îngroziţi care lucrau la finisarea trecătorii Cascades. Lor nu le păsa dacă accidentul fusese provocat de un sabotor sau nu. Deşi erau tentaţi să creadă că Sabotorul lovise din nou. Spionii poliţiei spuneau că în tabăra muncitorilor umblau zvonuri de grevă.

— Grevă! repetă Hennessy, aproape apoplectic. Îi plătesc foarte bine. Ce naiba mai vor?

— Vor să plece acasă, îi explică Isaac Bell. Era atent la starea în care se aflau oamenii şi se consulta cu agenţii sub acoperire din bucătării şi din baruri, ba chiar îi vizita personal ca să verifice efectul atacurilor Sabotorului asupra muncitorilor de la Southern Pacific. Le e frică să meargă cu trenul de lucru.

— Ce nebunie! Sunt pe cale să sap ultimul tunel spre pod.

— Ei spun că trecătoarea a devenit cea mai periculoasă linie din Vest.

Bell admise că, în mod ironic, Sabotorul câştigase runda asta, indiferent dacă şi-o dorise sau nu.

Bătrânul îşi lăsă capul în mâini.

— Doamne sfinte, de unde să scot o mie de oameni când se apropie iarna? Ridică privirea, supărat foc. Saltă-le căpeteniile. Bagă o parte dintre ei la zdup! Ceilalţi îşi vor veni în simţiri.

— Pot să vă sugerez o metodă mai productivă? întrebă Bell.

— Nu! Ştiu eu cum să stârpesc o grevă. Se întoarse spre Lillian, care îl privea curioasă. Fă-mi legătura cu Jethro Watt. Şi transmite-i un mesaj guvernatorului. Vreau să vină nişte patrule aici până dimineaţă.

— Domnule, abia am venit din tabără, zise Bell. Sunt îngheţaţi de spaimă. În cel mai bun caz, poliţiştii lui Watt vor stârni o revoltă; în cel mai rău caz, îi vor determina pe unii dintre ei să se împrăştie. Nu vor face decât să înrăutăţească lucrurile. Nu puteţi obliga nişte oameni speriaţi să lucreze cum trebuie. Dar puteţi încerca să le mai domoliţi teama.

— Ce vrei să spui?

— Aduceţi-l pe Jethro Watt. Lăsaţi-l să aducă cinci sute de ofiţeri cu el. Dar puneţi-i să patruleze. Acoperiţi zona până când devine clar că *dumneavoastră,* nu Sabotorul, controlaţi fiecare

centimetru de linie de aici şi până la Tunelul 13.

— N-o să meargă niciodată, zise Hennessy. Agitatorii ăştia n-au să creadă. Ei vor doar grevă.

În cele din urmă se băgă şi Lillian în vorbă.

— Încearcă, tată.

Aşa că bătrânul încercă.

În decurs de o zi, fiecare kilometru de linie era păzit şi verificat să nu aibă şine slăbite sau explozibili ascunşi. La fel cum se întâmplase la New Jersey City, unde agenţii Van Dorn arestaseră tot soiul de infractori în timp ce îi căutau pe complicii Sabotorului, echipele de linie care căutau semne de sabotaj descoperiră câteva probleme pe linie şi le reparară.

Bell se urcă pe cal şi merse de-a lungul liniei lungi de 30 kilometri. Se întoarse cu locomotiva, mulţumit că noua extensie a trecătorii fusese transformată din cea mai periculoasă din Vest în cel mai bine întreţinută. Şi era păzită de cei mai buni oameni.

Sabotorul mergea cu o căruţă de negustor, trasă de doi măgari zdraveni. Avea un coviltir peticit şi spălăcit, întins pe şapte arcuri. Sub coviltir se aflau oale, tigăi, postavuri, sare, un butoi cu untură şi un butoi cu vase de porţelan împachetate în paie. Ascunsă sub marfa din căruţă, se afla o traversă din lemn de brad proaspăt tăiată, lungă de 2,5 metri şi cu laturi de 25 x 30 centimetri.

Negustorul era mort, dezbrăcat şi aruncat la poalele unui deal. Era aproape la fel de înalt ca Sabotorul şi hainele lui i se potriveau destul de bine. O gaură săpată pe lungimea traversei era umplută cu dinamită.

Sabotorul mergea pe un drum de căruţe care probabil fusese la început o potecă a indienilor, înainte să apară calea ferată, poate chiar o potecă umblată de căprioare cu şi mai mult timp în urmă. Deşi era abrupt şi îngust, drumul urma fără greşeală cele mai line pante de pe terenul denivelat.

Majoritatea aşezărilor izolate pe lângă care trecea erau abandonate. Sabotorul le evita pe cele care mai erau locuite. Locuitorii ar fi putut recunoaşte căruţa şi s-ar fi întrebat ce se întâmplase cu stăpânul.

Din loc în loc, drumul se intersecta cu noua cale ferată, dându-i ocazia să meargă cu roţile pe şină. Dar, de câte ori se apropia de linia spre trecătoare, vedea ofiţeri de patrulă şi poliţişti, unii călare, alţii manevrând drezine de mână. Plănuia să meargă pe şine noaptea până la marginea canionului adânc, unde avea să

înlocuiască o traversă cu cea explozivă din căruţă. Dar, pe măsură ce trecea după-amiaza şi pantele deveneau mai întunecate, fu nevoit să admită că nu îşi putea pune planul în aplicare.

Se vedea mâna lui Isaac Bell în precauţiile luate şi Sabotorul îi înjură din nou pe criminalii pe care îi angajase în Rawlins şi care eşuaseră. Dar toate înjurăturile şi regretele lui nu puteau schimba faptul că patrulele lui Bell îl împiedicau să meargă pe şine. Terasamentul era îngust, format din piatră pe o parte şi dintr-o pantă abruptă pe cealaltă parte. Dacă se întâlnea cu o patrulă, nu avea unde să ascundă căruţa şi, în majoritatea locurilor, nici nu avea pe unde să coboare cu totul de pe şine.

Traversa cântărea 90 kilograme. Trebuia să scoată cu extractorul o traversă care cântărea doar 9 kilograme. Îl putea folosi şi ca pe o rangă, ca să sape balastul, dar nu putea scoate crampoanele, aşa că tot mai avea nevoie de un ciocan, alte 5 kilograme. Era un bărbat solid. Putea să ridice 105 kilograme. Putea să ridice traversa, ciocanul şi extractorul, legate toate şi urcate pe umăr. Dar câţi kilometri putea să le care?

Când descărcă traversa din căruţă, i se păru mai grea decât îşi imaginase. Slavă Domnului că nu fusese creozotată cu gudron de huilă. Lemnul ar fi absorbit încă 13 kilograme de lichid închis la culoare.

Sabotorul sprijini traversa de stâlpul telegraf şi o legă de ciocan şi de extractor. Apoi trase căruţa în spatele unor copaci la scurtă distanţă de şine. Împuşcă amândoi măgarii, apropiindu-le ţeava de cap ca să estompeze zgomotul, în cazul în care era vreo patrulă pe aproape. Se grăbi înapoi spre linie, se ghemui şi urcă legătura greoaie pe umăr. Pe urmă se ridică şi îşi continuă drumul.

Lemnul dur trecea prin haină, făcându-l să regrete că nu luase o pătură din căruţă ca să îşi protejeze umărul. La început, durerea era ca un disconfort surd. Curând deveni îngrozitoare. Îi chinuia muşchiul umărului, muşcând din os. După aproape un kilometru, simţea că ia foc. Să pună traversa jos, să se întoarcă la căruţă şi să ia o pătură? Ar fi putut s-o găsească poliţiştii lângă şină.

Îl dureau deja şi picioarele. Genunchii începeau să-i tremure. Dar durerea din umăr şi tremuratul genunchilor nu însemnau nimic când greutatea începu să-i apese şira spinării, stâlcindu-i nervii. Aceştia îi transmiteau o usturime în picioare, săgetându-l în pulpe şi coapse. Se întrebă dacă mai putea ridica din nou

traversa în cazul în care o lăsa jos. În timp ce dezbătea astfel lucrurile, altcineva luă decizia pentru el.

Cărase traversa pe o distanţă de un kilometru şi jumătate când văzu o strălucire pe cer, drept în faţă. Se făcea tot mai puternică. Sabotorul îşi dădu seama că era farul unei locomotive care se apropia cu viteză. O auzea deja mai tare decât zgomotul propriei răsuflări îngreuiate. Trebuia să coboare de pe şine. Erau nişte copaci în apropiere. Pipăind drumul pe întuneric, coborî de pe rambleu şi se strecură printre copaci. Farul crea raze şi umbre nebuneşti. Sabotorul se afundă şi mai mult în desiş, apoi îngenunche cu grijă, înclinând încet traversa, până când o sprijini cu un capăt de pământ.

Uşurarea pe care o simţi era aproape ca o plăcere copleşitoare. Sprijini celălalt capăt al traversei de un copac. Apoi se prăbuşi pe pământ şi se întinse pe acele de pin, ca să se odihnească. Locomotiva se auzi tot mai aproape şi trecu în viteză pe lângă el, trăgând un tren care zdrăngănea din pricina vagoanelor goale. Trecu prea repede. În curând, trebuia să se ridice, să sprijine greutatea îngrozitoare pe umăr şi să se chinuie să urce rambleul.

Călcâiul cizmei i se agăţă de capul traversei când încercă să păşească peste linii. Simţi că e pe cale să cadă cu faţa în jos. Se luptă să-şi menţină echilibrul. Dar nu reuşi să se ţină pe picioare, greutatea îl apăsa tot mai mult. Se răsuci îngrozit, încercând să nu lase traversa să cadă peste el. Dar greutatea era prea mare ca să o poată evita complet. O lovitură ca de baros îi strivi braţul şi Sabotorul urlă de durere.

Întins cu faţa în jos pe terasament, îşi trase braţul de sub traversă, se aşeză în genunchi ca la rugăciune, urcă traversa pe umărul chinuit de durere, se ridică şi merse mai departe. Încercă să numere paşii, dar nu reuşea să se concentreze. Mai avea opt kilometri. Dar nu avea idee pe ce distanţă se chinuise să meargă, începu să numere traversele. Deodată, se descurajă. Erau aproape trei mii de traverse într-un kilometru şi jumătate de linie. După o sută, avea deja senzaţia că moare. După cinci sute, se simţea copleşit la gândul că cinci sute de traverse însemnau doar vreo trei sute de metri.

Gândurile începură să i se împrăştie. Îşi imagina că duce traversa prin inima muntelui până la Tunelul 13, tocmai la podul Cascade Canyon.

„Eu sunt Inginerul-Erou!”

Râsul isteric se transformă într-un icnet de durere. Simţi că

pierde controlul. Trebuia să nu se mai gândească la durere şi la teamă, altfel nu mai putea continua.

Îşi îndreptă gândurile spre vremurile când învăţa matematică şi inginerie. Structura – componenta care făcea un pod să reziste sau să se prăbuşească. Lonjeroane. Traverse. Stâlpi de fundaţie. Grinzi Gerber. Pârghii. Sarcini mobile. Greutăţi proprii.

Legile fizicii determinau felul în care se distribuia greutatea. Legile fizicii spuneau că nu putea să care traversa mai departe, îndepărtă nebunia asta din minte şi se concentră pe manevre de scrimă, pe mişcările uşoare ale săbiei.

— Atac, spuse cu glas tare. Lovitură. Fandare. Parare. Ripostă. Fentă. Fentă dublă.

Mergea mai departe, dar greutatea îi transforma oasele în jeleu. Atac. Lovitură. Alonjă. Parare. Intrarea neamţului. Deodată, începu să murmure termeni de inginerie de pe vremea când era student. Apoi strigă pe limba lui Heidelberg, ca atunci când învăţa să ucidă. *Angriff. Battutaangriff. Ausfall, Parade. Doppelfinde.* Îşi imagina că îi susura cineva în ureche. Atac: *Angriff.* Lovitură: *Battutaangriff.* Alonjă: *Ausfall.* Parare: *Parade.* Fentă dublă: *Doppelfinde.* O persoană nevăzută fredona un cântecel fără melodie. Apoi deveni strident. Îl auzea acum chiar în spate. Se răsuci să vadă, iar greutatea traversei aproape că îl făcu să îşi piardă echilibrul. O lumină de lampă cu acetilenă strălucea pe şine. Era o patrulă de poliţie care dădea la manivelă într-o drezină de mână, aproape imposibil de auzit.

Pe partea stângă era o stâncă. Pe partea dreaptă, versantul muntelui cobora brusc. Simţea mai mult decât vedea panta abruptă. Vârfurile moi ale copăceilor care străpungeau întunericul îi arătau că până jos ar fi putut fi şase metri. Nu avea încotro. Drezina era aproape de el. Lăsă traversa să cadă, apoi sări după ea.

Auzi cum traversa nimereşte un trunchi de copac, făcându-l să plesnească. Apoi se prăbuşi într-un copac şi impactul îl lăsă fără suflare.

Murmurul pe care îl auzea se estompă. Drezina încetinea, îngrozit, îşi dădu seama că se oprise. Auzi bărbaţi care vorbeau la aproape cinci metri deasupra lui şi văzu raze de lumină de la lanterne. Poliţiştii coborâră. Le auzea cizmele care făceau balastul să scârţâie în timp ce păşeau pe terasament, luminându-şi drumul cu lanternele. Un om strigă. Pe cât de repede apăruseră, pe atât de repede dispărură. Drezina porni cu zgomot şi se îndepărtă, lăsându-l la poalele rambleului abrupt, pe

întuneric.

Mişcându-se cu grijă, lipit de pantă, împingând cu cizmele în pământ, pipăi pe întuneric ca să găsească traversa. Simţi miros de răşină şi îl urmă până la copacul rupt. Abia acesta era testul adevărat: să urce înapoi pe rambleu până la şină. Nu erau decât şase metri, dar fiecare metru ar fi părut cât o mie. Toate păreau de netrecut, greutatea pe care o căra, distanţa parcursă, înclinarea rambleului.

Pe măsură ce puterea începea să-l părăsească, vedea cum visurile lui de bogăţie şi putere se destramă. Alunecă şi căzu, apoi se strădui să se ridice. Măcar de l-ar fi ucis pe Isaac Bell! Îşi dădea seama că se lupta cu Bell mai mult decât cu traversa, cu trecătoarea sau cu Southern Pacific.

Coşmarul provocat de Bell, care încerca să-l oprească, îi dădu puterea să urce. Centimetru cu centimetru, metru cu metru. Atac: *Angriff.* Lovitură: *Battutaangriff.* Alonjă: *Ausfall.* Parare: *Parade.* Fentă dublă: *Doppelfinde.* Căzu de două ori. Tot de două ori se ridică. Ajunse în vârf clătinându-se. Şi de-ar fi fost să trăiască până la nouăzeci de ani, tot nu ar fi uitat urcarea aceea chinuitoare.

Bubuitul din inimă se auzea tot mai tare, aşa de tare încât înţelese într-un târziu că nu inima lui se auzea. O locomotivă? Se opri în mijlocul şinelor, de-a dreptul şocat. Nu putea fi încă o patrulă. Era tunet? Se văzu sclipirea unui fulger. Auzi bubuitul tunetului, începu să cadă o ploaie rece. Îşi pierduse pălăria. Picăturile de ploaie i se scurgeau pe faţă.

Sabotorul izbucni în râs.

Ploaia avea să îi ude pe poliţişti, să îi gonească la adăpost. Acum râdea din ce în ce mai tare. Ploaie în loc de ninsoare. Râurile se umflau, dar şinele nu aveau să fie blocate de zăpadă. Probabil că Osgood Hennessy era încântat. Cam astea erau previziunile experţilor în meteorologie. Preşedintele căii ferate îi abandonase până la urmă, ba chiar plătise un vraci indian ca să îi spună cum avea să fie vremea, iar acesta îi spusese că ninsoarea urma să vină târziu în anul acela. Dacă ploua în loc să ningă însemna că Hennessy avea mai mult timp să termine trecătoarea.

Sabotorul sprijini traversa pe umăr şi spuse cu glas tare.

— Niciodată.

Un fulger uriaş îmbrăcă totul într-o lumină albă.

Şinele se curbau brusc, ţinându-se de scobitura îngustă în stâncă. Dedesubt apărea priveliştea ameţitoare a unui râu

învolburat pe fundul adânc al canionului. Acesta era locul. Sabotorul lăsă jos traversa, desfăcu funia care lega instrumentele şi scoase crampoanele de pe ambele părţi ale traversei fixate sub linie, punându-le apoi deoparte cu grijă. Apoi scormoni piatra spartă cu extractorul, îndepărtând bucăţile ascuţite. Le scoase de sub traversă şi le împrăştie atent, ca să nu se rostogolească pe rambleu.

După îndepărtarea balastului, folosi extractorul pe post de pârghie ca să scoată traversa dintre şine. Pe urmă fixă în loc traversa cu dinamită, puse balastul la loc, împingându-l sub traversă. La sfârşit fixă cu ciocanul cele opt crampoane. După ce fixă traversa sub şine şi nivelă cu atenţie balastul, ataşă declanşatorul, un cui îndesat sub şină, într-o gaură făcută în lemn.

Cuiul intră în lemn la 2,5 centimetri deasupra explozorului pe bază de mercur. Calculase cu grijă, inserând o sută de cuie ca să măsoare forţa, aşa încât o patrulă care mergea cu drezina de mână să nu apese cuiul aşa de adânc încât să detoneze explozibilul. Doar greutatea unei locomotive putea să declanşeze explozia.

Nu-i mai rămânea decât o singură sarcină chinuitoare. Legă uneltele de traversa scoasă de sub şină, o urcă pe umăr şi se ridică, deşi îi tremurau picioarele. Merse împleticit vreo patru sute de metri şi aruncă traversa şi uneltele pe stânci, acolo unde nu le putea vedea nici un poliţist.

Tremura de epuizare, dar hotărârea îl făcea să meargă mai departe.

Mutilase trecătoarea cu dinamită, accidente şi incendii.

Zdruncinase măreaţa companie Southern Pacific prin deraierea trenului Coast Line Limited.

Şi ce dacă Bell transformase atacul din New York spre avantajul lui Hennessy?

Sabotorul ridică faţa spre cerul tulburat de furtună şi lăsă ploaia să-l cureţe. Tunetul bubuia deasupra.

— E al meu! urlă el drept răspuns. În seara asta l-am câştigat.

Avea să câştige această ultimă rundă.

Nici un om din trenul de lucru nu avea să supravieţuiască şi să termine Tunelul 13.

31

O mie de oameni mergeau în zori spre tabăra de lucru de la trecătoare. Douăzeci de vagoane cu bănci de lemn veneau în urma unei locomotive ce scotea abur în exces. Oamenii stăteau în ploaie, preferând să fie uzi şi să le fie frig decât să se adăpostească în tren.

— Ticăloşi încăpăţânaţi! spumega Hennessy, privind scena din vagonul lui privat. Lillian, trimite o telegramă guvernatorului. Asta e rebeliune.

Lillian Hennessy puse degetele pe transmiţător. Înainte de a tasta, îi spuse lui Isaac Bell:

— Nu poţi să faci ceva?

După părerea lui Bell, oamenii care se înghesuiau în ploaie nu păreau deloc încăpăţânaţi. Păreau speriaţi şi ruşinaţi de lucrul acesta, ceea ce spunea multe despre curajul lor. Sabotorul luase multe vieţi prin dinamită, accidente, coliziuni şi incendii. Fiecare atac lăsase în urmă morţi şi răniţi. Oamenii muriseră în trenuri deraiate, în prăbuşirea tunelelor, în deraierea trenului Coast Line Limited, în goana vagonului scăpat de sub control şi în explozia îngrozitoare din New Jersey.

— Patrulele au inspectat fiecare centimetru de linie, îi răspunse lui Lillian. Nu ştiu dacă pot face ceva ce nu s-a făcut deja. Doar să mă urc pe bara de protecţie de la locomotivă şi să verific eu însumi linia…

Detectivul se răsuci în loc, ieşi din vagonul lui Hennessy, traversă parcul feroviar în fugă şi îşi făcu loc prin mulţime. Se urcă pe scara din spatele tenderului, păşi sprinten peste cărbuni şi sări pe acoperişul cabinei de la locomotivă. De acolo vedea liniori şi mineri posomorâţi, împrăştiaţi în tot parcul. Cu toţii amuţiră. O mie de feţe se ridicau spre imaginea caraghioasă a unui bărbat în costum alb urcat pe locomotivă.

Bell îl auzise cândva pe William Jennings Bryan vorbind unei adunări la expoziţia din Atlanta. Stând în faţă, aproape de Bryan, fusese uimit de lentoarea cu care vorbea celebrul orator. Bryan îi dezvăluise ulterior că vorbele se grăbeau când pluteau în aer. Prindeau apoi o cadenţă normală până să ajungă în rândurile din spate.

Bell ridică braţele. Îşi chemă vocea din interior. Vorbi într-un ritm lent, foarte lent. Dar fiecare cuvânt era o provocare

aruncată spre cei ce-l priveau.

— Eu voi sta de pază.

Bell băgă mâna în haină.

— Locomotiva asta va merge încet spre capătul de linie.

Scoase încet pistolul Browning.

— Voi sta pe bara de protecţie, în faţa locomotivei.

Îndreptă pistolul spre cer.

— Voi trage cu acest pistol ca să anunţ mecanicul dacă văd vreun pericol.

Apăsă pe trăgaci. Împuşcătura răsună până în depou şi în ateliere.

— Mecanicul va auzi împuşcătura.

Trase din nou.

— Va opri trenul.

Bell ţinu arma aţintită spre cer şi continuă să vorbească încet.

— Nu voi spune că acela care nu vrea să meargă în spatele meu e cel mai josnic laş din munţii Cascade.

Se auzi o nouă împuşcătură.

— Dar voi spune aşa: cine nu vrea să meargă ar trebui să se întoarcă de unde a venit şi să stea la fusta *mamei.*

Un val de râsete răsună dintr-un capăt în altul al parcului. Păreau că se mişcă spre tren. Preţ de o clipă i se păru că reuşise să îi convingă. Dar se auzi o voce furioasă:

— Ai lucrat tu vreodată într-o echipă de liniori?

— De unde naiba să ştii *tu* dacă nu e în regulă ceva? se auzi altă voce.

Apoi un bărbat voinic, roşu la faţă şi cu ochi albaştri, se urcă pe scara tenderului şi păşi peste cărbuni până ajunse la Bell.

— Eu sunt Malone. Şeful echipei de liniori.

— Ce doreşti, Malone?

— Deci vrei să stai pe *bara de protecţie,* aşa-i? Habar n-ai să-i spui *locomotivei* aşa cum i se spune şi *tu* ai de gând să vezi ce nu e în regulă cu şinele înainte să sărim cu toţii în aer? Auzi la el, bară de protecţie… Dar măcar atât pot să spun: ai curaj!

Şeful de echipă îi întinse o mână bătătorită lui Bell.

— Bate palma! Eu merg cu tine.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile ca să-i vadă toţi cei de faţă. Apoi Malone ridică glasul, bubuind ca sirena unui vapor.

— E careva aici care să spună că Mike Malone nu-şi dă seama de pericol când îl vede?

Nu era nimeni.

— Vrea careva de aici să stea cu maică-sa?

Cu un nou val de râsete şi o mie de urale, muncitorii urcară în tren şi se aşezară pe băncile de lemn.

Bell şi Malone coborâră de pe locomotivă şi se urcară pe bara de protecţie în formă de pană. Aveau loc să stea pe ambele părţi, ţinându-se de câte o bară de sub farul locomotivei. Mecanicul, conductorul şi fochistul veniră în faţă să primească ordinele.

— Cât de repede vreţi să mergem? întrebă mecanicul.

— Întrebaţi-l pe expert, spuse Bell.

— Ţine viteza sub 16 kilometri pe oră, spuse Malone.

— Sub 16? protestă mecanicul. Dar vom ajunge în două ore la tunel.

— Preferi să scurtăm timpul şi să sărim în prăpastie?

Echipajul trenului se întoarse în cabină.

— Ţine pistolul acela la îndemână, domnule, spuse Malone, zâmbindu-i lui Bell. Ţine minte, dacă dăm peste o mână sau trecem peste o şină desprinsă, vom fi primii care suportăm consecinţele.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Bell sec. Dar, ce-i drept, am controlat fiecare metru din linia asta în ultimele două zile. Oamenii au mers pe jos, călare şi cu drezina.

— Vom vedea, spuse Malone, uitând să mai zâmbească.

— Vrei să ţii ăsta? întrebă Bell, oferindu-i binoclul Carl Zeiss.

— Nu, mersi, zise Malone. Am inspectat şinele douăzeci de ani cu ochii ăştia ai mei. Nu e azi ziua în care să învăţ ceva nou.

Bell îşi trecu bareta binoclului peste cap ca să poată să-i dea drumul şi să tragă un foc de avertisment.

— Douăzeci de ani? Atunci tu trebuie să mă instruieşti pe mine, Malone. După ce ar trebui să mă uit?

— Dacă lipsesc crampoanele care fixează traversele sub şine. Dacă lipsesc eclisele care unesc şinele. Dacă sunt rupturi pe şine sau semne că ar fi fost săpat balastul, în cazul în care nenorocitul a îngropat explozibil. Terasamentul e proaspăt pus. Ar trebui să fie neted, fără adâncituri, fără umflături. Uită-te după vreo piatră pe traverse. Şi de câte ori ajungem într-o curbă, fii şi mai atent, fiindcă sabotorul acesta ştie că mecanicul nu are timp să oprească dacă vede ceva.

Bell duse binoclul la ochi. Era foarte conştient de faptul că făcuse o mie de oameni aflaţi în spatele lui să îşi rişte viaţa. După cum observase şi Malone, el şi Bell aveau să suporte primii consecinţele unui atac fiindcă mergeau în faţă. Dar numai la început. În caz că deraiau, aveau să moară cu toţii.

32

Linia de tren mergea chiar pe lângă versantul muntelui, pe o porţiune îngustă. În stânga se înălţa stânca, plină de cicatrici lăsate în urmă de forări şi dinamită. În dreapta nu era decât aerul. Coborârea era ba de câţiva metri, ba de jumătate de kilometru. În locurile unde erau vizibile văile canionului, Bell vedea vârfuri de copaci, buşteni prăvăliţi şi râuri umflate de ploi.

Privi înainte pe şină la treizeci de metri în faţă. Binoclul lui avea prisme moderne, Porro, care intensificau lumina. Vedea bine capetele crampoanelor, câte opt bătute în fiecare traversă. Bucăţile de lemn dreptunghiulare, de culoare ciocolatie, treceau pe sub ochii lui cu o regularitate care îl amorţea.

— Câte traverse sunt pe o distanţă de un kilometru şi jumătate? îl întrebă el pe Malone.

— Două mii şapte sute, răspunse acesta. Aproximativ.

Traversele ciocolatii se înşirau una după alta. Câte opt crampoane în fiecare. Fiecare crampon fixat bine în lemn. Eclisele prindeau fiecare îmbinare, pe jumătate ascunse de şină. Balastul, format din piatră spartă şi ascuţită, sclipea în ploaie. Bell urmărea să vadă dacă era vreo adâncitură în suprafaţa netedă, să nu fie pietre pe traverse, cuie desprinse, crampoane lipsă sau rupturi în şinele lucioase.

— *Opreşte!* strigă Malone.

Bell trase un foc. Bubuitura scurtă a pistolului răsună printre stânci şi stârni ecoul în canion. Dar locomotiva continuă să meargă.

— *Trage!* strigă Malone. *Din nou!*

Bell apăsa deja pe trăgaci. Coborârea era abruptă de-a lungul curbei, iar fundul văii de sub ei era plin de buşteni. Când se auzi a doua împuşcătură, saboţii de frână se strânseră cu un şuierat şi locomotiva se opri încet, cu roţile scârţâind. Bell sări de pe cadrul de fier şi începu să alerge, urmat îndeaproape de Malone.

— Acolo! spuse Malone.

Se opriră la şase metri în faţa trenului, uitându-se la o umflătură a terasamentului aproape imperceptibilă. Pietrişul proaspăt întins se întindea pe o suprafaţă netedă, uşor înclinată dinspre traverse către marginea stâncii, dar aici se vedea o uşoară umflătură care se ridica la câţiva centimetri mai sus.

— Nu te apropia prea mult! îl avertiză Malone. Se pare că au

săpat aici. Vezi că nu seamănă cu stratul original?

Bell merse direct spre locul cu pricina şi călcă apăsat.

— Ai grijă!

— Sabotorul, spuse Bell, s-ar asigura că nimic în afară de greutatea unei locomotive nu poate să detoneze mina asta.

— Pari foarte sigur.

— Sunt sigur, zise Bell. E prea deştept ca să irosească praful de puşcă pe o drezină.

Îngenunche pe o traversă şi se uită de aproape. Dădu cu mâna peste pietriş.

— Dar ceea ce nu văd sunt semne că s-ar fi săpat aici de curând. Pietrele astea stau aici de ceva vreme. Vezi că praful de cărbune nu e şters?

Malone se apropie îmbufnat. Apoi îngenunche lângă Bell, scărpinându-se în cap. Îşi trecu degetele peste praful de cărbune care se făcea crustă sub picăturile de ploaie. Apucă nişte bucăţi din balast şi le examină. Se ridică brusc în picioare.

— E lucrătură proastă, nu-s explozibili, zise el. Ştiu exact cine a pus secţiunea asta de şină şi o să am o discuţie cu el. Îmi pare rău, domnule Bell. Alarmă falsă.

— Paza bună trece primejdia rea.

Echipajul coborâse deja. În spatele lor, cincizeci de muncitori stăteau cu gurile căscate, alţii se dădeau şi ei jos din tren.

— Toată lumea să se urce în tren! strigă Malone.

Bell îl luă deoparte pe mecanic.

— De ce nu aţi oprit?

— M-aţi luat prin surprindere. Am avut nevoie de o clipă să reacţionez.

— Fiţi atent! răspunse Bell morocănos. Sunt vieţile multor oameni la mijloc.

Urcară pe toată lumea în tren şi porniră din nou.

Traversele treceau la nesfârşit. Lemn dreptunghiular după lemn dreptunghiular. Opt crampoane, patru pe fiecare şină. Eclise care fixau şinele. Balast din pietriş ascuţit care sclipea în ploaie. Bell se uita după fiecare denivelare de pe suprafaţa plată, după pietre răscolite, cuie scoase, crampoane lipsă şi rupturi de şină. Traversă după traversă.

Trenul continuă încet drumul, peste douăzeci şi cinci de kilometri. Mai erau doar cinci kilometri şi oamenii se puteau întoarce să sape la esenţialul Tunel 13.

Dintr-odată, când intrară într-o curbă care încadra cel mai adânc canion din rută, ceva neobişnuit îi atrase atenţia lui Bell.

La început nu îşi dădu seama ce anume era. Abia înţelegea despre ce era vorba.

— Malone! spuse el cu o voce biciuitoare. Uită-te! Ce nu e în regulă acolo?

Bărbatul roşu la faţă se apelecă în faţă şi miji ochii, concentrându-se.

— Nu văd nimic.

Bell se uită cu binoclul pe şine. Împingându-şi picioarele pe bara de protecţie, ţinu binoclul cu o mână şi scoase pistolul cu cealaltă.

Balastul era neted. Nu lipsea nici un crampon. Traversele…

În peste douăzeci şi cinci de kilometri, trenul trecuse peste cincizeci de mii de traverse. Fiecare era de culoare ciocolatie, lemnul fiind închis la culoare din pricina anticoagulanţilor absorbiţi prin creozotare. Acum, la doar câţiva metri în faţa locomotivei, Bell trase câteva focuri rapide de armă.

— *Opreşte!*

Mecanicul acţionă frâna. Roţile se blocară. Oţelul scrâşni pe oţel. Locomotiva grea alunecă din inerţie mai departe. Din spate o împingea greutatea celor douăzeci de vagoane.

Bell şi Malone săriră de pe bara de protecţie şi alergară înaintea locomotivei.

— Ce e? strigă şeful de echipă.

— Traversa aceea! îi arătă Bell.

— Doamne Dumnezeule! urlă Malone.

Cei doi se întoarseră ca la un semn şi ridicară braţele de parcă voiau să oprească trenul cu mâinile goale.

33

Mecanicul trase de maneta de comandă, făcând locomotiva să meargă înapoi.

Opt roţi motoare greoaie se învârtiră în sens invers, scoţând scântei pe şine. Pe moment, părea că doi oameni puternici chiar opreau locomotiva Consolidation. Şi când aceasta se opri cu o zdruncinătură zdravănă, Isaac Bell se uită în jos şi văzu că se înţepenise cu cizmele în traversa suspectă.

Vârful barei de protecţie era chiar deasupra. Roţile din faţă se aflau la numai doi metri distanţă.

— Dă înapoi, strigă Malone. Încet!

După ce dădu încet deoparte balastul de la ambele capete şi se uită cu atenţie, Bell observă că traversa avea un dop rotund de lemn, precum cele de la butoaiele cu whisky. Avea diametrul unei monede de argint de un dolar şi aproape că nu se vedea diferenţa de culoare.

— Mută-i pe toţi mai în spate, îi spuse el lui Malone. A umplut traversa cu dinamită.

Declanşatorul era făcut dintr-un cui care pornea explozorul. Era suficientă dinamită înăuntru ca să spulbere şinele de sub locomotivă, făcând-o să deraieze şi să arunce vagoanele în jos, pe versantul muntelui. Însă Bell putea acum să-i trimită o telegramă lui Osgood Hennessy şi să-i spună că Agenţia de Detectivi Van Dorn obţinuse o nouă victorie împotriva Sabotorului.

Hennessy îşi mută trenul privat în capătul liniei, acolo unde minerii şi liniorii care sosiseră în siguranţă munceau din greu, săpând în stâncă ultimii treizeci de metri din Tunelul 13.

A doua zi de dimineaţă, Osgood Hennessy îl chemă pe Bell în vagonul lui. Lillian şi doamna Comden îi oferiră cafea. Hennessy era tot numai un zâmbet.

— Suntem pe cale să terminăm săpatul. Întotdeauna organizăm o ceremonie la finalizarea tunelurilor lungi, în care îndepărtez eu ultima piatră. De data asta, muncitorii au trimis un mesager care ne-a cerut să te lăsăm pe tine să dai ultima lovitură de baros pentru ceea ce ai făcut ieri. E o mare onoare, eu aş accepta în locul tău.

Bell intră în tunel cu Hennessy, lipindu-se de perete când fură nevoiţi să coboare de pe şine ca să lase să treacă o locomotivă cu vagonete basculante, pline cu resturi de materiale. Pe sute de metri, tavanul arcuit şi pereţii laterali erau deja finisaţi. Spre capătul tunelului, tavanul era sprijinit de scânduri. Minerii lucrau la ultima porţiune de câţiva metri, sub un paravan de fontă şi lemn care îi proteja de pietrele ce cădeau peste ei.

Burghiele gălăgioase se opriră la apropierea lui Bell şi a preşedintelui căii ferate. Minerii îndepărtară piatra spartă cu lopeţi şi ciocane, apoi plecară de lângă peretele rămas întreg.

Un miner masiv, cu braţe vânjoase şi strungăreaţă, îi înmână lui Bell un baros de şapte kilograme.

— Aţi mai lovit cu aşa ceva până acum?

— Când fixam ţăruşii pentru cort, la circ.

— O să vă descurcaţi. Minerul se aplecă puţin şi îi şopti: Vedeţi semnul acela cu creta? Loviţi acolo. Întotdeauna pregătim locul ca să se prăbuşească pentru ceremonie... Daţi-vă la o parte, băieţi! Faceţi loc pentru domnul Bell!

— Sunteţi sigur că nu vreţi să faceţi dumneavoastră asta? îl întrebă Bell pe Hennessy.

Hennessy făcu un pas în spate.

— Am săpat destul tuneluri în viaţa mea. Ţi-ai câştigat dreptul ăsta.

Bell ridică barosul peste umăr şi lovi cu putere în locul marcat cu cretă. Mai întâi apărură nişte crăpături, apoi se văzu o rază de lumină. Bell lovi din nou. Minerii începură să aplaude când zidul căzu, lăsând lumina să pătrundă în tunel.

Bell trecu prin deschizătură şi văzu podul Canyon strălucind în lumina soarelui. Armătura podului se ridica deasupra defileului îngust al râului Cascade pe doi piloni înalţi şi subţiri, fixaţi pe postamente masive de piatră. Aflat deasupra pâclei de peste apă, cel mai important pod din linia trecătorii părea aproape gata. Traversele erau deja puse în aşteptarea şinelor de oţel care aveau să vină dinspre tunel.

Bell văzu că era foarte bine păzit. Poliţiştii de la transporturi stăteau înşiraţi din cincizeci în cincizeci de metri. La fiecare capăt al podului era câte o santinelă. Deodată, un nor blocă lumina soarelui, iar grinzile argintii deveniră negre.

— Ce zici, fiule? întrebă Hennessy mândru.

— E o splendoare.

Cum avea să îl atace Sabotorul?

În umbra podului se afla orăşelul Cascade, înfiinţat pe locul

unde linia ferată originală venea din deşert până la poalele muntelui. Bell vedea pensiunea din anii 1870, Cascade Lodge, un loc ce atrăgea de mulţi ani turiştii îndrăzneţi care se încumetau să urce potecile nesfârşite de pe deal. Din capătul acela de linie, Hennessy construise o linie temporară pentru marfa cu şi mai multe ace feroviare, ca să poată ridica materialele în locul unde se construia podul. Era o serie de urcuşuri imposibil de abrupte şi curbe periculoase pe care muncitorii o porecliseră Snake Line[8]. Panta era atât de greu de urcat încât Bell văzuse un şir de vagoane de marfă trase de trei locomotive cu abur şi împinse din spate de trei motoare ajutătoare. Locomotivele îşi făcuseră treaba. De acum înainte, materialele aveau să ajungă la trecătoare.

Sabotorul nu avea să atace linia Snake Line, căci aceasta îşi îndeplinise scopul deja. Nu avea să atace oraşul, ci chiar podul. Dacă distrugea podul, avea să întârzie lucrarea cu mulţi ani.

— Ce naiba e acolo? întrebă Hennessy, arătând cu degetul spre o coloană de fum care se ridica de pe un drum de căruţe de lângă orăşel.

Pe faţa lui Isaac Bell apăru un zâmbet larg de admiraţie.

— *Acela* e automobilul Thomas Flyer despre care vorbeam noi. Modelul 35 în patru cilindri, cu şaizeci de cai putere. Uitaţi-vă cum merge!

Maşina de un galben-deschis ajunse în vârful curbei, trecu peste pragul de stâncă şi se opri la şase metri de locul unde Bell şi Hennessy stăteau în dreptul gurii de tunel. Capota era coborâtă şi lăsată pe spate. În maşină era un singur om, un bărbat înalt, îmbrăcat în haină lungă până la glezne, pălărie şi ochelari de protecţie. Sări din spatele volanului de lemn şi veni spre ei.

— Felicitări! strigă el, scoţându-şi ochelarii cu un gest dramatic.

— Ce naiba faci aici? întrebă Hennessy. Nu trebuia să fie o şedinţă în Congres?

— Sărbătoresc căderea ultimei bariere a tunelului, spuse Charles Kincaid. Întâmplător eram cu nişte domni foarte importanţi din California la Cascade Lodge. Le-am spus gazdelor să aştepte cât vin până aici să vă strâng mâna.

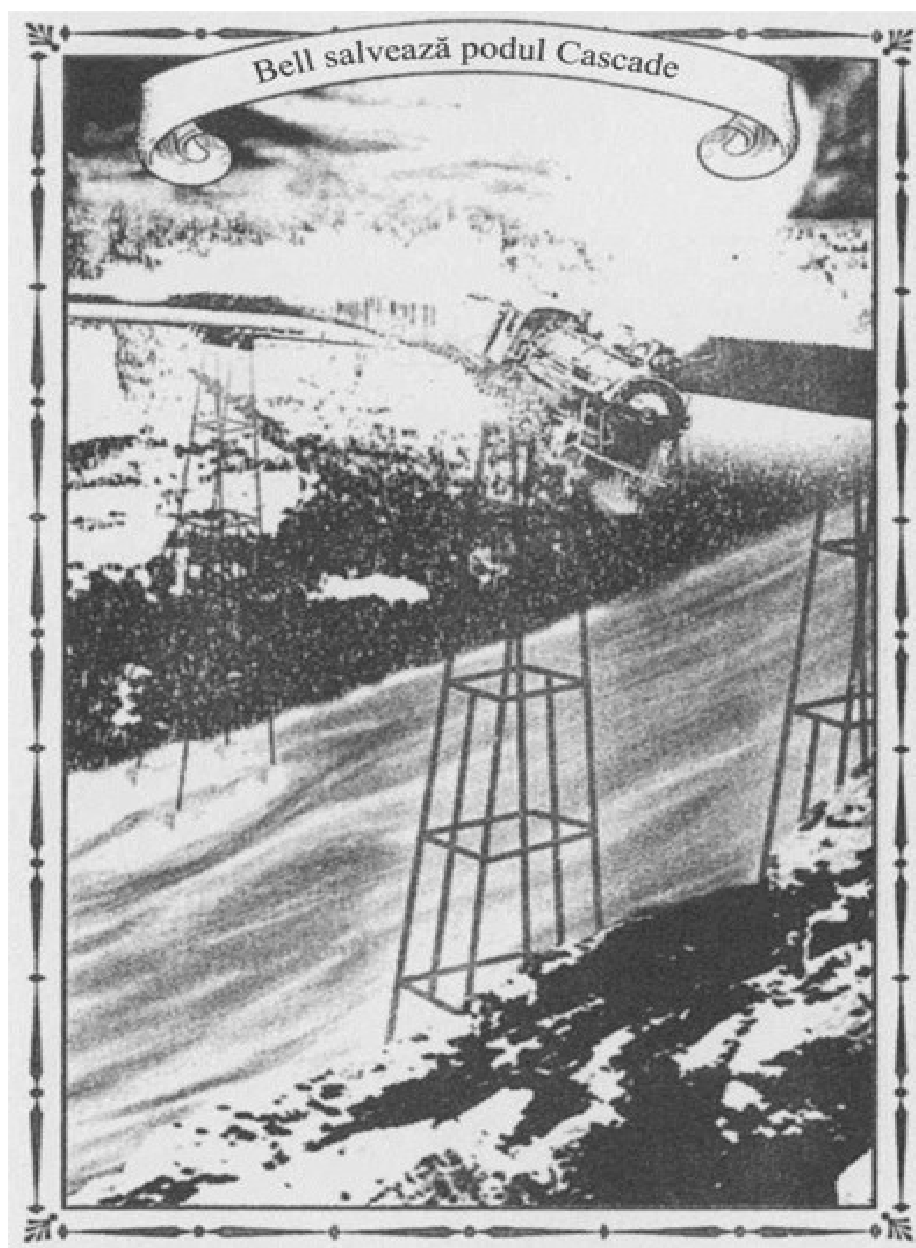
Kincaid apucă mâna lui Hennessy şi o strânse cu putere.

— Felicitări, domnule! Minunată realizare! Acum nimic nu vă

[8] Linia şerpuită (în engl. în orig.) (n. tr.).

mai poate opri.

PODUL

34

1 NOIEMBRIE 1907
CASCADE CANYON, OREGON

Roşu la faţă şi cu ochii aprinşi, şeful de echipă, Mike Malone, păşea ţanţoş prin faţa gurii de tunel, între muncitorii care apucau cu cleşti bucăţile grele de şină şi locomotiva din spatele lor, care scuipa fum şi abur.

— Cineva să mute automobilul ăla până nu-l strivim, strigă el.

Charles Kincaid veni în fugă să-şi salveze maşina.

— Vă surprinde că l-aţi găsit aici pe senator? îl întrebă Isaac pe Hennessy.

— Niciodată nu mă surprind bărbaţii care visează la moştenirea fiicei mele, răspunse acesta peste zgomotul produs de muncitorii lui Malone, care nivelau balastul din pietriş în faţa motorului şi montau traversele.

Senatorul Kincaid veni în fugă înapoi.

— Domnule Hennessy, cei mai importanţi oameni de afaceri şi bancheri din California doresc să organizeze o petrecere în cinstea dumneavoastră la Cascade Lodge.

— N-am timp de petreceri până nu pun şinele pe podul acela şi construiesc tabăra pe partea cealaltă.

— Nu puteţi veni după ce se întunecă?

Mike Malone se îndreptă spre ei.

— Domnule senator, dacă nu vă e cu supărare, n-aţi vrea să mutaţi afurisitul ăla de automobil înainte să pun băieţii să-i facă vânt în prăpastie?

— Dar abia l-am mutat.

— E tot în calea noastră.

— Mută-l, mârâi Hennessy. Noi construim o cale ferată aici.

Bell se uită la Kincaid cum se grăbea să-şi mute iar maşina, apoi îi spuse lui Hennessy:

— Mi-ar plăcea să văd ce pun la cale la petrecere.

— Pentru ce, mă rog?

— E o coincidenţă ciudată că senatorul e aici azi.

— Ţi-am zis, îi dă târcoale fiicei mele.

— Sabotorul are informaţii private despre Southern Pacific. De unde vă cunoaşte planurile?

— Ţi-am spus şi asta. Vreun curios a pus lucrurile cap la cap. Sau şi-a dat vreun prost drumul la gură.

— În orice caz, Sabotorul nu e străin de cercul dumneavoastră de prieteni.

— Bine, spuse Hennessy. Pot să suport o petrecere dacă poţi şi tu. Ridică glasul ca să acopere larma şi strigă la senator: Kincaid! Spune-le prietenilor tăi că vin la petrecere dacă invitaţia lor mai e valabilă peste trei zile.

Senatorul se arătă uimit.

— Doar n-o să terminaţi lucrarea în numai trei zile.

— Dacă nu termin, or să cadă câteva capete.

Bătrânelul pocni din degete. Inginerii veniră în fugă spre el, desfăcând foile cu schiţe. Supraveghetorii erau chiar în spatele lor, cărând tranzite pe umeri, urmaţi la rândul lor de chinezi cu jaloane albe şi roşii. Isaac îl prinse din urmă pe Kincaid când acesta tocmai se urca în maşină.

— Ce coincidenţă că întâlnirea are loc tocmai în locul ăsta.

— Ba din contră. Vreau ca Hennessy să fie de partea mea. Cum domnii din California s-au arătat dispuşi să închirieze o cabană întreagă doar ca să mă convingă să candidez la preşedinţie, m-am gândit că ar putea foarte bine să fie aproape de el.

— În continuare te laşi convins cu greu? întrebă Bell, amintindu-şi conversaţia lor de la *Follies.*

— Mai greu ca niciodată. În clipa în care spui da celor ca ei, îşi închipuie că le aparţii.

— Îţi doreşti funcţia asta?

Drept răspuns, Charles Kincaid băgă o mână sub reverul hainei şi îl întoarse, dezvăluind o insignă de campanie pe care scria KINCAID PREŞEDINTE.

— Rămâne între noi.

— Când faci marea dezvăluire?

— Vreau să-l surprind pe domnul Hennessy la petrecere. Ei vor să vii şi tu, mai ales că tu eşti cel care a salvat linia din mâinile Sabotorului.

Detectivului i se părea că aude numai minciuni.

— Abia aştept, spuse Bell.

Sabotorul se prefăcea că nu observă privirea curioasă a lui Bell. Ştia că şiretlicul cu preşedinţia nu avea să-l mai orbească multă vreme pe detectiv. Dar rămase pe poziţii, privind curios la podul sclipitor ca şi când nu avea nici o grijă pe lume.

— Platoul acela larg de pe partea îndepărtată a defileului,

spuse el nonşalant, pare a fi locul potrivit în care să monteze Hennessy platforma de lucru. În unele clipe, îşi spuse Sabotorul mândru, îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie actor.

— Îţi pare rău că ai renunţat la inginerie? întrebă Bell.

— Mi-ar părea rău dacă nu mi-ar plăcea politica aşa de mult, râse Kincaid. Se prefăcu apoi că se gândeşte la ceva serios, ştergându-şi zâmbetul de pe faţă. Poate aş gândi altfel dacă aş fi fost un inginer aşa de bun ca domnul Mowery, cel care a construit podul acesta. Uită-te la structura asta! Ce graţie, ce forţă! Era un star şi încă mai e, în ciuda vârstei lui. Eu n-am fost decât un călător capabil.

Bell îl privea cu atenţie. Kincaid zâmbi.

— Te uiţi la mine ciudat. Asta fiindcă eşti încă tânăr, domnule Bell. Aşteaptă până te ajunge din urmă vârsta de patruzeci de ani. Ai să afli care îţi sunt limitele şi vei descoperi alte lucruri la care poţi să fii mai bun.

— Cum ar fi candidatura la preşedinţie? întrebă Bell în glumă.

— Exact!

Kincaid râse, îl bătu prieteneşte pe braţ şi sări în maşină. Ambală motorul, pe care îl lăsase pornit şi plecă la vale fără să se mai uite înapoi. Orice indiciu că era îngrijorat ar fi alimentat imaginaţia detectivului.

De fapt, era euforic.

Osgood Hennessy mergea înainte cu toate puterile, băgându-şi singur capul în laţ. Cu cât termina podul mai repede, cu atât avea să atârne în ştreang mai curând. Dacă platforma de lucru din capătul construcţiei reprezenta capul lui Hennessy, iar imperiul Southern Pacific corpul, atunci podul Cascade Canyon era gâtul.

35

Isaac Bell îşi puse oamenii în toate echipele de lucru ca să nu apară acte de sabotaj. Hennessy îi spusese că săpatul tunelului era doar începutul. Intenţiona să construiască şi dincolo de pod atât cât putea înainte de prima zăpadă. Se lăuda că până şi cel mai laş bancher de pe Wall Street avea să accepte dovada că Southern Pacific era gata să continue construcţia trecătorii când se topeau zăpezile în primăvară.

Bell trimise poliţişti călare ca să păzească ruta pe care calea ferată o construia prin munte. Apoi îi ceru lui Jethro Watt să comande personal poliţia de la transporturi. Merseră pe pod, convenind să mărească numărul celor care păzeau stâlpii dedesubt şi porţiunea de sus. Apoi verificară zona călare; uriaşul Watt urcă pe un animal enorm, pe nume Thunderbolt, care tot încerca să-i roadă piciorul şefului poliţiei. Watt îl potoli lovindu-l peste cap, dar oricine se pricepea un pic la cai ştia că Thunderbolt aştepta doar o ocazie mai bună.

Până să se lase întunericul în ziua aceea plină de activităţi febrile, tâmplarii înălţaseră deja un schelet de susţinere şi un adăpost de lemn în Tunelul 13, în jurul arcadei abia formate. Zidarii veneau repejor din urmă cu lucrarea, iar echipele de liniori montaseră deja şinele de la tunel până la marginea defileului.

Trenul roşu al lui Osgood Hennessy trecu prin tunel, împingând un şir de vagoane încărcate cu marfa până la podul foarte bine păzit. Liniorii descărcau acum şinele şi continuau să muncească la lumină artificială. Traversele trimise de la o tâmplărie aflată în amonte erau deja puse pe pod. Loviturile de baros răsunau în noapte. După verificarea şinelor, locomotiva lui Hennessy împinse materialele grele pe platformă.

O mie de muncitori stăteau cu sufletul la gură.

Nu se auzeau decât zgomote mecanice, pufăitul locomotivei, generatorul de curent şi fonta care trecea peste oţel. În timp ce primul vagon trecea înainte, toţi ochii se îndreptară spre Franklin Mowery. Bătrânul constructor de poduri privea şi el cu atenţie.

Isaac Bell îl auzi pe Eric, asistentul ochelarist al lui Mowery, cum se lăuda:

— Domnul Mowery era tot aşa de liniştit şi când am terminat trecătoarea Lucin pentru domnul Hennessy, peste Marele Lac

Sărat.

— Dar, spuse un supraveghetor cărunt, uitându-se în defileul adânc, acela era cu mult mai aproape de apă.

Mowery se aplecă nonşalant, sprijinindu-se în baston. Pe chipul lui rotund nu se citea nici o emoţie, nici o grijă nu făcea să i se încleşteze fălcile sau să-i tremure barba. Între buzele mari ţinea strâns o pipă rece, care nu mai scotea nici fum.

Bell se uita la pipa lui Mowery. Când vagonul cu materiale ajunse fără nici o problemă în capătul opus şi oamenii începură să aplaude bucuroşi, Mowery scoase pipa din gură şi aşchiile dintre dinţi.

— M-aţi prins, îi zâmbi el lui Bell. Podurile sunt nişte chestii tare ciudate, foarte imprevizibile.

A doua linie fu montată pe pod până la prânz.

Agitaţi şi plini de zel, muncitorii puseră zeci de şine secundare. În curând, platoul izolat fu transformat într-o combinaţie de parc feroviar şi platformă de lucru. Trenul roşu al lui Hennessy trecu peste defileu şi se opri pe o linie secundară puţin ridicată, de unde preşedintele putea să supravegheze toată operaţiunea. Pe pod trecea acum un şir constant de trenuri cu materiale. În urma lor veneau firele de telegraf, trimiţând vestea cea bună celor de pe Wall Street.

Telegrafistul îi înmână lui Hennessy un teanc de mesaje codate.

Nici un operator de telegraf de pe continent nu fusese verificat mai îndeaproape decât J.J. Meadows de către agenţia Van Dorn.

Verdictul dat de ei spunea că nu era pe lume om mai cinstit decât el. Dar Bell nu voia să rişte nimic, mai ales că avea proaspete în memorie întâmplările cu telegrafiştii Sabotorului, care făcuseră schimb de focuri cu „Texas” Walt Hatfield. Toată corespondenţa lui cu agenţia era cifrată. Încuie uşa cabinei din trenul privat şi decodă mesajele.

Erau primele rezultate ale rapoartelor pe care le ceruse Bell ca să scoată la iveală spionul din cercul intim al preşedintelui. Nimic din dosarul inginerului-şef de la Southern Pacific nu sugera că ar fi fost necinstit. Era loial companiei, lui Osgood Hennessy şi standardelor înalte ale profesiei lui.

Acelaşi lucru se spunea şi despre Franklin Mowery. Viaţa constructorului de poduri era ca o carte deschisă, plină de realizări profesionale. Printre numeroasele fapte caritabile se afla şi conducerea unui orfelinat metodist.

Lillian Hennessy fusese arestată de mult prea multe ori pentru

o fată atât de tânără şi de privilegiată, dar numai fiindcă participase la demonstraţii pentru dreptul la vot. Acuzaţiile fuseseră mereu respinse, ori din cauza poliţiştilor prea zeloşi, se gândi Bell, ori din cauza puterii unui tată iubitor care, întâmplător, era preşedintele celei mai mari căi ferate din ţară.

Dintre cei doi bancheri numiţi de Hennessy care ar fi putut să-i ghicească planurile, unul fusese condamnat pentru fraudă, celălalt fusese implicat într-un divorţ. Pe unul dintre avocaţi îl dăduseră afară din barou în Illinois, iar celălalt făcuse avere cumpărând acţiuni la companiile feroviare pentru că deţinea informaţii despre intenţiile acestora. La o examinare mai atentă, după cum spuneau detectivii Van Dorn, amândoi bancherii făcuseră greşeli în tinereţe; avocatul exclus din barou fusese reprimit mai târziu. Dar îmbogăţitul Erastus Charney îi atrăgea atenţia lui Bell, fiindcă era clar că profita de faptul că ştia dinainte din ce direcţie avea să bată vântul. Bell transmise o telegramă, cerând să se facă săpături mai adânci în cazul lui Charney.

Isaac nu era tocmai surprins de viaţa interesantă dusă de doamna Comden înainte de a deveni concubina magnatului feroviar.

O pianistă genială încă de mică, îşi făcuse debutul în concert la Filarmonica din New York la paisprezece ani, cântând *Concertul pentru pian şi orchestră nr. 2* în Fa minor al lui Chopin – „care era greu de cântat la orice vârstă”, după părerea agentului Van Dorn. Făcuse apoi turnee în Statele Unite şi în Europa, unde se şi oprise la Leipzig pentru studii. Se căsătorise cu un muzician bogat, cu relaţii la curtea germană şi care divorţase de ea, după ce aceasta fugise cu un ofiţer de viţă nobilă din Brigada de Cavalerie. Trăiseră împreună la Berlin până să intervină familia scandalizată a ofiţerului. Emma se căsătorise apoi cu un portretist sărac pe nume Comden, rămânând văduvă după numai un an. Fără un ban în buzunar şi cu vremurile în care dădea concerte de mult uitate, văduva Comden ajunse la New York, călători spre New Orleans şi San Francisco şi răspunse unui anunţ dat la ziar pentru postul de preceptor pentru Lillian Hennessy. Obiceiurile ei nomade continuară, îmbarcată în trenul luxos folosit de Hennessy, un om aflat mereu în mişcare. În rarele ocazii în care irascibilul Osgood părea sociabil, încântătoarea doamnă Comden era imediat lângă el. Şi era vai şi amar, după cum observa agentul Van Dorn, de politicianul, bancherul sau afaceristul a cărui soţie îndrăznea să nu o trateze

cu respect.

Viaţa lui Charles Kincaid fusese mult mai puţin interesantă decât te-ar fi făcut să crezi ziarele lui Preston Whiteway. Studiase o vreme ingineria la Academia West Point, trecuse apoi la inginerie civilă la Universitatea din Virginia de Vest, lucrase mai târziu în domeniu la Colegiul Tehnic din Munchen şi la o firmă germană care construia calea ferată din Bagdad. Adevărul din spatele poreclei „Inginerul-Erou” era îndoielnic. Era posibil ca revoluţionarii turci să le fi speriat pe asistentele medicale americane şi pe misionarii care aveau grijă de refugiaţii armeni. Nu acelaşi lucru se putea spune despre relatările din ziarele lui Whiteway cu privire la rolul lui Kincaid în salvarea acelor oameni, nota cu asprime agentul.

Bell trimise înapoi alte două întrebări: „De ce a plecat Kincaid de la West Point?” şi „Cine este Eric Soares?”

Asistentul lui Franklin Mowery era mereu la dreapta lui. Orice informaţii ar fi avut Mowery despre treburile lui Hennessy, cu siguranţă le cunoştea şi tânărul Eric.

Şi dacă tot era vorba de tineri asistenţi, de ce îi lua aşa de mult lui James Dashwood să-l prindă pe fierarul care construise cârligul folosit în accidentul trenului Coast Line Limited? Isaac Bell citi din nou rapoartele detaliate trimise de Dashwood. Apoi îi transmise o telegramă la biroul din Los Angeles: FIERARUL S-A LĂSAT DE BĂUTURĂ. CERCETEAZĂ CERCURILE DE ABSTINENŢĂ.

Isaac Bell primi un raport de la biroul din Kansas City în care scria că Eric Soares era un orfan pe care Franklin Mowery îl sponsorizase ca să termine Universitatea Cornell şi pe care îl angajase apoi ca asistent. Unii spuneau că Soares era un inginer talentat, alţii ziceau că era un parvenit care profita de generozitatea bine cunoscută a lui Mowery.

Bell se gândi că Mowery nu avea forţa fizică sau agilitatea necesară ca să lucreze pe teren fără ajutor. Eric îndeplinea sarcinile în care era nevoie de activitate fizică, precum verificarea lucrărilor la pod. Bell transmise biroului din Kansas City să continue cercetările.

— Mesaj privat, domnule Bell.

— Mulţumesc, domnule Meadows.

Bell luă telegrama în cabină, sperând că era de la Marion. Într-adevăr, era de la ea şi Bell strigă de bucurie când citi: „NU VREAU – REPET NU VREAU – SĂ MERG CU PRESTON WHITEWAY LA CASCADE LODGE PENTRU BULETINELE DE ŞTIRI PICTURE WORLD. DAR TU MAI EŞTI ACOLO? DACĂ DA, CE VREI SĂ FAC?”

Bell o vizită pe Lillian Hennessy. Manevrele lui de a se sustrage infatuării ei şi de a-l salva pe Archie Abbott de mama lui păreau să dea rezultate. De când venise de la New York, discuţiile lor se îndreptau tot mai mult spre Abbott, iar fata începea să se comporte cu Bell ca şi când ar fi fost un frate mai mare sau un văr mai vârstnic. După ce vorbi cu ea, Bell îi trimise o telegramă lui Marion: „VINO! VEI FI OASPETELE LUI HENNESSY ÎN TRENUL PRIVAT”.

În timp ce Bell îşi continua investigaţiile ca să protejeze podul Cascade Canyon, construcţia căii ferate mergea mai departe. La două zile după ce trecătoarea ajunsese peste canion, platforma de lucru de pe platoul îndepărtat avea suficient spaţiu şi destule linii ca să găzduiască nesfârşitele şiruri de marfare care transportau şine de oţel, crampoane, balast şi cărbune. O instalaţie de creozotare ajunse acolo pe bucăţi. Oamenii o asamblară în dreptul rezervelor de traverse, aşa că maşina începu în curând să scoată un fum înecăcios, în timp ce lemnul intra printr-un capăt şi ieşea prin celălalt îmbibat cu substanţă conservantă.

Căruţele care transportaseră traversele pe cărări întortocheate de munte de la gaterul East Oregon Lumber cărau acum scânduri şi grinzi. O armată de tâmplari înălţa depourile cu acoperiş metalic pentru locomotive, centrale electrice pentru generatoare, fierării, bucătării, barăci pentru echipele de liniori şi grajduri pentru măgari şi cai.

După ce terminase drumul prin tunel şi făcuse legătura cu podul şi cu platformele de lucru poziţionate strategic, Hennessy putea acum să aducă muncitori şi materiale direct din California. Paza rutei de 643 kilometri şi a podului căzu în sarcina detectivilor Van Dorn şi a poliţiei de la Southern Pacific. Isaac Bell îl îndemnă pe Joseph Van Dorn să împrumute soldaţi ca să sporească numărul redus de agenţi.

La doisprezece kilometri mai sus de podul Cascade Canyon, pădurea în care acţiona gaterul East Oregon Lumber răsuna de dimineaţă până seara de zgomotul topoarelor cu tăiş dublu. „Catârii de abur”, nişte motoare puternice, staţionare, învârteau bobinele cu cabluri de sârmă care cărau buştenii până la fabrică pe un făgaş de alunecare. Traversele erau tăiate şi îndreptate, apoi trimise în căruţe pe drumurile dificile. Seara, când se oprea lucrul, cherestegiii extenuaţi auzeau zgomotul îndepărtat al sirenelor de locomotivă, amintindu-le şi în somn că linia ferată

avea nevoie de şi mai mult lemn.

Pentru cei care livrau lemnul către platforma de lucru, distanţa dintre pod şi tabără părea mai degrabă de o sută douăzeci de kilometri, nu de doisprezece. Drumurile de munte erau atât de accidentate încât Gene Garret, directorul ambiţios şi lacom al fabricii, era recunoscător că Panica adusese vremuri grele. Dacă economia ar fi fost în creştere, fabrica ar fi avut prea puţin personal. Muncitorii cu măgari ar fi căutat de lucru în altă parte în loc să urce muntele cu marfa. Cherestegiii care coborau în canoe prin bulboanele râului ca să sărbătorească ziua de salariu sâmbătă seara nu ar mai fi mers duminica pe jos doisprezece kilometri.

Un lac artificial uriaş se umplea lângă tabăra izolată de lucru. Apa mâloasă se aduna zilnic într-un bazin natural, format acolo unde trei versanţi muntoşi se întâlneau cu râul Cascade. Al patrulea versant era de fapt un baraj dur alcătuit din bolovani şi buşteni prăvăliţi. Se înălţa la cincisprezece metri deasupra zidăriei originale, construite cu mulţi ani înainte ca un canal de intrare în fabrică, de alimentare a gaterelor. Acum energia venea de la motoarele auxiliare pe care noii proprietari ai companiei le transportaseră cu ajutorul carelor cu boi. Lacul original dispăruse sub apele crescânde. Staulele pentru măgari, bucătăriile şi barăcile fuseseră mutate de două ori din cauza nivelului tot mai mare al apei.

Sabotorul era mândru de barajul acela.

Îl concepuse ca pe un stăvilar construit de castori, controlând curgerea apei fără să o oprească de tot. Proiectul lui includea trunchiuri uriaşe de copaci în loc de beţe şi bolovani de mărimea unui om în loc de noroi. Şmecheria era să blochezi suficient din cursul râului cât să umpli lacul, dar să laşi suficientă apă să treacă în aşa fel încât în aval să pară totul normal. Dacă râul arăta mai scăzut decât de obicei pentru toamna aceea târzie, curgând la vale spre oraşul Cascade, puţini erau cei care remarcau. Dat fiind că podul Cascade Canyon era proaspăt construit, nu mai erau semne vechi prin care să se compare nivelul apei care trecea pe lângă pilonii de piatră.

Directorul Garret nu voia să pună întrebări despre scopul lacului sau despre investiţia enormă într-o fabrică prea îndepărtată ca să transporte suficient lemn să îşi amortizeze costurile. Societatea fictivă a Sabotorului, care cumpărase în secret gaterul, îi plătea directorului un bonus generos pentru fiecare scândură şi traversă pe care o trimitea spre calea ferată.

Lui Garret nu-i păsa decât să îi epuizeze cu munca pe cherestegii înainte ca iarna să le oprească activitatea.

Lacul creştea pe măsură ce ploile de toamnă umflau apele pâraielor ce alimentau râul. Într-un acces de umor negru, Sabotorul îl botezase lacul Lillian, după fata încăpăţânată care îl dispreţuise. Calculase că peste un milion de tone de apă se aflau deja în defileul adânc. Lacul Lillian era o poliţă de asigurare de un milion de tone pentru cazul în care slăbiciunile pe care le inserase în construcţia podului nu îl făceau să cadă de la sine.

Sabotorul întoarse calul şi urcă un kilometru şi jumătate pe potecă, spre o cabană ascunsă într-un luminiş lângă izvor. Lemnul de foc era stivuit sub o foaie de cort. Dintr-un coş făcut din noroi şi vreascuri se ridica un firicel de fum. Nu avea decât o fereastră care dădea spre drum. La fiecare colţ al casei era câte o nişă pentru puşcă, oferindu-i astfel un câmp de tragere de 360 de grade.

Philip Dow ieşi pe uşă. Era un bărbat de patruzeci de ani, solid şi stăpân pe el, bărbierit şi cu o chică bogată de păr negru şi cârlionţat. Originar din Chicago, era îmbrăcat în costum şi pălărie, haine care nu se potriveau cu locul.

Ochii lui ascuţiţi şi chipul impasibil îl făceau să semene cu un poliţist veteran, un puşcaş marin sau cu un asasin. Era într-adevăr un asasin; pentru prinderea lui, viu sau mort, se oferea o recompensă de zece mii de dolari de către Asociaţia Proprietarilor de Mine. În şaisprezece ani de greve la Coeur d'Alene, Philip Dow omorâse, după cum singur spunea, nababi, aristocraţi şi tot soiul de alţi şobolani.

Din pricina gândirii logice, a capacităţii de conducere şi a codului de onoare strict şi personal care preţuia mai ales loialitatea, Dow devenise o excepţie rară de la regula lui Charles Kincaid care prevedea ca nici un complice care îi văzuse faţa să nu supravieţuiască, cu atât mai mult să îi cunoască adevărata identitate. Kincaid îl adăpostise când asasinarea guvernatorului Steunenberg făcuse ca Dow să nu mai poată rămâne în Idaho. Maestrul desăvârşit al bâtei, al cuţitului, al puştii şi al explozibilului era în siguranţă în cabana din tabăra Sabotorului, recunoscător şi absolut loial.

— Isaac Bell vine la pensiune la banchetul de diseară. Am pus la cale o ambuscadă.

— Agenţii Van Dorn nu-s uşor de ucis, răspunse Dow. Era o prezentare a faptelor, nu o lamentare.

— E vreunul dintre băieţii tăi în stare să facă treaba?

„Băieţii” lui Dow erau o gaşcă de cherestegii îndârjiţi pe care îi formase într-o echipă puternică. Mulţi dintre ei se ascundeau de poliţie, de aceea îi atrăgea izolarea fabricii. Cei mai mulţi preferau să comită crime pentru bani în loc să se spetească muncind. Charles Kincaid nu lucra niciodată direct cu ei – nimeni nu ştia ce legătură avea cu toate acestea – dar, sub comanda lui Dow, aceştia reprezentau mâna Sabotorului, fie ca să pregătească un atac asupra căii ferate, fie ca să îi terorizeze pe complicii plătiţi, dar temători. Trimisese doi băieţi la Santa Monica să îl omoare pe fierarul care îi văzuse faţa. Dar acesta dispăruse, aşa că băieţii fugiseră. Sudul Californiei, însorit şi prea puţin împădurit, nu era un loc sigur pentru pădurari închişi la culoare, îmbrăcaţi în haine de lână, cu mustăţi răsucite şi recompense puse pe capul lor.

— Am să mă ocup chiar eu, spuse Dow.

— Vine şi femeia lui, îi spuse Sabotorul. Ar trebui să fie neatent din cauza asta. Le va fi mai uşor să-l ia prin surprindere.

— Mă ocup singur, domnule senator. Măcar atât pot să fac pentru domnia ta.

— Apreciez gestul tău, Philip, spuse Kincaid, ştiind că acel cod pe care îl respecta Dow necesita o anumită politeţe arhaică în exprimare.

— Cum arată Bell? Am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată.

— E cam de aceeaşi înălţime ca mine… De fapt, un pic mai înalt. Avem aceeaşi statură, deşi el e puţin mai zvelt. Are o figură aspră, cum ai mai văzut la oamenii legii. Păr blond şi mustaţă. Desigur, va fi îmbrăcat elegant pentru banchet. Uite, îţi arăt planul. Femeia stă în trenul lui Hennessy. Momentul în care acţionezi va veni mai târziu, după ce se întorc de la petrecere. Hennessy are insomnii, întotdeauna îşi invită oaspeţii pentru un păhărel înainte de culcare…

Intrară în cabana pe care Dow o păstra foarte curată. Sabotorul desfăcu pe masa acoperită cu muşama o schiţă care înfăţişa trenul lui Hennessy.

— Dacă o iei dinspre locomotivă şi tender spre spate, N1 e vagonul lui Hennessy, ca şi N2. Următorul e vagonul de bagaje cu un pasaj interior. Vagoanele în care sunt cabine, adică 3 şi 4, sunt în spate; apoi urmează vagonul-restaurant, cuşetele Pullman şi salonul. Vagonul de bagaje le desparte. Nimeni nu trece de el fără invitaţie. Logodnica lui Bell va fi în vagonul 4, cabina 4, tocmai în spate. Bell e în vagonul 4, în cabina 1. Ea se va duce prima la culcare. El va mai rămâne, de dragul

aparenţelor.

— De ce?

— Încă nu-s căsătoriţi.

Philip Dow părea nedumerit.

— E ceva ce-mi scapă?

— E la fel ca un sfârşit de săptămână petrecut la ţară, numai că e într-un tren, spuse Kincaid. O gazdă amabilă pregăteşte dormitoarele ca să servească legăturilor dintre musafiri, ca să nu fie nevoiţi să meargă mult în vârful picioarelor. Sigur, e un lucru ştiut de toată lumea, dar nu e „informaţie publică”, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Dow ridică din umeri, ca şi cum era mai important să ucizi nişte aristocraţi decât să îi înţelegi.

— Bell o să intre în vagonul 4 prin capătul din faţă, întorcându-se din salonul lui Hennessy. Când ajunge în spate o să bată la uşa ei. Când ea deschide ca să-l lase să intre, tu ieşi din alcovul acesta – e locul în care stă însoţitorul. Recomand să foloseşti bastonul de cauciuc, fiindcă e mai silenţios, dar las detaliile astea în seama ta.

Philip Dow trasă ruta cu degetul îngrijit, gândindu-se la ce avea de făcut. Îi plăcea de senator, în măsura în care putea să simtă afecţiune pentru cineva. Nu putea să uite că el fusese cel care riscase pentru el când toţi ceilalţi l-ar fi turnat pentru recompensă. În plus, Kincaid ştia cum funcţionau lucrurile. Era o schemă destul de bună, simplă şi clară. Deşi femeia putea să cauzeze probleme. Nu îşi permitea să fie prins, mai ales că în Idaho îl aştepta spânzurătoarea. Trebuia să o omoare şi pe ea înainte să ţipe.

Era logic să folosească un baston. Armele erau gălăgioase şi cea mai mică greşeală făcută cu un cuţit ar fi stârnit urlete. Şi-apoi, din ce îşi amintea din experienţele violente de o viaţă, omorâse mai mulţi duşmani cu bastonul decât cu pistoale, cuţite şi explozibili la un loc. Greutatea concentrată în capătul de plumb al bastonului se lipea aşa de bine de tâmpla cuiva încât spărgea osul şi sfărâma creierii de fiecare dată.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule senator.

— Ce anume?

— Vreţi să-l distrugeţi pe Osgood Hennessy, aşa-i?

Kincaid se uită în altă parte, ca să nu vadă Dow că se afla la distanţă de o secundă să îi crape capul cu vătraiul.

— De ce întrebi? spuse Kincaid.

— L-aş putea ucide eu.

— O, zâmbi Kincaid. Dow nu încerca decât să fie de ajutor. Mulţumesc, Philip. Dar prefer să-l las în viaţă.

— Pentru răzbunare, încuviinţă Dow. Vreţi să ştie ce îi faceţi.

— Corect, minţi Sabotorul. Răzbunarea era pentru proşti. Nu merita efortul nici măcar pentru o mie de insulte.

Moartea timpurie a lui Osgood Hennessy i-ar fi dat toate planurile peste cap. Lillian, moştenitoarea averii, nu avea decât douăzeci de ani. Bancherii lui Hennessy ar fi trebuit să mituiască un judecător ca să îi numească un tutore care să-i apere interesele, însuşi J.P. Morgan ar fi profitat de ocazie să obţină controlul asupra companiei, făcând-o pe Lillian protejata lui. Nimic din toate astea nu ar fi servit intenţiei lui Charles Kincaid de a fi primul dintre „privilegiaţi”.

Philip Dow îşi îndreptase atenţia spre schiţă, observând o nouă problemă.

— Dacă însoţitorul se află la post, în alcov?

— Nu prea are cum să fie la ora aceea. Dacă este, e treaba ta cum te descurci cu el.

Philip clătină din cap.

— Eu nu ucid oameni care muncesc. Decât dacă nu am încotro.

Sabotorul îl privi curios.

— Nu e decât un însoţitor de drum. Doar nu e alb.

Dow făcu un pas în spate, devenind posac şi uitându-se la el cu ochii întunecaţi.

— Cea mai proastă slujbă în tren e cea mai bună pe care o pot obţine cei ca el. Toţi sunt şefii însoţitorului din vagonul Pullman. Aşa că, pentru mine, e un om care munceşte.

Sabotorul nu mai întâlnise un sindicalist care să îi includă şi pe negri în mişcarea muncitorească. Se grăbi să-l liniştească pe asasinul înfuriat.

— Poftim, ia asta!

Îi dădu lui Dow o stea de argint în şase colţuri.

— Dacă, după judecata ta, Philip, eşti mai în siguranţă să îl dai jos din tren pe însoţitor, arată-i asta.

Dow luă insigna şi citi inscripţia.

— Căpitanul Poliţiei Transporturi de la Southern Pacific? Zâmbi, vădit uşurat că nu trebuia să-l omoare pe însoţitor. Bietul om o să se oprească din alergat abia la Sacramento.

36

Marion Morgan ajunse din San Francisco cu doar o oră înainte de banchetul dat de Preston Whiteway în cinstea lui Osgood Hennessy. Lillian Hennessy o întâmpină în trenul privat şi o conduse în cabina din vagonul 4. Se oferi să rămână şi să o ajute pe Marion cu rochia, dar logodnica lui Isaac Bell observă în curând că scopul moştenitoarei era să îi pună întrebări despre Archie Abbott.

Isaac Bell plecase deja în oraş să inspecteze posturile de pază care protejau pilonii podului. Vorbi ferm cu şeful gărzilor, amintindu-i pentru a treia oară că santinelele trebuiau să îşi schimbe poziţiile la intervale neregulate, în aşa fel încât un atacator să nu poată prevedea cu ce se putea confrunta. Satisfăcut pentru moment, se grăbi spre pensiunea Cascade.

Era o clădire mare, făcută din buşteni şi împodobită cu vânat împăiat, covoare ţesute de indienii Navaho, mobilă rustică mai confortabilă decât părea şi veioze cu abajururi de la Louis Confort Tiffany. O formaţie se încălzea cântând *There'll be a hot time in the old town tonight,* în timp ce Isaac îşi scotea gabardina pe care o purtase peste smochingul bleumarin. Câteva clipe mai târziu, Osgood Hennessy apăru însoţit de doamna Comden, Lillian, Franklin Mowery şi Marion.

Aceasta din urmă îi părea uimitoare lui Isaac, în rochia roşie cu decolteu adânc. Dacă aceea ar fi fost prima dată când o vedea, ar fi mers glonţ la ea şi ar fi cerut-o de soţie. Ochii ei verzi străluceau. Purta părul blond adunat în vârful capului, iar decolteul îi era împodobit cu un colier de rubine pe care îl primise de ziua ei de la Isaac. Îndepărtase bandajul care acoperea tăietura de pe obraz. Acoperise locul cu puţin fard şi acum nu se mai zărea nimic.

— Bine aţi venit la Cascade Canyon, domnişoară Morgan, zâmbi el, salutând-o formal pentru că erau prea mulţi oameni în jur ca să o ia în braţe. Niciodată nu aţi fost mai frumoasă.

— Sunt aşa de fericită că te văd, spuse ea, zâmbind.

Preston Whiteway, urmat de aproape de chelnerii cu şampanie şi arătând ca şi cum băuse deja câteva pahare, se înghesui să îi salute.

— Bună, Marion. Îşi netezi onduleurile blonde. Arăţi minunat… O, bună, Bell! Cum mai merge maşina aia nebunatică?

— Merge perfect.

— Dacă vrei vreodată s-o vinzi…

— Nu vreau.

— Ei bine, vă urez poftă bună. Marion, ţi-am păstrat loc între mine şi senatorul Kincaid. Vom avea multe afaceri de discutat.

— Mă ocup eu de asta, murmură Osgood Hennessy şi merse direct la masă, mutând nonşalant toate cartonaşele cu nume.

— Tată, protestă Lillian. E nepoliticos să schimbi cartonaşele de la locul lor.

— Dacă vor să mă cinstească, pot să mă aşeze mai întâi între cele mai frumoase femei din încăpere care nu sunt şi fiicele mele. Lillian, te-am aşezat lângă Kincaid. Nu e tocmai plăcut, dar cineva trebuie să o facă. Bell, te-am aşezat între Whiteway şi domnişoara Morgan, ca să nu se mai holbeze în decolteul ei. Bine, hai să mâncăm!

De îndată ce Philip Dow ajunse în zona de lucru de la Cascade Canyon, un poliţist îl opri.

— Unde mergi, domnule?

Dow îi aruncă o privire rece şi îi arătă insigna.

Poliţistul aproape că se prăbuşi când o văzu.

— Îmi cer scuze, domnule căpitan! Am uitat că v-am mai văzut înainte.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Dow, bucurându-se că avea insigna. Orice poliţist care îl mai văzuse avea vii în memorie afişele cu persoanele căutate.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule căpitan?

— Da. Ţine pentru tine ce ai văzut până dimineaţă. Cum te numeşti, domnule poliţist?

— McKinney, domnule. Darren McKinney.

— Am să scriu lucruri bune despre tine în raport, McKinney. Abia am pus piciorul aici şi m-ai şi văzut. Ai făcut treabă bună!

— Mulţumesc, domnule căpitan.

— Continuă patrularea.

— Da, domnule.

Păşind sprinten şi bazându-se pe costum şi pălărie ca să semene cu un om care era în largul lui printre motoarele ce împingeau şiruri de vagoane de marfa, Dow traversă linie după linie. În capătul din faţă strălucea trenul privat roşu şi auriu al lui Hennessy, dincolo de sclipirea aspră a luminilor de pe pod. Preşedintele căii ferate urcase trenul pe o linie secundară ceva mai ridicată, de unde putea vedea toată zona.

Bell dansă cu Marion în pauzele dintre felurile de mâncare.

— Când mă laşi să te învăţ valsul acela lent de la Boston?

— Nu în timp ce cântă *There'll be a hot time în the old town tonight.*

Când Preston Whiteway veni spre ei ca să încerce să danseze cu Marion, o privire aspră din partea detectivului îl făcu să se răzgândească, aşa că se întoarse pe ring însoţit de doamna Comden.

Desertul se numea *Baked Alaska,* un amestec de blat şi îngheţată înfăşurat în bezea. Oaspeţii care nu trecuseră până atunci la vest de Mississippi jurau că era la fel ca orice alt desert servit în celebrul restaurant Delmonico din New York City.

New Yorkul îi aminti lui Lillian Hennessy de Archie Abbott.

— Ce frumos zâmbeşti, spuse Charles Kincaid, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Anticipam discursul tău, se răsti ea.

Bell auzi ce spunea şi îi zâmbi pe ascuns.

Lillian observă că Isaac era neobişnuit de tăcut şi serios, în ciuda faptului că era însoţit de frumoasa lui logodnică. Aproape la fel de tăcut ca Franklin Mowery, care arăta foarte neliniştit. Ceva îl îngrijora cu adevărat. Se întinse peste Kincaid ca să-l bată prieteneşte pe umăr pe bătrân. Acesta dădu din cap neatent. Preston Whiteway ciocăni cu linguriţa în pahar şi cele două şiruri de feţe îmbujorate de la masă se întoarseră cu nerăbdare.

— Domnilor şi doamnelor – ziaristul se înclină spre Emma Comden, Lillian Hennessy şi Marion Morgan, singurele doamne din pensiune – sunt onorat că v-aţi alăturat dorinţei mele de a-i omagia pe marii constructori de la Calea Ferată Southern Pacific, în timp ce ei merg mai departe spre ţelul lor final, daţi-le de ştire că rugăciunile noastre se îndreaptă către ei şi să sperăm că marea noastră admiraţie îi va încuraja să continue. Constructorii fac ca America să fie minunată şi noi suntem onoraţi să ne aflăm în prezenţa celor mai curajoşi dintre constructorii din Vest.

Strigătele de „Bravo!" răsunară printre căpriori. Californienii se ridicară unul câte unul, aplaudând zgomotos. Osgood Hennessy înclină capul drept mulţumire.

— Aşa cum îi aplaudăm pe cei ce construiesc cu mâna şi cu inima, la fel îl rugăm şi pe cel care se află la acest splendid banchet să construiască viitorul marii noastre naţiuni cu înţelepciunea şi autoritatea lui. Mă refer, desigur, la bunul nostru prieten, senatorul Charles Kincaid, care cred că va face un anunţ

ce va bucura inima fiecărui om din această sală. Domnule senator…

Kincaid se ridică zâmbind, mulţumind pentru aplauze. În timp ce aplauzele se potoleau, îşi înfipse degetele mari în reverele hainei. Privi spre feţele zâmbitoare din jur, se întoarse şi îi zâmbi lui Lillian. Apoi îl privi în ochi pe Osgood Hennessy. În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia spre capetele împăiate de urs şi de elan fixate pe pereţi.

— Am venit aici la invitaţia celor mai de succes oameni de afaceri din California şi Oregon. Oameni care au muncit din greu să dezvolte acest ţinut minunat. Într-adevăr, acest peisaj rustic ne aminteşte că destinul nostru în vestul Americii este să îmblânzim natura pentru prosperitatea întregului teritoriu al Statelor Unite. Lemnul, mineritul, culturile, vitele, toate deservite de marile noastre căi ferate. Aceşti domni m-au rugat să-i conduc spre noi şi noi realizări, de care să beneficieze naţiunea noastră măreaţă şi să o protejez de duşmanii ei… Au fost foarte convingători.

Aruncă o privire spre cei de la masă.

Bell văzu că avea darul politicianului de a da impresia că se uita la fiecare dintre cei prezenţi. Dintr-odată, Kincaid întoarse reverul hainei, dezvăluind insigna roşu cu alb pe care scria KINCAID PREŞEDINTE şi pe care i-o arătase detectivului Bell.

— *Am fost convins!* spuse el, zâmbind cu toată faţa. M-aţi influenţat. Îmi voi servi patria după cum credeţi voi că este bine.

— Preşedinte? îl întrebă Osgood Hennessy pe Bell când ceilalţi izbucniră în aplauze şi formaţia începu să cânte.

— Aşa se pare, domnule.

— Al Statelor Unite?

— Aşa e, domnule Hennessy, strigă Preston Whiteway. Noi, cei din California, îl sprijinim din toată inima pe senatorul Charles Kincaid, Inginerul-Erou.

— Să fiu al naibii!

— Şi pe mine m-a luat prin surprindere! strigă un afacerist bogat din Marin County. Ni s-a împotrivit cât i-a stat în putere. Mai că l-am legat fedeleş ca să fie de acord.

Preston Whiteway aşteptă să se potolească râsetele, apoi spuse:

— Cred că domnul senator mai are ceva de spus.

— Doar puţin, zise Kincaid. Mă voi bucura să rămân în istorie ca preşedintele care ţinea cele mai scurte discursuri. Ascultă râsetele mesenilor, apoi deveni sobru. După cum spuneaţi, am

fost onorat, dar ezitant când mi-a fost făcută iniţial propunerea. Dar evenimentele oribile de acum două săptămâni de la New Jersey şi New York City m-au convins că fiecare slujbaş public trebuie să se ridice şi să apere poporul american de Pericolul Galben. Explozia mişelească a fost provocată de un chinez. Străzile oraşului erau acoperite de ferestre sparte. Nu voi uita niciodată scrâşnetul cauciucurilor pe cioburile de sticlă când am mers în ajutorul celor loviţi de soartă. Un zgomot care va rămâne mereu cu mine…

Isaac Bell asculta cu atenţie, în timp ce Kincaid dezvolta mai departe subiectul. Oare Kincaid chiar credea ceea ce spunea? Sau avertismentul cu privire la Pericolul Galben era genul de atac politic pe care îl aşteptau cei ce îl sprijineau? Bell se uită la Marion. Avea o lumină ghiduşă în ochi. Îi simţi privirea şi se uită în jos, muşcându-şi buza. Lillian se aplecă în spatele tatălui ei ca să-i şoptească ceva, iar Bell văzu că amândouă îşi acoperă gura să îşi înăbuşe râsul. Era bucuros, deşi nu foarte mirat, că se plăceau una pe cealaltă.

— … Pericolul Galben pe care îl înfruntăm, valurile de imigranţi chinezi care fură slujbele americanilor şi sperie femeile, a fost deodată propulsat în casa noastră în noaptea aceea îngrozitoare în New York City. Chinezul acela ticălos a aruncat în aer tone de dinamită într-un parc feroviar aglomerat, în apropierea unui oraş aglomerat pentru propriile motive de neconceput, pe care un alb n-ar putea niciodată să le înţeleagă…

În umbra unui şir de vagoane de marfa, Philip Dow privea ferestrele luminate ale trenului preşedintelui. Senatorul Kincaid îi dăduse programul de cină al angajaţilor care locuiau în tren. Aşteptă până când aceştia serviră cina oaspeţilor; apoi, în timp ce luau masa cu însoţitorii şi cu angajaţii albi, care cinau în vagonul pentru bagaje, Dow urcă în tren prin capătul din faţă al vagonului 3. Studie configuraţia vagoanelor 3 şi 4, stabilindu-şi eventuale căi de scăpare din tren prin fiecare vagon.

Alcovul însoţitorului din vagonul 4 era un dulăpior cu o cortină în loc de uşă. Era plin de prosoape şi şervete curate, remedii pentru răceli şi mahmureli, o trusă pentru lustruitul pantofilor şi un aragaz cu spirt la care se putea încălzi apă. Dow deşurubă un bec ca să rămână umbrită o porţiune de coridor pe care avea să alerge spre cabina lui Marion Morgan. După aceea repetă mişcarea.

Repetă şi felul în care avea să urmărească totul prin cortină,

să observe traseul lui Isaac Bell din faţa vagonului până în spate. Apoi exersă paşii făcuţi încet pe coridor şi lovitura cu bastonul. Limitat de spaţiul îngust, mişcă bastonul pe furiş. Combinaţia dintre cei trei paşi în fugă şi mişcarea începută din spate avea să accelereze lovitura cu bastonul, nimerindu-i tâmpla lui Isaac Bell cu o forţă mortală.

Isaac Bell îşi masa tâmpla.

— Te doare capul? murmură Marion.

— Sper numai ca „discursul scurt” să se termine mai repede, şopti el.

— Anarhie? strigă Charles Kincaid, ambalându-se. Venerarea împăratului? Cine ştie la ce se gândeşte chinezul? La ura pentru oamenii albi. Ori e tulburat de fumatul opiului, viciul lui preferat…

Partizanii lui săriră să aplaude.

Preston Whiteway, cu nasul roşu din pricina vinului, strigă în urechea lui Osgood Hennessy:

— Nu-i aşa că senatorul a pus punctul pe i în privinţa Pericolului Galben?

— Am construit linia transcontinentală cu ajutorul chinezilor, răspunse Hennessy. Pentru mine sunt suficient de buni.

Franklin Mowery se ridică de la masă şi se uită la Whiteway, murmurând:

— Data viitoare când trenul vostru alunecă prin Donner Summit, aruncaţi un ochi pe lucrătura în piatră.

Whiteway, nevrând să asculte opoziţia, rânji spre Marion.

— Pun pariu că bătrânul Isaac aplaudă înţelegerea senatorului Kincaid faţă de ameninţare, pentru că el e detectivul mare şi tare care a oprit chinezul înnebunit de opiu.

Bell îşi spuse că rânjetele lui Whiteway către Marion se transformau periculos de repede în priviri pofticioase. Periculos pentru Whiteway.

— Se pare că motivaţia lui a fost banul, răspunse Bell serios. Ferindu-se de piciorul dat de Marion pe sub masă, adăugă: Nu avem nici o dovadă că acela care l-a plătit a fumat ceva mai puternic decât tutunul.

Mowery îşi luă bastonul şi se îndreptă şchiopătând spre verandă.

Bell se grăbi să-i deschidă uşa pentru că tânărul asistent nu fusese invitat la banchet. Mowery păşi pe veranda acoperită şi se sprijini de balustrada care dădea spre râu.

Bell îl privea curios. Inginerul se purtase ciudat toată ziua. Acum se uita la pilonii podului, luminaţi de becuri electrice. Bătrânul părea în transă. Bell veni lângă el la balustradă.

— Frumoasă priveliştea de aici, nu-i aşa?

— Poftim? Da, da, desigur!

— S-a întâmplat ceva? Nu vă simţiţi bine?

— Creşte nivelul apei, spuse Mowery.

— A plouat mult. De fapt, cred că începe iar chiar acum.

— Ploaia înrăutăţeşte lucrurile.

— Poftim, domnule?

— Timp de mii de ani, râul a coborât din munţi pe o pantă abruptă, răspunse Mowery ca şi cum citea dintr-o carte. La o asemenea înclinare, nenumărate tone de resturi coboară odată cu apa. Materiale abrazive – pământ, nisip, pietriş, bolovani. Toate acestea sapă în albie tot mai adânc. Săpând, antrenează şi alte resturi. Apa depune resturile astea acolo unde panta e mai puţin înclinată. Când trece peste suprafeţe plane, precum cea pe care se află oraşul ăsta, râul se împrăştie şi şerpuieşte. Canalele se împletesc ca o coadă. Apoi se adună aici în defileu, lăsând tone întregi de sedimente. Numai Dumnezeu ştie ce o fi între suprafaţă şi albia râului.

Deodată, se uită direct în ochii lui Bell. În lumina electrică şi aspră, trăsăturile lui păreau cadaverice.

— Biblia ne spune că doar oamenii nesăbuiţi îşi construiesc casa pe nisip. Dar nu ne spune ce să facem când nu avem încotro şi trebuie să o construim acolo.

— Bănuiesc că de asta avem nevoie de ingineri.

Bell zâmbi încurajator, simţind că inginerul voia să-i spună ceva de care îi era teamă să vorbească. Mowery chicoti, dar fără să zâmbească.

— Ai pus punctul pe i, băiete. De asta *avem încredere* în ingineri.

Uşa se deschise în spatele lor.

— Ne întoarcem la tren, spuse Marion. Domnul Hennessy e obosit.

Le mulţumiră gazdelor şi îşi luară la revedere. Charles Kincaid veni cu ei, oferindu-i lui Franklin Mowery braţul ca să se sprijine. Isaac o luă de mână pe Marion, îndreptându-se prin ploaie către linia abruptă.

— Am să spun că sunt obosită după drumul lung şi mă duc la culcare, şopti ea.

— Sper că nu eşti prea obosită dacă e să-ţi bat în uşă?

— Dacă nu vii, vin eu la uşa ta.

Se urcară în trenul de călători în care veniseră pe Snake Line. Trei motoare în faţă şi două în spate îi mânau încet pe cotiturile bruşte către platoul unde trenul privat al lui Hennessy era tras pe linia secundară, cu ferestre luminate şi primitoare.

— Poftiţi, domnilor, ordonă Hennessy. Să ne delectăm cu nişte coniac şi trabucuri.

— Credeam că eşti obosit, spuse Lillian.

— Da, am obosit să ascult politicieni sporovăind, răspunse Hennessy. Doamnelor, este şampanie pentru voi în restaurant dacă doriţi, cât tragem noi o ţigară.

— Nu scapi tu de mine, zise Lillian.

Rămase şi doamna Comden, cosând pe tăcute într-un scaun în colţ.

Marion Morgan spuse noapte bună şi merse în cabină.

Isaac Bell continuă să stea cu ochii pe Kincaid, lăsând să treacă un timp suficient pentru salvarea aparenţelor.

Philip Dow se uită pe lângă draperie când auzi că vine cineva în vagon prin vestibulul din faţă. Văzu o femeie frumoasă care se îndrepta spre postul însoţitorului. Purta o rochie roşie şi un colier cu rubine. De obicei, sindicalistul se simţea enervat la culme de astfel de manifestări ale bogăţiei. Dar acum era captivat de zâmbetul ei fericit. Femeile atât de frumoase ca ea, cu părul lung şi blond, gâtul graţios, talia subţire şi ochii verzi ca de coral, zâmbeau mereu ca şi când se felicitau singure pentru înfăţişare. Dar ea era diferită. Ea zâmbea de fericire.

Dow spera să nu se oprească la uşa lui Marion Morgan. Nu voia să ucidă o fiinţă aşa de încântătoare. Dar ea se opri şi intră în cabina 4. Nu omorâse niciodată o femeie şi nu voia să o facă tocmai acum. Mai ales nu pe această femeie. Dar nu dorea nici să ajungă la spânzurătoare.

Îşi refăcu repede planul de atac. În loc să aştepte ca ea să deschidă uşa când venea Isaac Bell, avea să lovească de îndată ce Bell ridica mâna să bată. Bell nu putea să fie la fel de neatent ca atunci când s-ar fi aflat în braţele ei. Detectivul avea să fie mai ager şi mai capabil să se apere, dar Dow era dispus să plătească acest preţ ca să nu o ucidă. Îşi puse revolverul la curea, ca să-l poată lua repede dacă Bell se ferea de baston. I-ar fi fost mai greu să fugă dacă se auzea o împuşcătură, dar era gata să rişte ca să nu omoare femeia. Numai de nu l-ar fi obligat s-o omoare!

37

Isaac Bell observă cum Charles Kincaid se strâmbă dezgustat de felul în care Lillian Hennessy demonstra că este o femeie modernă. Nu numai că refuza să îi lase pe domni să-şi savureze ţigările, dar îşi aprinse şi ea una, spunându-i tatălui ei:

— Dacă fiica preşedintelui Roosvelt poate să fumeze, atunci pot şi eu.

Hennessy era la fel de deranjat ca senatorul.

— Nu vreau să aud în acest loc numele acelui lăudăros, oportunist şi egocentric.

— Ar trebui să te consideri norocos că nu fac decât să fumez. Se spune că Alice Roosvelt apare la petrecerile de la Casa Albă cu un piton pe umeri.

Doamna Comden ridică ochii de pe lucrul de mână.

— Osgood, presupun că tu nu ai permite prezenţa şerpilor în trenul tău.

— Dacă lui Roosvelt îi plac şerpii, eu sunt împotriva lor.

Senatorul Kincaid râdea cu poftă.

Bell remarcase deja că senatorul avea impresia că insigna cu KINCAID PREŞEDINTE îi ridicase statutul în ochii lui Hennessy. Mai remarcase şi că Hennessy părea să se răzgândească în privinţa potenţialului acestuia.

— Spune-mi, Kincaid, întrebă preşedintele căii ferate foarte serios, ce ai face dacă ai fi ales preşedinte?

— Aş învăţa la faţa locului, răspunse Kincaid curajos. Aşa cum aţi învăţat dumneavoastră despre trenuri.

— Domnul Hennessy nu a învăţat despre trenuri, el este cel care îi învaţă pe alţii, vorbi din nou doamna Comden.

— Îmi recunosc greşeala, zâmbi Kincaid cam ţeapăn.

— Domnul Hennessy transformă căile ferate din America în *imperii.*

Cu un zâmbet, Hennessy îi făcu doamnei semn să tacă.

— Doamna Comden se pricepe la vorbe. A făcut studii în Europa.

— Eşti prea drăguţ, Osgood. Am studiat numai muzica la Leipzig. Îşi puse lucrul de mână într-un săculeţ de satin. Apoi se ridică de pe scaun şi spuse: Vă rog, nu vă deranjaţi, domnilor. Apoi ieşi din salon.

Ceilalţi rămaseră o vreme pufăind din trabucuri.

— Ei bine, cred că mă voi retrage, spuse Isaac.

— Înainte să pleci, spune-ne cum merge căutarea Sabotorului, zise Kincaid.

— Al naibii de bine! răspunse Hennessy în locul lui. Bell l-a oprit pe nemernicul acela ucigaş la fiecare pas.

Bell se sprijini de spătarul scaunului.

— Să batem în lemn, domnule. Am avut noroc de câteva ori.

— Dacă l-aţi oprit, spuse Kincaid, înseamnă că v-aţi terminat treaba.

— O să termin când va atârna în ştreang. E un ucigaş care ameninţă viaţa a mii de oameni. Câţi oameni spuneaţi că aveţi angajaţi, domnule Hennessy?

— O sută de mii.

— Domnul Hennessy e modest, zise Kincaid. Dacă includem toate liniile în care deţine acţiuni, are peste un milion de oameni.

Bell se uită la Hennessy. Preşedintele nu contrazicea afirmaţia asta uimitoare. Bell se trezi mut de admiraţie. Deşi era implicat în efortul uriaş de a construi trecătoarea, bătrânul continua să-şi extindă imperiul.

— Până ajunge la spânzurătoare, întrebă Kincaid, ce crezi că are de gând să facă mai departe?

Bell zâmbi, dar zâmbetul nu îi ajunse la ochi. Îşi amintea de ultima dată când glumise cu senatorul, aruncând cu vorbe la masa de poker.

— Ştiu cât ştii şi dumneata, domnule senator.

Kincaid zâmbi la fel de rece.

— Aş fi crezut că bănuiala unui detectiv e mai bună decât a mea.

— Să auzim.

— *Eu cred* că va ataca podul Cascade Canyon.

— De asta e aşa de bine păzit, spuse Hennessy. Ar avea nevoie de o armată ca să se apropie măcar.

— De ce crezi că ar ataca podul? întrebă Bell.

— Orice prost vede că acest sabotor, oricine ar fi el – anarhist, străin, grevist – ştie cum să provoace cele mai mari pagube. E clar că e un inginer strălucit.

— Le-a mai venit şi altora ideea asta, spuse Bell sec.

— Pierzi un pariu aici, domnule Bell. Caută un inginer civil.

— Un om ca dumneata?

— Nu ca mine. Aşa cum îţi spuneam deunăzi, eu eram instruit şi capabil, dar niciodată strălucit.

— Ce înseamnă un inginer strălucit, domnule senator?

— Bună întrebare, Bell. Era mai bine să-l întrebi pe domnul Mowery, el e un astfel de om.

Mowery, deşi era vorbăreţ de fel, rămăsese foarte tăcut de când vorbise cu Bell în umbra podului. Făcu un gest nerăbdător de lehamite spre Kincaid.

Senatorul Kincaid se întoarse spre Hennessy.

— Poate şi mai bine ar fi să întrebi un preşedinte de cale ferată. Ce anume face ca un inginer să devină strălucit, domnule Hennessy?

— Ingineria feroviară înseamnă să ţii seama de înclinare şi de apă. Cu cât e mai lină platforma, cu atât va merge trenul mai repede.

— Şi apa?

— Apa va face tot posibilul să îţi strice drumul, dacă nu îi deviezi cursul.

— Eu te întreb pe dumneata, domnule senator, spuse Bell. De ce este un inginer strălucit?

— Din cauza invizibilităţii, răspunse Kincaid.

— A invizibilităţii? repetă Hennessy, uitându-se nedumerit la Bell. Ce naiba tot spui, Kincaid?

— Camuflarea. Secretul. Viclenia. Kincaid le zâmbi. Fiecare proiect necesită un compromis. Putere contra greutate. Viteză contra costuri. Ceea ce un inginer prinde cu o mână trebuie să cedeze cu cealaltă. Un inginer *strălucit* tăinuieşte compromisurile. Nu le vezi niciodată în munca lui. Luaţi ca exemplu podul domnului Mowery. Pentru ochii mei de călător, compromisurile lui sunt invizibile. Podul pare că pluteşte.

— Prostii, bombăni agasat Franklin Mowery. E vorba doar de matematică.

— Dar chiar dumneata mi-ai vorbit despre compromisurile în inginerie acum două zile la accidentul de la Cotul Canionului de Diamant, spuse Bell. Ce crezi, domnule? Sabotorul este un inginer strălucit?

Mowery îşi mângâia distrat barba.

— Sabotorul are cunoştinţe despre geologie, explozibili şi despre platforme, ca să nu mai vorbesc despre locomotive. Dacă nu e inginer înseamnă că şi-a ratat vocaţia.

Emma Comden se întoarse, înfofolită până sub bărbie în haina de blană. Gulerul îi încadra chipul frumos. O căciuliţă asortată de blană îi stătea vesel pe cap, iar ochii îi străluceau.

— Haide, Osgood. Hai să ne plimbăm de-a lungul liniei.

— Pentru ce naiba?

— Să ne uităm la stele.
— Stele? Dar plouă.
— A trecut furtuna. Cerul e minunat.
— E prea frig, se plânse Hennessy. Şi-apoi, trebuie să trimit în curând nişte telegrame, de îndată ce Lillian stinge afurisita de ţigară şi îşi ia carneţelul. Kincaid, mergi cu doamna Comden la plimbare, nu vrei? Bravo, domnule!
— Desigur, va fi plăcerea mea, ca de fiecare dată.
Kincaid îşi luă haina şi îi oferi braţul doamnei Comden, coborând treptele spre platformă.
Bell se ridică, nerăbdător să ajungă la Marion.
— Ei bine, vă las să lucraţi, domnule. Eu mă retrag.
— Stai o clipă… Lillian, ne laşi singuri?
Lillian îi privi nedumerită, dar nu protestă şi se retrase în cabina ei, *Nancy Nr. 2.*
— Vrei ceva de băut?
— Am băut destul, mulţumesc.
— Te-ai legat de o femeie grozavă.
— Mulţumesc, domnule. Simt că sunt foarte norocos.
Bell spera chiar să şi demonstreze în curând cât de norocos se simţea.
— Îmi aminteşte de soţia mea – şi ea era o forţă a naturii… Ce ştii despre prietenul tău, Abbot?
Bell îl privi surprins.
— Eu şi Archie suntem prieteni de când eram la colegiu.
— Ce fel de om e?
— Trebuie să ştiu de ce întrebaţi. E prietenul meu.
— Înţeleg că fiica mea s-a arătat interesată de el.
— V-a spus ea asta?
— Nu, am aflat din altă sursă.
Bell se gândi o clipă la asta. Doamna Comden nu fusese în New York, ci în Vest cu Hennessy.
— Din moment ce întrebaţi de prietenul meu, trebuie să întreb şi eu cine v-a spus despre el.
— Kincaid, cine altcineva? Era cu ea în New York când l-a cunoscut pe Abbott. Te rog să înţelegi, Bell, sunt conştient că ar spune orice ca să-l denigreze pe rivalul lui pentru mâna fetei mele… pe care o va obţine doar peste cadavrul meu.
— Cred că şi peste al lui Lillian, spuse Bell, făcându-l pe Hennessy să zâmbească.
— Cu toate că, spuse mai departe Hennessy, trebuie să recunosc că toată povestea asta cu preşedinţia e un aspect nou.

E posibil să-l fi subestimat pe Kincaid… Clătină capul a uimire. Mereu am spus că aş fi preferat să văd un maimuţoi la Casa Albă decât pe Theodore Roosvelt. Ar trebui să avem grijă ce ne dorim. Dar măcar Kincaid ar fi maimuţoiul *meu.*

— Dacă aţi accepta un maimuţoi la Casa Albă, chiar de-ar fi al dumneavoastră, l-aţi accepta şi de ginere?

Hennessy ocoli întrebarea şi spuse:

— Te întreb despre prietenul tău, Abbott, pentru că, dacă trebuie să compar peţitorii, vreau să ştiu ce opţiuni am.

— Bine, domnule. Acum înţeleg. O să vă spun ce ştiu. Archie Abbott – Archibald Angell Abbott al IV-lea – este un detectiv excelent, un profesionist în deghizări, un tip care se pricepe să dea cu pumnul, care este de temut cu arma în mână şi mai e şi un prieten devotat.

— Un om alături de care să treci râul? întrebă Hennessy zâmbind.

— Fără nici o reţinere.

— Şi situaţia lui? E aşa de sărac pe cât pretinde Kincaid?

— Trăieşte din salariul de detectiv, spuse Bell. Familia lui a pierdut totul în Panica din ’93. Mama lui locuieşte cu familia cumnatului ei. Înainte erau destul de bogaţi, aşa cum erau familiile din New York pe atunci, cu o casă bună într-un cartier bun.

Hennessy îl privi pe Bell cu asprime.

— E posibil să umble după banii lui Lillian?

— A renunţat de două ori la domnişoare bogate ale căror mame ar fi fost încântate să le mărite într-o familie aşa de cunoscută ca familia Abbott. Una dintre ele era singura fiică a unui proprietar de vapoare, alta era fata unui afacerist implicat în textile. Ar fi putut să o aleagă pe oricare. În ambele cazuri, taţii fetelor au spus răspicat că voiau să-l includă în afacerilor lor sau, dacă prefera să nu muncească, să îi ofere o alocaţie.

Bătrânul se uita fix la el. Bell îi înfruntă privirea.

— Apreciez sinceritatea ta, Bell, spuse Hennessy într-un târziu. Eu nu voi fi prin preajmă pentru totdeauna şi numai pe mine mă are fata mea. Vreau să o văd aranjată înainte să se întâmple ceva cu mine.

Bell se ridică.

— Lillian ar putea face alegeri mai nepotrivite decât Archie Abbott.

— Da, dar ar putea să ajungă prima doamnă a Statelor Unite ale Americii.

— E o tânără foarte capabilă, spuse Bell indiferent. Se va descurca indiferent ce îi va rezerva viaţa.

— Nu vreau să fie obligată să facă asta.

— Desigur că nu. Ce tată ar vrea? Acum, lăsaţi-mă să vă întreb *eu* ceva, domnule.

— Spune.

Bell se aşeză din nou. Deşi voia să se ducă la Marion, era o întrebare care nu-i dădea pace.

— Credeţi că senatorul Kincaid chiar are şanse să fie nominalizat?

Charles Kincaid şi Emma Comden mergeau tăcuţi pe lângă motorul cu aburi care pufăia neobosit, prin parcul feroviar, tot mai departe în noapte, dincolo de strălucirea luminilor electrice. Acolo unde balastul turnat pentru şinele noi se termina, păşiră pe porţiunea de pădure proaspăt defrişată.

Stelele se vedeau foarte bine din pricina aerului rarefiat de munte. Calea Lactee inunda întunericul ca un râu alb. Doamna Comden vorbea în germană. Gulerul de blană îi estompa glasul.

— Ai grijă să nu tragi diavolul prea tare de coadă.

Kincaid îi răspundea în engleză. Germana lui, şlefuită în cei zece ani de inginerie în Germania, când lucrase pentru firme nemţeşti care construiau calea ferată din Bagdad, era la fel de bună ca a ei, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să spună careva că îl auzise vorbind într-o limbă străină cu amanta lui Osgood Hennessy.

— O să-i învingem, zise el, cu mult înainte să îşi dea seama cine suntem şi ce vrem.

— Dar în orice direcţie apuci, Isaac Bell îţi pune piedici.

— Bell habar nu are ce plănuiesc acum, spuse Kincaid dispreţuitor. Sunt aşa de aproape, Emma. Bancherii mei din Berlin sunt pregătiţi să intre în grevă în clipa în care falimentez compania Southern Pacific. Companiile mele secrete o vor cumpăra pe câţiva bănuţi, iar eu voi obţine acţiuni majoritare la toate căile ferate din America, datorită faptului că Osgood Hennessy îşi extinde „imperiul”. Nimeni nu mă poate opri.

— Isaac Bell nu e prost. Nici Osgood nu e.

— Sunt adversari redutabili, îngădui Kincaid, dar sunt mereu cu nişte paşi în urmă.

De altfel, în cazul lui Bell, se gândea în sinea lui, era posibil să nu mai apuce dimineaţa dacă Philip Dow se dovedea eficient ca de obicei.

— Trebuie să te avertizez că Franklin Mowery devine suspicios în legătură cu podul lui.

— E prea târziu să facă ceva.

— Mie mi se pare că devii neglijent. Şi în felul acesta te vor prinde.

Kincaid privi în sus spre stele şi murmură:

— Nu au cum. Am arme secrete.

— Ce arme secrete?

— Tu eşti una dintre ele, Emma. Tu, care îmi spui tot ce pun ei la cale.

— Şi eu ce am?

— Tot ce poate fi cumpărat cu bani, după ce vom fi câştigat.

— Dar dacă vreau ceva – sau *pe cineva* – care nu poate fi cumpărat cu bani?

Kincaid râse din nou.

— Voi fi la mare căutare. Va trebui să stai la rând.

— La rând...? Emma Comden îşi îndreptă chipul senzual spre lumina stelelor. Ochii îi străluceau întunecaţi. Care e arma ta secretă?

În cazul în care Bell reuşea cumva să supravieţuiască atacului şi era suficient de norocos să îl împiedice din nou, nu putea să rişte şi să-i spună nici măcar ei despre „lacul Lillian”.

— Ai păstra secrete faţă de mine? întrebă ea.

— Nu trebuie să te simţi jignită. Ştii că eşti singura căreia i-am dat puterea de a mă trăda.

Nu i se părea avantajos să îi spună despre Philip Dow. Aşa cum nu i-ar fi spus nici lui Dow despre aventura lui cu Emma, care începuse cu ani înainte ca ea să devină amanta preşedintelui de cale ferată.

Emma zâmbi întristată.

— N-am cunoscut un bărbat mai rău ca tine, Charles. Dar nu te-aş trăda niciodată.

Kincaid aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu îi vedea nimeni. Apoi strecură o mână în haina ei şi o trase mai aproape de el. Nu se mira deloc că Emma nu se împotrivea, aşa cum nu se mira că îşi scosese toate hainele înainte să îmbrace haina de blană.

— Dar ce avem aici? întrebă el, cu vocea schimbată de dorinţă.

— Capătul liniei, spuse doamna Comden.

38

— Când vine vorba de politică, pufni pe nas Osgood Hennessy drept răspuns la întrebarea lui Isaac Bell, cred orice se întâmplă.

— Vorbesc serios, domnule, spuse Isaac. Credeţi că va candida cu adevărat la funcţia de preşedinte?

— Politicienii se pot amăgi singuri cu orice le convine. Dacă poate fi ales? Bănuiesc că da. Alegătorii fac cele mai neaşteptate lucruri. Slavă Domnului că nu votează şi femeile! Ar fi ales numai pentru că e arătos.

— Dar ar putea fi nominalizat? insistă Bell.

— Aici este problema.

— Are sprijinul lui Preston Whiteway. Probabil că Whiteway crede că are o şansă.

— Scormonitorul acela prin gunoaie nu s-ar da înapoi de la nimic ca să vândă ziare. Nu uita, indiferent dacă pierde sau câştigă, tot va fi subiect de discuţie până în ultima seară a convenţiei.

Bell numi mai mulţi afacerişti californieni din grupul lui Whiteway.

— Oare chiar au impresia că pot să-l pună pe Kincaid în faţa celorlalţi membri de partid?

Osgood Hennessy chicoti cinic.

— Afaceriştii de succes cred că reuşesc fiindcă sunt inteligenţi. De fapt, cei mai mulţi sunt nişte netoţi, cu excepţia acelui detaliu la care s-au priceput îndeajuns ca să facă bani. Dar nu înţeleg de ce nu s-ar mulţumi cu William Howard Taft. Ar trebui să ştie că, dacă împart partidul în două, le servesc alegerile pe tavă democraţilor şi lui William Jennings Bryan, duşmanul acela populist. Cine ştie, poate pur şi simplu sunt aici pentru o vacanţă gratis pe cheltuiala lui Whiteway.

— Posibil, spuse Bell.

— De ce întrebi? zise Hennessy, privindu-l curios.

Bell îl privi iscoditor.

— Ceva nu pare să fie în regulă.

— Nu cumva încerci să-l denigrezi pe rivalul prietenului tău la mâna fiicei mele?

Bell se ridică de pe scaun.

— Nu sunt nici viclean, nici prefăcut. Vă spun aici şi acum, direct în faţă, că fiica dumneavoastră merită pe cineva mai bun

decât Charles Kincaid. Noapte bună, domnule.

— Aşteaptă, spuse Hennessy. Stai… stai… îmi cer iertare. Nu trebuia să spun aşa ceva şi e clar că nu-i adevărat. Mai ţine-i puţină companie unui bătrân. Emma o să se întoarcă în câteva minute.

Charles Kincaid o conduse pe Emma Comden la uşa cabinei duble pe care o împărţea cu Osgood Hennessy. Îi auzeau pe Bell şi Hennessy vorbind în continuare în salonul din faţa vagonului.

— Mulţumesc că aţi mers cu mine să văd stelele, domnule senator.

— Plăcerea a fost de partea mea, ca întotdeauna. Noapte bună, doamnă Comden.

Îşi dădură inocent mâna. Apoi Kincaid se întoarse în cabina lui, aflată într-un vagon din spatele trenului. Îi tremurau genunchii şi se simţea ameţit, acesta era efectul pe care îl avea Emma Comden asupra lui; descuie uşa şi o închise în urma lui înainte să-şi dea seama că stătea cineva în fotoliu. Să fie Dow, care se ascundea de urmăritori? Niciodată. Conform codului strict al asasinului, mai degrabă s-ar fi împuşcat singur în cap decât să rişte să-şi trădeze prietenul. Kincaid scoase pistolul din buzunar şi aprinse lumina.

— Surpriză, domnule senator, spuse Eric Soares.

— Cum ai intrat aici? îl întrebă Kincaid pe inginer.

— Am forţat încuietoarea, răspunse acesta nonşalant.

— De ce naiba ai făcut asta?

Soares îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă elegant cu batista. În cele din urmă, îi puse la loc pe nas, îşi răsuci vârfurile mustăţii şi răspunse:

— Pentru şantaj.

— Şantaj? repetă Kincaid, gândindu-se la ce însemna asta.

În rolul de senator, ştia că Eric Soares era asistentul inginerului Franklin Mowery. Dar în rolul Sabotorului ştia că Soares falsificase rapoartele de inspecţie pentru Mowery despre starea pilonilor de piatră care sprijineau podul Cascade Canyon.

Apăsă pistolul pe tâmpla tânărului inginer. Soares nici nu clipi.

— Nu mă poţi împuşca în propria cabină. De altfel, e destul de elegantă dacă o compari cu amărâta mea de cuşetă din vagonul Pullman. E chiar mai elegantă decât a domnului Mowery.

— *Pot* să te împuşc şi *o voi face,* spuse Kincaid cu răceală. Era întuneric. Nu mi-am dat seama că bietul domn Soares era cel care m-a speriat. Am crezut că e vreun asasin anarhist şi m-am

apărat.

— Asta i-ar satisface pe oamenii legii. Dar speranţele tale pentru preşedinţie s-ar spulbera dacă l-ai împuşca pe un biet orfan care e ca şi adoptat de cel mai cunoscut constructor de poduri de pe continent.

Kincaid puse arma în buzunar, îşi turnă whisky dintr-o sticlă de cristal oferită de Calea Ferată Southern Pacific şi sorbi băutura, în timp ce se sprijinea de perete şi se uita atent la intrus. Se simţea foarte uşurat. La fel ca toţi ceilalţi, Soares credea în povestea despre campania prezidenţială. Asta însemna că Soares nu ştia că el era Sabotorul. Dar ce anume ştia dacă voia să îl şantajeze?

— Aş vrea şi eu ceva de băut.

Kincaid îi ignoră cererea. Deşi ar fi fost de ajutor să îl îmbete, ar fi fost şi mai folositor să îl pună pe nemernic la locul lui.

— Ai dreptate cu privire la aspiraţiile mele politice, spuse el. Aşa că hai să nu ne mai jucăm. Ai intrat aici cu un scop. Care e acela? Ce doreşti?

— Ţi-am spus. Vreau bani.

— De ce ţi-aş da bani? Pentru ce?

— Nu face pe prostul, domnule senator. Ca să nu te denunţ că ai acţiuni majoritare la Union Pier şi Caisson Company în St. Louis, Missouri.

Sabotorul de abia îşi mai ascundea uimirea. Simţea cum îi fuge pământul de sub picioare şi de data asta nu putea să dea vina pe Emma Comden.

— De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă el.

— Am fost curios să aflu cine mă plătea să mint în legătură cu pilonii. M-am gândit că sabotarea celui mai mare pod din Vest ar trebui să coste nişte bani în plus dacă aş afla de unde venea şpaga. Aşa că m-am dus la vechiul meu prieten din orfelinat. El s-a angajat la bancă atunci când m-am apucat eu de inginerie. A cercetat un labirint întreg de societăţi care controlau companii mai mici. Labirintul s-a transformat într-o junglă, dar vechiul meu prieten e foarte priceput. În cele din urmă a ajuns la tine. Ai cumpărat destule acţiuni în secret, de fapt un număr majoritar, în compania care a construit pilonii pentru podul Cascade Canyon.

Era de aşteptat să se întâmple asta, îşi spuse Kincaid. Dar nu îi trecuse prin cap că dezastrul avea să se producă sub forma unei glume proaste: să se împiedice de un orfan luat sub aripă de un constructor de poduri bun la suflet.

Kincaid îşi analiză opţiunile. Să îl ucidă pe Soares; dacă nu în seara aceea, atunci a doua zi. Să scoată de la el, înainte să moară, numele celui care îl ajutase şi să îl ucidă şi pe acela. Din păcate, avea nevoie de Eric Soares ca să păstreze în continuare secretul despre piloni. Mowery l-ar fi înlocuit imediat dacă dispărea. La o examinare mai atentă şi o verificare amănunţită a rapoartelor măsluite ale lui Eric, orice inginer competent care îi prelua postul ar fi putut vedea că pilonii nu erau suficient de rezistenţi să sprijine podul dacă era să crească nivelul apei.

— Lucrezi pentru Sabotor, exact ca şi mine, spuse Soares.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că nu mă acuzi că aş fi eu însumi Sabotorul.

— Nu mă face să râd. Ai un viitor prea mare ca senator. Chiar şi ca preşedinte, dacă nu te torn eu înainte.

Basma curată, îşi zise Kincaid. *Undă verde.*

— Cât vrei?

— De trei ori cât primesc de la Union Pier şi de la Caisson Company ca să mă prefac că nu ştiu nimic.

Kincaid întinse mâna după portofel.

— Cred că se poate aranja, spuse el, fără să se mire de cât de mici erau visurile lui Soares.

Isaac Bell se smulse în sfârşit de lângă Osgood Hennessy şi se îndreptă grăbit spre cabine. Când trecea prin vagonul *Nancy Nr. 2,* Lillian Hennessy ieşi din cabina ei şi îi blocă drumul cu o sticlă de şampanie. Îşi schimbase rochia cu un capot strâmt şi îşi scosese colierul de perle şi de diamante, arătându-şi pielea netedă a gâtului. Părul despletit îi îmbrăca umerii şi ochii albaştri erau plini de căldură. De pe sticla abia scoasă din găleata cu gheaţă curgeau picături de apă, iar folia de pe dop fusese îndepărtată. Dar sârma care ţinea dopul se afla la locul ei.

— Am tras cu urechea, şopti ea. Îţi mulţumesc pentru ce ai spus despre Archie.

— Am spus numai adevărul.

Lillian îi întinse sticla.

— Pentru Marion. Spune-i somn uşor din partea mea.

Bell se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Noapte bună.

Bell se opri la vagonul de bagaje şi vorbi cu telegrafistul somnoros. Nu primise nici o telegramă urgentă. Deschise uşa din spatele vagonului şi traversă vestibulul, întinzând mâna spre uşa primului vagon de cabine. Un zâmbet îi lumină faţa. Se simţea ca

un copil.

Gura i se usca numai cât se gândea la Marion. Ce bine că aveau şampania de la Lillian!

Intră pe uşa de la coridorul lateral prevăzut cu ferestre întunecate pe partea dreaptă şi cu uşi lustruite din lemn de alun pe partea stângă. Un bărbat mergea repede spre capătul opus al coridorului. Se îndepărta pe furiş, aşa că Bell se opri să-l observe. Era de înălţime mică spre medie şi purta un costum negru. Părul era brunet. Când bărbatul întoarse mânerul ca să iasă în vestibul, Bell îi văzu mustaţa subţire şi răsucită şi ochelarii.

Eric Soares, asistentul lui Mowery, părea să fi ieşit din cabina bătrânului şi să se îndrepte spre cuşeta lui din vagonul Pullman. Gândindu-se că ora era cam târzie pentru o întâlnire, mai ales că bătrânul rămăsese treaz destul de târziu din cauza banchetului prelungit, Bell îi lăsă destul timp să treacă în următorul vagon ca să nu se împotmolească într-o discuţie.

În cele din urmă, Bell traversă vagonul 3, intră în vestibulul din spate şi trecu peste cuplaj în vestibulul din vagonul 4.

Philip Dow auzi că vine cineva, se piti şi mai bine în alcovul însoţitorului şi privi printr-o crăpătură în draperie. Urechile îi spuneau că nu era Isaac Bell, ci un bărbat mai mic de statură, doar dacă nu cumva detectivul se mişca mai mult în vârful picioarelor. Omul nu încetini pasul când trecu pe lângă draperie, ci merse alert, ca şi când era în trecere spre spatele trenului. Urechile lui Dow nu îl înşelau. Un bărbat subţire în costum negru trecu pe lângă cabina lui Marion Morgan şi ieşi prin uşa din spate, care ducea la vagoanele Pullman.

După un minut, auzi paşi mai grei. Aşteptă până când bărbatul trecu pe lângă el ca să dea la o parte draperia. Da, el era. Mai înalt decât Kincaid, bărbatul blond în haine elegante de la banchet mergea direct spre uşa lui Marion Morgan. Ducea în mână o sticlă de şampanie şi fredona *There'll be a hot time in the old town tonight.*

În timp ce alerga tăcut, luându-şi avânt cu bastonul, Dow auzi cuvintele versiunii din Chicago a cântecului:

Old Mrs. Leary left the lantern in the shed
and when the cow kicked it over
she winked her eye and said
it'll be a hot time în the old town tonight!

FIRE FIRE FIRE![9]

[9] Bătrâna doamnă Leary a uitat lanterna în şopron
şi când vaca i-a dat cu piciorul
A făcut din ochi şi a spus
Diseară va fi fierbinţeală în oraş!
ARDE ARDE ARDE! (în engl. în orig.) (n. tr.).

39

Înainte ca Philip Dow să ajungă la victimă, uşa cabinei se deschise. Probabil că femeia stătea în dreptul uşii, ascultând paşii lui Bell. Acesta flutură sticla de şampanie. Zâmbetul ei nerăbdător dispăru brusc şi ochii îi sticliră de mânie.

— Preston! Ce faci…

— Fereşte-te! strigă o voce din spatele lui Dow.

Omul al cărui craniu Dow se pregătea să-l sfărâme cu bastonul se răsuci şi Dow nu văzu nici o mustaţă blondă deasupra gurii căscate de uimire şi alcool. Sticla de şampanie pe care o ridicase instinctiv blocă lovitura lui Dow. Bastonul greu trecu la un centimetru pe lângă obrazul lui Marion şi izbi uşa cabinei, lăsând o îndoitură în lemnul tare.

Nu are mustaţă blondă! se gândi Dow. Nu era Isaac Bell. Asta însemna că Bell era în spatele lui; el strigase avertismentul. Dow se dădu după beţivul chircit pe care aproape îl omorâse ca să îl folosească pe post de scut.

Văzu că detectivul venea în fugă spre el. Îşi scoase revolverul de la curea. Bell traversase o treime din coridorul lung de 25 metri, scoţând un pistol semiautomat Browning Nr. 2 din smoching cu o mişcare fluidă. Dow trase pistolul lui greu, de calibru 45, fiind sigur că un agent Van Dorn care prefera un Browning uşor putea să nimerească un ţânţar în ochi de la douăzeci de paşi.

Isaac Bell văzu un bărbat a cărui figură îi amintea de un afiş cu persoane căutate, trimis de Asociaţia Proprietarilor de Mine.

Asasinul Philip Dow! Preston Whiteway se împletici în calea lui Bell, aşa că acesta renunţă să tragă.

— Jos! strigă el.

Dow apăsă trăgaciul cât de repede putu. Nu avea cum să rateze. Bell umplea coridorul îngust, ca o locomotivă care trecea în viteză printr-un tunel cu o singură linie.

— *Marion, nu!* strigă Bell.

Dow simţi că femeia frumoasă îmbrăcată în roşu îl apucă de braţ cu ambele mâini.

Primul foc lovi sticla de şampanie pe care o ţinea detectivul în mână, făcând-o să explodeze într-un nor de cioburi verzi. Al doilea foc îl nimeri pe detectiv. Al treilea lovi podeaua. Dow îşi eliberă mâna şi întoarse revolverul spre faţa lui Marion.

Isaac Bell simţi lovitura ca de ciocan a glonţului care îi străpunse antebraţul. Apucă pistolul cu mâna stângă şi căută ţinta. Lui Marion îi dăduse prin cap să intre înapoi în cabină. Dar Preston Whiteway încă se mai împleticea pe coridor, blocându-i vederea. Când Bell văzu că bărbatul care îl împuşcase îndrepta arma spre cabina lui Marion, apăsă pe trăgaci.

Philip Dow auzi o explozie în cap. Pentru o clipă, avu impresia că îl lovise glonţul, dar că supravieţuise cumva. Apoi îşi dădu seama că Bell îl împuşcase în ureche. Simţi o smucitură în braţ când Bell trase a doua oară. Degetele i se răsfirară involuntar şi revolverul îi zbură din mână. Dow îl împinse pe beţiv spre Bell înainte ca acesta să tragă a treia oară şi alergă cei câţiva metri până la vestibulul din spatele lui, deschise uşa şi sări din tren.

Un poliţist feroviar venea în fugă, luându-se după zgomotul împuşcăturilor. Dow nu stătu prea mult pe gânduri. Avea bastonul tot în mâna dreaptă. Îl lovi pe poliţist între ochi şi alergă prin întuneric.

Bell ajunse până la ultima treaptă din vestibul, apoi durerea din braţul drept îl făcu să cadă în genunchi. Poliţiştii veneau în fugă spre trenul lui Hennessy.

— Acolo! arătă Bell cu pistolul. Un singur om. De statură mijlocie. Are costum negru şi pălărie. Şi-a scăpat arma. Probabil mai are una.

Poliţiştii porniră în direcţia arătată, suflând în fluiere după întăriri. Bell urcă scările cu greu tocmai când Marion ajunse la el.

— Eşti în regulă? întrebară amândoi deodată.

— Sunt bine, spuse ea şi strigă spre conductorul care se apropia de ei: Aduceţi un doctor!

Îl ajută pe Bell să urce în vagon. Preston Whiteway se sprijinea de uşa cabinei ei, blocându-le drumul.

— Hei, ce se întâmplă? întrebă el.

— Preston! spuse Marion. Dă-te la o parte până nu iau arma şi te împuşc chiar eu.

Ziaristul păşi înapoi, scărpinându-se în cap. Marion îl ajută pe Bell să intre în cabină şi să se întindă în pat.

— Prosoape, murmură Bell. Ca să nu îţi murdăresc cearşafurile.

— Cât de grav eşti rănit, Isaac?

— Cred că sunt în regulă. A nimerit doar braţul, mulţumită ţie.

Până să ajungă doctorul din vagonul-spital, poliţiştii îi raportaseră deja lui Bell că omul care îl împuşcase dispăruse în întuneric.

— Căutaţi-l în continuare, zise Bell. Sunt destul de sigur că l-am rănit. De fapt, cred că i-am zburat urechea.

— Chiar aşa! Am găsit o bucată din ea. Şi o dâră de sânge până unde se termină luminile. Dar nu de-ajuns ca să îl omori, din păcate.

— Găsiţi-l! Îl cheamă Philip Dow. Se plăteşte o recompensă de zece mii de dolari pentru el. Vreau să ştiu dacă lucrează pentru Sabotor.

Doctorul companiei Southern Pacific era un tip dur, obişnuit cu rănile deschise şi zdrobite pe care le vedea în construcţia de căi ferate. Bell era uşurat că nu părea impresionat de plaga însângerată făcută de glonţul lui Dow, care îi sfâşiase muşchiul. Doctorul spălă bine locul cu apă. Apoi ridică o sticlă cu acid carbolic.

— O să te doară.

— Septicemia o să mă doară mai tare, spuse Bell, strângând din dinţi. Erau fire de ţesătură în rană. Toarnă deasupra.

După ce doctorul tamponă locul cu dezinfectantul usturător, îl bandajă.

— Ar fi bine să-l ţii legat câteva zile. Pun pariu că doare al naibii de tare.

— Da, spuse Bell, zâmbindu-i lui Marion, care arăta puţin cam palidă. Acum că mi-ai atras atenţia.

— Nu te îngrijora, o să mă ocup şi de asta.

Doctorul scoase o seringă din geanta de piele şi trase un lichid incolor dintr-o sticluţă.

— Ce-i asta? întrebă Bell.

— Hidroclorură de morfină. N-ai să simţi nimic.

— Nu, mersi, doctore. Trebuie să gândesc limpede.

— Cum doreşti, spuse doctorul. Am să schimb mâine pansamentul. Noapte bună. Noapte bună, doamnă.

Marion închise uşa în urma lui.

— *Să gândeşti limpede?* Isaac, ai fost împuşcat. Eşti alb ca varul. Probabil te doare îngrozitor. Nu poţi să îţi iei liber în seara asta?

— Aşa am de gând, zise Bell, întinzând mâna sănătoasă spre ea. De asta vreau să gândesc limpede.

40

Father, dear father,
come home with me now.[10]

Aşa cânta Clubul de Abstinenţă şi Veselie Ventura County, format din şaizeci de voci.

James Dashwood îşi suci gâtul, sperând să-l observe pe Jim Higgins, fierarul cu umerii lăsaţi care fugise când îi arătase schiţa cu Sabotorul. Isaac Bell credea că Higgins făcuse jurământul de abstinenţă la o asemenea întâlnire. Întâlnirea asta, în oraşul Oxnard, în care se cultiva sfeclă, umplea un cort suficient de mare să adăpostească un circ.

Dashwood venise deja la şase astfel de întâlniri, destule ca să ştie cum stăteau lucrurile. Se feri cu agilitate de mamele zâmbitoare care îşi împingeau fetele spre el. Bărbaţii erau mai numeroşi decât femeile ori de câte ori se făcea jurământul de abstinenţă. Puţini erau cei la fel de tineri sau de împliniţi profesional ca el. Prospectorul de lângă el părea mai potrivit în locul acela, cu haina peticită şi pălăria pleoştită, care arăta de parcă intrase acolo să se adăpostească de ploaie.

Cântecul se termină în sfârşit. Uşierii montară o lanternă magică pe bază de acetilenă. Lentilele ei lungi proiectau un cerc luminos pe un ecran pe partea cealaltă a cortului. Toţi ochii se îndreptară într-acolo. Urma să înceapă un fel de spectacol.

Următorul vorbitor era un metodist înflăcărat.

— Beţivii numeroşi ne dispreţuiesc ca pe nişte idealişti! strigă el. Dar să pretinzi că nu ar trebui să existe loc în lume pentru băuturi îmbătătoare nu înseamnă că eşti idealist. Noi nu derulăm un experiment periculos. Nu e ceva nou să practici abstinenţa. *Pericolul* vine atunci când încerci să trăieşti *cu* băutura.

Făcu un gest spre lanterna magică.

— Cu ajutorul acestui microscop puternic şi al lanternei magice, voi demonstra că ingerarea alcoolului distilat înseamnă să bei otravă. Când bei asemenea băuturi, îţi otrăveşti mintea. Îţi otrăveşti familia. Îţi otrăveşti propriul corp. Priviţi ecranul, doamnelor şi domnilor. Sub lentila care măreşte imaginea voi

---

[10] Tată, dragă tată,
Vino acasă cu mine acum. (în engl. în orig.) (n. tr.).

pune acest pahar cu apă naturală pură, luată din fântâna de la biserică, după care voi proiecta imaginea pe ecran.

Mărită de câteva ori, apa de fântână era plină de microbi care înotau.

Bărbatul ridică o pipetă, o introduse în gâtul unei sticle de whisky Squirrel şi absorbi lichidul maroniu.

— Acum voi pune o singură picătură în apă. Una singură, numai o picătură.

Picătura de whisky mărită lovi apa ca noroiul care murdăreşte apa unui lac. Un nor cafeniu se împrăştie în apă. Microbii fugiră, înotând frenetic spre marginile paharului. Dar nu aveau unde să scape. Se zvârcoliră şi se zbătură până când rămaseră nemişcaţi. Prospectorul aşezat lângă Dashwood se cutremură.

— Uită-te la dăunătorii ăia mici, spuse el. E ultima oară când beau apă fără whisky în ea.

Dashwood observă un bărbat masiv, într-o haină închisă la culoare, în rândurile din faţă şi se îndreptă grăbit într-acolo.

— Cine va ieşi în faţă? strigă vorbitorul. Cine va semna certificatul de abstinenţă şi va jura să nu mai bea?

Când ajunse mai aproape, Dashwood văzu că bărbatul pe care îl observase nu era Jim Higgins. Dar el era deja înconjurat de asistentele vorbitorului, fete tinere şi frumoase care veneau spre el cu stilouri Waterman şi certificate în alb.

— Încă două telegrame, domnule Bell, spuse J.J. Meadows. Cum vă simţiţi în dimineaţa asta?

— Perfect.

În prima telegramă era vorba despre întrebarea lui Bell cu privire la plecarea timpurie a senatorului Charles Kincaid de la Academia Militară de la West Point. Biroul agenţiei din Washington, D.C., care avea acces neoficial la dosarele Armatei Statelor Unite, raporta că senatorul s-ar fi retras voluntar ca să urmeze studiile la Universitatea din Virginia de Vest. Nu descoperiseră nici un indiciu despre comportament indecent sau exmatriculare. Agentul credea că standardul şcolilor de inginerie civilă crescuse peste cel al şcolilor militare care, înainte de Războiul Civil, erau singurele locuri unde se putea studia aşa ceva.

Bell era mai intrigat de al doilea mesaj care conţinea informaţii despre asistentul lui Franklin Mowery, Eric Soares. Cercetările mai minuţioase dezvăluiau faptul că Soares fugise din orfelinatul din Kansas City sponsorizat de Mowery. Soares fusese descoperit

după doi ani într-o şcoală de corecţie. Mowery îşi asumase responsabilitatea pentru el, angajase preparatori care să acopere golurile în educaţia lui şi apoi îl duse la colegiul de inginerie Cornell. Bell îşi spuse că aşa se explica relaţia de unchi-nepot dintre cei doi.

Bell îl vizită pe bătrân după-amiază, când Soares se afla la râu şi făcea inspecţia zilnică a lucrului la piloni. Biroul lui Mowery era o cabină transformată în trenul lui Hennessy. Inginerul era mirat să-l vadă pe Bell.

— Credeam că eşti la spital. Nici măcar nu porţi legătoarea.

— Mă durea mai tare cu ea.

— L-au prins pe cel care te-a împuşcat?

— Încă nu… Domnule Mowery, pot să vă pun câteva întrebări?

— Spune.

— Sunt sigur că vă daţi seama cât de extinsă e investigaţia noastră. Aşa că vă rog să mă iertaţi dacă intru în detalii personale.

— Spune, domnule Bell. Suntem de aceeaşi parte. Eu construiesc podul, iar dumneata te asiguri că nenorocitul nu îl culcă la pământ.

— Mă îngrijorează trecutul asistentului dumitale, spuse Bell direct.

Mowery îşi puse pipa între buze şi se încruntă.

— Când am ales să-l ajut pe Eric, nu avea decât cincisprezece ani şi locuia pe străzi. Oamenii de bună credinţă îmi spuneau că o să mă jefuiască şi o să-mi dea una în cap. Le-am spus ce îţi spun şi dumitale: eu nu cred în existenţa unei categorii de criminali.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse Bell. Dar îmi este cunoscut un anumit *tip* de criminal.

— Eric şi-a meritat diploma, zise Mowery. Nu m-a dezamăgit niciodată când am tras sfori ca să-i obţin o slujbă. Oamenii de la Union Pier şi de la Caisson sunt mulţumiţi de munca lui. De fapt, l-au rugat deja să lucreze cu ei după ce terminăm aici. Aş spune că tânărul a trecut deja de ce era mai greu, nu-i aşa?

— Bănuiesc că o să îţi fie dor de el dacă rămâne la Union Pier şi Caisson…

— Îi doresc să aibă o carieră bună. Cât despre mine, o să mă întorc la fotoliul meu. Sunt prea bătrân pentru ritmul impus de Hennessy. I-am făcut o favoare şi mă bucur. Am construit un pod grozav. Eu, Osgood Hennessy şi Eric Soares.

— E ceva ciudat, totuşi, spuse Bell. L-am auzit de curând pe

Jethro Watt, şeful poliţiei de la transporturi, repetând o vorbă veche: Nimic nu e imposibil pentru Southern Pacific.

— N-a fost nicicând ceva mai adevărat, de aceea munca la Southern Pacific e pentru cei mai tineri.

— Jethro a spus că sensul zicalei e că firma le face pe toate. Îşi construieşte propriile motoare, materialele rulante şi tunelurile. Şi podurile.

— E renumită pentru asta.

— Atunci de ce i-a angajat pe Union Pier şi Caisson ca să monteze pilonii pentru podul vostru?

— Pilonii de râu reprezintă o muncă specializată. Mai ales când ai condiţii speciale, aşa cum am întâlnit aici. Union sunt cei mai buni în branşă. Au căpătat experienţă pe fluviul Mississippi. Dacă poţi să pui piloni acolo, poţi să-i pui oriunde.

— Dumneata ai recomandat firma asta?

Mowery ezită.

— Acum că ai adus vorba, spuse într-un târziu, nu e tocmai adevărat. Iniţial am vrut să las firma noastră să se ocupe. Dar mi s-a sugerat că Union ar fi o alegere mai înţeleaptă pentru că geologia zonei e complicată… aşa cum ţi-am spus şi aseară. Am întâmpinat nişte provocări pe fundul râului Cascade, dar e puţin spus. Sunt şi mai multe dislocaţii decât te-ai aştepta să găseşti în munţii aceştia.

— Eric i-a recomandat pe cei de la Union?

— Desigur. Îl trimisesem pe el înainte, ca să facă o verificare a zonei. Cunoştea albia râului şi îi cunoştea şi pe cei de la Union. De ce întrebi despre toate astea?

Detectivul înalt îl privi în ochi pe bătrânul inginer.

— Aseară, după banchet, păreai tulburat în vagonul domnului Hennessy. Mai devreme, când eram la pensiune, te uitai concentrat la pilonii de susţinere ai podului.

Mowery privi în altă parte.

— Nu îţi scapă prea multe, nu-i aşa, domnule Bell?… Nu-mi plăcea cum trecea apa pe lângă piloni. Nu puteam să explic de ce – nici acum nu pot – dar arăta altfel decât ar fi trebuit.

— Vă spune instinctul că nu e în regulă ceva?

— Posibil, recunoscu Mowery fără tragere de inimă.

— Poate ne asemănăm din acest punct de vedere.

— Cum aşa?

— Când nu am destule date, trebuie să mă bazez pe instinct. De exemplu, tipul care m-a împuşcat azi-noapte ar fi putut fi un hoţ care l-a urmărit pe Preston Whiteway în tren cu intenţia de a-

l pocni în cap şi a-i fura portofelul. Cred că l-am recunoscut ca fiind un asasin notoriu. Dar nu am date concrete care să ateste că nu încerca să facă rost de bani. Whiteway era vizibil băut şi, prin urmare, nu se putea apăra şi mai era şi îmbrăcat ca un domn bogat care probabil avea buzunarele doldora. Pentru că „hoţul” a scăpat, acestea sunt singurele date pe care le am. Dar instinctul îmi spune că a fost trimis să mă omoare şi că l-a confundat pe Whiteway cu mine. Uneori, instinctul te ajută să pui lucrurile cap la cap…

De data asta, când Mowery încercă să se uite în altă parte, Bell îl fixă cu o privire necruţătoare.

— Mi se pare că vrei să-l învinuieşti pe Eric de ceva, murmură Mowery.

— Da, aşa e, răspunse Bell.

Se aşeză pe scaun, uitându-se în continuare la bătrân.

Mowery încercă să protesteze:

— Fiule…

O sclipire glacială în ochii albaştri ai lui Bell îl făcu să se răzgândească. Detectivul nu era decât fiul tatălui său.

— Domnule Bell…

Bell vorbi apăsat şi distant.

— E curios că, atunci când am spus că avem nevoie de ingineri, ai spus că trebuie să avem încredere în ei. Şi când am spus că păreai tulburat de pilonii de susţinere, ai răspuns că vorbesc ca şi când aş vrea să dau vina pe Eric.

— Cred că ar fi mai bine să vorbesc cu Osgood Hennessy. Scuză-mă, domnule Bell.

— Vin şi eu.

— Nu, spuse Mowery. E o discuţie pentru ingineri, nu pentru detectivi. Despre date reale, nu despre instincte.

— Te conduc la vagonul lui.

— Cum doreşti.

Mowery îşi luă bastonul şi se ridică încet de pe scaun. Bell ţinu uşa deschisă şi o luă înainte pe coridorul lateral, ajutându-l pe Mowery să treacă de uşile de la vestibul. Hennessy era în biroul cu lambriuri de lemn. Era şi doamna Comden cu el, citind în scaunul ei din colţ.

Bell blocă uşa pentru o clipă.

— Unde e Soares acum? îl întrebă pe Mowery.

41

O oră mai târziu la St. Louis, sosi o telegramă în bordeiul subteran al unui anarhist care fugise din Italia şi îşi schimbase numele în Francis Rizzo. Acesta îi închise mesagerului uşa în nas înainte să deschidă plicul. Pe hârtia gălbuie era scris un singur cuvânt: „Acum”.

Rizzo îşi puse haina şi pălăria, urcă într-un tramvai către un cartier în care nu-l cunoştea nimeni, cumpără un bidon de un litru de kerosen şi luă apoi alt tramvai, care îl duse tocmai spre râul Mississippi. După ce coborî, merse grăbit printr-un cartier de depozite până când găsi un bar ascuns în umbra debarcaderului. Comandă o bere şi mâncă o porţie de cârnaţi la tejghea, fără să îşi ia ochii de la uşile batante. În clipa în care începură să apară muncitorii şi cărăuşii, anunţând sfârşitul unei zile de muncă, Rizzo ieşi din bar şi alergă pe străzile întunecate spre birourile firmei Union Pier & Caisson.

Rămas ultimul la serviciu, un funcţionar tocmai încuia uşile. Rizzo urmări totul de pe cealaltă parte a străzii, până se încredinţă că în birouri nu mai era nimeni. Apoi, apucând pe un drum plănuit cu luni înainte, intră pe o alee care ducea spre un pasaj îngust între spatele clădirii şi debarcaderul care o despărţea de râu. Trase de o scândură desprinsă, scoase o rangă scurtă ascunsă în spate şi deschise cu forţa o fereastră. Sări pe geam înăuntru, găsi scara principală de lemn care ducea la ultimul etaj din cele trei, urcă treptele şi deschise mai multe ferestre. Apoi găuri bidonul de kerosen cu briceagul şi coborî din nou treptele, împrăştiind lichidul volatil. Când ajunse pe ultima treaptă, aprinse un chibrit, îl aruncă peste kerosen şi se uită la flăcările care se înălţau pe lemnul uscat. Aşteptă să se asigure că luase foc şi lemnul, pe urmă sări pe fereastră, lăsând-o deschisă ca să păstreze curentul.

Isaac Bell se afla în trenul de pe linia Snake Line, mergând încet spre oraşul Cascade. Eric Soares îl anunţase pe Franklin Mowery că e posibil să lucreze până târziu, cum făcea deseori. Ca de obicei, urma să ia masa în oraş şi să doarmă într-o baracă de lângă pilonii de susţinere, ca să înceapă munca dis-de-dimineaţă şi să nu mai piardă vremea venind cu trenul.

Când Bell ajunse la postul santinelelor, descoperi că Soares,

care trebuia să muncească din greu la ora aceea, plecase mai devreme şi nimeni nu ştia unde.

În aval de oraşul Cascade apăruse un târg numit Hells Bottom[11], format numai din cocioabe şi bordeie. Exista numai datorită fierarilor, zidarilor şi muncitorilor care montau chesoanele la podul Cascade Canyon, precum şi lucrătorilor feroviari care construiseră linia abruptă Snake Line din oraş şi cea care lega şesul de pod, mulţumită cherestegiilor şi căruţaşilor care aduseseră la viaţă, sus în munţi, vechiul gater East Oregon Lumber.

Eric Soares se îndrepta bucuros spre Hell's Bottom. De altfel, îşi spunea el, având în buzunar banii pe care i-i dăduse senatorul pentru prima tranşă din cele multe care aveau să urmeze, era sigur că în seara aceea avea să fie cel mai bogat din orăşelul acela înfloritor. Mai era şi îndrăgostit pe deasupra, deşi tinereţea lui zbuciumată îl învăţase că acest lucru nu făcea decât să prostească orice bărbat. Mai ales dacă se îndrăgostea de o târfa. Prost sau nu, o vizita în fiecare seară în care putea să scape de bătrânul Mowery. Acum, mulţumită senatorului, îşi putea permite să o ţină cu el toată noaptea.

Erau trei feluri de bordeluri în Hells Bottom.

Cele mai urâte erau pentru cherestegii şi căruţaşi. Oamenii îşi riscau viaţa venind acolo prin vârtejurile râului cu Săgeţile din Hells Bottom, nişte canoe din buşteni scobiţi cu toporul şi trecuţi prin flacără.

Fetele din a doua categorie erau pentru echipele de muncitori feroviari care veneau cu trenul pe Snake Line. Liniorii coborau în orăşel sâmbătă seara. Frânării, conductorii, mecanicii de locomotivă care lucrau în ture veneau la bordel zi şi noapte, bălăngănind lanternele roşii de deasupra uşii.

Nu era decât un singur bordel de lux. *La Gabriel* era de-a dreptul elegant şi, mai ales după standardele unui orăşel din vest, mai scump decât îşi putea permite un muncitor obişnuit. Printre clienţi se numărau afacerişti bogaţi şi specialişti din Cascade, turişti înstăriţi care se cazau la celebra pensiune şi mecanicii bine plătiţi, avocaţii şi administratorii angajaţi la calea ferată.

Doamna Gabriel îl întâmpină pe Eric Soares ca pe unul de-ai casei.

---

[11] Fundul Iadului (în engl. în orig.) (n. tr.).

— Aş vrea s-o văd pe Joanna, spuse el.
— E ocupată, domnule.
— O să aştept.
— Mai durează ceva timp, zise ea.
Eric simţi o umbră de gelozie. Ce prostie, îşi spuse. Dar sentimentul era la fel de real ca bătăile accelerate de inimă din cauza cărora îi venea deodată greu să respire.
— Avem o fată nouă de care s-ar putea să vă placă.
— O aştept pe Joanna.
Dacă o provocai, doamna Gabriel te privea cu cei mai reci ochi pe care îi văzuse vreodată Eric. Acum se făcură de gheaţă şi, în ciuda experienţei bogate pe care o avea, Eric simţi că i se face frică. Se uită în altă parte, de teamă să nu o stârnească şi mai tare, dar ea îl surprinse cu un zâmbet cald.
— Haideţi să facem altfel, domnule. Vă dau fata nouă pe gratis dacă puteţi să mă priviţi în ochi după aceea şi să-mi spuneţi că nu merita bani grei. De fapt, vă dau banii înapoi dacă îmi spuneţi sincer că nu e mai bună ca Joanna. Ce-aveţi de pierdut?
Ce avea de pierdut?
Paznicul bordelului îl conduse la uşa din spatele casei, ciocăni şi o deschise. Eric păşi într-o cameră inundată de o lumină roz. Paznicul închise uşa în urma lui şi doi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte cherestegii blocară intrarea.
Ca din senin, apăru în faţa lui ţeava unei puşti. Ridică mâna să se apere, dar ţeava îl lovi în cap. Simţi că se prăbuşeşte, de parcă avea picioarele de gelatină. Încercă să strige. Se trezi cu un sac de pânză peste cap şi cu mâinile legate la spate. Încercă să îi lovească, în schimb îl loviră ei între picioare. Începu să gâfâie, paralizat de durere; atacatorii îi legară gleznele, îl luară şi ieşiră cu el din clădire. Eric simţi că îl aşază pe şaua unui cal, după care îi legară mâinile şi picioarele cu sfoară pe sub burta calului. Strigă din nou, dar îl loviră iar în cap şi rămase fără cunoştinţă.
Se trezi când îl dezlegau doar ca să îi lege din nou mâinile la spate. Îi luară sacul de pe cap şi îi băgară o lumină puternică în ochi. Cei doi bărbaţi păreau două umbre în spatele fascicolului de lumină. Eric simţi miros de apă, ba chiar o auzi curgând. Erau într-un fel de pivniţă în care era apă. Ca o moară, îşi spuse el, prin care trecea un pârâu. Cherestegiii se aplecară spre el.
— Cum îl cheamă pe colegul tău de cameră de la orfelinat?
— Duceţi-vă naibii, spuse Eric Soares.
Cei doi îl apucară de picioare, îl răsturnară şi îi băgară capul în

pârâul cu apă rece ca gheaţa. Eric era aşa de speriat încât nici nu avu timp să tragă aer în piept. Rămas fără aer, se zbătea disperat, smucindu-se atât de tare încât îi căzură ochelarii de pe nas. Încercă să respire, dar apa îi intra în nas şi pe gură. Îl ridicară din apă, ţinându-l cu capul în jos la câţiva centimetri deasupra apei.

— Numele colegului tău de cameră de la orfelinat.

— De ce… încercă să spună, deşi ştia exact de ce.

Se înşelase în privinţa senatorului, care dovedise că nu era deloc naiv.

Cherestegiii îl băgară din nou în apă. De data asta avu timp să tragă aer şi îl ţinu în plămâni cât de mult posibil. Arcuindu-şi spatele, încercă să se ridice. Bărbaţii îl lăsară şi mai mult în jos, până i se umplură din nou nasul şi gura cu apă. Eric se zbătea, dar puterile îl părăseau şi rămase fără vlagă. Îl scoaseră iarăşi din apă. Tuşind şi gâfâind, Eric scoase apa afară şi trase aer adânc în piept. Îi auzi vorbind şi înţelese că îl ridicaseră doar ca să îl întrebe din nou.

— Numele colegului tău de cameră de la orfelinat.

— Paul, zise Eric.

— Şi mai cum?

— Ce-aveţi de gând…

— Şi mai cum?

Eric ezită. După ce se dădea stingerea la orfelinat, el şi Paul aveau grijă unul de altul, luptându-se cu oricine încerca să îi atace. Simţi strânsoarea în jurul gleznelor.

— Nu! strigă el, dar era deja sub apă; nasul şi gâtul îl usturau, vederea îi slăbi şi se făcu întuneric. Când îl scoaseră într-un târziu din apă, ţipă: *Paul Samuels! Paul Samuels! Paul Samuels!*

— Unde locuieşte?

— Denver, zise Soares.

— Unde munceşte?

— La bancă.

— Ce bancă?

— First Silver. Ce vreţi să-i faceţi?

— L-am rezolvat deja. Voiam doar să ştim că era persoana potrivită, îl băgară din nou în apă şi Soares îşi dădu seama că era pentru ultima dată.

Se porni căutarea prin vagoanele Pullman, dar nimeni nu reuşi să dea de asistentul lui Franklin Mowery. Isaac Bell trimise poliţiştii să îl caute şi în oraş şi în Hells Bottom, deşi se îndoia că

aveau să-l găsească. Dispăruse şi un şef de echipă, dar şi nişte muncitori de la Union Pier & Caisson.

Bell se duse la Osgood Hennessy.

— Ar fi bine să verificaţi pilonii de susţinere, spuse el mohorât. La asta a lucrat.

— Franklin Mowery e deja acolo, răspunse Hennessy. A trimis telegrame la Union Pier toată după-amiaza, dar n-a primit nici un răspuns.

— Mă îndoiesc că o să primească.

Bell trimise o telegramă la biroul Van Dorn din St. Louis. Răspunsul veni într-o clipă. Sediul companiei Union Pier & Caisson fusese incendiat.

— Când a fost asta? întrebă Bell.

Răspunsul se dovedi grăitor pentru informaţiile confidenţiale deţinute de Sabotor. Calculând diferenţa de fus orar, prima alarmă de incendiu pornise la mai puţin de două ore după ce Bell vorbise cu Mowery despre bănuielile lui în privinţa lui Eric Soares.

Bell o văzuse pe Emma Comden cu Hennessy când Mowery explicase ce anume îl îngrijora în legătură cu pilonii de susţinere. Dar, în câteva minute, Hennessy chemase vreo doisprezece ingineri care să verifice posibilul dezastru de care se temea Mowery. Aşa că nu doar Emma era la curent cu ce se întâmpla. Cu toate astea, Bell se întreba dacă nu cumva femeia aceasta frumoasă îl păcălea pe bătrânul preşedinte.

Bell plecă în căutarea lui Mowery şi îl găsi într-o cabină de pază de lângă pilonii de susţinere. Bătrânul avea lacrimi în ochi. Pe masa unde mâncau poliţiştii erau întinse schiţe şi un dosar cu rapoarte întocmite de Eric Soares.

— Fals, spuse el, dând paginile una câte una. Fals. Fals. Fals. Fals... Pilonii sunt instabili. O revărsare de apă îi va face să se prăbuşească.

Lui Bell îi venea greu să creadă aşa ceva. Din locul în care se aflau atunci, pilonii masivi de piatră, care susţineau structura podului, păreau solizi ca o fortăreaţă.

Dar Mowery făcu un semn către o barjă ancorată lângă cel mai apropiat pilon. Echipajul ridica din apă un scafandru, scoţându-i casca. Bell recunoscu noua cască Mark V. Compania nu se dădea înapoi de la nici o cheltuială, ceea ce dovedea importanţa podului.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Bell.

Mowery căută un creion şi desenă pilonul din apă. La baza pilonului împunse hârtia până îi făcu o gaură.

— Noi o numim eroziune. Apare când apa sapă o gaură în albia râului ceva mai sus de pilon. Dintr-odată, baza nu mai are nici un sprijin. Fie se va scufunda în gaura asta, fie se va prăbuşi din pricina forţelor inegale… Ne-am construit casa pe nisip.

42

Isaac Bell se plimba pe podul Cascade Canyon.

Locul era scufundat într-o linişte profundă. Trecerea trenurilor fusese oprită. Singurele sunete pe care le auzea Bell erau cele făcute de tocurile cizmelor lui şi ecoul vârtejurilor de dedesubt. Încă nu ştia nimeni cât de instabil era podul, dar inginerii căzuseră cu toţii de acord că era doar o chestiune de timp şi de debit până la prăbuşire. Când ajunse la mijlocul distanţei dintre marginile defileului, se uită în jos la râul care trecea neobosit pe lângă pilonii defectuoşi.

Îndrăzneala Sabotorului îl uimea.

Bell se chinuise să prevadă modul în care Sabotorul avea să atace podul. Luase măsuri împotriva oricărui atac, păzise pilonii şi nu scăpase din ochi echipele de muncitori. Nu îi trecuse prin gând că nemernicul atacase deja cu doi ani înainte, înainte să înceapă construcţia podului.

Bell îl oprise în New York City. Îl oprise pe şine. Îl oprise în Tunelul 13 şi până la pod. Dar aici, sub pod, Sabotorul îşi dovedise curajul nebun printr-o lovitură pe termen lung, plănuită în cazul în care toate celelalte încercări eşuau.

Bell clătină din cap, atât din pricina furiei, cât şi din cauza admiraţiei lui pentru abilităţile duşmanului. Sabotorul era un mârşav, un criminal fără milă, dar era formidabil. Asemenea capacitate de organizare şi execuţie depăşea cu mult atacul cu dinamită din New York.

Isaac Bell nu putea spune în apărarea lui decât că, atunci când podul Cascade Canyon avea să se prăbuşească, nu avea să fie o surpriză pentru nimeni. Descoperise complotul înainte de catastrofă. Nici un tren plin de oameni nevinovaţi nu avea să cadă de pe şine. Dar era o catastrofa chiar dacă nu mureau oameni. Trecătoarea, vastul proiect pe care jurase să îl protejeze, era mort şi îngropat.

Simţi că venea cineva în spatele lui şi îşi dădu seama după parfum cine era.

— Draga mea, zise el fără să-şi ia privirea întristată de la apă, mă confrunt cu un geniu.

— Un „Napoleon al crimei”? întrebă Marion Morgan.

— Aşa îi spune Archie. Şi are dreptate.

— Napoleon era nevoit să-şi plătească soldaţii.

— Ştiu, spuse Bell mohorât. Am gândit ca un bancher şi asta nu m-a ajutat prea mult.

— Trebuie să-ţi mai aminteşti un lucru, spuse Marion. O fi fost Napoleon un geniu, dar în cele din urmă a pierdut.

Bell se întoarse şi se uită la ea. Se aştepta să o vadă zâmbind compătimitor, dar o văzu zâmbind cu toată faţa, plină de speranţă şi încredere. Era incredibil de frumoasă, cu ochii vii şi părul lucios, de parcă se scăldase în lumina soarelui. Nu se putu abţine să zâmbească la rândul lui, imitând zâmbetul ei larg.

— Ce e? întrebă ea.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit de eşecul lui Napoleon.

Marion îi pusese din nou mintea în mişcare. O ridică bucuros în braţe, tresărind de durere din cauza glonţului lui Philip Dow, care îl lovise în braţul drept, aşa că o sprijini pe stângul.

— Trebuie să te părăsesc din nou când de-abia ai venit. Dar e vina ta, pentru că m-ai obligat să gândesc.

— Unde te duci?

— Mă întorc la New York să interoghez fiecare bancher din industria feroviară. Dacă există vreun răspuns la întrebarea *de* ce atacă linia ferată, atunci trebuie să-l găsesc pe Wall Street.

— Isaac? spuse Marion, luându-l de mână. De ce nu te duci la Boston?

— Cele mai mari bănci sunt la New York. Hennessy şi Van Dorn pot să tragă nişte sfori. Încep cu J.P. Morgan şi continui de acolo.

— The American States Bank e în Boston.

— Nu.

— Isaac, de ce nu îl rogi pe tatăl tău? Are multă experienţă în finanţe. Când lucram în branşă, el era o legendă.

Bell scutură capul.

— Ţi-am spus că tata nu s-a bucurat când am devenit detectiv. De fapt, i-am frânt inima. Oamenii care se transformă în legende speră că fiii lor vor continua pe drumul creat de ei. *Eu nu regret că am apucat-o pe drumul meu.* Dar nu am dreptul să-i cer să mă ierte.

Bell se îndreptă în grabă spre vagonul lui Osgood Hennessy ca să îl roage să facă pregătirile pentru New York. Îl găsi într-o stare proastă, împresurat de griji şi necăjit. Era şi Franklin Mowery cu el. Amândoi păreau prăbuşiţi, sporindu-şi unul altuia pesimismul.

— Nouăzeci la sută din trecătoarea mea e pe partea opusă a podului, se văita preşedintele. Totul era pregătit pentru mutarea finală. Liniile, cărbunele, traversele, instalaţia de creozotare, depoul, locomotivele, atelierele. Toate de partea cealaltă a

podului care nu poate susţine nici o roabă. Sunt terminat.

Până şi vesela doamnă Comden părea învinsă, deşi încerca să-l încurajeze, spunând compătimitoare:

— Poate a sosit vremea să lăsăm natura să-şi urmeze cursul. Vine iarna. Poţi începe din nou la anul, în primăvară.

— O să mor până la prânz.

Ochii lui Lillian Hennessy străluceau de furie. Se uită încruntată la Isaac Bell. Apoi se aşeză pe scaun lângă telegraf şi puse degetele pe transmiţător.

— Tată, zise ea, ar fi bine să trimit un mesaj atelierului din Sacramento.

— Sacramento? întrebă Hennessy neatent. Pentru ce?

— Tocmai au terminat de fabricat buloanele de ancorare pentru podul Cascade Canyon. Aşa că au timp să facă nişte balansoare.

— Balansoare? Pentru ce naiba?

— Pentru pensie. Pentru cei mai jalnici boşorogi pe care i-am văzut vreodată. Hai să construim o verandă în faţa depoului, pe care să vă legănaţi.

— Stai puţin, Lillian.

— Vă daţi bătuţi, exact asta vrea şi Sabotorul.

Hennessy se întoarse spre Mowery şi îl întrebă fără prea mari speranţe:

— Avem vreo şansă să facem ceva cu pilonii?

— Se apropie iarna, mormăi Mowery. Acuşi vin peste noi furtunile de pe Pacific şi apa creşte deja.

— Domnule Mowery? murmură Lillian printre dinţii strânşi. Ce culoare vreţi să aibă balansoarul dumneavoastră?

— Domnişoară, dumneata nu înţelegi!

— Înţeleg diferenţa dintre a te da bătut şi a lupta.

Mowery se uita la covor.

— Daţi-i un răspuns tatălui meu! insistă Lillian. Se pot stabiliza pilonii aceia înainte să se prăbuşească?

Mowery clipi, scoase o batistă cât toate zilele din buzunar şi îşi şterse ochii.

— Am putea încerca să construim deflectoare de apă, zise el.

— Cum?

— Cu diguri de colmataj pe mal. Să întărim malul cu anrocament, în aval şi în amonte de piloni. Acelaşi anrocament pe care trebuia să-l instaleze cum trebuie nenorocitul acela... Bănuiesc că am putea încerca şi nişte juguri.

Mowery luă un creion şi desenă fără tragere de inimă schiţa

unor deflectoare care deviau cursul apei în jurul pilonilor.

— Dar asta e numai pe termen scurt, zise Hennessy necăjit. Până la primul val de inundaţie. Dar pe termen lung?

— Pe termen lung, va trebui să extindem adâncimea bazei pilonilor. Direct în temelie, dacă o putem găsi. Dar măcar mai jos de eroziunea aceea.

— Dar pilonii sunt deja montaţi, mormăi Hennessy.

— Ştiu. Mowery se uită la Lillian. Vezi dumneata, domnişoară Lillian, ar trebui să scufundăm toate chesoanele noi ca să le excaveze terasierii – făcu un desen care înfăţişă baza pilonilor înconjurată de camere etanşeizate, în care oamenii puteau lucra pe sub apa râului – dar înainte de asta ar trebui să ridicăm batardouri, protecţii temporare în jurul pilonilor ca să ţinem apa la distanţă, aici şi aici. Se vede? Nu avem timp.

Puse creionul pe masă şi întinse mâna după baston.

Nu apucă să se ridice, căci Bell se aplecă în faţa lui şi puse degetul pe schiţă.

— Batardourile astea seamănă cu jugurile acelea. Ar putea batardourile să devieze apa?

— Desigur! se răsti Mowery. Dar…

Bătrânul tăcu deodată. Se uita fix la desen. Apoi ochii începură să-i sticlească. Aruncă bastonul şi luă creionul în mână. Isaac Bell îi vârî sub nas o foaie nouă. Mowery desena în neştire.

— Uită-te aici, Osgood! La naiba cu termenul scurt. Construim din start chesoanele. Apoi facem batardourile să funcţioneze ca nişte deflectoare. Mai bine decât juguri, dacă te gândeşti puţin.

— Cât durează? întrebă Hennessy.

— Cel puţin două săptămâni dacă se lucrează non-stop, ca să punem batardourile. Poate chiar trei săptămâni.

— Vremea se înrăutăţeşte.

— O să am nevoie de toţi oamenii disponibili.

— Am o mie de oameni care stau degeaba.

— Construim anrocamentul aici şi aici, ca să întărim malul.

— Roagă-te să nu vină potopul.

— Extindem deflectorul acesta…

Nici constructorul, nici preşedintele căii ferate nu băgară de seamă când Isaac Bell şi Lillian Hennessy ieşiră din conferinţa de inginerie începută ad-hoc.

— Bună treabă, Lillian, spuse Bell. I-ai agitat bine.

— Mi-am dat seama că ar fi bine să-mi asigur viitorul financiar dacă tot o să fiu curtată de un detectiv sărac.

— Ţi-ar plăcea asta?

— Cred că da, Isaac.

— Mai mult decât de un candidat la preşedinţie.

— Ceva îmi spune că ar fi mai interesant.

— În acest caz, am veşti pentru tine: i-am transmis lui Archie să vină aici în locul meu.

— Archie vine aici? îl apucă pe Bell de mână. O, Isaac, îţi mulţumesc. Ce minunat!

Mustaţa aurie a lui Bell se întinse peste zâmbetul larg, primul de când descoperiseră catastrofa pilonilor compromişi.

— Trebuie să-mi promiţi că nu îi vei distrage prea mult atenţia, încă nu l-am prins pe Sabotor.

— Dar dacă Archie preia totul aici, tu unde mergi?

— Pe Wall Street.

43

Isaac Bell traversă continentul în patru zile şi jumătate. Mergea cu accelerate când putea, închiriind trenuri private când i se părea că înaintează prea greu. Ultimele optsprezece ore le petrecu în trenul Broadway Limited, botezat cu mândrie după platforma cu patru linii dintre New York şi Chicago.

Stând pe puntea feribotului spre Manhattan, văzu cât de repede autorităţile din New Jersey şi cei de la căile ferate reparau stricăciunile provocate de explozia dinamitei. Acoperişul gării era deja înlocuit şi un nou chei se construia pe locul unde în urmă cu trei săptămâni văzuse movile înnegrite de resturi, scufundate sub maree. Vapoarele distruse nu mai erau acolo şi cele mai multe geamuri fuseseră înlocuite, deşi mai erau şi unele locuri în care ferestrele aveau scânduri în loc de ferestre. La început, priveliştea îl umplu de speranţă, amintindu-i că în Oregon, Mowery şi Hennessy puneau echipele de muncitori la lucru întruna ca să salveze podul Cascade Canyon. Dar trebuia să recunoască faptul că sarcina lor era mult mai dificilă, dacă nu cumva chiar imposibilă. Fuseseră sabotate fundaţiile podului. Iar Sabotorul era încă liber, hotărât să creeze şi mai multe pagube.

Bell coborî pe Liberty Street şi se îndreptă spre Wall Street. La intersecţia cu Broadway, se înălţa sediul de marmură al firmei J.P. Morgan & Company.

— Sunt Isaac Bell, doresc să-l văd pe domnul Morgan.

— Aveţi programată o întâlnire?

Bell se uită la ceasul lui de aur.

— Domnul Joseph Van Dorn a aranjat întâlnirea pentru ora zece în dimineaţa asta... Ceasul dumneavoastră rămâne în urmă.

— Da, desigur, domnule Bell. Din păcate, a intervenit o schimbare în programul domnului Morgan. E pe vapor în drum spre Anglia.

— Pe cine a lăsat în locul lui?

— Nu a lăsat pe nimeni, dar e un domn care v-ar putea ajuta. Domnul Brooks.

Un mesager îl conduse pe Bell în interiorul clădirii. Aşteptă o oră în anticamera lui Brooks, din care se vedea un seif îmbrăcat în nichel, cu bare de oţel în faţă şi păzit de doi bărbaţi înarmaţi. Îşi petrecu timpul gândindu-se la detaliile a două tâlhării fără cusur, una pe timp de zi şi una pe timp de noapte. Într-un târziu,

fu condus în biroul lui Brooks.

Acesta era scund, îndesat şi lipsit de maniere. Îl întâmpină enervat pe Bell, fără să îşi ceară scuze că îl făcuse să aştepte.

— Întâlnirea dumitale cu domnul Morgan a fost făcută fără ştirea mea. Mi s-a spus să vă răspund la întrebări. Sunt un om foarte ocupat şi nu pot să îmi imaginez ce fel de informaţii aş putea oferi unui detectiv.

— Am o întrebare simplă, zise Bell. Cine ar avea de câştigat dacă ar da faliment Compania Feroviară Southern Pacific?

Lui Brooks îi sticliră ochii ca unui prădător.

— Aveţi informaţii care să susţină asemenea aluzii?

— Nu fac nici o aluzie, răspunse Bell cu fermitate înainte de a introduce un element proaspăt în lupta nesfârşită pentru consolidarea căilor ferate şi înainte de a-i strica reputaţia lui Hennessy pe piaţă.

— Întreb cine ar avea de câştigat *dacă* s-ar întâmpla aşa ceva.

— Daţi-mi voie să mă lămuresc, domnule detectiv. Nu aveţi nici o informaţie cum că Osgood Hennessy s-ar afla într-o poziţie nesigură?

— Absolut deloc.

Interesul lui Brooks dispăru subit.

— Sigur că nu, spuse el posomorât. Hennessy e invincibil de treizeci de ani.

— Dacă nu ar fi…

— Dacă! Dacă! Dacă! Băncile nu lucrează cu *dacă,* domnule – Brooks pretinse că uitase numele lui Bell şi se uită la cartea de vizită – Bell. Băncile lucrează cu date concrete. Bancherii nu speculează, ci acţionează cu lucruri sigure. Hennessy speculează şi face boacăne.

— Şi cu toate astea, spuse Bell încet, spuneţi că e invincibil.

— E descurcăreţ.

Bell îşi dădu seama că îşi pierdea vremea. Discreţi şi orientaţi către profit, bancherii nu dezvăluiau nimic străinilor.

Brooks se ridică brusc. Se uită de sus la Bell şi spuse:

— Sincer, nu înţeleg de ce domnul Morgan şi-ar pierde vremea răspunzând la întrebările unui detectiv. Cred că e vorba din nou de firea lui prea amabilă.

— Domnul Morgan nu e amabil, zise Bell, stăpânindu-şi furia când se ridică de pe scaun. Domnul Morgan e inteligent. Ştie că poate afla informaţii preţioase dacă ascultă întrebările cuiva. De aceea domnul Morgan e şeful, iar dumneata eşti doar lacheul lui.

— Poftim?! Cum îndrăzniţi…

— Bună ziua!

Bell ieşi din clădirea lui J.P. Morgan şi traversă strada pentru următoarea întâlnire.

— Păreţi uimit.

În faţa lui se afla un bărbat brunet, arătos, de vreo patruzeci de ani, care îl privea cu un zâmbet cald. Purta o haină scumpă cu guler de blană şi o kippa pe cap – un disc mic şi rotund de catifea care vădea apartenenţa la iudaism.

— Chiar *sunt* uimit, zise Bell. Cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

— Sunt Andrew Rubenoff. Bărbatul îi întinse mâna. Şi dumneavoastră sunteţi Isaac Bell.

— De unde ştiţi? întrebă Bell uluit.

— Pură coincidenţă. Nu pentru că vă recunosc, ci pentru că v-am văzut stând aici şi părând uimit.

— Cum m-aţi recunoscut?

— Din fotografie.

Bell evita cu încăpăţânare fotografii. Un detectiv nu avea nevoie să fie recunoscut, după cum îi spusese lui Marion.

Rubenoff zâmbi înţelegător.

— Nu vă faceţi griji. V-am văzut fotografia pe biroul tatălui dumneavoastră.

— Aha. Aţi făcut afaceri cu tata.

Rubenoff dădu din mână, de parcă spunea „şi da şi nu”.

— Ne consultăm ocazional.

— Sunteţi bancher?

— Aşa mi se spune, zise el. De fapt, când am sosit aici din Rusia, nu am fost prea impresionat de partea de est a New Yorkului, aşa că am luat trenul şi am traversat ţara. Am deschis un bar la San Francisco. În cele din urmă, am cunoscut o fată frumoasă al cărui tată avea o bancă, iar restul e doar o poveste frumoasă.

— Aveţi timp să luăm prânzul împreună? spuse Isaac Bell. Trebuie să stau de vorbă cu un bancher.

— Am deja ceva programat pentru prânz. Dar putem lua ceaiul în biroul meu.

Biroul lui Rubenoff se afla după colţ, pe Rector Street, pe care poliţia o blocase ca să poată fi transportat un pian dintr-o camionetă electrică GMC la etajul cinci al unei clădiri, unde fuseseră scoase ferestrele. Spaţiul îi aparţinea lui Rubenoff care, ignorând toată agitaţia, îl conduse pe Bell înăuntru. Prin gaura căscată în perete intră mai întâi o pală de vânt rece de pe râul

Hudson, apoi pianul negru care se legăna în ritmul strigătelor celor care îl mutau. O secretară respectabilă aduse ceai în pahare înalte.

Bell explică ce intenţii avea.

— Aşadar, spuse Rubenoff, nu e deloc o coincidenţă. M-aţi fi găsit oricum după ce v-ar fi dat ceilalţi afară. Ne scuteşte de timp pierdut şi de necazuri faptul că v-am recunoscut.

— Vă sunt recunoscător pentru ajutor, spuse Bell. N-am ajuns nicăieri cu Morgan. Şeful era plecat.

— Bancherii formează bisericuţe, zise Rubenoff. Stau laolaltă, deşi nu se plac şi nu au încredere unii în ceilalţi. Bancherii eleganţi din Boston nu îi simpatizează pe cei insolenţi din New York. Protestanţilor nu le plac evreii nemţi. Evreilor nemţi nu le plac evreii ruşi ca mine. Antipatia şi lipsa de încredere fac lumea să se învârtă. Dar am filosofat destul. Ce anume doriţi să ştiţi?

— Toată lumea e de părere că Osgood Hennessy e invincibil. Aşa e?

— Întrebaţi-l pe tatăl dumneavoastră.

— Pardon?

— M-aţi auzit bine, spuse el ferm. Nu ignoraţi cel mai bun sfat pe care îl puteţi primi în New York City. Întrebaţi-l pe tatăl dumneavoastră. Transmiteţi-i salutările mele. Aş fi ştiut ce să vă spun până anul trecut, dar am ieşit din afacerile feroviare. Acum investesc în automobile şi cinematograf. O zi bună, Isaac.

Se ridică şi se duse la pian.

— Am să vă conduc pe muzică.

Bell nu voia să meargă la Boston să îl întrebe pe tatăl lui. Voia răspunsuri aici şi acum de la Rubenoff, despre care îl bănuia că ştia mai multe decât voia să spună.

— Abia au plecat oamenii care l-au mutat. Nu trebuie să-l acordaţi mai întâi?

În loc de răspuns, degetele lui Rubenoff zburară pe clape şi patru coarde sunară în armonie perfectă.

— Domnul Mason şi domnul Hamlin au făcut piane pe care poţi să le dai de-a dura pe cascada Niagara şi nu e nevoie să le acordezi… Tatăl dumneavoastră, tinere Isaac. Mergeţi la tatăl dumneavoastră.

Bell luă metroul până la Gara Grand Central, îi trimise o telegramă tatălui său că venea să îl vadă şi se urcă în celebrul „Tren Alb” de la Calea Ferată New England. Şi-l aducea bine aminte din zilele studenţiei, când îl lua până la New Haven. Botezaseră expresul sclipitor „Trenul-Fantomă”.

Şase ore mai târziu, coborî la Gara de Sud din Boston, un templu enorm din piatră rozalie care vădea puterea căilor ferate. Urcă cinci etaje cu liftul până la biroul Van Dorn din Boston. Tatăl său îi trimisese răspuns la telegramă: „Sper că rămâi la mine”. Era deja trecut de ora nouă când ajunse la casa din oraş a tatălui său, construită în stil grecesc în Piaţa Louisburg.

Padraic Riley, majordomul în vârstă care îngrijea reşedinţa Bell încă de la naşterea lui Isaac, deschise uşa lustruită. Se salutară prieteneşte.

— Tatăl tău e la masă, spuse Riley. S-a gândit că ţi-ar face plăcere să iei o cină târzie.

— Sunt hămesit, recunoscu Bell. Ce face?

— E aşa cum îl ştii, zise Riley, la fel de discret ca întotdeauna.

Bell se opri în salon.

— Ţine-mi pumnii, murmură el, uitându-se la portretul mamei lui. Apoi îşi îndreptă umerii şi intră în sufragerie, unde silueta înaltă şi uscăţivă a tatălui său se ivea în capul mesei.

Se priviră unul pe celălalt.

Riley întârzia lângă uşă, ţinându-şi răsuflarea. Ebenezer Bell, îşi spunea el cu o urmă de invidie, părea fără vârstă. Părul îi albise, desigur, dar şi-l păstrase pe tot, spre deosebire de el. Şi barba lui de veteran al Războiului Civil era aproape albă. Dar avea încă silueta zveltă şi postura ţeapănă a unui ofiţer din Armata Unionistă, care luptase în conflictul sângeros din urmă cu patruzeci de ani.

După părerea majordomului, bărbatul în care se transformase băiatul stăpânului l-ar fi făcut mândru pe orice tată. Privirea hotărâtă din ochii albaştri ai lui Isaac, cu tente de violet moştenite de la mamă, o egala pe cea a tatălui său. Semănau aşa de bine, se gândea Riley. Poate prea bine.

— Cu ce te pot ajuta, Isaac? întrebă Ebenezer ferm.

— Nu sunt sigur de ce m-a trimis Andrew Rubenoff aici, răspunse Isaac pe acelaşi ton.

Riley îşi îndreptă privirea spre bătrân. Dacă era să existe o împăcare, Ebenezer trebuia să facă primul pas. Dar nu spuse decât atât:

— Rubenoff e un familist.

— Nu înţeleg.

— Încerca să-mi facă o favoare… Îi stă în fire.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat să rămân peste noapte, răspunse Isaac.

— Eşti binevenit aici, spuse tatăl lui. Atunci, spre marea

uşurare al lui Riley, Ebenezer se ridică elegant ca să răspundă ocaziei oferite de fiul lui când acceptase să rămână, lucru pe care nu îl făcuse în trecut. Arăţi bine, fiule! Cred că îţi prieşte munca.

Amândoi întinseră mâna.

— Cina e servită, spuse Riley.

În timp ce se ospătau cu plăcintă galeză şi somon poşat, tatăl lui Isaac Bell îi confirmă ceea ce îi sugerase Marion şi ce bănuise şi el.

— Magnaţii feroviari nu sunt chiar atât de atotputernici pe cât par. Controlează liniile manevrând un număr minim de acţiuni. Dar dacă bancherii lor îşi pierd încrederea, dacă investitorii le cer banii, se trezesc pe un ţărm bătut de vânt. Ebenezer Bell zâmbi. Iartă-mă că amestec metafore maritime, dar dau de necazuri când trebuie să adune capital ca să nu-i lase pe competitori să le cumpere acţiunile atunci când le scade valoarea. Calea Ferată New England, care te-a adus aici, e pe cale să fie înghiţită de New York, New Haven şi Hartford. I-a cam venit vremea – nu-i de mirare că se spune că a scăpat „ca prin urechile acului”. Cert este că New England nu mai are nici un cuvânt de spus.

— Ştiu asta, protestă Bell. Dar Osgood Hennessy a acaparat orice linie care i-a ieşit în drum până acum. E prea inteligent şi prea recunoscut ca să se întindă mai mult decât îl ţine plapuma. A recunoscut că o să rămână fără credit pentru extinderea trecătorii Cascades dacă îl împiedică Sabotorul. Ar fi o mare pierdere, dar el susţine că are suficient credit ca să păstreze restul liniilor în funcţiune.

— Gândeşte-te câte linii a adunat Hennessy, la cât de multe a devenit asociat…

— Exact. Deţine cel mai mare cartel din ţară.

— Sau e doar o construcţie din cărţi de joc.

— Dar toţi sunt de acord că Osgood Hennessy nu prezintă nici un risc. Omul lui Morgan a folosit cuvântul *invincibil.*

— Sursele mele spun altceva. Ebenezer Bell zâmbi.

În clipa aceea, Isaac Bell îl văzu pe tatăl lui în altă lumină. Ştia, desigur, că tânărul ofiţer Ebenezer făcuse o figură frumoasă în serviciile secrete ale Armatei SUA. Avea şi medalii care să o dovedească. Dar lui Isaac îi veni o idee ciudată. Una la care nu se mai gândise niciodată. Oare şi tatăl lui îşi dorise cândva să fie mai mult decât un bancher?

— Tată, vrei să spui că Sabotorul ar putea deveni proprietarul

companiei Southern Pacific dacă ar avea puterea de cumpărare şi dacă linia s-ar prăbuşi din cauza eşecului din trecătoarea Cascades?

— Şi nu *numai* al companiei Southern Pacific, Isaac.

44

— Al tuturor căilor ferate din ţară, spuse Isaac Bell.

Acum înţelegea totul.

Crimele Sabotorului erau motivate de un scop pe cât de malefic, pe atât de îndrăzneţ.

— În sfârşit ştiu ce vrea, zise Isaac. Motivele lui au o logică bolnavă. E prea ambiţios să îşi dorească mai puţin de atât. Sunt crime monstruoase care servesc visului unui geniu. Dar cum se poate bucura de victorie? În clipa în care preia controlul căilor ferate, îl vom vâna pe tot continentul.

— Dimpotrivă, spuse Ebenezer Bell, se va bucura de victorie în linişte, neştiut de nimeni.

— Cum aşa?

— S-a pus la adăpost ca să nu poată fi identificat sau anchetat. Pe cine vânezi? Şi în ce ţară? Un criminal atât de ingenios precum l-ai descris îşi va organiza „retragerea”, ca să spunem aşa, după modelul traficanţilor de arme din Europa. Sau după modelul cartelurilor care vând opiu. Ştiu că există speculanţi, profitori şi escroci care şi-au desfăşurat în linişte activităţile ilegale timp de treizeci de ani.

— Cum? întrebă Isaac, deşi începea să îşi dea singur seama.

— Dacă aş fi în locul Sabotorului, răspunse Ebenezer, aş merge în străinătate. Aş înfiinţa un labirint de societăţi păzite de angajaţi guvernamentali corupţi. Corporaţiile acestea fantomă ar mitui autorităţile ca să fie lăsate în pace. Pe un ministru de război sau un ministru de finanţe. Cancelariile europene sunt celebre.

— Iar în America, spuse Isaac încet, pe un membru al Senatului Statelor Unite.

— Corporaţiile îi mituiesc pe senatori. De ce n-ar face-o şi un criminal? Te gândeşti la un senator anume?

— La Charles Kincaid.

— E omul lui Hennessy. Deşi trebuie să recunosc, am crezut mereu că senatorul Charles Kincaid e mult mai prost decât colegii lui din Cameră.

— Aşa s-ar părea. Dar, de ceva vreme, am o bănuială îngrozitoare în ceea ce-l priveşte. Ceea ce sugerezi ar putea explica de ce îl bănuiesc. Ar putea fi omul Sabotorului.

— Cu acces liber la agenţii guvernamentali doritori să facă

altora pe plac. Şi nu ar fi numai omul Sabotorului în Statele Unite, ci şi spionul din cercul de apropiaţi ai lui Hennessy. Ar fi absolut diabolic, nu-i aşa, fiule?

— Şi eficient! spuse Isaac. Sabotorul s-a dovedit a fi nu numai un om crud şi cu mult sânge rece, ci şi eficient… Dar există o problemă cu teoria asta: Charles Kincaid pare să-şi dorească să fie nominalizat la preşedinţie.

— Nu mai spune!

— Îl susţine Preston Whiteway. E greu să-ţi imaginezi un politician care vrea să fie preşedinte şi care să rişte să fie prins că primeşte mită de la un criminal.

— Nu ar fi primul politician suficient de arogant încât să creadă că nu poate fi prins, spuse Ebenezer încet.

Padraic Riley îi întrerupse, spunându-le că servise coniacul şi cafeaua în bibliotecă şi că mergea la culcare, dacă nu mai aveau nevoie de el. Se întoarse în loc şi dispăru înainte să i se răspundă.

În şemineu rămăseseră cărbunii aprinşi. În timp ce Ebenezer Bell turna cantităţi generoase de coniac în două ceşti de cafea, Isaac Bell privea concentrat flăcările. Ar fi putut fi Kincaid cel care angajase gorilele să îl omoare în Rawlins?

— M-am întâlnit cu Kenny Bloom în trenul Overland Limited, spuse el.

— Ce mai face ticălosul acela?

— Are vreo treizeci de kilograme în plus faţă de ticăloşii obişnuiţi şi e mai bogat ca niciodată. Tată, de unde ar avea bani Sabotorul să cumpere Southern Pacific?

Ebenezer răspunse fără nici o ezitare.

— De la cei mai bogaţi bancheri din lume.

— Morgan?

— Nu. Din câte ştiu, Morgan e cam la limita resurselor. Nu se poate atinge de liniile lui Hennessy. Nu ar putea s-o facă nici Vanderbilt, Harriman sau Hill, chiar dacă s-ar uni. Van Dorn are birouri şi peste Ocean?

— Avem înţelegeri reciproce cu detectivi străini.

— Caută în Europa. Singurii bancheri destul de bogaţi sunt la Londra şi la Berlin.

— Aduci mereu vorba de Europa.

— Ai descris un criminal care are nevoie să adune sume extraordinare în cel mai mare secret. Unde s-ar putea duce după bani dacă nu în Europa? În cele din urmă, tot acolo se va duce să se ascundă, îţi sugerez să te foloseşti de oamenii voştri din

Europa ca să găsiţi bancherii. Între timp, am să te ajut şi eu cum pot.

— Mulţumesc, tată. Isaac îi strânse mâna. Ai pus din nou cazul pe picioare.

— Unde te duci?

Isaac se îndrepta deja spre hol.

— Mă întorc la trecătoare cât de repede posibil. O să ne atace în continuare până când se prăbuşeşte Hennessy.

— Dar nu sunt trenuri rapide la ora asta.

— Închiriez unul până la Albany şi apoi urc într-un tren spre Chicago.

Tatăl lui îl însoţi la uşă, îl ajută să se îmbrace şi rămase în foaier când Isaac ieşi în întuneric.

— Când o să mă întorc, spuse el peste umăr, vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Sunt nerăbdător să o cunosc pe domnişoara Morgan.

Bell se opri în loc. Pâlpâiau lămpile sau tatăl lui avea o sclipire în ochi?

— Ştii? Ai auzit de ea?

— Sursele mele sunt toate de acord: „Fiul tău e un bărbat foarte norocos”.

O nouă furtună de toamnă târzie sufla cu putere dinspre Pacific în timp ce James Dashwood lua parte la a douăsprezecea întâlnire a abstinenţilor. Aceasta avea loc într-o sală răcoroasă din Santa Barbara. Ploaia bătea în geamuri, vântul scutura copacii şi lipea de geam frunzele ude. Dar vorbitorul era inspirat şi publicul entuziasmat, aşteptând discursul înflăcărat al „Căpitanului” Willy Abrams cel roşu la faţă, supravieţuitor al naufragiului de la Capul Horn şi fost împătimit de băutură.

— Alcoolul nu e nutritiv… tuna căpitanul Willy. Stârneşte o agitaţie fizică generală şi nesănătoasă… întăreşte ţesuturile creierului… toate acestea sunt dovedite de analize ştiinţifice. Întrebaţi orice ofiţer de pe vapor ce anume îi face pe oameni să se revolte. Care va fi răspunsul? *Alcoolul.* Întrebaţi un poliţist ce îi face pe oameni să comită crime. Care va fi răspunsul? *Alcoolul.* Întrebaţi paznicul de la închisoare. *Alcoolul.* Şi gândiţi-vă la cheltuieli! Câte pâini s-ar putea pune pe masă cu banii daţi pe băuturi alcoolice? Câte case confortabile s-ar putea construi cu banii aceia? Cu atâţia bani am putea chiar plăti datoria naţională!

Dashwood îşi îndreptă atenţia spre bărbaţii din public. Dintre

toţi oratorii care vorbeau despre abstinenţă şi pe care îi ascultase în căutarea fierarului Jim Higgins, căpitanul Willy Abrams era primul care promitea că puteau scăpa de datoria naţională.

Când discursul se termină şi Dashwood nu văzu pe nimeni în mulţime care să semene cu fierarul, se apropie de estradă.

— Încă unul? întrebă căpitanul Willy în timp ce îşi aduna notiţele. Întotdeauna am timp de încă un jurământ.

— Am depus deja jurământul, spuse Dashwood, arătându-i Declaraţia de Abstinenţă Totală înregistrată cu patru zile mai devreme la sediul din Ventura al Asociaţiei de Abstinenţă a Femeilor Creştine. Mai avea zece declaraţii în valiză, alături de cârligul folosit la deraierea trenului şi un teanc de desene cu portretul Sabotorului.

— Caut un prieten care sper că a depus jurământul, dar mă tem că apoi a decăzut iar. A dispărut şi mi-e frică de ce-i mai rău. Un tip înalt şi masiv, un fierar pe nume Jim Higgins.

— Fierar? Unul masiv, cu umerii lăsaţi, cu păr brunet şi ochi trişti?

— L-aţi văzut?

— Dacă l-am văzut? Fiţi sigur că l-am văzut. Datorită mie, bietul om a ajuns pe calea cea dreaptă. În cel mai extrem mod posibil.

— Cum adică?

— În loc să jure că nu mai bea, a jurat să renunţe la orice şi-ar putea dori un om.

— Nu vă înţeleg, căpitane Willy.

Oratorul privi în jur, se asigură că nu era vreo femeie prin preajmă şi îi făcu semn cu ochiul injectat.

— A renunţat la băutură, la bunurile lumeşti şi chiar şi la femei. Frate, eu cred cu adevărat că băutura şi beţia sunt două rele care merg mână în mână. Însuşi Mântuitorul Isus nu şi-ar putea ţine clienţii treji dacă ar avea un bar. Dar nimeni nu poate spune că eu susţin abandonarea *tuturor* plăcerilor lumeşti.

— Ce-a făcut Jim Higgins?

— Ultima oară am auzit că s-a făcut călugăr.

— Călugăr?

— A intrat la mănăstire, asta a făcut.

James Dashwood scoase carneţelul.

— În ce ordin?

— Nu ştiu sigur. Ordinul Sfântului Nu-ştiu-cum. N-am mai auzit de ei. Nu era unul obişnuit, ceva rar întâlnit... cum găseşti numai

prin părţile astea.

— Unde?

— În sus, pe coastă. Am auzit că sunt foarte răspândiţi.

— În ce oraş?

— Undeva la nord de Morro Bay, cred.

— Pe dealuri sau pe malul mării? insistă Dashwood.

— În ambele zone, din câte am auzit. Sunt foarte răspândiţi.

Trecuseră patruzeci de ani de când primul cablu de telegraf transatlantic anulase timpul şi spaţiul. În 1907 erau peste o duzină de cabluri care legau pe sub apă Irlanda de Newfoundland. Ultimul cablu putea să transmită o sută douăzeci de cuvinte pe minut. În timp ce Isaac Bell se îndrepta cu viteză spre vest, o bună bucată din capacitatea de transmisie era ocupată de agenţia Van Dorn, care aduna informaţii despre bancherii europeni ai Sabotorului.

Telegramele veneau în valuri de fiecare dată când trenul lui se oprea pentru apă sau pentru schimbarea personalului. Până să ajungă la Buffalo în trenul închiriat Atlantic 4-4-2, un tren rapid construit special pentru linia de la nivelul mării, Bell avea deja o valiză plină de hârtii. Pe drum i se alăturaseră agenţi Van Dorn şi investigatori plătiţi, specialişti în afacerile bancare şi translatori de germană şi franceză. La început primi rapoarte generale despre finanţarea europeană a căilor ferate din China, America de Sud, Africa şi Asia Mică. Apoi, pe măsură ce agenţii săpau mai adânc, rapoartele deveneau mai detaliate, cu referiri repetate la compania Schane & Simon, o casă de investiţii germană puţin cunoscută.

Bell adăugă trenului un vagon de dormit la Toledo pentru personalul tot mai numeros şi înlocui locomotiva 4-4-2 cu o locomotivă Baldwin 4-6-0, mult mai puternică. La Chicago adăugă şi un vagon-restaurant, pentru ca detectivii să poată să îşi întindă hârtiile pe mese în timp ce treceau în goană prin Illinois şi Iowa.

Traversară statul Kansas, schimbând locomotiva veche cu noua Baldwin, echilibrată şi eficientă, ca să meargă în viteză prin pantele uşoare, dar nesfârşite ale Marilor Câmpii. La fiecare oprire găseau telegrame noi. Mesele din vagonul-restaurant erau îngropate sub hârtiile galbene. Agenţii, contabilii şi experţii lui Bell îl botezară Expresul Van Dorn.

Munţii Stâncoşi apărură în zare, albaştri precum cerul, ivindu-se dintre ceţuri, trei lanţuri muntoase acoperite de zăpadă.

Supraveghetorii căii ferate care traversa munţii, dornici să ajute, scoaseră la lumină cele mai bune motoare pentru prerie, cu cilindri compuşi Vauclain, ca să poată merge pe porţiunile înclinate, în cursa aceea prin ţară, Expresul Van Dorn schimbă optsprezece locomotive şi cincisprezece echipe care îl conduseră cu viteze ce întreceau cu mult recordul de timp din anul anterior, respectiv de cincizeci de ore până la Chicago.

Bell remarcă un tipar cu privire la compania Schane & Simon cu sediul în Berlin. Cu ani în urmă, îşi formase legături apropiate cu guvernul german prin cancelarul Otto von Bismarck. Aceste legături deveniseră mai puternice sub conducerea împăratului Wilhelm. Sursele agenţiei spuneau că banca părea să trimită banii guvernului către constructorii Căii Ferate din Bagdad, ca să păstreze legenda că Germania nu construia o cale ferată către un port din Golful Persic pentru a-i provoca pe englezi, francezi şi ruşi în privinţa intereselor lor în Orientul Apropiat.

— Angajatorii senatorului Charles Kincaid, din câte îmi amintesc, spuse unul dintre translatori, care lucrase pentru Departamentul de Stat înainte să se lase convins de Joseph Van Dorn să lucreze pentru el. Pe vremea când era „Inginerul-Erou”.

Bell trimise o telegramă la Sacramento ca să caute tranzacţiile dintre Schane & Simon şi apropiaţii lui Osgood Hennessy.

Isaac Bell se tot gândea la Charles Kincaid de când tatăl lui îi explicase că asociaţiile străine şi proprietarii lor neştiuţi aveau să fie protejaţi de angajaţii guvernamentali corupţi. Un senator putea face multe ca să promoveze interesele Sabotorului şi ca să îi păstreze secretele. Dar ce îl motiva pe Kincaid să îşi rişte cariera politică înfloritoare? Banii? Mult mai mulţi decât primea pe acţiunile de la Southern Pacific. Era furios pe Hennessy că nu o încuraja pe Lillian să-l ia de bărbat? Sau o privea ca pe un paravan, o scuză ca să stea mereu aproape de birourile lui Hennessy?

Dar cum se împăca spionajul pentru Sabotor cu aspiraţiile lui politice? Sau îl încuraja pe Preston Whiteway să lanseze campania doar ca pe un camuflaj? Oare Charles Kincaid abandonase visurile politice ca să acumuleze o avere imensă clădită pe mită? Sau, după cum sugerase tatăl lui Bell, era aşa de arogant încât credea că poate scăpa cu amândouă?

Ajutorul acordat de Ebenezer Bell era mare şi întreprinzător. Preşedintele American States Bank începuse prin a-i lua la întrebări pe prietenii de încredere şi pe asociaţii din Boston, New

York şi Washington, D.C. prin telefon, telegraf sau mesagerie privată. Află diverse lucruri prin cunoştinţele lui de elită, apoi săpă adânc în mijlocul ţării, acordând o importanţă deosebită oraşului St. Louis, unde se afla sediul incendiat al companiei Union Pier & Caisson. Informaţiile adunate de el în vest de la bancherii de top din San Francisco, Denver şi Portland îl făcură să apeleze la servicii din partea băncilor mai mici din California şi Oregon.

La cererea nobilului bancher din Boston, se organiză o întâlnire la Eureka, un port care deservea industria de cherestea la 360 kilometri nord de San Francisco. Stanley Perrone, preşedintele dur al Northwest Coast Bank din Eureka, se opri la biroul noului afacerist cu cherestea, A.J. Gottfried. Acesta împrumutase mulţi bani de la banca lui Perrone ca să modernizeze gaterul Humboldt Bay Lumber. Ferestrele de la biroul lui dădeau spre cheiul pentru cherestea, care se întrezărea în portul bătut de ploaie.

Gottfried scoase o sticlă de whisky bun din birou şi amândoi băură din pahare, vorbind despre vreme şi despre cum devenea din ce în ce mai rea, aşa cum se vedea din apariţia remorcherului roşu care trăgea din greu printre goeletele ancorate în port.

— Fir-ar al naibii! Pare că ne loveşte din nou.

Remorcherul roşu era pilotat de un mesager special al Biroului de Meteorologie al Statelor Unite, care aducea anunţuri de furtună pentru căpitanii vaselor din port.

Bancherul trecu la lucruri serioase.

— Din câte îmi amintesc, A.J., ai cumpărat Humboldt Bay Lumber cu profiturile din vânzarea gaterului din estul statului Oregon.

Hotărât să profite de vizita bancherului, afaceristul răspunse:

— Exact aşa s-a întâmplat. Deşi *eu* îmi amintesc că mi-ai uşurat treaba ajutându-mă să cumpăr echipamentul vechi.

— A.J., cine a cumpărat de la tine gaterul East Oregon Lumber?

— Un tip care avea mai mulţi bani decât minte, recunoscu Gottfried bucuros. Până să apară el, eram disperat că nu o să scap niciodată de gater. Era prea scump de transportat lemnul în jos pe munte. Nu ca aici, unde pot să încarc goeletele cu lemn chiar la mine acasă. Desigur, numai dacă nu naufragiază vasul încercând să intre în port.

Perrone dădu nerăbdător din cap. Toţi ştiau că intrarea în golful Humboldt îşi merita numele de „Cimitirul Pacificului”.

Ceaţa era deasă, butoiaşele de barcă transformau apa în spumă, iar norul des de fum de la fabricile de cherestea făcea din canalul acela un exerciţiu de navigaţie care scotea peri albi tuturor căpitanilor.

— Înţeleg, spuse el hotărât, că te gândeşti să adaugi la afacerile tale o fabrică de uşi şi ferestre.

— Dacă fac rost de capital, răspunse Gottfried, sperând că auzise bine. Din cauza Panicii e tot mai greu să împrumuţi bani.

Bancherul îl privi în ochi şi spuse:

— Bănuiesc că acei câţiva privilegiaţi care se împrumută vor da dovadă de înţelegere în ciuda Panicii. Cine ţi-a cumpărat gaterul East Oregon Lumber?

— Nu pot să-ţi spun totul despre el. După cum îţi imaginezi, nu am stat să caut calul de dar la dinţi. De îndată ce am bătut palma, am plecat de acolo cât ai clipi.

Goli paharul şi îşi turnă încă unul, apoi umplu paharul bancherului, care nu reuşise să bea tot.

— Dar *ce* ştii despre cel care a cumpărat-o? insistă Perrone.

— Ştiu că avea o groază de bani gheaţă.

— De unde a scos cecul?

— Păi, asta a fost interesant. Aş fi zis că din San Francisco sau Portland. Dar cecul lui era de la o bancă din New York. Am fost niţel suspicios, dar s-a dovedit a fi bun.

— Tipul acesta era din New York?

— O fi fost. Nu ştia prea multe despre afacerile cu cherestea. Acum că mi-ai adus aminte, îmi dau seama că o cumpăra pentru altcineva.

Bancherul dădu din cap, încurajându-l pe celălalt să vorbească mai departe. Ebenezer Bell spusese clar că nu se aştepta să afle toată povestea dintr-o singură sursă. Dar fiecare informaţie era de ajutor. Puternicul preşedinte al American States Bank fusese la fel de clar, spunând că ar fi recunoscător pentru orice noutate îi putea transmite Perrone.

45

Expresul Van Dorn se opri în gara din Denver atât cât să urce un agent cu pălărie melon şi costum cadrilat, aducând cu el veşti proaspete de la Londra şi de la Berlin.

— Salutare, Isaac. Nu ne-am văzut de mult.

— Ia loc, Roscoe. Verifică la sânge dosarele astea de la compania Schane & Simon. Spune-le băieţilor tăi să-mi telegrafieze la următoarea oprire.

Un avocat care îi aştepta la Salt Lake City le aduse şi mai multe informaţii despre companie. Baza puterii băncii germane era o reţea de investiţii care sprijinea proiectele de modernizare din tot Imperiul Otoman. Începuseră să facă afaceri cu America de Sud şi cea de Nord în anii 1890.

Expresul Van Dorn gonea prin deşertul Marelui Lac Sărat când Roscoe, care se urcase la Denver, descoperi ceva în movila de telegrame despre Schane & Simon.

— Isaac! Cine-i Erastus Charney?

— E avocat pentru căile ferate. S-a îmbogăţit cu acţiunile de la Southern Pacific. Părea să ştie mai multe decât trebuia despre momentul în care era bine să vinzi sau să cumperi.

— Cu siguranţă a avut ce să vândă la Schane & Simon. Uită-te la sumele astea trimise agentului de bursă al lui Charney.

Bell trimise telegramă din Wendover la Sacramento, în timp ce trenul era încărcat cu apă şi cărbuni pentru urcarea către Nevada, trimiţând instrucţiuni să se cerceteze descoperirea lui Roscoe. Dar se temea că era cam târziu. Dacă Simon & Schane îl sponsorizaseră pe Sabotor, atunci era clar că Charney fusese mituit ca să ofere informaţii despre planurile lui Hennessy. Din păcate, faptul că avocatul corupt era încă în viaţă dovedea că legătura lui cu Sabotorul era indirectă şi că Charney nu ştia nimic despre el. Dar măcar puteau să scoată din joc încă un complice.

Două ore mai târziu, trenul ieşea din Elko, Nevada, în timp ce un contabil durduliu alerga după ultimul vagon. Cu vreo cincisprezece kilograme în plus şi trecut de vreo zece ani de vârsta la care mai putea să alerge, Jason Adler se împiedică. Se ţinea de bara trenului cu o mână roz şi moale, iar cu cealaltă strângea o servietă. Trenul îl trăgea de-a lungul peronului şi Jason se ţinea din toate puterile, gândindu-se cu mult calm că viteza era deja prea mare ca să dea drumul la bară fără să sufere

răni grave. Un conductor atent alergă spre el. Îl prinse pe contabil de haină cu amândouă mâinile, dar îşi dădu seama prea târziu că erau pe cale să cadă amândoi din tren.

Detectivii Van Dorn săriră să îi ajute.

Contabilul ajunse pe podeaua vagonului, strângând la piept servieta.

— Am informaţii importante pentru domnul Isaac Bell, zise el.

Bell tocmai adormise, pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, când draperia se dădu deoparte în cabina lui. Într-o clipă era treaz de-a binelea, cu ochii sclipind de concentrare. Agentul îşi ceru scuze că îl trezise şi îi prezentă un bărbat corpolent cu o servietă lipită de costum, care arăta de parcă făcuse tumbe într-o movilă de cărbuni.

— Domnule Bell, acesta este domnul Adler.

— Bine aţi venit, domnule Adler, ce mai faceţi?

— Sunt contabil la American States Bank.

Bell se ridică brusc de pe pat.

— Lucraţi pentru tatăl meu.

— Da, domnule, spuse Adler mândru. Domnul Bell m-a rugat anume să preiau acest audit.

— Ce aţi găsit?

— Am descoperit numele proprietarului secret al companiei Union Pier şi Caisson din St. Louis.

— Continuaţi!

— Ar trebui să discutăm între patru ochi, domnule Bell.

— Aceştia sunt agenţi Van Dorn. Puteţi vorbi deschis.

Adler strânse servieta şi mai tare la piept.

— Îmi cer scuze, domnilor şi dumneavoastră, domnule Bell, dar am ordine stricte de la şeful meu, domnul Ebenezer Bell, preşedintele American States Bank, să discut numai şi numai cu dumneavoastră.

— Lăsaţi-ne singuri, spuse Bell. Detectivii plecară. Cine deţine Union Pier? întrebă el.

— O corporaţie-fantomă înfiinţată de o casă de investiţii din Berlin.

— Schane şi Simon.

— Da, domnule. Sunteţi bine informat.

— Ajungem şi acolo. Dar cine deţine corporaţia-fantomă?

Adler vorbi în şoaptă.

— Este controlată în totalitate de senatorul Charles Kincaid.

— Sunteţi sigur?

Adler ezită preţ de-o clipă.

— Nu sută la sută, dar sunt convins că senatorul Kincaid e clientul lor. Schane şi Simon au dat banii, dar sunt numeroase indicii că au făcut asta în numele lui.

— Asta înseamnă că Sabotorul are legături strânse cu Germania.

— Asta a fost şi concluzia la care a ajuns tatăl dumneavoastră, răspunse Adler.

Bell nu pierdu vremea felicitându-se pentru descoperirea aceea, că senatorul lucra pentru Sabotor, aşa cum se şi aşteptase. Dădu ordin să se înceapă o investigaţie a fiecărui antreprenor angajat de Southern Pacific ca să lucreze la trecătoarea Cascades. Îi trimise un avertisment lui Archie Abbott să stea cu ochii pe senator.

— O telegramă, domnule Abbott.

— Mulţumesc, domnule Meadows.

Faţa lui Archie Abbott se lărgi toată într-un zâmbet când descifră mesajul de la Isaac Bell. Îşi pieptănă părul roşcat în reflexia de la fereastra vagonului şi îşi îndreptă papionul. Apoi se duse direct în biroul privat al lui Osgood Hennessy, cu o scuză bună de a o vedea pe domnişoara Lillian, care purta o bluză de catifea roşie strânsă pe talie, cu un şir interesant de nasturi din perle în faţă şi o trenă frumoasă în spate ce cobora uşor pe şolduri.

Bătrânul nu era în toane bune în dimineaţa aceea.

— Ce doreşti, Abbott?

Lillian îl privea cu atenţie, urmărind felul în care Abbott se purta cu tatăl ei. Nu putea să o dezamăgească. Archie se înţelegea bine cu taţii, doar cu mamele avea de furcă.

— Vreau să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre antreprenorii care lucrau la trecătoare, zise Abbott.

— Ştim deja despre Union Pier şi Caisson, răspunse Hennessy răspicat. Au mai fost câţiva jos, în oraşul Cascade. Furnizori, hoteluri, spălătorii. De ce întrebi?

— Isaac nu vrea să se repete problema cu pilonii de susţinere, aşa cum nu vreau nici eu. Verificăm toţi antreprenorii. E adevărat că un antreprenor a fost angajat de Southern Pacific pentru livrarea traverselor pentru trecătoare?

— Desigur. Când am început construcţia, am aranjat ca traversele să fie depuse pe partea asta a podului Canyon ca să fie gata de îndată ce traversam defileul.

— Unde e gaterul?

— Sus pe munte, la aproape 13 kilometri. Noii proprietari au modernizat vechea moară.

— V-au trimis traversele aşa cum au promis?

— Da. E anevoios să aduci cheresteaua aici, dar a mers până acum. Le-am dat prima comandă din timp, iar instalaţia de creozotare are destul material.

— Instalaţia e tot de la un antreprenor din exterior?

— Nu, e a noastră. O demontăm şi o trimitem mai departe de câte ori e nevoie.

— De ce nu v-aţi instalat un gater propriu, cum făceaţi înainte?

— Pentru că podul era la distanţă mare de restul drumului. Locul acesta funcţiona deja. Mi s-a părut cel mai rapid mod de a rezolva treaba. Asta a fost tot.

— Apropo, l-aţi văzut azi pe senatorul Kincaid?

— Nu l-am mai văzut de ieri. Dacă te interesează gaterul, de ce nu te duci până acolo să arunci o privire?

— Exact acolo mă duc.

Lillian sări de pe scaun.

— Vin şi eu cu tine!

— Nu! strigară în acelaşi timp Archie Abbott şi Osgood Hennessy.

Tatăl ei bătu cu pumnul în masă. Archie zâmbi şi se scuză.

— Mi-ar plăcea să mergi cu mine, Lillian, spuse el, dar politica Van Dorn…

— Ştiu, mi s-a mai spus. Nu te duci cu prietenii la confruntări.

46

James Dashwood găsi mănăstirea St. Swithun datorită celor spuse de căpitanul Willy Abrams la întâlnirea de Abstinenţă a Femeilor Creştine: „Sunt foarte răspândiţi”.

Terenul mănăstirii se întindea pe cinci mii de hectare, de pe colinele de la poalele munţilor Santa Lucia până la falezele de pe ţărmul oceanului Pacific. Un drum noroios, aflat la câţiva kilometri de cel mai apropiat oraş, ducea dincolo de porţile de fier spre un platou unduios, plantat cu livezi de pomi fructiferi, arbuşti şi vii. Capela era o clădire simplă, modernă, cu vitralii, construită în stilul Art Nouveau. Călugării stăteau în clădiri similare de piatră, dar mai joase. Îl ignorară pe James când acesta le spuse că dorea să vadă un nou-venit, pe fierarul Jim Higgins.

Bărbaţii îmbrăcaţi în sutane treceau pe lângă el de parcă nici nu îl vedeau. Călugării, care culegeau strugurii sau nucile, lucrau mai departe orice le-ar fi spus. În cele din urmă, un călugăr îşi făcu milă de el, luă un băţ şi scrise în noroi: JURĂMÂNT DE TĂCERE.

Dashwood luă băţul şi scrise: FIERAR?

Călugărul arătă spre un grup de hambare şi magazii în partea opusă a chiliilor. Dashwood porni într-acolo, auzind zgomotul specific făcut de loviturile de ciocan pe fier, aşa că mări pasul. Ocoli un hambar şi văzu o coloană groasă de fum care se ridica printre crengile unui castan. Higgins era aplecat deasupra forjei, bătând o potcoavă aşezată pe capătul nicovalei.

Purta o rasă maronie sub şorţul de piele. Capul îi era descoperit şi ud de la burniţa rece. Rasa îl făcea să pară şi mai masiv decât îşi amintea Dashwood. Într-o mână voinică ţinea ciocanul uriaş, iar în cealaltă avea cleştii care strângeau fierul încins. Când ridică ochii şi îl văzu pe Dashwood în hainele de oraş şi cu servieta în mână, detectivul îşi înfrână impulsul de-a o lua la sănătoasa.

Higgins se uită lung în ochii lui Dashwood.

— Sper că nu ai depus jurământul tăcerii, ca toţi ceilalţi, zise detectivul.

— Sunt doar un novice. Cum m-ai găsit?

— Când am auzit că te-ai lăsat de băut, am mers la întâlnirile abstinenţilor.

Higgins pufni pe nas, râzând şi mormăind furios în acelaşi timp.

— M-am gândit că ultimul loc în care m-ar putea găsi agenţii Van Dorn e la mănăstire.

— Te-ai speriat de desenul pe care ţi l-am arătat.

Higgins ridică potcoava fierbinte cu cleştii.

— Cred că nu m-am gândit bine…

— L-ai recunoscut, nu-i aşa?

Higgins aruncă potcoava într-o găleată cu apă.

— Te numeşti James, nu?

— Da. Amândoi suntem Jim.

— Nu. Tu eşti James, eu sunt Jim… Sprijini cleştii de nicovală şi aşeză ciocanul alături. Haide, James, să-ţi arăt împrejurimile.

Jim Higgins porni spre faleză şi James Dashwood veni după el. Îl prinse din urmă şi merse lângă Higgins până ajunseră la marginea falezei. Oceanul Pacific se întindea cât vedeai cu ochii, cenuşiu şi înspăimântător sub cerul întunecat. Dashwood privi în jos şi simţi că se înfioară. La zeci de metri sub picioarele lor, oceanul se izbea de plaja stâncoasă, stârnind nori de spumă. Oare Higgins îl adusese pe malul acesta abrupt ca să îl împingă în hău?

— Ştiam de ceva vreme că o să ajung în iad, spuse fierarul cu voce gravă. De asta am încetat să mai beau whisky. Dar nu m-a ajutat. M-am lăsat şi de bere. Tot în iad mă duceam. Se întoarse spre Dashwood cu o privire sticloasă. M-ai întors pe dos când ai venit. M-ai speriat şi m-ai pus pe fugă, m-ai făcut să mă ascund.

James Dashwood se întreba ce să spună. Ce ar face Isaac Bell în asemenea situaţie? Ar fi încercat să pună cătuşe pe încheieturile acelea groase? Sau l-ar fi lăsat să vorbească?

— Nişte barosani au înfiinţat mănăstirea asta, spuse Higgins. Mulţi dintre călugării de aici sunt oameni bogaţi care au renunţat la tot ce aveau ca să ducă o viaţă simplă. Ştii ce mi-a spus unul dintre ei?

— Nu.

— Mi-a spus că-mi fac meseria exact cum făceau în Biblie, numai că ard în forjă cărbune mineral în loc de cărbune de lemn. Mi-au spus că muncile făcute ca în Biblie sunt bune pentru sufletele noastre.

Se întoarse cu spatele la ocean şi privi câmpurile şi pajiştile. Burniţa se transforma încet în ploaie, acoperind viile şi livezile.

— M-am gândit că aici sunt în siguranţă, spuse el.

Privi în zare o vreme, apoi spuse:

— Nu m-am gândit că o să-mi placă aici. Îmi place să lucrez în aer liber, în loc să stau înghesuit printre camioane şi automobile care să intoxice aerul. Îmi place să observ vremea, să urmăresc furtunile… Se întoarse din nou cu faţa spre Pacificul acoperit de nori de furtună. Spre sud-vest, cerul era negru ca smoala. Vezi locul acela? îl întrebă el pe Dashwood, arătând spre porţiunea întunecată.

Dashwood vedea oceanul mohorât, prăpastia de la picioarele lui şi stâncile de jos.

— Uită-te, James. O vezi venind?

Detectivul îşi dădu seama că fierarul înnebunise cu mult înainte de deraierea trenului.

— Ce să văd, Jim?

— Furtuna. Ochii fierarului străluceau. De cele mai multe ori se apropie din nord-vest, aşa mi-a spus un călugăr; vine dinspre Pacificul de nord, unde e mai frig. Aceasta vine din sud, unde e cald. Cele din sud aduc mai multă ploaie… Ştii ceva?

— Ce? întrebă Dashwood, tot mai dezamăgit.

— E un călugăr aici al cărui tată deţine un telegraf Marconi fără fir. Ştii că în clipa asta, la aproape şase sute de kilometri în largul mării, se transmit condiţiile climaterice de pe un vapor spre Biroul de Meteorologie? Jim tăcu, gândindu-se la marea lui descoperire.

Acum era momentul potrivit şi James profită de el.

— Ben Franklin e cel care le-a dat ideea.

— Ce?

— Am învăţat la liceu. Benjamin Franklin a observat că furtunile sunt nişte fronturi aflate în mişcare şi că poţi să urmăreşti încotro se îndreaptă.

Fierarul părea curios.

— Aşa a făcut?

— Aşa că atunci când Samuel Morse a inventat telegraful, oamenii din calea furtunii au putut fi avertizaţi. Aşa cum zici tu, Jim, telegraful Marconi permite vapoarelor să transmită avertismente cu privire la ce se întâmplă pe ocean.

— Deci Biroul de Meteorologie ştie despre furtuna asta de ceva vreme? Nu-i aşa că-i nemaipomenit?

Dashwood îşi spuse că trebuia să termine cu discuţia despre vreme.

— Cum adică te-am speriat? întrebă el.

— Cu desenul acela pe care mi l-ai arătat.

— Cu acesta? Dashwood scoase din servietă portretul

bărbatului cu mustaţă.

Fierarul se întoarse cu spatele.

— Acela e omul care a deraiat trenul Coast Line Limited, spuse el încet. Doar că i-ai făcut urechile prea mari.

Dashwood nu mai putea de bucurie. Se apropia de adevăr. Băgă mâna în geantă. Isaac Bell îi trimisese mesaj să ia legătura cu nişte poliţişti de la Southern Pacific, pe nume Tom Griggs şi Ed Bottomley. Griggs şi Bottomley îl luaseră în oraş pe Dashwood ca să îl îmbete şi să îl arunce în braţele unei roşcate în bordelul lor preferat. Apoi îl duseseră la micul dejun ca să-i dea cârligul care deraiase trenul. Dashwood scoase fierul greu din geantă.

— Tu ai făcut cârligul acesta?

Fierarul aruncă o privire morocănoasă.

— Ştii bine că eu l-am făcut.

— De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că ar fi dat vina pe mine pentru că au murit toţi oamenii aceia.

— Cum îl chema?

— Nu mi-a zis.

— Dacă nu ştiai cum îl cheamă, de ce ai fugit?

Fierarul lăsă capul în jos. Lacrimile începură să i se scurgă pe obrajii roşii.

Dashwood nu ştia ce să facă mai departe, dar îşi spuse că ar fi fost o greşeală să vorbească. Îşi întoarse atenţia spre ocean, străduindu-se să rămână tăcut şi sperând că omul avea să-şi reia spovedania. Fierarului i se păru că Dashwood tăcea fiindcă îl considera vinovat.

— Nu am vrut să fac rău. N-am vrut să rănesc pe nimeni. Dar pe cine ar fi crezut, pe mine sau pe el?

— De ce nu te-ar fi crezut?

— Eu sunt doar un fierar. El e mare şi tare. Tu pe cine ai crede?

— Cum adică e mare şi tare?

— Pe cine ai crede? Pe un fierar beţiv sau pe un senator?

— Un senator? repetă Dashwood complet disperat. Toată munca lui, toată alergătura, toate căutările îl aduseseră faţă în faţă cu un om nebun.

— Stătea mereu în întuneric, şopti Higgins, ştergându-şi lacrimile. Pe aleea din spatele grajdului. Dar băieţii au deschis uşa şi i s-a văzut faţa la lumină.

Dashwood îşi aminti aleea şi uşa. Îşi putea imagina lumina. Voia să-l creadă pe fierar, dar nu putea.

— Unde l-ai mai văzut pe senator?
— În ziare.
— Semăna bine?
— Cum mă vezi şi cum te văd, răspunse Higgins şi Dashwood îşi spuse că fierarul credea fiecare vorbă, aşa cum se învinovăţea pentru accidentul de tren. Dar asta nu însemna că era şi sănătos. Bărbatul pe care l-am văzut arăta exact ca senatorul acela. Nu putea fi el. Dar dacă era el – dacă era – mi-am dat seama că o să am necazuri. Necazuri mari, pe care le meritam. Şi toate făcute cu mâna mea.

Plângând din ce în ce mai tare şi zguduindu-se, ridică mâna grosolană, udă de lacrimi.

— Din cauza mea au murit oamenii aceia. Mecanicul, fochistul, sindicalistul, băieţelul…

O rafală de vânt suflă rasa lui Higgins şi fierarul se uită la valurile care se spărgeau dedesubt, ca şi cum acolo ar fi găsit liniştea. Dashwood nu îndrăznea să respire, încredinţat că o întrebare simplă, precum „Care senator?”, l-ar fi făcut pe Jim Higgins să sară în gol.

Osgood Hennessy îi mustra pe avocaţii lui, după ce terminase cearta cu bancherii din cauza veştilor proaste de pe Wall Street, când întrevederea le fu întreruptă de un bărbat scund, cu o înfăţişare plăcută, care purta cravată, vestă şi o pălărie Stetson alb-gălbuie, precum şi un pistol de calibrul 44 la şold.

— Mă scuzaţi, domnilor. Îmi pare rău că vă întrerup.

Avocaţii ridicară ochii spre el plini de speranţă. Orice întrerupere care l-ar fi oprit pe preşedintele căii ferate era un dar de la Dumnezeu.

— Cum aţi trecut de conductorul meu? întrebă Hennessy.

— L-am informat pe conductor – şi pe domnul înarmat – că sunt inspectorul de poliţie Chris Danis. Am un mesaj de la domnul Isaac Bell pentru domnul Erastus Charney. E cumva şi domnul Charney aici?

— Eu sunt, spuse rotofeiul Charney. Care e mesajul?

— Sunteţi arestat.

Glonţul tras cu puşca Winchester, care aproape îl doborâse de pe cal pe Ross Parker, îi intrase în bicepsul drept şi îi umpluse muşchiul de aşchii de os. Doctorul spunea că era norocos că nu îi zdrobise umărul, ci doar îl atinsese. Parker însă nu prea îi împărtăşea entuziasmul. La două săptămâni şi jumătate după ce

detectivul de la Van Dorn cu accent de Texas îl împuşcase şi îi omorâse doi dintre cei mai buni oameni, îl durea la fel de tare când mişca braţul ca să descuie căsuţa poştală.

Îl duru şi mai tare când băgă mână în cutie ca să scoată scrisoarea Sabotorului. Simţi aceeaşi durere când deschise plicul cu un cuţit. Înjurându-l pe poliţistul care îl împuşcase, Parker se sprijini de o tejghea şi scoase din plic biletul pe care sperase să-l găsească acolo.

Vederea zilnică a Biroului de Meteorologie, cu buletinul informativ, era pe tejghea într-o ramă de metal. Poştaşul de ţară adusese câte una în fiecare zi la ferma văduvei unde stătea să se refacă. Vremea din ziua aceea era la fel ca în ziua precedentă şi ca în urmă cu două zile: mult vânt şi multă ploaie. Încă un motiv să plece din Sacramento cât mai putea.

Parker luă biletul pentru bagaje şi merse către gară, de unde luă sacul de voiaj lăsat de Sabotor. Înăuntru găsi teancurile obişnuite de bancnote de douăzeci de dolari, o hartă a Californiei de Nord şi a Oregonului, cu semne în locurile unde trebuia să taie firele şi un bilet: „Începe acum”.

Dacă Sabotorul îşi imagina că Ross Parker avea să se urce pe stâlpii de telegraf cu braţul pe jumătate distrus şi fără ajutoarele care muriseră, atunci se înşela amarnic. Parker nu avea de gând să muncească pentru banii din sac. Ieşi alergând din gară şi se aşeză la rând la casa de bilete.

Un bărbat masiv se înghesui în faţa lui. Părea a fi cherestegiu, cu vestă, şapcă, o cămaşă cadrilată, mustaţă înfoiată şi cizme. Mai şi mirosea a cherestegiu, duhnind a transpiraţie şi a lână udă. Nu-i mai trebuia decât un topor pe umăr. Cu sau fără topor, era prea mare ca să se ia la harţă, mai ales că Parker avea braţul rănit. Un bărbat şi mai solid şi care mirosea la fel se aşeză la rând în spatele lui.

Cherestegiul cumpără trei bilete până la Redding şi se opri să numere restul. Parker cumpără un bilet pentru Chicago. Se uită la ceas. Avea destul timp să mănânce de prânz şi să tragă un pui de somn. Plecă din gară să caute un bar. Dintr-odată, cherestegiii de la rândul de bilete veniră lângă el, de-o parte şi de alta.

— Chicago?

— Poftim?

— Domnule Parker, nu poţi lua trenul spre Chicago.

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Oamenii de aici se bazează pe dumneata.

Ross Parker se gândi repede la ce se întâmpla. Probabil că fusese urmărit de cei doi în sala bagajelor. Ceea ce însemna că Sabotorul, oricine o fi fost el, era cu câţiva paşi înaintea lui.

— M-am lovit, spuse. Am fost împuşcat, nu pot să urc pe stâlpi.

— Urcăm noi pentru dumneata.

— Sunteţi liniori?

— Cât de înalt e un stâlp de telegraf?

— Aproape 5 metri.

— Noi suntem montatori la înălţime, domnule. Tăiem vârfurile uscate ale copacilor la 60 de metri şi rămânem cocoţaţi şi cât mâncăm de prânz.

— Nu e vorba numai de urcat. Puteţi îmbina firele?

— Ne înveţi dumneata cum s-o facem.

— Hm, nu ştiu ce să zic. Nu e tocmai simplu.

— N-are a face. Oricum, mai mult o să tăiem firele decât să le îmbinăm.

— Trebuie să le şi îmbinaţi, zise Parker. Nu e destul să tai firele dacă vrei să închizi sistemul şi să-l ţii închis. Trebuie să ascunzi locul unde ai tăiat ca să nu vadă cei care repară.

— Dacă nu ne poţi învăţa cum să îmbinăm, spuse cherestegiul într-o doară, te omorâm.

Ross Parker se resemnă.

— Când vreţi să începem?

— Cum scrie acolo, pe hartă. Acum.

47

Expresul Van Dorn al lui Isaac Bell urca oră de oră pe panta abruptă către trecătoarea Donner. Ajungând, în sfârşit, în vârf, locomotiva, tenderul, vagonul-restaurant şi vagonul Pullman trecură printre zidurile numite „Pereţii chinezeşti” şi prin tunelul Summit. Apoi trenul coborî spre Sierra Nevada.

Viteza creştea cu fiecare kilometru de teren înclinat, aşa că ajunseră la 168 kilometri pe oră. Chiar dacă mai făceau o oprire pentru cărbuni şi apă, Bell era convins că urmau să ajungă la Sacramento într-o oră.

Trimise un mesaj când trenul se opri la Soda Springs. Ca să nu piardă timpul cu schimbatul locomotivelor, îl rugă pe administratorul din Sacramento să pregătească o locomotivă nouă care să îl ducă în nord spre podul Cascade Canyon.

Bell discuta când cu auditorii şi avocaţii, când cu detectivii şi anchetatorii, vorbind de mai multe ori cu fiecare om din tren. Începeau să descifreze misterul care îi înconjura pe bancherii europeni, finanţatorii dezastrelor produse de Sabotor. Dar cât de aproape era de Sabotorul însuşi?

De când contabilul tatălui său îi confirmase faptul că senatorul Charles Kincaid era agentul şi spionul Sabotorului, Bell se tot gândea la partida de poker când jucase la cacealma cu Kincaid în trenul Overland Limited. Îşi amintea că prima dată îl scosese din joc pe magnatul oţelului, James Congdon. Fusese o mare surpriză că şi Kincaid ieşise din joc. Făcuse o mişcare isteaţă, manevra unui jucător calculat şi suficient de curajos să îşi accepte pierderea, dar mai precaut decât jucase toată seara. Mai viclean.

O frază ciudată începu să se contureze în mintea lui Bell: *Mă gândesc la ceva imposibil.*

Călare pe un cal roib, pe o potecă de pe care se vedea gaterul East Oregon Lumber, Sabotorul se uita la felul cum toate se aşezau după voia lui. Ploile erau tot mai dese. După multe impasuri, norocul i se schimbase. În munţii din nord se înstăpânea zăpada. Viscolul se apropia de Portland şi Spokane. Dar aici cădea ploaia, inundând râuleţele şi pâraiele care se vărsau în râul Cascade. „Lacul Lillian” ajunsese la marginea barajului.

Ploua prea tare, nu puteau tăia lemnul. Motoarele auxiliare

folosite la transport stăteau tăcute. Cablurile care transportau buştenii la gater se zbăteau în vânt. Managerul lacom se plimba morocănos prin birou. Măgarii moţăiau în grajd. Boii stăteau cu spatele în ploaie. Cherestegiii şi ceilalţi muncitori zăceau întinşi în barăci, beţi.

O canoe din Hell's Bottom era pe malul râului, sub barajul plin cu apă de ploaie. Nu munceau, aşa că nu aveau nici bani. Barurile nu ofereau niciodată credit când se apropia iarna. Femeile, nici atât.

Sabotorul întoarse calul şi urcă spre cabana lui Philip Dow.

Acesta nu ieşi să îl întâmpine. Sabotorul legă calul, puse o desagă pe umăr şi bătu la uşă. Dow deschise imediat. Îl urmărise printr-o nişă pentru puşcă.

Avea ochii febrili. Pielea era inflamată în jurul bandajului care acoperea ce îi mai rămăsese din ureche. Dozele repetate de acid carbolic şi de whisky nerafinat abia ţineau infecţia sub control. Dar Sabotorul se gândi că nu numai infecţia îşi spunea cuvântul. Asasinarea eşuată a lui Isaac Bell şi schimbul de focuri cu acesta îl dezechilibraseră pe asasin.

— Praf de puşcă, fitil şi declanşatoare, spuse Sabotorul, punând geanta jos în colţul cel mai îndepărtat de şemineu. Impermeabile. Cum stai cu auzul?

— Aud bine pe partea asta.

— Auzi fluierul locomotivei?

O locomotivă Consolidation se auzea slab în parcul feroviar din vale, la doisprezece kilometri distanţă.

Dow înclină capul.

— Acum că aţi adus vorba…

— Ar trebui să aduci aici unul dintre băieţi ca să audă semnalul pentru explozia de la baraj.

— O să las uşa deschisă. Nu sunt surd. O să aud semnalul.

Sabotorul nu se certă cu el în privinţa asta. Trebuia să-l ştie în continuare pe Dow cooperant şi loial şi era clar că în starea în care era acum, cherestegiul urât mirositor din cabana curată l-ar fi provocat să-l omoare.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Am să trimit două semnale deodată. O să le auzi bine.

Sunetul fluierelor de locomotivă avea să răsune prin munţi mai tare decât nişte scorpii înaripate care strigau „Dărâmaţi barajul lacului Lillian!"

— Cum o să faceţi lucrul ăsta?

— Crezi că fiecare om de acolo lucrează pentru Osgood

Hennessy? întrebă Sabotorul misterios. Am să aranjez să fie două locomotive nepăzite garate la marginea parcului. Până să ajungă cineva acolo să vadă de ce se aud fluierele, tu vei fi aprins deja fitilul.

Dow zâmbi. Îi plăcea acest lucru.

— Sunteţi peste tot, nu-i aşa? zise el.

— Oriunde trebuie să fiu, spuse Sabotorul.

Dow deschise sacul şi inspectă explozibilul cu ochi de expert.

— Fulmicoton exploziv, încuviinţă el. Vă cunoaşteţi meseria.

Barajul era îmbibat cu apă. Apa scotea nitroglicerina din dinamita obişnuită. Sabotorul adusese exploziv cu fulmicoton care rezista la apă. Declanşatoarele şi fitilul erau şi ele bune, înmuiate intenţionat în ceară.

— Nu ar trebui să montezi încărcătura înainte de mâine la prânz, ca să fii sigur că declanşatorul rămâne uscat, spuse Sabotorul.

Dow, care de obicei era politicos, îşi arătă încordarea, răstindu-se:

— Ştiu cum să arunc în aer un baraj.

Sabotorul coborî pe potecă spre lac. Nişte buşteni plutiseră spre canalul deversor, împiedicând şi mai mult scurgerea apei. Excelent, îşi spuse el. Până a doua zi după-amiază, lacul Lillian avea să fie şi mai mare. Deodată, se aplecă în faţă în şa, cu toţi nervii întinşi la maximum.

Jos în tabără, un călăreţ urca pe drumul de căruţe dinspre podul Cascade Canyon. Cei doisprezece kilometri de drum noroios nu erau o invitaţie pentru o plimbare, chiar dacă nu ar fi plouat torenţial. Călăreţul venise special ca să verifice gaterul Est Oregon Lumber.

Purta o pălărie Stetson, un impermeabil gălbui şi o puşcă ascunsă în teacă. Dar Sabotorul bănuia cine era. Prima dată îl văzuse la Jardin du Paris, aşezat lângă Isaac Bell. Nici pălăria, nici impermeabilul şi nici faptul că mergea călare nu puteau să ascundă ţinuta actorului newyorkez cu umerii drepţi şi capul ridicat, care părea să spună „Uitaţi-vă la mine!”

Un zâmbet lacom apăru pe faţa Sabotorului în timp ce se gândea cum să profite de vizita aceea neaşteptată.

— A apărut, spuse el cu glas tare, detectivul Archibald Angell Abbott al IV-lea…

*

Lui Archibald Angell Abbott al IV-lea nu îi plăcea nimic la

gaterul East Oregon Lumber. De la drumul noroios, lung de doisprezece kilometri, la motoarele auxiliare care stăteau tăcute şi la cherestegiii mohorâţi care îl priveau din barăci, nu văzu nimic care să aibă vreo motivaţie economică. Chiar de n-ar fi văzut niciodată până atunci un gater – şi văzuse destule în pădurile din Mâine în timp ce vizita taberele de vară ale familiei Abbott cu mama lui – îşi dădea seama că acest loc dur şi izolat nu putea produce destulă cherestea ca să plătească maşinile noi, darămite să mai scoată şi profit.

Trecu pe lângă birouri şi barăci.

Nu se ostenea nimeni să îi deschidă uşa ca să se adăpostească de ploaie.

Lacul îi plăcea şi mai puţin. Barajul dărăpănat părea gata să se prăbuşească. Apa se scurgea de sus până jos şi trecea în valuri prin canalul deversor. Ce căuta aici? Îndemnă calul să mai urce puţin ca să vadă mai bine. Poteca îl duse în vârful barajului, de unde vedea tot lacul. Era enorm, mult mai mare decât trebuia să fie. În afară de asta, fierăstraiele circulare moderne pe care le văzuse jos la moară funcţionau pe bază de abur.

Abbott văzu o mişcare mai sus pe drumul noroios. Un călăreţ se apropia cu o viteză periculoasă. Impermeabilul îi flutura, adunat într-o parte, dezvăluindu-i puşca. Vreun poliţist care era în patrulare, îşi spuse Abbott.

Abbott se apleca pe oblâncul şeii, cu apa scurgându-i-se de pe pălărie şi învârtindu-şi o ţigară cu degetele de la o singură mână. Era un truc vechi al văcarilor, pe care îl învăţase de la „Texas” Walt Hatfield şi care se potrivea cu deghizarea lui în cowboy. Tocmai reuşise să o aprindă cu un pai umed de chibrit când văzu că bărbatul care se apropia era nimeni altul decât senatorul Charles Kincaid.

Măi să fie… chiar persoana pe care mi-a spus Isaac să o supraveghez.

Abbott aruncă ţigara într-o băltoacă.

— Ce faci aici, Kincaid?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Îmi fac meseria. Tu ce faci?

— Am devenit curios în privinţa gaterului.

— La fel şi Isaac Bell. M-a rugat să arunc o privire.

— Ce părere ai?

— Ai văzut mai mult ca mine de acolo de sus. Abbott dădu din cap spre potecă. *Tu ce* părere ai?

— Mi se pare o operaţiune foarte mult modernizată, răspunse

Sabotorul, gândindu-se la metodele prin care îl putea ucide pe Abbott. Nu îi lipseşte decât un sistem pe cabluri ca să aducă buştenii până la calea ferată.

Sunetul puştii Sabotorului avea să scoată oamenii din barăci. La fel şi pocnetul revolverului pe care îl ţinea în teaca de la umăr. Dacă apăsa ţeava pistolului pe tâmpla detectivului reducea zgomotul. Dar, ca să se apropie suficient pentru asta, trebuia să se expună unui pistolar cu experienţă şi Abbott părea capabil să-l omoare. Trebuia să folosească sabia telescopică. Dar se putea împotmoli în impermeabil. Cel mai bine era să coboare amândoi de pe cai şi să se îndepărteze de barăci.

Era pe cale să spună că văzuse ceva mai sus pe lac, ceva ce i s-ar fi părut interesant lui Abbott, când auzi strigătul unei femei. Sabotorul şi Abbott se întoarseră spre drumeagul ce ducea către făgaşul de alunecare a buştenilor.

— Să fiu al naibii, spuse Abbott, zâmbind, apoi strigă la rândul lui: Tatăl tău ştie că eşti aici?

— Tu ce crezi?

Lillian Hennessy se urcase pe uriaşul Thunderbolt, singurul cal din grajdurile companiei suficient de mare ca să-l transporte pe Jethro Watt. Îi dădu pinteni lui Thunderbolt şi monstrul îngăduitor o duse către Abbott şi Kincaid.

Obrajii tinerei moştenitoare erau îmbujoraţi de ploaie. Ochii ei aveau o nuanţă de albastru mai deschisă decât lumina cenuşie. O şuviţă atrăgătoare de păr blond ieşea de sub pălărie. Dacă era vreo privelişte mai frumoasă în Oregon, nici unul dintre cei doi bărbaţi nu ştia care era aceea. Fiecare zâmbi cum putu mai bine.

— Charles, ce cauţi aici?

— Orice aş face aici, nu ies din porunca tatălui meu.

Lillian se întorsese deja spre Abbott, zâmbind.

— Ai găsit confruntarea pe care o căutai?

— Încă nu, răspunse el serios. Trebuie să vorbesc cu directorul. Te rog să mă aştepţi. Aş prefera să nu te întorci singură.

— Nu va fi singură, spuse Kincaid. Merg eu cu ea înapoi.

— Exact asta voiam să zic, spuse Abbott. Mă întorc repede, Lillian.

Merse către clădirea care semăna cu un birou, coborî de pe cal şi bătu la uşă. Un bărbat sfrijit cu ochii duri, care părea să aibă aproape patruzeci de ani, deschise uşa.

— Ce e?

— Mă numesc Archie Abbott. Aveţi un minut să răspundeţi la

câteva întrebări?

— Nu.

Abbott puse piciorul în uşă.

— Am calea ferată drept client. Voi sunteţi singurii beneficiari, chiar vreţi să depun o plângere?

— De ce n-aţi spus aşa? Intraţi.

Numele directorului era Gene Garret; lui Abbott îi venea greu să creadă că acesta nu ştia că nu aveau cum să obţină profit. Când Abbott insistă, vorbind de cheltuielile operaţiunii, Garret se răsti la el:

— Proprietarii îmi dau un salariu bun, plus un bonus la livrare. Asta înseamnă că obţin un profit şi încă ceva pe deasupra.

Abbott cercetă birourile şi aparatura, apoi se întoarse la Lillian şi la Kincaid, care stăteau tăcuţi sub şopronul de care erau legaţi caii. Drumul era încet şi anevoios până la platforma de jos.

Abbott duse calul lui Lillian la grajduri ca ea să poată urca în tren fără să o observe tatăl ei. Apoi îi trimise o telegramă lui Isaac Bell, prin care îl sfătuia să îi roage pe detectivii Van Dorn să îi cerceteze cu mai multă atenţie pe proprietarii gaterului East Oregon Lumber, spunându-i totodată că îl găsise pe Kincaid acolo şi că intenţiona să stea cu ochii pe el.

— Îl trimit de îndată ce se repară linia, promise J.J. Meadows. Tocmai au căzut toate firele. Probabil s-au prăbuşit stâlpii din cauza ploii.

James Dashwood sări de pe bacul feroviar de la Southern Pacific la Oakland Mole. În timp ce steagurile cu cercuri negre la mijloc, care dădeau avertismente meteo, fluturau în bătaia vântului dinspre golful San Francisco. Acele steaguri anunţau o scădere bruscă a temperaturii.

James alergă să prindă trenul spre Sacramento, disperat să-l prindă pe Isaac Bell la nodul feroviar. Trenul lui tocmai pleca de lângă peron. Detectivul fugi după el, sări pe scară în ultima secundă şi rămase în dreptul ultimului vestibul, trăgându-şi răsuflarea. Când trenul trecu pe lângă clădirea gării, văzu cum erau coborâte steagurile albe. În locul lor se înălţară steaguri roşii cu cercuri negre, exact cum prevăzuse fierarul.

Avertisment de furtună.

48

Isaac Bell nu pierdu vremea în Sacramento. În urma mesajului trimis de el, calea ferată pregătise deja cea mai nouă locomotivă Pacific 4-6-2, încărcată cu apă şi cărbuni. La câteva minute după ce oprise, venind din est, Expresul Van Dorn pleca deja spre nord.

Bell îi conduse pe nou-veniţi în vagonul-restaurant, acolo unde munceau cu toţii. El rămase gânditor pe platforma din spate, în timp ce trenul ieşea din gară. Fraza aceea ciudată îi apărea mereu în gând: *Mă gândesc la ceva imposibil.* Mereu şi mereu.

Oare Charles Kincaid o făcuse pe prostul la jocul acela de poker? Oare Kincaid îl lăsase să câştige potul uriaş doar ca să-i distragă atenţia? Era evident că senatorul sărise din tren la Rawlins ca să-i plătească pe oamenii aceia ca să-l omoare. Probabil că tot el, acţionând în interesul Sabotorului, îl anunţase pe Philip Dow să îl acosteze în trenul lui Osgood Hennessy când lăsa garda jos.

Îşi aminti din nou că senatorul pretindea că-l admiră pe Hennessy pentru riscurile enorme pe care şi le asuma. Subminase într-adins poziţia binefăcătorului său faţă de bancherii lui. Asta făcea din el un agent foarte eficient al Sabotorului. Un spion foarte viclean.

Dar dacă celebrul senator al Statelor Unite *nu* era un agent corupt aflat în slujba Sabotorului? Dacă nu era spionul lui?

— Chiar mă gândesc la ceva imposibil, spuse Bell cu glas tare.

Viteza trenului creştea.

— Domnule Bell! Domnule Bell!

Detectivul întoarse capul spre ţipetele disperate.

O siluetă familiară alerga printre linii cu o valiză în mână, sărind peste macazuri şi ocolind locomotivele.

— Opriţi trenul! ordonă Bell deschizând uşa ca să-l audă conductorul.

Locomotiva, tenderul, vagonul-restaurant şi vagonul Pullman se opriră în loc. Bell apucă mâna întinsă, udă de ploaie şi de transpiraţie şi îl trase pe James Dashwood în vagon.

— L-am găsit pe fierar.

— De ce nu ai trimis telegramă?

— N-am putut, domnule Bell. O să credeţi că-s nebun. Trebuia să vă spun personal.

La privirea aspră a lui Bell, conductorul se retrase repede în interiorul vagonului, lăsându-i singuri pe platformă.

— A recunoscut persoana din desen?

— A recunoscut că era băut în noaptea în care a făcut cârligul pentru Sabotor. Dar crede că acela pe care l-a văzut era o persoană foarte importantă. Aşa de importantă că nu-mi vine să cred. De asta trebuia să vă spun personal.

Isaac îl bătu pe umăr pe Dashwood şi îi strânse mâna.

— Îţi mulţumesc, James. Ai făcut ca imposibilul să devină posibil. Senatorul Charles Kincaid e Sabotorul.

49

— Cum v-aţi dat seama? întrebă James Dashwood.

În clipa în care pronunţă cuvintele, Bell îşi dădu seama că era adevărat. Senatorul Charles Kincaid nu era spionul Sabotorului. Kincaid era Sabotorul însuşi.

Charles Kincaid se deplasa de la un atac la altul cu un abonament feroviar. („O, e mereu pe drumuri, domnule”, spusese conductorul trenului Overland Express. „Ştiţi cum sunt funcţionarii ăştia de stat, mereu pleacă undeva”).

Charles Kincaid intrase în cercul de apropiaţi ai lui Hennessy. (Era mereu prin preajmă, prefăcându-se că o curtează pe Lillian Hennessy, dându-i târcoale tatălui ei, recrutând oameni din personalul preşedintelui, precum Erastus Charney).

Charles Kincaid era inginer civil şi ştia exact cum să provoace daune cât mai mari. („Caută un inginer”, îl aţâţase el).

— De unde ştiaţi?

Expresia şocată de pe faţa tânărului îl făcu pe Bell să răspundă cu blândeţe.

— James, n-aş fi putut niciodată s-o spun cu voce tare dacă nu-mi spuneai tu înainte ce ai aflat. Bravo! Domnul Van Dorn are să audă de tine… Domnule conductor! Mergem înapoi la biroul dispecerului. Am nevoie de telegraful lui.

Biroul dispecerului se afla într-o clădire de lemn din mijlocul parcului feroviar. Podeaua începu să se zdruncine în timp ce locomotivele auxiliare trăgeau alte trenuri la primul semn de liberă trecere. Bell dictă o telegrama pentru Archie Abbott, la podul Cascade Canyon: ARESTEAZĂ-L PE SENATORUL CHARLES KINCAID.

Ochii telegrafistului stăteau să iasă din orbite.

— Scrie mai departe! KINCAID ESTE SABOTORUL. *Scrie mai departe!* IA TOATE MĂSURILE DE PRECAUŢIE. NU UITA – REPET – NU UITA – EL I-A UCIS PE WISH CLARKE, PE WEBER ŞI PE FIELDS. Trimite-o!

Clapeta începu să păcăne mai repede decât o mitralieră. Dar telegrafistul nu reuşi să treacă mai departe de cuvântul ARESTEAZĂ. Mâna îi rămase blocată pe clapetă.

— Ce mai aştepţi?

— A căzut firul.

50

— Am avut necazuri toată ziua.

— Telegrafiază la Dunsmuir! spuse Bell.

Pusese agenţi Van Dorn la nodul acela feroviar. Voia să le spună să plece cu o locomotivă în nord, să îl anunţe pe Archie că trebuia să îl aresteze pe Sabotor.

Telegrafistul încercă, dar fără rezultat.

— Nu merge nici spre Dunsmuir.

— Scrie la Redding. Texas Walt Hatfield se afla la Redding.

— Îmi pare rău, domnule Bell. Se pare că toate liniile au căzut de aici până în nord, la Sacramento.

— Ocoleşte ruta asta.

Bell ştia că existau mai multe linii de telegraf care legau Sacramento de restul ţării. Reţelele comerciale făceau legătura între târguri şi oraşe mari. Al doilea sistem era reţeaua privată a căilor ferate prin care se transmiteau ordinele feroviare.

— Mă ocup imediat.

Bell rămase lângă telegrafist în timp ce acesta trimitea mesaje în toate gările din zonă, încercând să vadă cât de extinsă era avaria.

Dispecerul îi explică neliniştit:

— La nord de Weed, liniile Western Union urmează ruta veche Siskiyou până la Portland. Noua trecătoare Cascades are doar linii feroviare.

— Au fost stricate de ploaie, spuse telegrafistul, aşteptând încă să primească răspunsuri. Pământul se înmoaie, cad stâlpii.

Bell se plimba încoace şi încolo.

Căzuseră toate firele?

Era clar că nu se întâmpla asta din cauza ploii.

Aici era mâna Sabotorului. Kincaid nu îşi asuma nici un risc, asigurându-se că Bell nu putea să îşi dea seama cine era. Izolase capătul de linie din trecătoarea Cascades pentru ultimul atac asupra podului, ca să oprească întreaga operaţiune şi să falimenteze compania Southern Pacific. Avea să atace tot efortul de consolidare atâta timp cât stâlpii erau încă vulnerabili.

— Mai sunt şi avalanşe de noroi, spuse dispecerul. Şi mai sunt anunţate ploi.

Disperat să îl liniştească pe detectivul supărat care se plimba întruna, dispecerul luă ziarele de pe birou. *Sacramento Union* anunţa că râurile crescuseră cu şase metri peste limită şi că deja

avuseseră loc inundaţii. *San Francisco Inquirer,* al lui Preston Whiteway, vorbea despre „Furtunile secolului”, adăugând o ilustraţie grotescă a hărţii Biroului Meteo, care arăta o serie de furtuni pe Pacific ce se ţineau lanţ una de alta.

— Inundaţiile astea ar putea fi cele mai grave din istoria Oregonului, citi dispecerul cu glas tare. Liniile ferate din văi sunt sub apă şi s-ar putea desprinde cu totul.

Bell continua să se plimbe. Un marfar trecu în goană pe lângă ei, zdruncinând geamurile şi tocurile de lemn. Locomotiva lui Bell învălui clădirea într-un nor, obligată să elibereze aburul acumulat ca să îi poată duce mai departe spre podul Cascade Canyon.

— Liniile sunt deschise spre San Francisco şi Los Angeles, spuse telegrafistul, confirmând cele mai rele temeri ale lui Bell. Sabotorul – Kincaid – se concentra pe ruta Cascades.

— Fă un ocol prin San Francisco sau prin Los Angeles către Portland şi de acolo mai departe.

Dar sabotorii liniilor de telegraf se gândiseră şi la asta. Nu numai că picaseră toate liniile de la Sacramento spre nord, dar căzuseră şi liniile de la distanţă, din nord – din Dunsmuir, Weed şi Klamath Falls. Charles Kincaid izolase complet trecătoarea Cascades de podul Cascades Canyon.

Bell auzi zgomote dincolo de uşă. Jason Adler, expertul de la American States Bank, dădu buzna în încăpere.

— Domnule Bell, domnule Bell. Tocmai am terminat de citit telegramele pe care le-am primit de când am oprit aici. Am găsit o companie pe care o controlează prin Schane & Simon. Au cumpărat gaterul East Oregon Lumber, care are contract cu Southern Pacific ca să livreze cherestea şi traverse pentru trecătoare.

— Unde? întrebă Bell descurajat. Dar numele spunea totul.

— Deasupra podului Canyon, pe râul Cascade. E acelaşi pod pe care Union Pier şi Caisson…

— *Eliberaţi şina!* strigă Bell dispecerului din Sacramento cu o voce de oţel.

— Dar mărfarele au prioritate către trecătoare, domnule!

— Trenul meu are permisiunea de a merge până la podul Cascade Canyon, răspunse Bell.

— Dar liniile sunt căzute, nu putem elibera linia.

— O vom elibera pe măsură ce înaintăm!

— Mă opun, spuse dispecerul. E o încălcare a tuturor procedurilor de siguranţă.

Bell se îndreptă către tren, strigând ordine în stânga şi în

dreapta.

— Decuplaţi vagonul Pullman. Toţi contabilii, avocaţii, experţii şi translatorii să rămână aici. Căutaţi mai departe până aflăm *tot* ce a plănuit Kincaid. Nu vrem să ne mai ia prin surprindere. Agenţii înarmaţi să se urce în tren!

Frânării se împrăştiară. După ce decuplară vagonul în plus, Bell îl văzu pe Dashwood stând uitat în vestibulul vagonului Pullman.

— Ce mai aştepţi, James? Urcă în tren!

— Dar nu am armă.

— *Poftim?*

— Aţi spus să urce agenţii înarmaţi, domnule Bell. Ucenicii Van Dorn au voie să umble doar cu cătuşe.

Detectivii râdeau, schimbând priviri curioase.

Nu îi spusese nimeni puştiului că asta era prima regulă pe care trebuia să o încalce?

Bell ridică vocea.

— Băieţi, vi-l prezint pe James Dashwood, fostul ucenic al biroului nostru din San Francisco. Tocmai a fost promovat pentru că a descoperit un indiciu crucial care l-a demascat pe senatorul Charles Kincaid. Îi poate da careva o armă?

Toţi băgară mâna în haine, pălării, beteliile pantalonilor şi cizme. Un arsenal de arme automate, revolvere şi pistoale de buzunar sclipea în lumina ploioasă. Eddie Edwards ajunse primul la Dashwood cu un pistol placat cu nichel.

— Poftim, Dash. E cu foc dublu. Trebuie doar să apeşi întruna pe trăgaci. Reîncarci când nu mai face nici un zgomot.

— *Urcaţi în tren!*

Bell se urcă în cabină.

— Avem drum liber până la Cascade Canyon, îi spuse mecanicului.

— Cum o să ştie că venim dacă nu merg liniile de telegraf?

— Bună întrebare. Ne oprim la depou.

Bell intră în caverna întunecată şi plină de fum, unde douăzeci de locomotive erau reparate pe masa turnantă. Poliţiştii de la Southern Pacific care stăteau de pază îl conduseră la maistru, un negru murdar de vaselină.

— Am auzit de dumneata, domnule Bell, strigă maistrul ca să acopere zgomotul uneltelor de oţel şi de fier. Cu ce te pot ajuta?

— Cât durează să scoţi farurile de la două locomotive de aici şi să le ataşezi la locomotiva mea?

— O oră.

Bell scoase un pumn de monede de aur.

— Dacă faci asta în cincisprezece minute, sunt ale tale.

— Păstrează-ţi banii, domnule Bell. E din partea casei.

Paisprezece minute mai târziu, Expresul Van Dorn gonea spre San Francisco cu un triunghi luminos în faţă care strălucea ca o cometă.

— Acum o să vadă că venim! îi spuse Bell mecanicului.

Îi aruncă fochistului făraşul.

— Bagă cărbune.

Furtuna de pe Pacific, pe care Jim Higgins i-o arătase lui James Dashwood, izbea lanţul muntos care străjuia coastele din nordul Californiei şi din sudul Oregonului, scăldând ţinutul Siskiyou sub douăzeci de centimetri de apă. Apoi se lovea de coasta Pacificului ca şi cum scăpase de o mare povară. Însă ploua din ce în ce mai tare. Furtuna înainta pe continent, inundând văile înguste ale râului Klamath. Detectivii din Expresul Van Dorn vedeau barajele improvizate din buşteni, podurile de oţel luate de apă şi fermierii în cizme înalte de cauciuc care încercau să salveze vitele rătăcite pe câmpuri.

Deplasându-se din sud-vest spre nord-est, furtuna bătea cu putere în estul râului Cascades. Efectul asupra liniei ce ducea către trecătoare se apropia de o catastrofa. Râuleţele ieşeau dintre maluri. Apele râurilor creşteau. Cea mai mare ameninţare venea de la colinele îmbibate cu apă care începeau să alunece.

Sacramento Street din Dunsmuir se vedea din tren ca un râu maroniu. Oamenii mergeau în canoe, ocolind trotuarele de lemn desprinse de ape de pe marginea clădirilor. În Weed, case întregi începuseră să plutească. Pe drumul spre cascada Klamath, fermele semănau cu nişte lacuri, iar lacul Klamath părea un ocean. Un vaporaş de navigat pe lac, desprins din ancoră, era înghesuit de curent într-o pasarelă feroviară. Trenul lui Bell se strecură şi merse mai departe.

O alunecare de teren le tăie drumul în partea de nord a lacului. O porţiune de treizeci de metri de şină era îngropată sub noroi şi pietriş de intrai până la genunchi. Veniseră echipe de lucru din Chiloquin ca să cureţe linia. Oamenii povestiră că telegraful era căzut la plecarea lor. Nimeni nu ştia cât avea să dureze reparaţia. Bell trimise un frânar să se urce pe un stâlp şi să înţepe firul. Era mort. La comanda lui, detectivii coborâră în ploaie şi începură să dea la lopată. Într-o oră se puseră din nou în mişcare, dar oamenii uzi până la piele şi plini de noroi erau într-o

dispoziţie periculoasă.

Pe măsură ce se apropia noaptea, dădură de refugiaţii de la fermele inundate adunaţi în jurul focurilor.

Bell văzu câteva drezine adunate pe o linie secundară, când se opriră în parcul din Chiloquin ca să se aprovizioneze cu apă. Ceru o drezină uşoară, cu trei roţi, legată de motor, la fel ca vehiculul cu manetă folosit la verificarea şinelor şi furat de Sabotor ca să deraieze trenul Coast Line Limited. Dacă era să se întâmple ce era mai rău, dacă trenul era oprit de altă alunecare de teren, puteau să o treacă peste linia acoperită şi să meargă mai departe.

Ucenicul unui dispecer de tren veni în fugă spre ei tocmai când plecau din parcul feroviar, strigând cu un glas subţire că firul de telegraf era deschis de la Sacramento. Bell află că liniorii de la Southern Pacific găsiseră trei acte de sabotaj, că firele fuseseră tăiate, îmbinate şi ascunse cu grijă. Le spuse agenţilor lui că acest lucru dovedea că Sabotorul trecuse la acţiune, izolând trecătoarea Cascades pentru atacul final.

Al doilea mesaj venit prin firul reparat era un avertisment cu privire la viteza vântului de la Biroul Meteo din San Francisco. Vântul puternic aducea mai multe furtuni şi mai multe ploi. Imediat după aceea sosi un anunţ care spunea că o nouă furtună venea dinspre ocean către Eureka. Străzile oraşului erau inundate, un vapor naufragiase în golful Humboldt şi goeletele cu cherestea pluteau în derivă în port.

În nord ningea. Traficul feroviar era întrerupt. Oraşul Portland era paralizat şi izolat de Seattle, Tacoma şi Spokane. Dar temperaturile erau mai blânde decât în sud, unde încă ploua torenţial. Pe râurile continentale, cherestegiii se înecau, încercând să distrugă adunăturile de buşteni care ameninţau să inunde oraşe întregi. Furtuna nouă se mişca repede şi mătura deja munţii Klamath, ajungând din urmă şi unindu-se cu părţile din spate ale furtunii care inunda trecătoarea. Anunţul făcut la ora opt seara de Biroul Meteo din Portland pentru următoarele patruzeci şi opt de ore vorbea despre şi mai multă zăpadă în nord şi mai multă ploaie în sud.

Bell încercă din nou să-i trimită o telegramă lui Archie Abbott. Firele erau căzute în continuare la nord de Chiloquin. Singura modalitate de comunicare cu podul Cascades Canyon era să ajungă acolo cu Expresul Van Dorn.

Trenul mergea mai departe spre nord, cu cele trei faruri strălucind. Dar trebuia mereu să încetinească atunci când

echipele de muncitori speriaţi, care se îndreptau spre sud, îl vedeau venind şi dădeau înapoi până la cea mai apropiată linie secundară. Expresul Van Dorn putea trece mai departe doar după ce marfarul era în siguranţă pe altă linie.

Isaac Bell rămase toată noaptea în cabina locomotivei. Îl ajuta pe fochistul care învârtea cărbunii cu lopata, dar, de fapt, se afla acolo ca să îl încurajeze pe mecanicul înspăimântat să meargă mai departe. Noaptea trecu fără să se producă vreun accident. Când zorii mohorâţi luminară în cele din urmă munţii bătuţi de furtună, tocmai treceau printr-o trecătoare îngustă. O pantă pornea uşor din stânga liniei şi cobora brusc în partea dreaptă.

James Dashwood traversă tenderul, alunecând şi împiedicându-se, ţinând în mână un vas cu cafea. Bell o împărţi cu ceilalţi din echipă, apoi luă şi el o gură. Când ridică ochii să îi mulţumească lui Dashwood, văzu că detectivul proaspăt promovat avea privirea îngrozită, fixată pe lanţul muntos.

Bell auzi un uruit gros, un zgomot mai puternic decât al locomotivei, care părea că vine din măruntaiele pământului. Şinele se zdruncinau sub locomotiva grea. O stâncă se desprinse din munte.

— *Apasă acceleraţia!*

O pădure întreagă de conifere aluneca spre şine.

51

Pădurea o luase la vale pe panta abruptă, purtată de pământul alunecos şi de buştenii care se rostogoleau. Surprinzător, copacii desprinşi rămâneau drepţi, în timp ce grămada de pământ din care se înălţau cobora în viteză spre Expresul Van Dorn.

— *Apasă acceleraţia!*

Mecanicul intră în panică.

În loc să accelereze ca să depăşească monstrul de lemn, noroi şi piatră, încercă să oprească trenul, trăgând maneta de frânare şi apăsând frânele pe abur. Locomotiva trăgea numai vagonul-restaurant şi tenderul, aşa că se opri brusc. Bell, Dashwood şi fochistul se izbiră de peretele de protecţie.

Bell se ridică încet şi se uită la muntele ce se prăbuşea.

— Înainte! strigă el, apucând acceleraţia din mâna mecanicului. Cu toată forţa înainte!

Mecanicul îşi veni în fire şi împinse maneta de comandă în faţă. Bell apăsă pe acceleraţie. Locomotiva masivă sări înainte ca şi cum atâta aştepta. Dar pământul ce aluneca de sus prindea viteză, iar copacii înalţi se mişcau în tandem. Lată pe cât era trenul de lung, porţiunea de pământ cobora pe munte ca un vapor lansat pe lateral.

Bell simţi o pală de vânt aşa de puternică încât locomotiva se zgudui. Rafala provocată de alunecarea de teren era umedă şi rece. În cabină se făcu răcoare, de parcă focul din boiler fusese stins.

Apoi bucata de pământ începu să se destrame. Pe măsură ce venea la vale, se lăţea tot mai mult.

Copacii de la margine se întoarseră cu vârfurile în jos, venind spre tren ca nişte lance uriaşe. În faţa lor cădeau pietre, lovindu-se de şine şi de locomotivă. Un bolovan mare cât o nicovală intră prin geamul cabinei, dând peste mecanic şi fochist.

Dashwood sări să îi ajute pe oamenii însângeraţi, dar Bell îl trase înapoi. Alt bolovan trecu asemenea unei ghiulele prin locul în care fusese capul lui mai devreme. Pietroaiele izbeau locomotiva, făcând-o să se clatine, lovindu-se de tender, spărgând ferestrele vagonului de pasageri şi acoperindu-i pe detectivi cu sticlă spartă.

Bucata de pământ se desfăcu în două. Jumătate urma să cadă în faţa locomotivei. Prinzând viteză tot mai mare, se înclină spre

linie ca un tren deraiat, luându-se la întrecere cu Expresul Van Dorn către o joncţiune prin care numai unul putea să treacă. Era o cursă pe care trenul lui Bell nu putea să o câştige. Un torent de pietre şi noroi îngropă şinele din faţă.

Bucata mai mare de pământ căzu peste tren, străpungând vagonul de pasageri cu trunchiuri de copaci. Un bolovan mai mare decât un hambar căzu peste tender şi îl aruncă de pe şine. Tenderul greu, aflat între locomotivă şi vagonul de pasageri, începu să le tragă după sine şi pe celelalte două. Cuplajul îl ţinea strâns legat de locomotivă, trăgându-i spatele dincolo de şină. Liniile se împrăştia – că din pricina forţei uriaşe, făcând locomotiva să ajungă pe traverse cu roţile motoare. Locomotiva grea de sute de tone se aplecă spre şanţ, înaintând în acelaşi timp, după care începu să se răstoarne. Roţile pilot se izbiră de pietrele aruncate pe şine. Locomotiva nimeri între pietre şi se opri brusc. Impactul violent rupse cuplajul tenderului şi acesta se răsturnă în şanţ.

Bell privi în urmă, uitându-se după vagonul în care se aflau detectivii lui.

Stâlpii de telegraf rupţi se legănau, prinşi încă în fire. O sută optzeci de metri de linie erau îngropaţi sub noroi, pietre şi lemn zdrobit. Sărise şi cuplajul cu vagonul? Ori nimerise în şanţ odată cu tenderul? Pe locul unde trebuia să fie vagonul se afla o movilă de copaci. Bell îşi şterse ochii de picăturile de ploaie şi se uită mai atent, deznădăjduit.

Apoi îl văzu. Era tot acolo, sfărâmat şi ţinut pe loc de copacii căzuţi, intraţi pe geam ca nişte ace într-un ghem de aţă.

Bell făcu mâinile căuş, strigând peste scobitura din munte unde ar fi trebuit să fie şinele de tren:

— Eddie! Sunteţi teferi?

Bell ciuli urechile, aşteptând un răspuns. Nu se auzea decât râul ce curgea prin şanţ şi aburul care fâsâia din locomotiva distrusă. Strigă iar şi iar. Printre picăturile de ploaie, văzu un smoc de păr alb ce îi era cunoscut. Eddie Edwards făcea semne cu mâna. Celălalt braţ îi atârna pe lângă trup.

— Ne-am lovit, strigă Eddie. N-a murit nimeni!

— Mă duc mai departe. Trimit un doctor. *James! Repede!*

Băiatul era alb ca varul şi privea cu ochii măriţi de groază.

— *Drezina de mână. Mişcă-te. Acum!*

Bell ieşi primul din cabină până în faţă locomotivei înclinate într-un unghi periculos. Drezina era neatinsă. O dezlegară de pilot şi o duseră pe umeri, alunecând şi împiedicându-se de

pietrele împrăştiate pe treizeci de metri de şină. Câteva minute mai târziu, Bell apăsa manetele şi pedalele cu toată puterea.

După douăzeci şi cinci de kilometri, ajunseră lângă un tren tras pe o linie secundară. Bell spuse oamenilor să desfacă locomotiva şi parcurseră cu ea în poziţie inversă ultimii cincisprezece kilometri până la tunelul 13, prin care trecură duduind. Mecanicul încetini când ajunse în parcul feroviar, plin de marfare cărora li se oprise trecerea peste podul slăbit. Bell rămase uimit să vadă un tren masiv cu cărbuni pe pod. Încărcătura neagră, înghesuită în cincizeci de vagoane-pâlnie, sclipea în ploaie.

— Credeam că podul nu susţine nici o greutate. L-au reparat deja?

— Dumnezeule, nu, răspunse inginerul. O mie de oameni lucrează jos la piloni, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar e nesigur. Mai au de muncit o săptămână şi apele râului cresc.

— Ce caută trenul acolo?

— Podul a început să se zdruncine. Încearcă să-l stabilizeze prin presiune.

Bell văzu că platforma principală de pe partea opusă a podului era la fel de aglomerată din cauza trenurilor. Trenuri goale, care nu se puteau întoarce în atelierele şi depourile din California. Cum toată lumea muncea jos la piloni, restul parcului părea părăsit.

— Unde e biroul dispecerului?

— Au instalat unul temporar pe partea asta. În cabina aceea galbenă.

Bell coborî din locomotivă şi alergă într-acolo cu Dashwood pe urmele lui. Dispecerul citea un ziar vechi de o săptămână. Telegrafistul moţăia lângă transmiţător.

— Unde e senatorul Kincaid?

— Aproape toată lumea e jos, în oraş, spuse dispecerul.

Telegrafistul deschise ochii.

— Ultima dată când l-am văzut, se ducea spre trenul bătrânului Hennessy. Dar eu nu m-aş duce acolo, în locul dumitale. Hennessy aproape că a înnebunit. Cineva i-a trimis patru trenuri cu cărbune în loc de piatra de care avea nevoie ca să consolideze pilonii.

— Faceţi rost de un doctor şi un tren de salvare. Sunt oameni răniţi din cauza unei alunecări de teren la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă. Haide, Dash!

Traversară podul în fugă, trecând pe lângă trenul cu cărbune. Bell văzu undele din băltoacele formate de ploaie. Structura şubrezită se cutremura, în ciuda greutăţii trenului. Dintr-o privire îşi dădu seama că râul Cascade crescuse cu câţiva metri de când plecase el la New York. Vedea sute de oameni adunaţi pe maluri, dirijând barjele cu frânghii lungi, aruncând pietre în apă şi încercând să devieze cursul apei, în timp ce alte sute de oameni roiau în jurul chesoanelor şi batardourilor scufundate de jur împrejurul pilonilor.

— Ai luat parte la multe arestări? îl întrebă Bell pe Dashwood când se apropiau de trenul de pe linia secundară ridicată.

Echipele de lucru schimbau turele. Un şir de lanterne şi steaguri de semnalizare era întins pe lângă locomotiva lui Hennessy, iar lumina lor abia se mai vedea în atmosfera înnegurată.

— Da, domnule. Domnul Bronson m-a lăsat să vin cu el când l-a prins pe „Samson” Scudder.

Bell îşi stăpâni zâmbetul. Bărbatul poreclit în mod ironic Samson Scudder, un infractor de mâna a doua care cântărea patruzeci şi cinci de kilograme ud fleaşcă, era cunoscut drept cel mai paşnic escroc din San Francisco.

— Omul acesta e o otravă, avertiză Bell pe un ton grav. Stai pe aproape şi faci exact cum îţi spun.

— Să scot arma?

— Nu în tren. Vor fi mulţi oameni în jur. Să ai pregătite cătuşele.

Bell merse pe lângă tren şi urcă treptele de la vagonul *Nancy Nr. 1.* Detectivul pe care îl lăsase să păzească vagonul de la atacul lui Philip Dow se afla în vestibul.

— Senatorul Kincaid se află la bord?

Osgood Hennessy scoase capul pe uşă.

— L-ai ratat, Bell. Ce se întâmplă?

— Încotro a luat-o?

— Nu ştiu. Dar a tras automobilul acela, Thomas Flyer, mai sus pe linie.

— El e Sabotorul.

— Pe naiba!

Bell se întoarse către agentul Van Dorn.

— Dacă se întoarce, arestează-l. Dacă îţi face probleme, trage, altfel te omoară.

— Da, domnule!

— Trimite-i vorbă lui Archie Abbott, poliţiştii feroviari să

păzească podul şi oraşul în cazul în care Kincaid face cale-ntoarsă. Băieţi, veniţi cu mine. Dash! Ia un steag şi nişte lanterne.

Dashwood apucă un steag de semnalizare, înfipt zdravăn în teaca de lemn şi două lanterne, apoi alergă după Bell.

— Dă-mi şi mie una, spuse Bell, apoi explică: Dacă semănăm cu nişte muncitori, vom câştiga secunde preţioase, ca să ne putem apropia.

De pe linia ridicată, Bell privi rândurile de trenuri nemişcate şi pasajele înguste aflate între linii. Mai erau şase ore cu lumină de zi în care să îl prindă pe Kincaid. Se uită spre pod, apoi spre capătul liniei, unde construcţia nouă se oprise când se aflase despre sabotarea podului. Drumul era curăţat de copaci şi de arbuşti, dincolo de locul unde se intersecta cu drumul spre gaterul East Oregon Lumber.

Nu vedea automobilul Thomas Flyer al lui Kincaid din locul acela. Oare Kincaid ajunsese deja la maşină şi plecase? Apoi văzu un bărbat ieşind dintre două şiruri de marfare goale, la marginea parcului pustiu. Mergea în pas alert către două locomotive parcate alături la capătul liniilor.

— Uite-l!

52

Sabotorul se grăbea să ajungă la locomotive ca să îi trimită lui Philip Dow semnalul să arunce barajul în aer, când auzi nişte paşi venind spre el.

Se uită în urmă. Doi frânări alergau spre el, făcând semne cu lanternele. Un tânăr slăbănog şi un bărbat înalt şi zvelt, lat în umeri şi îngust în şolduri. Dar unde era locomotiva pe care o dirijau cu lanternele? Cele două locomotive spre care mergea el erau trase pe linii secundare şi aveau abur doar cât să le ţină încălzite.

Bărbatul înalt purta o pălărie cu boruri largi în loc de basca muncitorilor. *Isaac Bell.* În urma lui alerga un băieţaş care arăta de parcă mergea încă la liceu.

Kincaid se văzu nevoit să ia o decizie. De ce mergea Bell prin parcul feroviar, prefăcându-se că era frânar? Să se aştepte la varianta cea mai convenabilă, că Bell tot nu îi descoperise identitatea? Sau să meargă spre ei, să îi salute cu mâna şi apoi să scoată pistolul şi să-i împuşte, sperând că nu îl vedea nimeni? În secunda în care întinse mâna după armă, îşi dădu seama că pierduse vremea gândindu-se ce să facă.

Mâna lui Bell se mişcă repede şi Charles Kincaid se trezi cu ţeava unui pistol Browning între ochi.

— Nu îndrepta pistolul acela spre mine, Bell. Ce naiba crezi că faci?

— Charles Kincaid, răspunse Bell cu voce limpede şi hotărâtă, eşti arestat pentru crimă şi sabotaj.

— *Arestat?* Vorbeşti serios?

— Scoate pistolul din buzunarul stâng şi aruncă-l.

— Mai vedem noi, pufni Kincaid.

Fiecare gest al lui era al unui senator al Statelor Unite, jignit de un prostovan.

— Scoate pistolul din buzunarul stâng şi aruncă-l la pământ până nu-ţi găuresc braţul.

Kincaid ridică din umeri, ca şi cum îi cânta în strună unui nebun.

— Bine.

Mişcându-se foarte încet, duse mâna la pistol.

— Atenţie, spuse Bell. Ţine arma între degetul mare şi arătător.

Singurii ochi atât de reci văzuţi vreodată de Charles Kincaid erau cei la care se uita în oglindă. Ridică pistolul din buzunar între degetul mare şi arătător şi se aplecă, de parcă voia să îl aşeze cu grijă pe pământ.

— Cred că ştii că un detectiv particular nu poate să aresteze un membru al Senatului Statelor Unite.

— O să las formalităţile în seama unui şerif… sau a legistului, dacă îţi mai apropii mâna de cuţitul din cizmă.

— Ce naiba…

— *Dă drumul pistolului!* ordonă Bell. *Nu pune mâna pe cuţit!*

Kincaid deschise palma foarte încet. Pistolul îi căzu dintre degete.

— Întoarce-te cu spatele.

Mişcându-se ca în transă, Kincaid se întoarse încet cu spatele la detectivul furios.

— Du mâinile la spate!

Kincaid făcu întocmai, controlându-şi fiecare muşchi. Dacă Bell avea să facă vreo greşeală, acum era momentul. Kincaid auzi în spatele lui tocmai cuvintele pe care se ruga să le audă.

— Dă-mi cătuşele, Dash!

Auzi clinchetul oţelului. Aşteptă să i se prindă cătuşele de prima încheietură. Abia când simţi metalul rece pe cealaltă mâna se răsuci, întorcându-se în spatele tânărului şi apucându-l strâns de gât.

Un pumn îl nimeri la baza nasului. Kincaid căzu pe spate.

Ameţit din pricina loviturii, Kincaid ridică ochii. Tânărul Dashwood era în picioare în lateral, privind scena cu un rânjet entuziasmat pe faţă şi un revolver nou-nouţ în mână. Dar Isaac Bell era cel care stătea deasupra lui, triumfător. Bell, care îl lăsase lat dintr-un singur pumn.

— Chiar credeai că las un puşti să se apropie de criminalul care i-a ucis pe Wish Clarke, Wally Kisley şi pe Mack Fulton?

— Pe cine?

— Trei dintre cei mai buni detectivi alături de care am avut onoarea să lucrez. Ridică-te!

Kincaid se ridică încet.

— Doar trei? Pe Archie Abbott nu-l pui la socoteală?

Bell simţi că îi îngheaţă sângele în vine şi, în clipa aceea de groază, Sabotorul lovi.

53

Sabotorul se mişcă incredibil de repede. În loc să îl atace pe Isaac Bell, se năpusti asupra lui James Dashwood. Se aplecă pe sub pistolul acestuia, ajunse în spatele lui şi îl apucă de gât cu braţul.

— Acum pot să duc mâna la cizmă? întrebă Sabotorul pe un ton batjocoritor.

Îşi scosese deja cuţitul.

Apăsă lama ascuţită pe gâtul lui Dashwood şi făcu o crestătură subţire pe piele. Sângele începu să curgă.

— S-a întors roata, Bell. Aruncă arma sau îi retez capul.

Isaac Bell lăsă pistolul să cadă pe pământ.

— Şi tu, băiete. Dă-i drumul!

Revolverul căzu pe balastul ud numai după ce Dashwood îl auzi pe Bell spunând:

— Fă ce spune, Dash!

— Descuie cătuşele.

— Fă ce spune, zise Bell. Dashwood scoase cheia din buzunar şi reuşi să descuie cătuşele de pe mâna care îl strângea de gât. Cătuşele căzură cu zgomot. Urmară câteva clipe de linişte, timp în care se auzi doar zgomotul unei locomotive îndepărtate, apoi Bell întrebă:

— Unde e Archie Abbott?

— Scoate pistolul de sub pălărie, Bell.

Bell scoase pistolul cu două ţevi şi îl aruncă lângă Browning.

— Unde e Archie Abbott?

— Şi cuţitul din cizmă.

— Nu am cuţit.

— Legistul din Rawlins spune că un luptător plătit a murit cu un cuţit înfipt în gât, zise Sabotorul. Presupun că ţi-ai cumpărat un înlocuitor.

Kincaid îl tăie din nou pe Dashwood şi un al doilea firicel de sânge se uni cu primul.

Bell scoase cuţitul şi îl puse pe jos.

— Unde e Archie Abbott?

— Archie Abbott? Ultima dată l-am văzut suspinând pe lângă Lillian Hennessy. Da, Bell, te-am păcălit. Am profitat de slăbiciunea ta, grija pentru alţii.

Kincaid îi dădu drumul lui Dashwood şi îl lovi cu cotul în obraz,

făcându-l să cadă secerat. Făcu o mişcare ciudată din încheietură şi o sabie subţire zbură spre faţa lui Bell.

Bell se feri de lovitura care îi omorâse pe prietenii lui.

Kincaid sări iute ca fulgerul şi lovi din nou. Bell se aruncă în faţă, se prăbuşi pe pietriş, îşi adună picioarele şi se rostogoli. Sabia lui Kincaid şfichiui aerul în locul unde se aflase cu o clipă în urmă. Bell se rostogoli din nou, apucând revolverul pe care Eddie Edwards i-l dăduse lui James Dashwood.

Bell întinse mâna, dar văzu sclipirea oţelului când Kincaid ajunse primul la pistol. Vârful de ac al săbiei telescopice se afla chiar deasupra armei.

— Încearcă să-l ridici, îl provocă el pe Bell.

Bell alunecă în lateral, apucă steagul de semnalizare scăpat de James şi se ridică în picioare. Apoi înaintă printr-o mişcare fluidă, ţinând teaca în poziţia *en garde.*

Kincaid începu să râdă.

— Ai venit cu un băţ la o bătaie cu săbii, domnule Bell. Mereu eşti cu un pas în urmă. Când o să te înveţi minte?

Bell apucă bine capătul înfăşurat în steag şi împinse băţul de lemn.

Kincaid pară lovitura.

Bell încercă din nou, lovind metalul subţire chiar sub vârful armei lui Kincaid. Lovitura îl expuse unui atac fulgerător, iar Kincaid profită de ocazie. Străpunse cu sabia haina lui Bell, tăindu-l în dreptul coastelor. Bell căzu pe spate, lovind în acelaşi timp cu băţul.

Kincaid atacă din nou. Bell se feri şi lovi tare pentru a treia oară.

Senatorul se aruncă în faţă. Bell se răsuci, trecând pe lângă el ca un toreador. Când senatorul se învârti ca să îl atace din nou, Bell lovi cu putere, îndoind vârful săbiei.

— Compromisul, Kincaid. Fiecare decizie inginerească implică un compromis. Mai ţii minte? Ce apuci cu o mână dai cu cealaltă? Capacitatea ta de a ascunde sabia telescopică ţi-a slăbit decizia.

Kincaid aruncă sabia stricată spre Bell şi scoase un revolver din haină. Apoi ridică ţeava şi trase piedica. Bell se aruncă din nou, executând altă lovitură bruscă. Băţul se lipi de pielea întinsă de pe mâna lui Kincaid. Senatorul strigă de durere şi scăpă revolverul. Sări cu pumnii la Bell.

Detectivul ridică pumnii la rândul lui şi spuse în bătaie de joc:

— Oare marele spadasin şi inginerul genial a neglijat arta

bărbătească a apărării? Sunt cei mai neîndemânatici pumni pe care i-am văzut de la Rawlins. Erai prea ocupat să complotezi crimele ca să mai înveţi cum să boxezi?

Din două lovituri scurte, îi însângeră nasul Sabotorului şi îl făcu să se clatine. Păstrându-şi avantajul, Bell veni spre el să-i dea lovitura decisivă şi să îl încătuşeze. Cu dreapta nimeri chiar la ţintă, un pumn care ar fi făcut pe oricine să leşine. Sabotorul se scutură şi Bell îşi dădu seama pentru prima dată că Sabotorul era uimitor de diferit, semănând mai mult cu un monstru malefic proaspăt ieşit dintr-un vulcan.

Îl privea pe Bell cu o ură pătimaşă.

— N-o să mă opreşti niciodată.

Schimbând tacticile cu o agilitate şocantă, apucă o lanternă de semnalizare şi o ridică în aer. Bell păşi sprinten în lături. Sabotorul coborî mâna, lovind lanterna de o şină şi spărgându-i sticla. Kerosenul se împrăştie şi lanterna se aprinse ca un glob de foc pe care sabotorul îl aruncă peste trupul nemişcat al lui James Dashwood.

54

Un val de flăcări izbucni deasupra lui Dashwood, întinzându-se peste pantalonii, haina şi pălăria lui. Fumul purta cu el duhoarea părului ars.

Sabotorul râdea triumfător.

— Alege, Bell. Salvează băiatul sau prinde-mă pe mine.

Alergă spre locomotivele parcate alături.

Isaac Bell nu avu încotro. Îşi smulse haina şi se năpusti prin fum.

Focul ardea cel mai tare pe pieptul lui Dashwood, dar prima lui grijă fu să-i salveze ochii. Bell îşi înfăşură haina în jurul capului lui Dashwood ca să potolească flăcările, apoi se aruncă deasupra pieptului şi picioarelor lui. Dashwood se trezi urlând. Bell crezu că erau strigăte de durere şi de teamă, estompate de haină, dar, de fapt, tânărul îşi cerea scuze.

— Îmi pare rău, domnule Bell. Îmi pare rău că l-am lăsat să mă răpună.

— Poţi să te ridici?

Cu faţa neagră de funingine, jumătate din păr pârlit şi lipit de cap şi cu sângele scurgându-i-se pe gât, Dashwood sări în picioare.

— Sunt în regulă, domnule, îmi pare rău…

— Găseşte-l pe Archie Abbott. Spune-i să adune toţi agenţii Van Dorn şi să mă urmeze pe munte.

Bell îşi luă cuţitul, pistolul şi revolverul. Pistolul lui Kincaid era pe aproape, aşa că îl luă şi pe acela.

— Kincaid e proprietarul gaterului East Oregon Lumber. Dacă e vreo cale de scăpare pe acolo, ucigaşul o cunoaşte. Spune-i şi lui Archie!

Şuieratul unei sirene de locomotivă îl făcu pe Bell să se întoarcă.

Kincaid se urcase în cabina celei mai apropiate locomotive. Trăgea de cordonul sirenei şi încerca să lege bucla împletită.

Bell ridică revolverul, ochi cu grijă şi trase. Distanţa era mare, chiar şi pentru o armă atât de precisă. Un glonţ izbi metalul. Sabotorul termină să lege calm cordonul şi dădu să sară prin uşa deschisă a cabinei. Bell trase din nou prin fereastra deschisă, intenţionând să-l ţină pe loc până ajungea la el. Dar Kincaid sări şi o rupse la fugă.

Fluierul se opri brusc. Kincaid se uită înapoi, cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

În tăcerea bruscă, Bell observă că, deşi îl ratase pe Kincaid, glonţul nimerise cordonul. Kincaid începu să alerge înapoi spre locomotive, dar Bell trase din nou. Fluierul era important, un fel de semnal. Atât de important încât Kincaid se întorcea în ciuda gloanţelor. Bell trase încă o dată.

Pălăria lui Kincaid zbură de pe cap, smulsă de glonţul lui Bell. Sabotorul se întoarse şi se ascunse după tender. Containerul pătrat plin de apă şi cărbuni îi bloca lui Bell câmpul de tragere. Alergă spre tender cât de repede putea. Ocoli tenderul şi văzu că Sabotorul era mult în faţa lui, sărind din capătul terasamentului acoperit cu balast. Când Bell ajunse în capăt, îl văzu alergând pe drumul curăţat pentru linie. Era o ţintă greu de atins, fugind în zigzag, văzându-se printre umbrele copacilor pe aleea aglomerată, dispărând pe măsură ce drumul se curba în lungul colinei muntoase.

Bell sări de pe balast pe terenul defrişat şi începu să fugă după el.

Când ajunse la curba de pe drumul curăţat, văzu la distanţă, pe o porţiune plană, o sclipire galbenă – automobilul Thomas Flyer, modelul 35, al lui Kincaid – apoi îl observă pe senator care alerga într-acolo.

Kincaid întinse mâna sub scaunul şoferului îmbrăcat în piele roşie, scoase un revolver cu ţeava lungă şi trase trei focuri unul după altul. Bell se aplecă să se ferească de gloanţele ce îi şuierau pe la ureche. Se adăposti după un copac, scăpând astfel de încă un glonţ. Kincaid era în faţa maşinii, încercând să pornească motorul, sprijinind mâna stângă de unul dintre faruri şi învârtind manivela cu dreapta.

Bell trase din nou. Kincaid se feri, învârtind mai departe manivela. Numără şase focuri. Mai avea un glonţ şi trebuia să reîncarce.

Motorul porni. Bell auzi zgomotul înfundat şi, unul câte unul, cei patru cilindri gigantici începură să bubuie. Kincaid sări în spatele volanului. Bell era suficient de aproape ca să vadă aripile tremurând din pricina motorului rece. Dar maşina era înaltă în spate şi capota era ridicată, iar gemuleţul de la lunetă era acoperit de cauciucurile de rezervă, agăţate de capotă. Nu-l văzu pe Kincaid decât atunci când acesta întinse mâna spre schimbătorul de viteze, montat în lateral. Era prea greu de nimerit ca să rişte să folosească ultimul glonţ.

Zgomotul motorului scăzu în intensitate. Motorul acţiona lanţul de transmisie. Bell începu să fugă fără să mai ia seama la terenul accidentat. Automobilul se puse în mişcare, lăsând fum albastru în urmă. Huruitul se transformă într-un pocnet surd, autoritar, în timp ce maşina accelera pe drumul defrişat. Mai întâi cu viteza unui om, apoi iute ca un cal.

Bell alerga după maşina galbenă. Mai avea un foc, dar nu îl vedea bine pe Kincaid, ascuns de capotă şi de cauciucurile din spate şi nu avea nici timp să reîncarce. Bell fugea ca vântul, dar automobilul se îndepărta.

În faţa maşinii, luminişul se lărgea brusc în locul unde drumul defrişat de Southern Pacific se intersecta cu poteca noroioasă ce ducea spre gaterul East Oregon Lumber. Automobilul ieşi de pe drum şi o luă pe potecă, încetinind când roţile începură să se învârtă în noroiul moale şi în şanţurile făcute de căruţe. Motorul huruia din pricina efortului depus, cauciucurile împroşcau cu pământ şi apă, ţeava de eşapament scotea fum.

Bell se apropie la câţiva metri de automobil şi sări.

Apucă ultimul cauciuc de rezervă din spate cu mâna liberă şi îşi înfipse degetele în şanţul de pe interior. Având şi greutatea lui Bell în spate care să îi crească tracţiunea pe spate, automobilul prinse viteză.

Cizmele i se târau prin noroi, aşa că Bell se prinse cu ambele mâini, încercând să se ridice. Dădu din picioare, apucă partea dreaptă a unui cufăr fixat pe arcurile lamelare din spate, ţinându-se de o chingă de piele ca să se ridice pe aripa din spate. Cele douăsprezece spiţe acoperite cu noroi ale roţii se împleteau sub el. Aripa se lăsă sub greutatea lui, frecându-se de cauciuc. Scârţâitul metalului pe cauciuc îl făcu pe Kincaid să-şi dea seama de prezenţa lui.

Sabotorul apăsă brusc frâna ca să-l arunce pe Bell de pe maşină. Bell se lăsă purtat de inerţia mişcării, ajungând astfel mai aproape de Kincaid. Întinse mâna după levierele cutiei de viteze fără să le poată apuca, dar puse mâna pe un tub de alamă care ducea uleiul spre lanţul de transmisie. Kincaid aruncă o cheie franceză în mâna lui Bell. Detectivul se desprinse şi căzu, dar trase după el cutia cu unelte fixată de treapta automobilului.

Acum era aproape în faţa roţii din spate care era cât pe ce să îl calce. Lanţul din interiorul roţii trecea la câţiva centimetri pe lângă faţa lui. Bell scoase arma automată din haină şi îi înfipse gura sub jumătatea inferioară a lanţului. Lanţul prinse arma între pinioanele roţii dinţate. Automobilul făcu un salt şi derapă pe

roţile blocate.

Kincaid eliberă ambreiajul şi lanţul sări. Arma lui Bell zbură dintre pinioane şi maşina porni din nou. Ţinând volanul cu mâna stângă, Kincaid lovi din nou cu cheia franceză, atingând uşor pălăria lui Bell. Bărbatul strânse cu braţul drept cutia cu unelte, rămase cu stângul prins bine de aripă şi scoase cuţitul din cizma dreaptă. Kincaid încercă iar să îl lovească.

Nevoit să îşi dea drumul ca să nu îi strivească osul, Bell înfipse cuţitul în peretele lateral al cauciucului. Roata smulse cuţitul din mâna lui Bell şi acesta căzu la pământ.

Ţeava de eşapament scoase un pocnet surd când maşina prinse viteză, urcând panta şi dispărând după o curbă strânsă. Bell se ridică în picioare, acoperit tot de noroi şi alergă înapoi, căutându-şi arma prin şanţuri. Găsi întâi pălăria, apoi arma automată; o curăţă de noroi, o reasamblă şi schimbă încărcătoarele. Acum avea alte şase gloanţe la dispoziţie. Dezbrăcă haina plină de noroi şi o luă la fugă după maşina Sabotorului.

Atunci auzi tropot de cai în spate.

Archie Abbott apăru de după cotitură în fruntea unui grup de zece detectivi Van Dorn călare, cu puşti Winchester ascunse în tecile prinse de şei. Archie îi dădu calul pe care îl luaseră pentru el. Bell vru să urce, dar calul încercă să îl muşte de picior.

— Lillian Hennessy l-a călărit fără probleme, spuse Abbott.

Bell încordă braţul stâng ca să tragă în jos capul lui Thunderbolt şi vorbi cu fermitate în urechea ascuţită a animalului.

— Thunderbolt. Avem treabă.

Calul îl lăsă pe Bell să urce şi porni în galop pe drumul accidentat, în faţa tuturor.

După vreo trei kilometri, Bell văzu o licărire galbenă printre copaci.

Automobilul se oprise în mijlocul drumului. Cauciucul din dreapta spate era tăiat şi pe jumătate desprins de roată, din pricina cuţitului înfipt de Bell. Urmele paşilor lui Kincaid se vedeau în sus pe drum. Bell puse un om să rămână în spate, să înlocuiască roata şi să îi urmeze cu maşina.

La capătul altor cinci kilometri de urcuş pe munte, caii începeau deja să obosească şi mai aveau un kilometru până la gater. Chiar şi monstrul care îl purta pe Bell răsufla din greu. Dar el şi Thunderbolt erau tot în faţă când ajunseră la ambuscada pregătită de Sabotor.

Flăcările se înălţau dintre copacii întunecoşi. Puştile Winchester bubuiau. O ploaie de plumb explodă în aer. Un glonţ trecu pe lângă faţa lui Bell, altul îi ciupi mâneca. Auzi pe cineva strigând şi un cal se prăbuşi în spatele lui. Detectivii se aplecară, scoţând puştile lungi din teacă. Ferindu-se de copitele animalelor speriate, oamenii ieşiră de pe drum. Bell rămase pe cal, trăgând foc după foc în direcţia atacatorilor, făcând arma să acţioneze cu atâta rapiditate încât mişcările deveniră neclare. Când oamenii lui ajunseră la adăpost printre copaci, sări de pe cal şi se ascunse şi el după un trunchi.

— Câţi sunt? strigă Abbott.

Drept răspuns, veni un val de gloanţe care străpunseră desişul.

— Par a fi şase sau şapte, răspunse Bell, după care îşi reîncărcă puşca. Sabotorul făcuse o alegere bună. Gloanţele veneau de sus. Pistolarii lui îi vedeau pe agenţii Van Dorn, dar, ca să vadă în spate, agenţii trebuiau să îşi expună capetele.

Nu exista decât un singur mod de a rezolva situaţia.

— Archie? strigă Bell. Eşti gata?

— Gata.

— Băieţi?

— Suntem gata, Isaac, strigară toţi în cor.

Bell aşteptă un minut.

— *Acum!*

Agenţii porniră la atac.

Sabotorul îşi păstra calmul. Nimic din ce făceau agenţii Van Dorn nu îl mai lua prin surprindere. Nu se îndoia nici de vitejia lor. Aşa că se aştepta deja la contraatacul lor concentrat, disciplinat. Şi Philip Dow îşi păstra calmul, trăgând numai atunci când vedea o ţintă trecând printre copaci, pentru că el se simţea cel mai bine în toiul luptei. Dar cherestegiii lui Dow erau nişte huligani obişnuiţi să se bată doi contra unu. Erau mai rapizi cu pumnul sau cu toporul decât cu puşca, aşa că intrară în panică la vederea celor zece arme care urcau dealul ca o brigadă ieşită din iad.

Sabotorul simţi că şovăiau. După câteva secunde, o rupseră cu toţii la fugă, unii aruncând şi puştile, alergând la deal prin pădure de parcă le dăduse prin gând, chiar şi în starea aceea de panică fiind, că aveau să se salveze dacă se ascundeau. Undeva în apropiere, Dow lupta în continuare, deşi nu prea avea ce să nimerească, pentru că ţintele se apropiau pitindu-se după

copaci.

— Retragerea, ordonă încet Sabotorul. De ce să-i împuşcăm dacă putem să-i înecăm?

Isaac Bell îi stricase planul de a-i trimite semnalul lui Dow cu sirenele locomotivelor. Dacă auzise măcar şuieratul de câteva secunde al locomotivei, singurul zgomot pe care reuşise să-l facă înainte ca Bell să se apuce de tras, asasinul nu reuşise să înţeleagă faptul că trebuia să arunce în aer lacul Lillian.

Cei doi se retraseră de la locul ambuscadei, luând-o pe aceeaşi potecă pe care coborâse Dow cu oamenii lui din tabără. Când ajunseră la gater, cherestegiii care nu făceau parte din gaşca lui Dow se uitau în lungul drumului, atenţi la sunetul împuşcăturilor. La vederea Sabotorului şi a lui Dow, care ieşiră dintre copaci cu puştile în mână, se ascunseră în barăci, lăsând întrebările pe seama celor destul de nesăbuiţi încât să le adreseze unor oameni înarmaţi.

— Philip, spuse Sabotorul. Contez pe tine să arunci barajul în aer.

— Zis şi făcut.

— Nu-ţi va fi uşor.

— Ar trebui să mă prindă întâi, zise Dow, întinzând mâna.

Sabotorul îi strânse mâna cu un aer grav, ca şi cum lua parte la o ceremonie. Nu era câtuşi de puţin emoţionat, dar se simţea uşurat. Oricare ar fi fost codurile stranii după care se ghida în viaţă asasinul, avea să detoneze explozibilul chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care îl făcea.

— Te acopăr eu, îi spuse Sabotorul. Dă-mi puşca ta. Îi ţin la distanţă cât mai am muniţie.

Urma să scape la final, când puhoiul apelor năvălea în defileu, măturând podul Cascade Canyon. Dacă norocul ţinea cu el, avea să fie ultimul om care să traverseze podul.

55

Abbott se târî lângă Bell când focurile din tabăra Sabotorului încetară.

— Are un lac uriaş acolo, Isaac, străjuit de un baraj. Mă gândesc că, dacă îl aruncă în aer, o să dărâme podul.

Bell trimise patru detectivi să îi urmărească pe fugari prin pădure. Pe cei trei răniţi dintre oamenii lui îi aşeză la marginea drumului, asigurându-se că măcar unul putea să se apere în cazul în care se întorceau atacatorii. Doi cai morţi se aflau în mijlocul drumului. Ceilalţi fugiseră. Bell o luă la goană pe drumul desfundat, urmat de aproape de Abbott şi de Dashwood.

— Aceea din faţă e tabăra, strigă Abbott.

Tocmai când drumul se deschidea spre tabăra de la gater, un foc de armă îi făcu să se ascundă după copaci.

— E o diversiune, zise Bell. Ca să poată arunca barajul în aer.

Îşi descărcară puştile în direcţia celui care ataca până când focul se opri, apoi îşi continuară drumul, scoţând armele de la piept.

Ghemuit la baza barajului construit din buşteni, ud leoarcă din pricina apei care cădea la treizeci de metri sub picioarele lui, Philip Dow înţelese, când puştile Winchester încetară focul, că viaţa lui ajunsese la sfârşit. Kincaid îi împiedicase pe detectivi atât cât putuse.

Ucigaşul nu avea nici un regret.

Rămăsese credincios principiilor lui. Scăpase lumea de un număr rezonabil de nababi, aristocraţi şi alte soiuri de şobolani. Dar ştia când era momentul să renunţe la luptă. Tot ce trebuia să facă pentru a sfârşi totul onorabil era să termine această ultimă însărcinare. Să arunce în aer barajul înainte ca detectivii să-l omoare sau să-l prindă în viaţă, ceea ce ar fi fost mai rău decât moartea. Voia numai ca, înainte de a aprinde fitilul şi de a face Marea Săritură, să mai ia câţiva şobolani după el.

Trei dintre ei ieşiră din pădure cu pistoalele în mână. Aveau să sară asupra lui de îndată ce îi ataca. Trebuia să detoneze o bombă şi, din fericire, erau destule dispozitive instalate de-a lungul barajului. Scoase un mănunchi de şase batoane de fulmicoton din cuibul făcut între doi buşteni. Apoi rupse o bucată scurtă de fitil şi scoase cu grijă un declanşator.

Detectivii îl observară. Auzi strigătele lor înfundate prin mugetul apei. Veneau în fugă, alunecând pe buştenii uzi. Nu mai avea decât câteva secunde la dispoziţie. Cu mişcări hotărâte şi ferme, legă fitilul scurt de declanşator şi îl vârî în mănunchiul de fulmicoton. Se puse în calea jetului de apă, scoase un chibrit uscat şi un aprinzător din sticla cu dop şi întinse flacăra spre fitil. Apoi duse cele şase batoane la spate şi merse repede spre detectivi.

— Aruncă arma! strigau ei.

Dow ridică mâna goală spre cer.

— Arată mâna!

Îl luară la ochi, dar el mergea mai departe. Distanţa era încă prea mare pentru pistoale.

Isaac Bell trase şi îl nimeri pe Dow în umăr.

Dow era atât de concentrat să se apropie de detectivi încât abia simţi glonţul de calibru mic. Nu se opri, ci se întoarse cu umărul lovit spre ei şi întinse mâna cu explozibil în spate, îndreptând braţul ca să catapulteze bomba la înălţime şi la distanţă mare. Unul dintre detectivi alergă în faţa celorlalţi, ridicând un revolver suficient de mare ca să îl oprească. Dacă era posibil ca un om să nimerească din fugă ţinta îndepărtată.

— Treci înapoi, Dash! strigă Bell. Are ceva la spate.

Dow se răsuci să arunce explozibilul. Cel pe care Bell îl strigase se opri în loc şi întinse braţul, ochindu-l pe Dow. Apoi strânse pumnul liber şi îl puse peste piept, protejându-şi inima şi plămânii şi stabilizând arma. Dow se pregăti de lovitură. Dash ştia cum să tragă.

Glonţul greu îl nimeri în plin pe Dow, care se clătină înainte să arunce bomba. Tot ce vedea înaintea ochilor deveni nemişcat. Nu se auzea decât vuietul apei care curgea în cascadă peste baraj, îşi aminti că nu aprinsese încă fitilul încărcăturii care ar fi aruncat totul în aer. Singurul fitil aprins era cel de la fulmicotonul pe care îl avea în mână. Cum putea să renunţe dacă nu terminase treaba?

Îşi simţea mâinile şi picioarele înţepenite. Dar îşi adună toată puterea şi se întoarse cu spatele la detectivi, împleticindu-se spre baraj.

— *Dash! Dă-te la o parte!*

Îşi dădură seama imediat ce făcea Dow. Toţi trei deschiseră focul. Un glonţ îi străpunse umărul, al doilea spatele. Unul îl nimeri în picior şi începu să se prăbuşească. Dar gloanţele care îl loviseră îl împingeau mai departe. Căzu peste baraj. Stătea

aplecat peste fulmicoton, apăsându-l cu pieptul de buştenii uzi, apoi văzu flacăra de la fitilul declanşatorului. Nu mai avea decât o milisecundă de trăit, dar ştia că terminase treaba şi că luase cu el o echipă de şobolani Van Dorn.

56

Isaac Bell îl apucă de grumaz pe James Dashwood şi îl aruncă spre Archie Abbott, care îl prinse din zbor şi îl răsuci spre malul râului ca pe o minge. Tocmai întindea mâna spre Bell când explodă bomba. Douăzeci de paşi, mai puţin de treizeci de metri, îi despărţea de impact. Unda de şoc ajunse la ei într-o clipă şi cei doi prieteni văzură un caleidoscop de copaci când fură trântiţi la pământ după Dashwood. Cu urechile ţiuind, încercară să urce mai sus pe pantă, mânaţi de disperarea şi de neputinţa de a scăpa de peretele de apă ce trebuia să năvălească prin barajul distrus.

Când Sabotorul auzi explozia, ştia că ceva nu mersese bine. Nu se auzise suficient de tare. Nu explodase tot fulmicotonul. Se opri din alergat într-un loc de unde putea vedea râul jos, în canion şi se uită neliniştit după peretele de apă eliberat de baraj. Râul creştea, nivelul apei era cu siguranţă mai mare, dar nu atât cât se aşteptase şi se temea de ce era mai rău. Explozia parţială provocase daune barajului fără să îl distrugă.

Sperând că măcar muriseră mulţi detectivi, o porni din nou la drum, încrezător că barajul avea să cedeze în cele din urmă, lăsând apa să dărâme podul, fie că aceasta dura câteva minute, fie câteva ore. Dintr-odată, auzi sunetul unui automobil – Thomas Flyerul lui – venind pe drum.

Faţa i se lumină de un zâmbet mulţumit. Probabil că agenţii reparaseră cauciucul. Frumos din partea lor. Cu pistolul într-o mână şi cuţitul în cealaltă, alese repede un loc unde şanţurile adânci aveau să forţeze maşina să încetinească.

— E o minune, spuse Abbott.

— O minune de scurtă durată, răspunse Bell.

Un torent de apă mare cât un taur ieşea prin gaura făcută de bomba asasinului în barajul din buşteni. Dar bomba prin care Philip Dow încercase să îi omoare nu detonase restul încărcăturii şi barajul rămase pe loc. Cel puţin pentru moment.

Bell estimă stricăciunile, încercând să-şi dea seama cât avea să mai ţină. De sus curgea o cascadă, iar jeturile ţâşneau ca nişte tunuri de apă prin crăpăturile din faţă.

— Dash, cum ai învăţat să tragi aşa? întrebă Abbott.

— Mama nu m-a lăsat să intru ucenic la Van Dorn până nu m-a

învăţat.

— *Mama ta…*

— Când era tânără era în trupa lui Buffalo Bill, *Wild West Show.*

— Poţi să-i spui mamei tale că ne-a scăpat pielea tuturor. Şi poate a salvat şi podul. Să sperăm că trenul acela cu cărbune o să ţină… Ce s-a întâmplat, Archie?

Abbott părea foarte alarmat dintr-odată.

— Dar aceea a fost ideea lui Kincaid.

— Ce idee?

— Să stabilizeze podul cu greutate. Kincaid a spus că au făcut asta cândva în Turcia şi părea că funcţionează.

— Kincaid n-a făcut nimic în viaţă fără un scop anume, zise Bell.

— Dar Mowery şi ceilalţi ingineri nu ar fi permis aşa ceva dacă n-ar fi crezut că greutatea trenului avea să funcţioneze. Cred că şi-a dat seama ce se întâmplă când m-a văzut venind încoace. Aşa că s-a prefăcut că ajută ca să înlăture orice bănuială.

— Trebuie să ajung acolo jos imediat.

— Caii au fugit, spuse Abbott, dar sunt măgari în grajduri.

Bell privi în jur, căutând o soluţie mai bună. Măgarii antrenaţi să tragă căruţele cu cherestea nu puteau să-i ducă la pod suficient de repede ca să oprească ceea ce făcea Sabotorul cu trenul cu cărbuni.

Ochii îi căzură pe o canoe de pe malul râului. Apa crescuse deja şi o trăgea de capătul din faţă.

— Mergem cu rapidul din Hells Bottom!

— Poftim?

— Luăm canoea aceea până la pod.

Răsturnară buşteanul greu şi scobit pe o parte ca să verse apa de ploaie.

— Repede! Apucă vâslele!

Împinseră canoea în râu şi o ţinură lângă mal. Bell se urcă în faţa scândurii puse transversal de cherestegii şi îşi pregăti vâsla.

— Urcă!

— Uşurel, Isaac, îl avertiză Abbott. E o nebunie, o să ne înecăm.

— Cherestegiii amorezaţi au supravieţuit coborârii acesteia ani de zile. Urcă-te!

— Când o să se prăbuşească barajul, o să vină pe râu un val care o să zboare bărcuţa asta ca pe un băţ de chibrit.

Bell se uită la baraj. Torentul ce ţâşnea prin gaura făcută de

Dow săpa acum la margine.

— Gaura aia se face tot mai mare, spuse Abbott. Vezi cum se lasă buştenii de deasupra?

— Are dreptate, zise Dash. S-ar putea prăbuşi în orice clipă.

— Amândoi aveţi dreptate, răspunse Bell. Nu pot să vă pun viaţa în pericol. Veniţi după mine când puteţi.

— *Isaac!*

Bell împinse canoea de la mal. Abbott sări să prindă capătul din spate. Curentul o trase spre mijlocul torentului.

— Ne vedem jos! strigă Bell, vâslind cu putere ca să nu izbească de stânci. Distracţie plăcută cu măgarii!

Viteza îl luă prin surprindere. Curentul furios mâna canoea mai repede decât ar fi mers orice cal sau automobil. Dacă o ţinea în ritmul acesta, avea să ajungă la podul Cascade Canyon în douăzeci de minute.

Dacă nu se îneca înainte.

Malurile erau abrupte, iar râul era îngust şi presărat cu bolovani. Din apă ieşeau copacii căzuţi. Trecea în viteză pe lângă trunchiurile ce pluteau în jur, aproape complet scufundate. Micuţa canoe trecu peste un buştean şi începu să se încline. Bell se aruncă în partea opusă. În dreptul lui plutea un copac smuls de pe mal, împungând aerul cu rădăcinile uriaşe care se întindeau spre el ca nişte tentacule. Bell se apără cu vâslele, apoi le vârî adânc în apă, încercând să treacă pe lângă trunchiul monstruos de copac. O rădăcină îl lovi în faţă, cât pe ce să îl doboare din canoe.

Vâslind disperat, ajunse în faţa copacului, se feri de un bolovan, alunecă printre alţi doi şi se lovi de o stâncă plată, ascunsă sub apă. Apoi distanţa dintre pereţii canionului începu să se micşoreze; apa curgea la vale pe o porţiune destul de dreaptă de câţiva kilometri. Lucrurile păreau să se îmbunătăţească şi Bell îşi spuse că era posibil să ajungă teafăr la pod.

Se uita întruna în spate, dar nu se vedea vreun semn că barajul s-ar fi năruit.

Porţiunea dreaptă se termina cu o serie de cotituri bruşte care provocau vârtejuri, făcând canoea să se învârtă în cercuri pe care un singur om, aflat în partea din faţă, nu le putea controla. Bell încercă în schimb să ţină canoea în poziţie dreaptă şi să se apere de pietrele care zburau dintr-odată în toate părţile. Ieşi cu spatele din a treia curbă şi privi peste umăr să vadă încotro mergea. Pereţii canionului erau la distanţă ceva mai mare acum,

iar apa inundase malul, formând cascade care antrenau pietre în şuvoi. Curentul îl purta peste cascade. Bell vâslea din toate puterile ca să menţină canoea dreaptă şi să ajungă înapoi în apa mai adâncă din mijlocul torentului.

Dar, de îndată ce se îndreptă, auzi un murmur ameninţător care se transformă rapid într-un bubuit asurzitor. Se auzea ca şi cum un val uriaş de apă venea în goană după el. Se uită în spate, aşteptându-se să vadă ce era mai rău. Barajul, aflat la câţiva kilometri în spate, părea să reziste. Dar bubuitul se auzea tot mai tare. Dintr-odată, Bell înţelese că ecoul care răsuna printre pereţii canionului venea de după cotitura din faţa lui.

Curentul îl purtă prin cotitura râului.

Observă frânghiile legate de copacii de pe mal. Apoi remarcă ceva ce semăna cu o linie în apa râului. Numai că nu era o linie. Era o ruptură acolo unde râul dispărea într-o cascadă.

Probabil că muncitorii legaseră frânghii ca să se poată ţine cât coborau din bărci şi le cărau peste cascadă. Transportarea nu era o opţiune pentru Bell. Apa curgea deja mai repede la vale şi împingea canoea spre cascadă cu o viteză de aproape cincizeci de kilometri pe oră.

Ploile erau salvarea lui. Dacă apa ar fi fost mică, ar fi murit, zdrobit de stânci. Apa crescută scurta cascada şi amortiza aterizarea.

Plutea în continuare, purtat de curent, când văzu un bolovan uriaş care împărţea râul în două. Se folosi de vâslă ca să îl ocolească. Râul se împreuna din nou pe partea cealaltă într-un salt violent care împroşca spumă, izbind canoea din ambele părţi.

Deodată, apăru profilată pe cerul întunecat linia dreaptă a podului Cascade Canyon care unea cele două maluri ale defileului. Era ciudat că descrierea cea mai clară a frumuseţii lui simple venea chiar de la Sabotor: „Părea că pluteşte”. Era greu de crezut că o structură atât de mare putea să arate aşa de uşoară şi să se întindă pe o distanţă atât de mare. Trenul cu cărbune, tras pe mijlocul podului, avea cincizeci de vagoane şi tot mai erau porţiuni goale de linie şi în faţă şi în spate.

Dar Sabotorul, care făcuse o descriere aşa de frumoasă podului Cascade Canyon, era cel care voia să îl distrugă. Cu siguranţă Sabotorul păstra un secret despre trenul acela, un secret care avea să-i ofere controlul tuturor companiilor de cale ferată din ţară. Fiecare faptă făcută de el, fiecare crimă comisă, fiecare nevinovat ucis îi spuneau lui Bell că senatorul Charles

Kincaid amăgise Compania Southern Pacific să parcheze trenul pe pod dintr-un motiv care servea ambiţiei monstruoase şi visurilor lui diabolice.

Câteva clipe mai târziu, Isaac Bell văzu luminile oraşului, adunate de-a lungul malului, sub pod. Încercă să vâslească spre mal, dar nu reuşi. Canoea grea era prinsă în strânsoarea râului. Trecu în viteză pe lângă marginile oraşului, până când râul se îngustă şi îşi acceleră curgerea. Bell văzu luminile electrice orientate spre piloni şi chesoanele şi batardourile construite în jurul lor. O mie de oameni şi o sută de instalaţii se adunaseră să ducă spre mal deflectoarele cu tone de rocă şi să înalţe laturile batardourilor cu bucăţi masive de lemn, ţinându-le astfel deasupra nivelului crescut al apei.

Râul purta canoea lui Bell printre piloni. Nimeni nu îl văzu venind deoarece canoea semăna cu buştenii înnegriţi care pluteau pe apă. Credea că avea să fie împins sub pod, în întuneric, dar pereţii canionului îngustau albia râului. Curenţii se mişcau nebuneşte.

Canoea fu împinsă în lateral, spre pilonul cel mai îndepărtat de oraş. Sări peste un zăgaz de piatră, se învârti frenetic şi se izbi de batardoul de lemn. Cincizeci de tâmplari epuizaţi, care fixau scândurile pe cadrul de lemn, ridicară privirile înceţoşate, văzându-l pe Bell cum coboară repede din canoe şi traversează schela de acces ce unea batardoul cu pilonul pe care îl înconjura.

— Bună seara, domnilor, spuse Bell, fără să se oprească şi să răspundă întrebărilor „Cine?” sau „Unde?”

Bell văzu o scară de metal fixată în piatră şi o urcă repede, avertizându-i pe cei de jos.

— Va veni un val de inundaţii pe râu în orice clipă. Ridicaţi peretele mai sus şi pregătiţi-vă să fugiţi.

La optsprezece metri deasupra apei, se termina porţiunea cu piatră şi începea cea de metal. Pilonul avea o structură pătrată, întărită cu grinzi triunghiulare şi avea două scări. Bell bănuia că erau pentru vopsit. Din locul în care se afla, pe pietrele superioare, pilonul părea la fel de înalt precum clădirea Singer din New York City, pe care Abbott o lăudase cândva că avea 180 metri înălţime. Sperând că prietenul lui avea o perspectivă greşită, Bell se agăţă de bara inferioară.

Simţi că podul se cutremură de îndată ce atinse scara. Părea că se scutură mai tare decât atunci când îl traversase cu câteva ore în urmă. Dar nu cu mult mai tare. Oare trenul producea efectul scontat? Oare stabiliza podul? Nedumerit din pricina

intenţiilor Sabotorului, Bell începu să urce mai repede.

Antebraţul rănit de Dow începu să zvâcnească, dar Bell nu se concentra la durerea tot mai ascuţită, ci la ceea ce însemna asta. Avea mult de urcat până pe pod şi avea nevoie de toate patru membrele. Cu cât urca mai mult, cu atât se zdruncina podul mai tare.

Cât de tare s-ar fi zdruncinat fără greutatea adăugată?

Simţea miros de fum pe măsură ce se apropia de vârf, ceea ce era ciudat pentru că nu trecea nici un tren pe pod. În cele din urmă, scara se termină în dreptul unei pasarele care traversa arcada de oţel şi ducea către o scară mai mică, spre tablierul podului. Urcă ultimele trepte şi se aruncă pe tablier cu picioarele înainte. Acum se afla într-un spaţiu îngust între trenul cu cărbune şi marginea liberă, îl durea capul de la efort şi se sprijini să se odihnească, ţinându-se cu mâna de vagon.

Îşi trase mâna înapoi, urlând de durere.

Porţiunea oţelită a vagonului era fierbinte – atât de fierbinte încât îl frigea.

Bell alergă la vagonul următor şi îl atinse cu atenţie. Şi acela era fierbinte. Simţi din nou miros de fum şi îşi dădu seama în sfârşit de păcăleala diabolică a Sabotorului. Aşa-zisa presiune stabiliza podul cu adevărat. Dar vibraţiile apei ce se lovea de pilonii şubrezi făceau podul să se scuture. Podul scutura trenul şi, în acelaşi timp şi cărbunii. În interiorul vagoanelor pline, miile de bucăţi de cărbune se loveau unele de altele, creând frecare şi, prin urmare, căldură, ca un grănicer care freca două bucăţi de lemn ca să facă focul.

Cărbunele se aprinse tocmai când Bell îşi dădu seama de planul genial al lui Kincaid. Câteva scântei micuţe se transformară în sute de flăcări. În curând, mii de focuri aveau să se înmulţească precum ciupercile. Întregul tren fumega la mijlocul podului. În orice clipă, traversele de lemn de sub tren aveau să ia foc.

Trebuia să mute trenul de pe pod.

Platforma de construcţie era arhiplină de trenuri şi locomotive. Dar, neavând de lucru, nici o locomotivă nu era pregătită. Bell observă locomotiva Baldwin, mare şi neagră, de la trenul lui Hennessy. Era mereu pornită ca să asigure lumina şi căldura din vagoanele Pullman şi cele private şi ca să fie oricând gata să plece, în funcţie de ce i se năzărea preşedintelui.

Bell alergă într-acolo. Le ordonă tuturor frânărilor şi muncitorilor să schimbe macazurile ca să direcţioneze

locomotiva bătrânului spre pod. Însuşi Hennessy stătea lângă locomotivă, arătând fragil în hainele modeste. Răsufla din greu, sprijinit de lopata unui fochist.

— Unde e echipajul trenului? întrebă Bell.

— Eu dădeam drumul la abur înainte să se nască ei. Am trimis pe toată lumea jos, să lucreze la batardouri. Doar că trebuia să-mi trag sufletul. S-a întâmplat ceva. Ce miroase aşa? A luat foc ceva pe pod?

— S-a aprins cărbunele. Decuplaţi motorul, vreau să trag trenul de acolo.

Hennessy dirijă frânării şi muncitorii care alergau care încotro să schimbe macazurile, iar Bell desprinse locomotiva de tren, merse puţin înainte, apoi dădu cu spatele spre pod. Ajuns la marfar, cuplă locomotiva la primul vagon descoperit, în timp ce fiecare om de pe platformă încerca să schimbe macazurile în aşa fel încât să îi dea cale liberă spre o linie izolată unde puteau muta în siguranţă trenul în flăcări.

Bell împinse în faţă maneta de comandă, apoi apăsă acceleraţia, trimiţând abur către pistoane. Aici era partea cea mai grea. Petrecuse destul timp într-o cabină de locomotivă ca să ştie cum să conducă una, dar să conduci şi să tragi cincizeci de vagoane pline erau două lucruri diferite. Roţile se învârteau, dar trenul nu se mişca. Îşi aminti de supapa de nisip care împrăştia nisip sub roţi ca să crească aderenţa şi găsi şi maneta potrivită. Acum ieşea fum din vagoane şi văzu cum apar flăcările. Întinse mâna după acceleraţie şi încercă din nou.

Deodată, Sabotorul vorbi prin fereastra laterală.

— Şi cu ce o să înlocuieşti greutatea? întrebă el ironic. Cu şi mai mult cărbune?

57

— Balastul ar fi făcut podul să reziste, dar cumva s-au amestecat lucrurile. Hennessy a ordonat balast pentru şină. Dar a primit tot cărbune. Mă întreb cum s-a întâmplat asta.

Sabotorul urcă în cabină prin partea deschisă din spate şi scoase un cuţit din cizmă.

Bănuind că avea o armă identică celei telescopice pe care el însuşi o stricase, Bell scoase pistolul şi trase. Dar arma fusese prea des scufundată în noroi şi apă şi se blocă. Auzi clicul cuţitului. Lama telescopică se întinse şi îl lovi înainte să apuce să se mişte în spaţiul îngust.

Nu era o rană superficială, ci o lovitură groaznică sub umărul lui Bell. Năucit, întrebându-se dacă lama îi intrase în plămân, Bell pipăi în interiorul hainei şi simţi sângele cald. Nu reuşea să îşi concentreze privirea. Sabotorul stătea deasupra lui şi Bell îşi dădu seama că se prăbuşise pe podea.

58

Charles Kincaid trase sabia înapoi, intenţionând să-i străpungă inima lui Isaac Bell.

— Cunoşteam bine slăbiciunea armei mele, spuse el. Nu a fost făcută să ţină la bătaie. Aşa că am mereu una de rezervă.

— La fel şi eu, spuse Bell. Scoase dintr-un buzunar interior chiar pistolul lui Kincaid pe care îl găsise mai devreme. Era ud de sânge şi îi aluneca în mână. Şocul provocat de rană îl făcea să vadă dublu şi să îşi piardă încet-încet cunoştinţa. Îşi adună toate puterile, concentrându-se ca lumina unui far pe pieptul lat al lui Kincaid, apoi trase.

Kincaid făcu un pas înapoi, cu o expresie uimită pe faţă. Scăpă sabia din mână. Trăsăturile lui frumoase erau contorsionate de furie. Căzu din locomotivă cu spatele pe şine.

Bell încercă să se ridice, dar îi era greu să îşi adune picioarele sub el. De undeva de jos, de sub pod, auzi strigăte alarmate. Şuierul sirenei unei macarale de barjă provoca urlete disperate. Se târî până în spatele cabinei. De acolo, văzu ce anume îi înspăimânta pe bieţii oameni. Barajul Sabotorului cedase în cele din urmă. Torentul plecase la vale.

Un val alb furios, înalt cât o casă şi încărcat cu buşteni şi copaci întregi, umplea râul dintr-o parte în alta. Oamenii se chinuiau să mute generatoarele de curent electric din calea inundaţiei. O barjă se răsturnă. Luminile se stinseră.

Bell se prinse de maneta Johnson şi se strădui să se ridice. Podul zguduia locomotiva. Flăcările se înălţau spre cer din vagoane. Dacă muta trenul, putea să salveze podul de la incendiu. Dar chiar şi mort între şine, Sabotorul câştiga. Dacă îl muta, înlătura greutatea stabilizatoare şi podul avea să se prăbuşească din cauza puhoiului de apă. Dacă nu îl muta, podul avea să ardă. Simţea deja mirosul creozotului aprins când traversele de sub tren începură să fumege.

Compromisul era singura soluţie.

Bell întoarse maneta de comandă, apăsă acceleraţia şi dădu trenul cu spatele până la marginea podului. Ţinându-se bine de barele de susţinere, coborî scările chinuit de durere. Un maistru de şantier venea în fugă, uitându-se îngrijorat la trenul în flăcări.

— Deschidem acum macazurile, domnule, ca să îl puteţi muta pe o linie izolată.

— Nu, am nevoie de unelte. Fă-mi rost de o rangă şi de un extractor de crampoane.

— Trebuie să-l dăm deoparte până nu ia foc toată platforma.

— Lasă trenul aici, ordonă Bell calm. O să am nevoie de el din clipă în clipă. Acum te rog să-mi aduci uneltele.

Maistrul alergă şi se întoarse cât ai clipi. Bell luă extractorul şi ranga masivă şi alergă pe pod cât de repede îi permitea gaura din piept. În drumul lui, trecu pe lângă silueta nemişcată a Sabotorului, înghesuită între şine. Trenul trecuse peste el fără să-l mutileze. Bell merse mai departe până ajunse în capătul îndepărtat. Acolo se ghemui şi începu să scoată crampoanele din eclisele ce ţineau şinele din partea de sus a podului.

Simţea că zguduielile erau tot mai violente acum că trenul nu mai era pe pod. Privi în jos şi văzu râul Cascade Canyon vuind ca un ocean lovit de uragan. Ameţit de lipsa de oxigen şi din cauza sângelui pierdut, simţi că devine buimac, dar continuă să scoată crampoanele unul câte unul.

„Cine e acum Sabotorul?” îşi spuse el. Se întorsese roata. Isaac Bell, detectivul-şef al agenţiei Van Dorn, se chinuia cu toată puterea rămasă să deraieze un tren.

Îi era din ce în ce mai greu să respire şi văzu un balon de sânge care se umfla şi scădea deasupra rănii din piept. Dacă sabia Sabotorului îi găurise cavitatea toracică şi nu primea ajutor cât de curând, avea să se umple cu aer şi să facă pneumotorax. Dar mai întâi trebuia să scoată o bucată întreagă de şină.

Sabotorul nu era rănit la fel de grav ca Bell, dar era la fel de hotărât. Îşi venise în fire când Bell trecuse pe lângă el cu extractorul în mână. Acum o luase la fugă, cu glonţul înfipt între două coaste şi aplecat de la mijloc, alergând cât putea de repede spre tren. Îşi dăduse seama ce făcea detectivul din cauza extractorului. Bell voia să deraieze trenul în flăcări şi să devieze inundaţia dinspre pilonii slăbiţi.

Ajunse la locomotivă, se urcă încet în cabină şi puse câteva lopeţi de cărbune în focar.

— Hei, ce faci acolo? strigă un muncitor care se urca pe scară. Domnul Bell a spus să lăsăm trenul aici.

Kincaid scoase un revolver cu ţeava lungă pe care îl luase din automobil şi îl împuşcă pe muncitor. Apoi porni locomotiva cu o mână sigură pe acceleraţie şi pe supapa de nisip. Roţile motoare se mişcară încet, cuplajele se îmbinară şi locomotiva începu să tragă vagoanele pe pod. Sabotorul văzu lumina albă a farului

căzând pe Isaac Bell, care se chinuia să desprindă şina.

Trenul greu, plin de cărbune, încetini vibraţiile care zdruncinau podul. Bell simţi diferenţa şi, văzând lumina orbitoare a farului principal al locomotivei, ştiu că glonţul lui îl nimerise, dar nu îl omorâse pe Charles Kincaid.

Locomotiva venea spre el. Simţi apăsarea roţilor pe şine. Pe urmă îl observă pe Kincaid care scoase capul pe fereastra cabinei şi îl privi cu ură. Gura i se strâmbă într-un rânjet înfiorător de triumf şi Bell auzi pufăitul aburului când Sabotorul acceleră.

Bell scoase ultimul crampon din traversă. Apoi se sprijini cu toată greutatea pe rangă, străduindu-se cu ultimele puteri să mişte şina desprinsă înainte să îl calce Kincaid.

Detectivul simţi cum roţile din faţă urcă pe şina lui. Greutatea locomotivei o ţinea pe loc. Cu o ultimă sforţare, reuşi să o mişte un centimetru, acel centimetru dintre viaţă şi moarte.

Locomotiva alunecă de pe şine şi ajunse pe traverse. Bell îl văzu pe Sabotor cu mâna pe acceleraţie, văzu cum triumful lui se transformă în disperare când realiză că era pe cale să tragă trenul în flăcări peste pod, în apa râului.

Bell se întoarse şi o luă la goană, dar bara de protecţie în formă de săgeată din faţa locomotivei îl lovi. Ca o muscă plesnită de un uriaş, se rostogoli în faţa locomotivei peste marginea podului, dar reuşi să se agaţe de o grindă. Prins în armătură, Isaac Bell se uită la locomotiva care sărea peste margine. Era cale lungă până jos şi, pentru o clipă, tot trenul păru suspendat în aer.

Locomotiva şi şirul de vagoane căzură în râu, bubuind şi împroşcând malurile cu apă. Fumul se împletea cu torentul. Chiar şi sub apă, focul strălucea cu sclipiri roşiatice în vagoanele înşirate de-a curmezişul albiei ca insulele îngrămădite ale unei bariere naturale ce proteja continentul de puterea oceanului. Surplusul de apă se rostogolea în jurul lor, scăzând în forţă şi diminuând impactul.

Podul Cascade Canyon încetă să se mai zdruncine. Trenul căzut deviase cursul apei. Chiar înainte să îşi piardă cunoştinţa, Isaac Bell văzu că luminile electrice se aprindeau din nou şi barjele încărcate cu muncitori se întorceau la chesoane ca să consolideze pilonii de susţinere.

59

Înfruntând viscolul, mulţimea se aduna în faţa conacului Greystone, la intersecţia dintre 37th Street şi Park Avenue, ca să urmărească oaspeţii ce soseau la „Nunta sezonului de iarnă din 1908”: cununia unui fiu al bătrânului New York şi a fiicei unui mogul al căilor ferate. Cei care priveau cuplul frumos în timp ce traversa trotuarul înzăpezit ca să urce treptele conacului ar fi zis că bărbatul înalt, în ţinută impecabilă, cu mustaţa aurie, o ţinea de braţ pe femeia superbă de lângă el ca să nu alunece pe gheaţă. De fapt, adevărul era pe dos, dar nimeni nu îl auzi pe Isaac Bell când îi spuse lui Marion Morgan:

— Cine are nevoie de baston când ai o femeie puternică de care să te sprijini?

— Un detectiv care e în convalescenţă din pricina plămânului perforat…

— Doar puţin. Altfel n-aş fi reuşit să ajung.

— … aproape că ai murit din cauza pierderii de sânge, a infecţiei, a pneumoniei…

— Dacă omul acela mă fotografiază, îl împuşc.

— Nu îţi face griji. I-am spus că, dacă îndreaptă aparatul spre tine, *Lumea filmului* o să-l concedieze şi va ajunge în stradă cu tot cu familia lui. Ai inelul?

— În buzunarul de la vestă.

— Ţine-te bine, iubitule, urmează treptele.

Reuşiră să le urce, deşi Bell era alb la faţă. Majordomii şi lacheii îi poftiră înăuntru. Marion era uimită de florile din foaier şi de pe scara centrală.

— Sângele-voinicului, trandafiri şi flori de cireş! Unde le-au găsit?

— Oriunde e primăvară, în afară de liniile tatălui miresei.

Acesta tocmai se grăbea să îi întâmpine. Osgood Hennessy purta o redingotă de culoarea perlei, cu un trandafir la butonieră. Lui Bell i se părea că arăta puţin pierdut fără doamna Comden lângă el şi bucuros că vedea o figură cunoscută.

— Marion, mă bucur că ai venit tocmai de la San Francisco. Şi tu, Isaac, deja refăcut pe deplin.

— O nuntă fără cavalerul de onoare ar fi ca o spânzurătoare fără ştreang.

Marion întrebă dacă mireasa era emoţionată.

— Lillian, emoţionată? Are şaptesprezece domnişoare de onoare de la pensioanele alea fandosite care au dat-o afară, iar prin vene îi curg cuburi de gheaţă. Hennessy zâmbea mândru. Şi-apoi, nu a fost niciodată o mireasă mai frumoasă în New York. Aşteaptă numai să o vezi.

Întoarse capul spre J.R Morgan, salutându-l cu răceală.

— Recordul acela va fi bătut dacă ne hotărâm să facem nunta la New York, îi şopti Bell lui Marion.

— Ce spui? zise Hennessy, trimiţându-l pe Morgan la plimbare cu o bătaie politicoasă pe umăr.

— Spuneam doar că ar trebui să văd ce face mirele. Pot să o las pe Marion în grija dumneavoastră, domnule Hennessy?

— E plăcerea mea, spuse Hennessy. Haide, draga mea. Majordomul mi-a spus că trebuie să aşteptăm până după cununie ca să bem şampanie, dar eu ştiu unde e păstrată.

— Aş putea să o văd pe Lillian mai întâi?

Hennessy îi arătă drumul la etaj. Când bătu în uşă, dinăuntru izbucni un cor de chiote şi hohote de râs. Trei fete o conduseră la masa de toaletă unde stătea Lillian, în jurul căreia roiau alte fete. Marion zâmbi când văzu cum se mirau de anii ei în plus.

Lillian sări de pe scaun şi o luă în braţe.

— Am dat cu prea mult ruj?

— Da.

— Eşti sigură?

— Te îndrepţi spre un apartament matrimonial, nu spre un bordel.

Colegele de şcoală ale lui Lillian izbucniră în râs, aşa că Lillian le spuse:

— Plecaţi de aici.

Rămaseră singure o clipă.

— Pari aşa de fericită, spuse Marion.

— Sunt. Dar sunt şi puţin emoţionată din cauza… ştii tu, noaptea nunţii… după aceea.

Marion o luă de mână.

— Archie e unul dintre puţinii bărbaţi care iubesc cu adevărat femeile. Va fi tot ceea ce-ţi doreşti.

— Eşti sigură?

— Cunosc genul lor.

Bell îl găsi pe Archie Abbott într-un salon aurit de recepţie, împreună cu mama lui, o femeie frumoasă cu o ţinută maiestuoasă şi nobilă, pe care Bell o ştia de când era la colegiu.

Doamna îl sărută pe obraz şi îl întrebă de tatăl lui. Când se îndepărtă, impunătoare ca un transatlantic, ca să întâmpine o rudă, Bell observă că părea mulţumită de mireasa aleasă de fiul ei.

— Trebuie să-i mulţumesc bătrânului pentru asta. A cucerit-o de i-au mers fulgii. Conacul ăsta i se pare extravagant, desigur, dar mi-a spus aşa: „Domnul Hennessy e dur, dar minunat, ca un castan bătrân”. Şi asta a fost înainte să ne spună el că ne construieşte o casă pe 64th Street, cu un apartament separat pentru mama.

— În acest caz, trebuie să te felicit de două ori.

— De trei ori ar fi mai bine. Fiecare bancher din New York ne-a trimis un dar de nuntă… Dumnezeule mare, iată cine s-a întors din preumblări!

„Texas” Walt Hatfield, înalt, zvelt şi aspru ca un cactus, intră în cameră, dând orăşenii la o parte din calea lui ca pe scrumul de ţigară. Se uită la tavanul aurit, la tablourile în ulei de pe pereţi şi la covorul de sub cizmele lui.

— Felicitări, Archie. Ai dat lovitura! Salut, Isaac! Eşti cam tras la faţă.

— Am emoţiile cavalerului de onoare.

Hatfield aruncă o privire spre elita societăţii newyorkeze.

— Jur că majordomul lui Hennessy s-a uitat la mine ca şarpele cu clopoţei la picnic.

— Ce i-ai făcut?

— I-am spus că îl scalpez dacă nu-mi spune unde eşti. Isaac, trebuie să stăm de vorbă.

Bell se apropie şi coborî vocea.

— Ai găsit cadavrul?

„Texas” Walt clătină din cap.

— Am căutat peste tot. Am găsit o teacă de pus la umăr care probabil era a lui. Şi o cizmă cu un cuţit înăuntru. Dar nici un cadavru. Băieţii mei cred că l-au mâncat coioţii.

— Nu cred aşa ceva, zise Bell.

— Nici eu. Animalele lasă mereu ceva în urmă, un braţ sau o cizmă. Dar câinii noştri n-au găsit nimic… Au trecut trei luni…

Bell nu răspunse. Când un zâmbet îi apăru pe faţă, fu doar din cauză că o vedea pe Marion venind.

— Totul e îngropat sub zăpadă… continuă „Texas” Walt.

Bell tăcea.

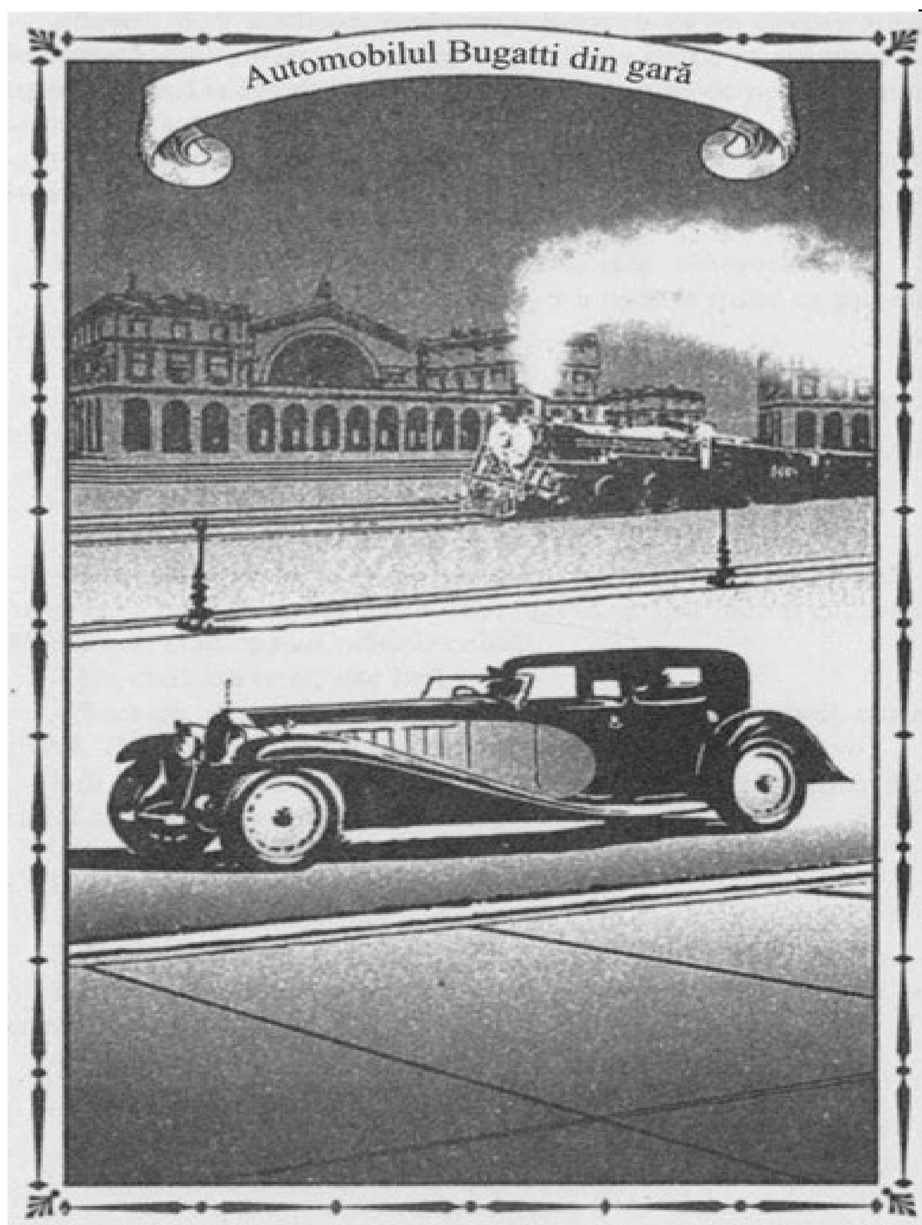
— … am promis băieţilor că te întreb. Când oprim căutarea?

Bell puse o mână pe umărul lui „Texas” Walt, a doua pe

umărul lui Archie, îi privi pe fiecare în ochi şi spuse exact ceea ce se aşteptau ei să audă:

— Niciodată.

TREBURI NEREZOLVATE

12 DECEMBRIE 1934 GARMISCH-PARTENKIRCHEN

Isaac Bell îşi prinse tălpicii de căţărare pe schiuri pentru ultima dată şi trase sania după el pe o pârtie abruptă, netezită de zăpada suflată de vânt şi alunecoasă din cauza gheţii. În vârf se afla castelul lui Kincaid. Înainte să ajungă acolo, se opri să privească un cerc de lumină electrică, la distanţă de câteva sute de metri, care marca punctul de control al vehiculelor blindate, unde soldaţii nemţi păzeau drumul ce ducea la poarta principală.

Nu văzu nici un semn că nu s-ar fi ascuns de viscol, aşa că reluă urcuşul, îndreptându-se spre spatele castelului. Structura care se contura pe fundal era dovada ingeniozităţii Sabotorului. Chiar şi în faţa eşecului, reuşise să păstreze ceea ce îi asigura confortul. Turnurile flancau capetele unui hol uriaş. La parterul turnului mai îndepărtat se vedeau luminile de la camerele paznicilor şi servitorilor. O singură fereastră luminată în turnul apropiat însemna încăperile lui Kincaid.

Bell se opri în nămeţii de lângă zidurile străvechi să îşi tragă sufletul.

Luă un cârlig de căţărat de pe sanie, deşiră o bucată de frânghie cu noduri şi o aruncă în sus. Ancora de fier era înfăşurată în cauciuc şi se înfipse tăcută în piatră. Folosindu-se de noduri, se ridică până în vârf. Marginea era acoperită cu sticlă spartă. Curăţă o bucată cu mâneca, trăgând sticla spre el ca să cadă fără zgomot în exteriorul zidului. Apoi se urcă pe margine, adună frânghia, o aruncă pe cealaltă parte a zidului şi cobori în curte. Fereastra luminată era la etajul al doilea din cele cinci ale turnului.

Ajunse în dreptul uşii exterioare şi trase zăvorul, lăsând o parte a acestuia în afară, ca să nu se mişte uşa din cauza vântului. Apoi traversă curtea către o uşă mică ce ducea în turn. Avea o încuietoare modernă, dar spionii Van Dorn aflaseră de cine era făcută, permiţându-i lui Bell să o descuie şi dacă ar fi fost legat la ochi.

Nu spera să îi fie uşor să îl aresteze. Aproape că îl prinseseră în urmă cu optsprezece ani, dar scăpase în haosul care distrugea Europa la sfârşitul Războiului Mondial. Se apropiaseră din nou de izbândă în timpul războiului civil din Rusia, dar nu de ajuns. Kincaid îşi făcuse prieteni în ambele tabere.

În 1929, Bell credea că îl încolţise în Shanghai, până când Kincaid scăpase, apropiindu-se atât cât era posibil ca să-i facă Texas Walt de petrecanie. Nu avea nici un motiv să creadă că Sabotorul era mai puţin ingenios după alţi cinci ani sau mai puţin periculos, în ciuda faptului că acum era trecut bine de şaizeci de ani. Joe Van Dorn avertizase, zâmbind sinistru, că oamenii răi nu îmbătrânesc pentru că niciodată nu îşi fac griji pentru alţii.

Încuietoarea se desfăcu. Bell împinse uşa cu balamalele unse, păstrând o tăcere de mormânt. Intră şi închise uşa după el. O lampă slabă cu parafină lumina o scară curbată care ducea în jos spre beciuri şi în sus spre camerele Sabotorului. O frânghie groasă atârna la mijloc, ca să se poată ţine cei care urcau treptele înguste. Bell nu se atinse de ea. Prinsă de acoperişul pivniţei, orice mişcare ar fi făcut-o să se lovească zgomotos de piatră.

Bell scoase pistolul şi începu să urce.

Se vedea lumină pe sub uşa de la apartamentul Sabotorului. Deodată, simţi miros de săpun şi se răsuci, crezând că se mişcase cineva în spatele lui. Din întuneric apăruse un bărbat solid în haine de servitor şi cu un pistol în teaca de la brâu. Bell îl lovi brusc, împingând ţeava pistolului în gâtul neamţului şi amuţindu-i strigătul, apoi îl lovi cu pumnul în cap, lăsându-l fără cunoştinţă. Îl trase apoi pe hol, încercă o uşă şi, când văzu că era descuiată, îl băgă înăuntru. Tăie cordoanele de draperie cu un cuţit, legă mâinile şi picioarele bărbatului, apoi îi puse un nod drept căluş.

Trebuia să se grăbească. Lipsa paznicului avea să fie remarcată.

Verifică dacă holul era liber; locul era liniştit şi pustiu. Uşa masivă avea o clanţă mare. Bell aflase că Sabotorul nu o încuia pentru că avea încredere în pereţi, în uşa exterioară, în paznici şi în soldaţii nemţi care să blocheze drumul.

Bell îşi lipi urechea de uşă. Auzi sunetul slab al muzicii. O sonată de Beethoven. Probabil pusă la fonograf, pentru că era puţin probabil ca radioul să fi ajuns în munţii aceia. Cu atât mai bine, avea să estompeze sunetul uşii deschise. Apăsă pe clanţă. Nu era încuiat. Deschise uşa şi intră în camera călduroasă şi plăcut luminată.

Focul ardea în sobă, lumânările şi lămpile cu ulei luminau bibliotecile, covoarele şi tavanul casetat. Un fotoliu cu rezemători laterale era aşezat cu faţa spre foc şi cu spatele la uşă. Bell închise uşor uşa ca să nu îi atragă atenţia Sabotorului dacă se

făcea curent. Rămase tăcut în picioare, obişnuindu-şi ochii cu lumina. Muzica se auzea din altă parte, în spatele unei uşi.

Vocea lui Isaac Bell umplu încăperea.

— Charles Kincaid, eşti arestat pentru crimă.

Sabotorul se ridică de pe fotoliu.

Avea încă o statură solidă, deşi îşi arăta cei şaizeci şi nouă de ani. Puţin cocârjat şi purtând un sacou de catifea şi ochelari, Kincaid ar fi putut fi luat cu uşurinţă drept un bancher pensionat sau profesor universitar, dacă nu ar fi fost cicatricile lăsate de miraculoasa evadare din Cascade Canyon. Pe faţa lui, cândva frumoasă, se vedea maxilarul zdrobit în partea stângă. Braţul stâng se termina brusc chiar sub cot. Expresia lui părea ecoul cicatricilor. Avea ochii înrăiţi şi gura strâmbată de o expresie dezamăgită. Dar vederea lui Isaac Bell părea că îl înviorează şi atitudinea îi deveni deodată batjocoritoare şi ironică.

— Nu poţi să mă arestezi. Suntem în Germania.

— Vei fi judecat în Statele Unite.

— Te lasă auzul la bătrâneţe? îl luă în râs Kincaid. Ascultă-mă cu atenţie. Ca prieten apropiat al noului guvern, mă bucur de protecţia statului.

Bell scoase cătuşele din haina de schi.

— Mi-ar fi mai uşor să te omor decât să te las în viaţă. Aşa că aminteşte-ţi ce-a păţit nasul tău ultima dată când ai încercat să mă păcăleşti, în timp ce eu îţi pun cătuşele. Întoarce-te!

Ţinând pistolul îndreptat spre Kincaid cu o mână, îi prinse o cătuşă de încheietura mâinii sănătoase şi pe cealaltă deasupra cotului braţului mutilat. Verifică dacă senatorul Kincaid putea să strecoare cercul peste ciotul de la mână.

Sunetul închiderii cătuşelor păru să îl paralizeze pe Charles Kincaid. Cu vocea chinuită şi privirea galeşă, îl întrebă pe Isaac Bell:

— Cum mi-ai făcut aşa ceva? Poliţia germană interceptează pe oricine se apropie la mai puţin de treizeci de kilometri de castelul meu.

— De asta am venit singur. Am luat-o prin spate.

Kincaid mormăi, abandonând orice speranţă.

Bell îşi privi prizonierul în ochi.

— Vei plăti pentru crimele tale.

Muzica se opri brusc şi Bell îşi dădu seama că nu venea de la un fonograf, ci de la un pian adevărat. Auzi uşa deschizându-se, apoi foşnetul mătăsii şi Emma Comden intră în apartament într-o rochie elegantă, cu croială în diagonală, care părea desenată pe

formele ei. Asemenea lui Kincaid, pe faţa ei se vedea trecerea anilor, dar lipseau cicatricile şi furia care o urâţeau pe a lui. Ridurile de pe obraji şi de la colţul ochilor vădeau zâmbetele şi râsul. Deşi ochii ei negri erau trişti în seara aceea.

— Bună, Isaac. Am ştiut întotdeauna că ne vom revedea într-o zi.

Bell era şocat. O plăcuse întotdeauna, înainte să afle că era complicea lui Kincaid. Era imposibil să separi spionajul făcut pentru Sabotor de oamenii pe care el îi omorâse. Detectivul răspunse cu răceală:

— Emma, din fericire pentru tine, nu am loc decât pentru o singură persoană, altfel veneai cu mine.

— Stai liniştit, Isaac, răspunse ea. Pedeapsa mea e că îl iei de lângă mine. Şi voi suferi pentru păcatele mele într-un mod pe care doar tu îl poţi înţelege.

— Ce vrei să spui?

— Îl iubesc aşa cum o iubeşti tu pe Marion… Pot să-mi iau rămas-bun?

Bell făcu un pas în spate.

Emma se ridică în vârful picioarelor ca să îl sărute pe Kincaid pe obraz. În acelaşi timp, puse un pistol mic, de buzunar, în mâna lui încătuşată.

— Emma, vă împuşc pe amândoi dacă îi dai arma aceea, spuse Bell. Dă-i drumul!

Femeia încremeni. Dar în loc să arunce arma sau să o îndrepte spre el, apăsă trăgaciul. Zgomotul fu acoperit de trupul lui Kincaid, care se prăbuşi la pământ, întins pe spate.

— Emma! strigă el. Să te ia naiba, ce se întâmplă?

— Nu suport să ştiu că vei muri în închisoare sau executat pe scaunul electric.

— Cum ai putut să mă trădezi?

Emma Comden încercă să mai spună ceva, dar nu reuşi şi se întoarse cu o privire rugătoare spre Isaac Bell.

— Nu te-a trădat, spuse Bell posomorât. Ţi-a dat un dar pe care nu îl meriţi.

Kincaid închise ochii. Muri cu o şoaptă pe buze.

— Ce-a spus? întrebă Bell.

— A spus: „Merit tot ce îmi doresc”. Asta a fost cea mai rea credinţă a lui şi cea mai mare calitate.

— Tot îl iau cu mine.

— Agenţii Van Dorn nu se lasă până nu prind infractorul? întrebă ea cu amărăciune. Viu sau mort?

— Niciodată.

Emma se lăsă în genunchi, plângând peste trupul lui Kincaid. Spre surprinderea lui, Bell era emoţionat.

— Ai să fii în siguranţă aici? întrebă el.

— O să supravieţuiesc, spuse ea. Aşa am făcut mereu.

Emma Comden se întoarse la pian şi începu să cânte o bucată lentă şi tristă. Când Bell îngenunche ca să urce trupul lui Kincaid pe umăr, recunoscu improvizaţia melancolică după un cântec auzit cândva în gara din Oakland, *Pickles and Peppers,* al Adalinei Shepherd.

Bell duse trupul Sabotorului în jos pe scări, ieşi din turn şi păşi prin zăpadă. În partea cealaltă a curţii, trase zăvorul lăsat întredeschis, împinse poarta grea şi merse pe lângă zid spre locul unde lăsase sania. Îl prinse cu sfori de sanie, îşi puse schiurile şi începu să coboare muntele.

Drumul părea să fie mai uşor decât cel lung şi brutal în lungul văii de aproape cinci kilometri, presărate cu pante abrupte, dar regulate. Deşi ninsoarea era tot mai deasă, tot ce trebuia să facă era să meargă la vale. Dar, după cum îl avertizase Hans, panta se înclina brusc pe ultimii 900 de metri până în sat. Obosit şi începând să îşi piardă controlul picioarelor, căzu în zăpadă. Se ridică, îndreptă sania şi se apropie destul de mult ca să vadă luminile gării, după care căzu din nou. Se ridică din nou, îndreptă sania, coborî ultimii 180 de metri fără alte incidente şi se opri în spatele unei magazii de lângă gară.

— *Halt!*

Un bărbat îl privea din pragul uşii. Bell îi recunoscu haina şi chipiul; era de la Poliţia Statală.

— Semeni cu un actor de vodevil.

— Am s-o iau ca pe un compliment, spuse Archie Abbott. Iar pe amicul nostru îl iau la vagonul de bagaje. Scoase un sicriu de lemn pe roţi din magazie. Trebuie să ne îngrijim să aibă destul aer?

— Nu.

Îl puseră pe Kincaid în sicriu, înfăşurat în pânză, apoi puseră capacul.

— Trenul pleacă la timp?

— Un viscol nu e suficient ca să întârzie un tren nemţesc. Ai biletul? Ne vedem la graniţă.

Aureola de zăpadă, făcută de plugul montat în faţa locomotivei, strălucea în lumina farului, în timp ce trenul intra în gară. Bell se urcă şi arătă biletul. Doar după ce se prăbuşi în

scaunul de pluş din compartimentul călduros de la clasa întâi îşi dădu seama cât de înfrigurat şi de obosit se simţea şi cât de tare îl dureau toate.

Dar se desfăta cu sentimentul de bucurie şi împlinire. Sabotorul era terminat, băgat în pământ de crimele lui. Charles Kincaid nu mai putea să omoare pe nimeni. Bell se întreba dacă Emma Comden era pedepsită îndeajuns pentru felul în care îl spionase pe Osgood Hennessy. O lăsase să scape basma curată? Răspunsul era nu. Nu avea să fie liberă niciodată până când nu scăpa din închisoarea inimii ei. Şi asta nu avea să se întâmple niciodată, după cum Isaac Bell ştia mai bine decât oricine.

O oră mai târziu, trenul se opri la Mittenwald. Conductorii intrară gălăgioşi, avertizând pasagerii să pregătească hârtiile pentru control.

— Am venit la schi, răspunse Bell la întrebarea grănicerului.

— Ce aveţi în „bagajul” din vagonul special?

— Un prieten vechi s-a izbit de un copac. Mi s-a cerut să îi duc trupul acasă.

— Arătaţi-mi!

Soldaţii înarmaţi cu puşti Karabiner 98b luară poziţia de drepţi pe coridor şi îl urmară îndeaproape pe Bell, care mergea în urma paznicului spre vagonul pentru bagaje. Archie Abbott stătea pe sicriu. Fuma o ţigară Sturm, un gest apreciat de Bell, pentru că era marca deţinută de Partidul Nazist.

Abbott nu se ridică la venirea grănicerului. Cu ochii cenuşii şi reci, cu o mască dispreţuitoare pe faţă, se răsti într-o germană sacadată, perfectă:

— Decedatul a fost prietenul Reichului.

Grănicerul pocni din călcâie, salută şi îi returnă hârtiile lui Bell, după care îi împrăştie pe soldaţi. Bell rămase în vagonul pentru bagaje. După o jumătate de oră, coborâră la Innsbruck. Hamalii austrieci puseră sicriul într-un dric care aştepta pe peron, însoţit de o limuzină de la ambasadă. Ambele maşini aveau steaguri americane.

Un asistent dădu mâna cu Bell.

— Excelenţa Sa, domnul ambasador, vă trimite regretele sale pentru că nu v-a putut întâmpina personal. E greu de plecat în vremurile astea. Are o rană veche de la fotbal, ştiţi cum e.

— Şi o jumătate de tonă de smiorcăieli, mormăi Abbott. Preşedintele Franklin Delano Roosvelt, care se luptase cu Marea Criză Economică, înlăturase obstacolul pus de ziarele reacţionare ale lui Preston Whiteway, făcându-l pe fostul şef al lui Marion

ambasador în Austria.

Bell puse mâna pe sicriu.

— Spuneţi-i ambasadorului Whiteway că Agenţia de Detectivi Van Dorn apreciază ajutorul oferit şi transmiteţi-i mulţumirile mele personale… Staţi o clipă!

Bell scoase din haină eticheta de livrare, o umezi pe spate şi o lipi de sicriu. Pe etichetă erau scrise cuvintele:

AGENŢIA DE DETECTIVI VAN DORN
CHICAGO
ATENŢIE: ALOYSIUS CLARKE, WALLY KISLEY, MACK FULTON

Era o dimineaţă rece la Paris când Isaac Bell coborî din tren la Gara de Est. În timp ce făcea semne după taxiuri, se opri să admire un Bugatti elegant, vopsit în albastru şi negru, tip 41 Royale. Considerată cea mai scumpă maşină din lume, era, fără îndoială, tot atât de graţioasă pe cât era de maiestuoasă.

Maşina opri cu o manevră elegantă în faţa lui Bell. Şoferul în uniformă sări din cabina descoperită.

— *Bonjour, monsieur Bell.*

— *Bonjour,* spuse Bell, întrebându-se ce să facă mai departe şi regretând că uitase arma automată în bagaj.

Şoferul deschise portiera compartimentului luxos pentru pasageri.

Marion Morgan Bell pipăi locul de lângă ea.

— M-am gândit că ai nevoie să te ia cineva cu maşina.

Bell urcă şi o sărută.

— Cum a fost? întrebă ea.

— S-a terminat, spuse el. Joe Van Dorn îi transportă deja cadavrul pe un vapor pe Mediterana. În două săptămâni va fi în Statele Unite.

— Felicitări, spuse Marion. Ştia că avea să-i spună mai mult când era pregătit. Sunt aşa de fericită să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, dar nu trebuia sa te trezeşti aşa de devreme.

— Păi, nu m-am trezit de tot. Deschise partea de sus a hainei, lăsând la vedere o cămaşă de noapte roşie, din mătase. M-am gândit că ţi-ar plăcea să iei micul dejun.

Maşina intră în traficul oraşului. Bell o luă pe Marion de mână.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice. Marion îşi lipi obrazul de palma lui.

— De unde ai făcut rost de maşina asta?

— A, maşina… Aseară luam un păhărel înainte de culcare şi un domn francez foarte drăguţ a încercat să mă agaţe. Dintr-una în alta, a insistat să folosim maşina lui cât suntem la Paris.

Isaac Bell se uită la femeia pe care o iubea de aproape treizeci de ani.

— „Un francez drăguţ” nu e o frază prin care să îl linişteşti pe soţul tău. De ce crezi că acest domn în vârstă a fost aşa de generos cu maşina lui?

— Nu e în vârstă. De fapt, e chiar mai tânăr decât tine. Deşi ar trebui să adaug că nu se menţine în formă cum faci tu.

— Mă bucur să aud asta. Dar tot vreau să ştiu cum l-ai fermecat într-atât de ţi-a dat maşina lui.

— Era un romantic incurabil. Bietului băiat i-au dat lacrimile când i-am spus de ce nu pot merge cu el.

Isaac Bell înclină capul. Aşteptă până când fu sigur pe vocea lui.

— Desigur. I-ai spus: „Inima mea e dată”.

Marion îi sărută buzele.

— Cumva văd o lacrimă în ochii tăi?

CUPRINS

„Cussler, cunoscut în primul rând pentru thrillerele contemporane high-tech, se întoarce în timp, mai exact cu un secol în urmă, în această pasionantă continuare a romanului *Urmărirea* (2007). Isaac Bell, detectivul agenţiei Van Dorn, revine în atenţia cititorilor, de data aceasta pentru a descoperi un sabotor foarte inteligent. Cei care au senzaţia că parcă au mai citit despre aşa ceva în cărţile lui Clive Cussler vor fi fericiţi să descopere o nouă sclipire. Mai multe romane despre peripeţiile lui Isaac Bell ar fi bine-venite."

BOOKLIST

„Incredibilul Clive!"

KIRKUS REVIEWS

„Captivant... tulburător... Multe provocări şi o inteligenţă diabolică."

PUBLISHERS WEEKLY

editura rao

ISBN 978-606-609-901-1

www.rao.ro